

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

more than
LOVE
YOU

REED FAMILY RECKONING: SIBLINGS

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SHAYLA BLACK

more than
LOVE
YOU

REED FAMILY RECKONING: SIBLINGS

SHAYLA BLACK

Steamy. Emotional. Forever.

İÇİNDEKİLER

Telif Hakkı

Reed Ailesinin Seni Sevmekten Daha Fazlası Hakkındaki Hesaplaşmasına

Övgü

Önsöz

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm On

Üçüncü Bölüm On

Dördüncü Bölüm On

Beşinci Bölüm On

Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm On

Sekizinci Bölüm

Shayla Black Hakkında

Seni Arzulamaktan

Daha Fazlası

Shayla Black Yazarının Diğer Kitapları

SENI SEVMEKTEN DAHA ÇOK
Reed Ailesi Hesaplaşması: Kardeşler, 3.
Kitap Shayla Black tarafından yazıldı

Bu kitap Shayla Black'in özgün bir yayınıdır. Telif Hakkı

2018 Shelley Bradley LLC

Kapak Tasarımı: Rachel Connolly
Fotoğrafçı Sara Eirew Fotoğrafçı
Düzenleyen: Blue Otter'dan Amy Knupp
Düzeltilen: Fedora Chen

More Than Crave You © 2018 Shelley Bradley LLC ISBN: 978-1-

936596-46-1 adlı kitaptan alıntıdır.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır. Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, açık yazılı izin alınmaksızın -eleştirel makaleler veya incelemeler içine yerleştirilmiş kısa alıntılar hariç- elektronik veya mekanik yollarla herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

e-Kitaplar devredilemez. Satılamaz, paylaşılamaz veya hediye edilemez, çünkü bu yasa dışıdır ve bu çalışmanın telif hakkını ihlal eder.

Tüm hakları saklıdır.

SENİ SEVMEKTEN DAHA FAZLASI HAKKINDA

Geçici oda arkadaşım ile takıldım. Şimdi onu sonsuza dek elde etmek için her şeyi yapacağım.

Ben Noah Weston. On yıl boyunca Amerika'nın en ikonik futbol takımının oyun kuruculuğunu yaptım ve kadınlara doğru yol aldım. Şimdi yıldız oyuncudan emekli sporcuya geçiş yapıyorum - başımın üzerinde asılı duran bir iddia bulutuyla. Bu yüzden huzur ve sessizlik için satın aldığım okyanus kıyısındaki özel cennete kaçıyorum. Onun yerine karşıma inatçı, alaycı, vahşi, ateşler içinde yanan Harlow Reed çıkıyor. Bir ilişkiyi son derece viral bir şekilde terk ettiği için, birlikte görüldüğüm son kadın o olmalı.

Bir daha düşündüm de, birbirimize yardım edebiliriz.

Kamuoyu mahkemesi için istikrarlı, destekleyici bir "kız arkadaş" ihtiyacım var, karışıklıklara değil. Harlow ise sadece durmaksızın terli terli seks ve o çok tatlı vücudundan zevk alan çığlık çığlığa orgazmlar arıyor. Üç ay; ikimizin de bu kaşıntıyı kaşınması ve kendi skandallarımızı geride bırakmamız için gereken süre bu. Ama bu kadını tanıdıkça, onsuz bir hayatı daha az hayal edebiliyorum. Ve seçim yapmak zorunda kaldığımda, onu sadece yatağında istemediğimi ya da bir oyun için ona ihtiyaç duymadığımı fark edeceğim. Onu sonsuza dek benim olması için ne gerekiyorsa yapacak kadar çok seviyorum.

ÖNSÖZ

Birine onu sevdiğinizi söylemenin sonsuz yolu vardır. En güçlü olanlardan bazıları hiç kelime gerektirmez. Bu seriyi ilk tasarladığımda kafamdan geçen gerçek buydu, sadece harfleri bir araya getirerek cümleler oluşturmanın bu duyguların yeterli bir iletişim aracı olamayacağı kadar eksiksiz bir aşk hakkında yazmak. Bu seri için müzik benim tercihimdi.

Müziğe *bayılırım*. Her zaman müziğe dalmış durumdayım ve günde saatlerimi kulaklığımı takarak geçiriyorum. Müzikle yazarım. Müzikle düşünürüm. Hatta müzikle uyurum. Yolculuk için anlamlı olduğunu düşündüğüm şarkıları hikayeye dahil etmekten heyecan duydum. Bunu şu şekilde düşünüyorum: Bir filmin müziği vardır. Bir kitabın neden olmasın?

Ben de bir tane yarattım.

Seçtiğim şarkılardan bazıları tanıdık gelecektir. Bazıları eski. Bazıları daha yeni. Bazıları popüler. Bazıları belirsiz. Hepsi (bana göre) uygun ve doğrudan kalpten geldi. Kitabı yazarken bu şarkıların çoğunu dinledim.

Maksimum anlayış (ve his) için, bu şarkılara aşina olmanızı ve okurken onları çalmanızı veya kafanızda yuvarlamanızı şiddetle tavsiye ederim. Telif hakkı yasaları nedeniyle şarkı sözlerini tam olarak kullanamıyorum, ancak Harlow ve Noah için en anlamlı olanların özünü size vermeye çalıştım

hikaye. Bu yüzden bir Spotify alma listesi oluşturarak onları dinlemenizi kolaylaştırdım. Tüm keyfi yaşamak için [buraya](#) tıklayın.

Sevgiler ve mutlu okumalar!

I WILL REMEMBER YOU - Sarah McLachlan
GOODBYE TO YOU - Scandal (Patty Smythe ile)
HAVEN'T MET YOU YET - Michael Bublé
AŞKIN NE OLDUĞUNU BİLMEK İSTİYORUM - Foreigner
(YOU'RE) HAVING MY BABY - Paul Anka feat. Odia Coates
I CHOOSE YOU - Sara Bareilles
I WILL FOLLOW YOU INTO THE DARK - Daniela Andrade
THE LONG AND WINDING ROAD - The Beatles
UNBREAKABLE - Fireflight
CAN'T HELP FALLING IN LOVE - Elvis Presley
ALL OF ME - John Legend
UNCONDITIONALLY - Katy Perry
HERE COMES THE SUN - The Beatles

chapter ONE

Noah

I Hayalimdeki evi satın aldığım da, fantezilerimden fırlamış bir kadınla birlikte geleceğini hiç düşünmemiştim.

Yanımdaki şezlonga uzanmış esmer kadına bakarken Havuzda yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bakıyorum. Ve biraz daha bakıyorum. Duramıyorum. Aslında, dilimi ağzımda zor tutuyorum. *Vay anasını.*

Sarkık bir şapka yüzünün üst yarısını örtüyor. Yanında kalın bir ciltsiz kitap yatıyor. Güneşin altında uyuyakaldığını tahmin ediyorum, ama bu bana sadece onu kesintisiz olarak takdir etme fırsatı veriyor.

Mürekkep rengi saçları omuzlarından aşağıya, gerçekten muhteşem bir çift göğüs ve çarpıcı kıvrımlara doğru akıyor. Göbeği bile bir şekilde seksi. Çılgık atan kırmızı bikinisini bir ya da iki kirli rüyamda gördüğüme eminim. Dilimi açık, şimdi hafif pembe olan teninde gezdirsem fark eder miydi? Evet, buna karşı hep bir ilgim olmuştur. Annemin ailesi Hawaii'den ve ataları Samoa'dan. Ve koyu renkli elimin solgun bir kadının ipek teninde kaydığını görmekten daha çok sevdiğim bir şey yok. Bu yabancı'nın gözlerini göremiyorum ama dudakları... Gül kurusu. Arı sokmuş. Geniş. Sikimin etrafına sarılsa harika görünürlerdi.

Şimdi tek yapmam gereken onun kim olduğunu ve neden kısa süre önce satın aldığım özel mülkte oturduğunu bulmak. Aslında, ilk kez şahsen görüyorum. İstedğim her şey var. Temsilcim Lian, tam isabet. Pasifik'in muhteşem manzarası. Plaj, sallanan palmyeler, sonsuza kadar uzanan sonsuzluk havuzu, hepsi inanılmaz tenha bir arazide. Mükemmel bir yer.

Ama şu anda tek istediğim beklenmedik misafirime bakmak.

"Orada öylece durup güneşimi mi engelleyeceksin yoksa neden özel mülke izinsiz girdiğini açıklayacak mısın?" Şapkasının kenarını kaldırıp bana bakıyor, yüz ifadesi meraklı ve kızgın arasında bir yerde.

Yeşil gözleri neredeyse beni devirecekti.

Onu becermek istiyorum. Yirmi iki yaşımdan beri hissetmediğim türden bir aciliyetle, NFL'de yeniyim ve yeni basılmış bir profesyonel sporcuyla aşağı inmeye ve kirlenmeye istekli bir kedi denizi keşfettim.

"Komik, ben de size aynı soruyu soracaktım. Buradayım çünkü dün itibariyle buranın sahibiyim. Ama kim olduğunuz ya da neden benim mülkümde bulunduğunuz hakkında hiçbir fikrim yok."

Bu onu ayağa kaldırdı. "Kahretsin. Alıcı sen misin? Noah..." Adımı hatırlayamıyormuş gibi parmaklarını şıklatıyor. "Noah..."

Son on iki yıldır NFL'in en yüksek profilli takımlarından birinin yıldız oyun kurucusu olduktan sonra, birinin beni tanımaması oldukça yeni bir deneyim. Ve biraz da aşağılayıcı. Neredeyse gülecektim. "Weston."

"Noah Weston. İşte bu kadar." Kitabını şezlongunun yanındaki küçük masanın üzerine bırakıyor ve elini uzatarak ayağa kalkıyor.

Küçük. Başının tepesi göğsümün ortasına ancak ulaşıyor. Benim için bir başka tahrik edici.

Elimi sıkmak için onunkine koydum. Üstünkörü dokunuş sıradan bir his değildi. Kanım kaynıyor, damarlarımda lav haline geliyor, sıcak ve yoğun bir şekilde sikime doğru akıyor. Tişörtüm bu kadar uzun ve bol olmasaydı, tam olarak ne düşündüğümü anlayabilirdi.

"Ve sen...?"

"Özür dilerim. Harlow, ev bakıcınız. Kimse sizi birkaç gün daha beklemiyordu."

Emlakçılarımın hakkını veriyorum. Ev bakıcıları ve kadınlar konusunda çok iyi bir zevkleri var. Onu benim evime yerleştirip geçici bir aşk kulübesi olarak mı kullandılar? Söylemeliyim ki, onları suçlayamam. Kız çok ateşli.

Maxon ve Griffin Reed ile sadece bu yirmi beş milyon dolarlık evin satışını tamamladığımızda telefonda konuşmuştum. Fiyat çok yüksek, biliyorum. Ama mahremiyet istedim. Ve adalar ucuz değil. Hey, burası cennet. Daha da önemlisi, burası evim. Köklerim. Hayatımda bir sonraki adımın ne olacağını düşünürken Hawaii'ye dönmek çok iyi hissettiriyor.

"Erken gelmeye karar verdim, ev bakıcısı Harlow. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de gel. Ben eşyalarımı toplayayım. Neredeyse bir aydır buradayım, kendimi evimde gibi hissediyorum. Saçlarından kurtulmam sadece birkaç saatimi alacak."

"Acelem yok," diye teminat veriyorum. "Ben de havuzda biraz vakit geçireyim dedim. Eğer aceleniz yoksa, bana eşlik etmeniz bir sakıncası olmaz."

Aslında, on dakika önce valizimi bırakmak için kapıdan içeri girdiğimde, Dallas'tan yaptığım uzun uçuştan sonra daha çok şekerleme ve yalnızlık düşünüyordum. Şimdi tamamen uyanığım ve bu kadına uyum sağladım. Belki suda biraz flört etmek onu benimle yatmaya ikna eder. Ne de olsa kristal okyanus ve tropikal manzara oldukça romantik.

"Gerçekten mi? Sakıncası yok mu?" Başımı sallayınca rahat bir nefes aldı. "Teşekkür ederim. Bir araç ayarlamam biraz zaman alacak. Sadece ziyarete geldiğim için adada arabam yok."

Bu yüzden ona dokunmak istiyorsam hızlı çalışmam gerekecek.

"Evin nerede?" "San Diego."

Başımı salladım. "Orada ne bekliyor? İş mi? Erkek arkadaş?"

Burnunu kırıştırıyor. "Erkek arkadaşım yok. Bu yılın başlarında yüksek lisans programımı bitirdim. Evime yakın bir iş teklifi aldım. Gerçekten istediğim şeyin bu olup olmadığını düşünmek için biraz ara veriyorum. Sen... futbol oyuncususun, değil mi?"

"Sadece emekli oldum." Ona bakıyorum. Eğer gerçek olduğuna ikna olmasaydım, adıma ve mesleğime yanıt vermemesinin samimiyetsiz olduğundan şüphelenirdim. "Sporla ilgilenmiyorsun, ha?"

"Kardeşlerimle birlikte büyüdüm. Küçükken onlara ayak uydurmaya çalışırdım. Sonra büyüdüm ve ayakkabıların daha eğlenceli olduğunu keşfettim."

Gülüyorum. Onu savunmak için, seksi, askılı platformların içinde iyi görüldüğüne bahse girerim. Kahretsin, muhtemelen bir dolarlık parmak arası terliklerle iyi görünüyor... ya da hiçbir şeyle. Nasıl olur da bir erkek arkadaşı olmaz? Okulla çok mu meşgul? Mantıklı olan tek açıklama bu, çünkü erkeklerin onu fark etmemiş olmasına imkan yok.

"Top gerektiren her şey hakkında aynı şekilde düşünen bir kız kardeşim var," diye açıklıyorum. "En azından domuz derisi hakkında konuşabileceğim kardeşim Trace var."

"Şanslısın. Ben tek kızım, bu yüzden sayıca azım. Erkek kardeşlerim Choo mu yoksa Louboutin mi daha iyi ayakkabı yapıyor diye benimle tartışmıyor. Nedenini anlamıyorum." Alaycı bir iç çekişle tekrar oturuyor, sonra düzgün bacaklarını şezlonga yayıyor, ayak bileklerini çaprazlıyor.

Gülümsüyorum ve sohbeti devam ettirecek bir şeyler arıyorum. Tanıştığım sıradan sporcu kızlardan daha ilginç biri. Bu kadını tanımak istiyorum. Tabii ki bikinisini çıkarmak istiyorum. Ama bunun için sözlü zemin hazırlamak beklediğimden biraz daha zor. En son ne zaman bir kadının dikkatini çekmek için bir odaya girip parmağımı kıvrırmaktan daha fazlasını yapmak zorunda kaldığımı hatırlamıyorum.

"Maui'de ne kadar kalacaksınız?" diye sordum.

"Henüz karar vermedim."

Harlow daha fazlasını söylemiyor ama suskunluğu, basit bir okul yorgunluğundan ya da işten kaçmaktan daha fazlası olduğunu gösteriyor. Eğer yüksek lisans derecesi varsa, zeki ve muhtemelen hırslı bir kızdır. Bunu tembellik ederek başarmış olamaz. Ne olduğunu merak ediyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Teklif ediyorum. "Tarafsız bir kulak bazen en iyisidir ve benim birkaç aydan başka zamanım yok."

"Teşekkürler ama..." Başını sallıyor. "Hayır."

Tek söylediği bu. Nezaket yok. Açıklama yok. Özür dilemek yok. Okuması zor biri. Bu kadar ilgimi çekmesi beni şaşırttı.

Harlow başını bana doğru eğdi. "Verandanın önündeki salıncakta oturup çimlerin büyümesini izlemek için çok genç olduğuna göre hayatının geri kalanında ne yapacaksın?"

Harika bir soru değil mi? "Senin gibi ben de seçeneklerimi düşünüyorum."

Şu anda Maui'de takılmamın bir başka nedeni de bu. Son sakatlığımdan sonra NFL'den ayrıldım. Son maçımı oynarken, bir daha asla Pazar günü forma giyemeyeceğimi biliyordum. Altı yaşımdan beri hayatımı adadığım her şey bir anda yok olmuştu. Bir daha sahaya çıkmak uzun vadede yaşam kalitemi riske atacaktı. Şimdiden yan etkilerim var ama bu konuda konuşmuyorum. Takımın doktorları gelecek sezon oynamama izin vermeyi reddetti. Oyuna geri dönmek için rehabilitasyon yapmayı önerdiğimde bile menajerim kesinlikle çıldırdı. Gerçek şu ki, bir ayağımın dışarıda, diğer ayağımın huzurevinde olduğunu düşündükleri için hiçbir franchise bana ödeyecekleri yüksek maaşla kumar oynamaz. Kendime her zaman zirveye çıkacağıma dair söz verdim ve öyle de yaptım - gerçekten zorlu bir basın toplantısı ve muhteşem bir parti ile.

Ama şimdi, ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Otuz dört yaşındayım, profesyonel futbol standartlarına göre yaşlıyım. Sponsorluk anlaşmaları kazançlı ama bir kariyer değil. Ben yapmaya alışkın bir adamım, arkama yaslanıp paramı saymaya değil. Kıcıımı yırtarak çalışmamın nedeni hiçbir zaman bu olmadı. Bir amaca ihtiyacım var.

Bu da yakın zamanda bana yapılan teklifi karşı koyulması zor ama kabul edilmesi imkânsız hale getiriyor. Yine de, geri çevirmek için kendimi ikna edemiyorum.

"Biliyor musun, ben gideyim." Kitabını toplar ve ayağa kalkar. "Aklında ağır şeyler var gibi görünüyor ve burayı mahremiyet için satın aldın, bu yüzden sana izin vermeliyim."

"Kal." Ona doğru bakıyorum, bakışlarını tutuyorum. "Uzun bir uçuş oldu ve yalnız kalmamayı tercih ederim. Sen... ilginç birisin. Seni daha yakından tanımak isterim."

Tereddüt ediyor ve seçeneklerini tarttığını görüyorum. Yüzünde pişmanlığa benzer bir ifade belirliyor ve hızlı hareket etmem gerektiğini anlıyorum. İsmim onu cezbetmiyor. Paranın da ikna etmediğini hissediyorum. Başka bir şey denemeliyim. Konuşmam parlak mı bilmiyorum ama ne kadar zamanımı demir pompalayarak geçirdiğimi çok iyi biliyorum. Vücut geliştirme dergileri ve *GQ* için birkaç kez fotoğrafım çekildi.

Gömleğimi çıkardım. Ve gözlerinin kocaman açıldığını gördüm. *Bingo*. Sonunda onu etkiledim.

Gözleri göğüs kaslarıma yapışmış halde başını sallıyor. "Sanırım bunu yapabilirim." Dudaklarımı kıvrıran gülümseme yavaş, geniş ve çok ama çok tatmin olmuş hissettiriyor.

"Güzel. Burada yiyecek ve içimiz var mı?"

"Eğer yapmasaydık, burada olmazdım," diye yemin ediyor tavırlı bir şekilde. "Bütün gün ineğin bir tarafını yavaş yavaş pişirdim. Ben bir kırmızı et kızıyım. Ama medeniyetsiz de değilim. O et parçasının yanında servis etmek için güzel bir şarap seçkim var. Size bir çatal ve bir bardak bile vereceğim."

"İnek kulağa harika geliyor ama şarabı pas geçeceğim. Daha sert bir şey var mı?"

Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Nefes alıyorum, değil mi? İçki çok önemli. Ama seni uyarıyorum, çoğu erkeği masanın altında içebilirim." "Ben değil," diye söz veriyorum ona. "Seni ezeceğim."

Harlow alay eder. "Keşke. Hiç karaciğer nakli oldunuz mu?" "Ameliyat mı?"

"İçki." Bana gülüyor. "Öyle denmesinin bir sebebi var. Eğer dikkatli olmazsan, seni sürdüreceğim."

Çift süren kişi olmayı tercih ederdim ama konudan sapıyorum. . . "Sıra sende. Bu içkinin içinde ne var?"

"Rom, votka, dört çeşit likör, birkaç meyve suyu ve biraz tatlı-ekşi

karışımı. Bir yumruk gibi yumuşak iniyor çünkü yüklü

Şekerli ama çok etkili. Sinsice yaklaşacak ve sizi kışının üstüne oturtacaktır."

Halsizlikle geçen son birkaç aydan sonra, sert içkiler ve daha da sert bir kadınla geçirilecek bir akşam kulağa harika geliyor.

"Bilmiyorum... Bu meyveli bir kız içeceği mi?" Alay etmeden duramıyorum. Onu.

"Hepsi öyle der, ilk başta. Benimle gel."

Mutfığa doğru yöneldi.

devasa evin içinden ilk geçişimdi. Sekiz bin metrekarenin ne kadar büyük olduğunu evin içinde dolaşana kadar fark etmemiştim. Trace ara sıra beni ziyarete gelecek. Ama aksi takdirde, bu kadar çok evle tek başıma ne yapacağım?

Başka bir gün için başka bir sorun.

Şu anda, Harlow'un güzel kışına odaklanmayı tercih ediyorum, yavaşça kızartılmış et ve patateslerin cennet gibi kokusuna doğru yol alırken hafifçe bir yandan diğer yana sallanıyor.

"Çok güzel kokuyor. Ve sen bunu yiyor musun?" Mutfığa vardığımızda tencereye başımı sallıyorum.

"Bilmiyor musun?"

"Bayıldım." Profesyonel oyun kuruculuk günlerimde yaptığım gibi katı bir tavuk-pilav diyetini sürdürmek zorunda da değilim. Artık sık sık savurganlık yapabiliyorum. "Tanıdığım çoğu kadın vücut hatlarına dikkat etmekle meşgul."

Homurdandı. "Birkaç kilo fazla taşıyor olabilirim ama kemik torbası olmak ile doyurucu yemek arasında bir seçim yapmam gerekirse kesinlikle yemeği seçerim. Beni keklerden ayırırsanız, gerçek bir sorunumuz olur."

Gülüyorum. Bu kadının hiçbir şeyi yapay değil. Ne saç, ne tırnakları, ne göğüsleri, hatta ne de parıltısı. Kesinlikle kişiliği de değil.

Son beş kız arkadaşımı bir araya getirdiğimde bu kadar eğlenceli bulduğumu hatırlamıyorum.

"Hayal bile edemezdim. Bana bir içki hazırla, kadın. Biraz içki ve et tam ihtiyacım olan şey."

Harlow'un mutfakta kolay bir yolu var. Düzenli ya da tertipli değil ama bir şekilde birkaç ev yapımı bisküvi yapıyor, bunlar rosto ve sebzeler çıktığında hazır oluyor - bir yandan da içecekleri karıştırıyor. Konuşuyoruz. Ve gülüyoruz. Kendi annem belki on iki yaşından beri beni sofrayı kurmaya yönlendirmede ama Harlow bunu parmaklarını şıklatarak ve bir ritmi bile kaçırmadan yapıyor.

Yemeğe oturduğumda hâlâ gülümsüyorum. Telefonunda birkaç tuşa basıyor ve dahili hoparlörlerden eski usul bir Nirvana sesi yükseliyor. Sanki benim dilimi konuşuyor.

Sonra rostodan ilk ısırtığımı alıyorum ve inliyorum. "İyi mi?"

"İnanılmaz." İçkiyi yudumladım. Uyardığı gibi, tatlı ama şuruplu ya da çürük yapıcı değil. Yarısını birkaç uzun yudumda yutuyorum. "İçki de öyle. Çok güzelsin ve iyi bir müzik zevkin var. Bence evlenmeliyiz."

Harlow bana gülüp geçiyor. "Oh, Tanrım. Bunların hiçbirisi benim için değil. Ben sadece seksle mutluyum."

Az önce ağzıma attığım rosto lokmasını zar zor yutabiliyorum. İşte şimdi ısınabileceğim bir konu.

Dirseğimi masaya dayayarak çatalımı bıraktım ve ona doğru için için yanan bir bakış fırlattım. "Bunun olmasını sağlayabilirim."

Yüzünde küçük bir gülümseme dans ediyor. "Eminim yapabilirsin." Bakışları omuzlarımda ve göğsümde geziniyor ve yemin ederim o kadar güçlü ki sanki elleriyle bana dokunmuş gibi hissediyorum. "Bana fazlasıyla yetenekli görünüyorsun."

Yüzünde ilgi ve spekülasyon görüyorum. Yatakta nasıl olacağımı merak ediyor.

"Sana ne istersen veririm Harlow. Nasıl istersen. Ne kadar istersen. İstedığın kadar sert. Tek yapman gereken söylemen."

Uzun bir süre konuşmuyor, sadece kırmızı Solo bardaktan ciğer naklini yudumluyor ve bardağın kenarından bana bakıyor. "Senin baltalı bir katil olmadığını nereden bileceğim?"

Şaka yapıyor. Sanırım. "Havuzun kenarında sana yaklaştığımda bu konuda endişelenmiyordun."

"Evet, ama ben seni izliyordum. O sırada bana verdiğin tek zarar ışınlarımı engellemekti. Aklında cinayet olsaydı, orada durup bana aval aval bakmaktan çok daha fazlasını yapardın diye düşündüm."

"Aval aval bakmıyordum."

"Kesinlikle öyleydin. Burada bulunarak seni şaşırttığımı biliyorum ama bunu atlattıktan sonra beni kontrol ettin. İnkâr mı edeceksin?"

"Hayır, değilim. Giydiğin bikini çok güzel. İçinde çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Kardeşlerim bundan nefret etti ve dizlerime kadar inen etekli bir şey önerdiler."

"Onlar senin kardeşlerin. Küçük kız kardeşim geçen yıl evlendiğinde, ne zaman biri balayında ne yapacaklarından bahsetse irkiliyordum. Ben sadece... bunu düşünemiyorum."

Gülümsemesi ısıltılı bir kahkahaya dönüştü. "Seni duyuyorum. Kardeşlerim yeni evlendi. Burada kalmamın bir nedeni de bu. Karıları çok tatlı ama San Diego'ya dönene kadar onlarla kalsaydım... Diyelim ki baldızlarımla tutkuyla ağladığını duymak istemiyorum." Yüzünü buruşturdu. "Sadece hayır."

Gülüyorum. "Çılgık atılacağını nereden biliyorsun?"

"Lütfen. Kardeşlerim o fethetme, göğüs dövme olayında ısrar edecek kadar maço. Ayrıca karılarını hamile bırakmaya çalıştıklarından şüpheleniyorum ve bu önemli olay için aynı çatı altında olmamayı tercih ederim."

Durdum ve düşündüm. Samaria'nın gebe kaldığını duymak istememe imkân yok. "Demek istediğini anlıyorum. Geceyi burada geçirmen için bir neden daha."

Harlow koltuğunda arkasına yaslanır ve içkisini yudumlar. "Seks olayına geri döndük, ha?"

"Konuyu sen açtın," diye hatırlatıyorum.

"Ben de öyle yaptım." Omuz silkiyor ve aklından geçen her şeyi söylemeye alışkın olduğu hissine kapılıyorum. "Seni şaşırttım mı?"

"Birazcık. Ama iyi anlamda."

"Siz profesyonel sporcular kadınların kendilerini size atmasına alışkın değil misiniz?" "Olur böyle şeyler." Hem de çok. Ve yıllar geçtikçe daha seçici oldum. Ama

Son bir düzine yıldır Harlow gibisine rastlamadım. Belki de hiç. Ünlü bir spor figürüyle yatarak bir "ödül" elde etmek isteyen kadınların çoğu erkeği kişiliğiyle değil vücuduyla cezbediyor. Harlow'da her ikisi de var gibi görünüyor. "Bugünlerde pek sık evet demiyorum."

Bir çatal dolusu eti kaldırırken kara kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Ama bir zamanlar yaptın?"

Kaçmayı düşünüyorum ama o oldukça açık sözlü. Bu muhtemelen uzun süreli bir ilişki olmayacak, bu yüzden kıskançlığa ya da suçlamalara gerek yok. "Bir zamanlar yirmi iki yaşında ve aptal olduğumu kabul ediyorum."

"Hepimiz öyleydik." Gözlerini deviriyor, görünüşe göre kendisiyle de dalga geçiyor. "Üniversite öğrencisiyken bir sürü saçma şey yaptım. Neyse ki bunları aştım. Sanırım sen de aştın."

"Ben de öyle düşünmek istiyorum." Konu Harlow olunca bazı parçalarımın diğerlerinden daha zeki olduğundan şüpheleniyorum. Beynim ayak uydurmaya çalışıyor... ama vücudumdaki kanın çoğu sikime akıyor. İki kafa her zaman aynı anda çalışmıyor ve şu anda konuşmaya ayak uydurmakta zorlanıyorum. Birincisi, Harlow'un göğüsleri var. Harika memeleri. Ve ben sadece oral takıntısı olan bir adamım. İkincisi, saat farkı beni yakalıyor. Hawaii'de saat akşam yedi olabilir, ama vücudum hala Dallas saatinde, yani gece yarısı. Yorgun olmanın beni neden bu kadar rahatsız ettiğini düşünmek istemiyorum.

Ve tam bu sırada kuzeydeki başım zonklamaya başlıyor. Ne de olsa güneyleki neden tek başına mutsuz olsun ki?

"Madem artık aydınlandınız ve olgunlaştınız, neden hiç evlenmediniz?"

Bu soruyu kendime birden fazla kez sordum. Birçok takım arkadaşım çılgınca başladı ve o zamandan beri duruldu. "Belki de doğru insanla hiç tanışmadım. Ya sen?"

Tereddüt ediyor. "Bir keresinde evlenebileceğimi düşünmüştüm ama olmadı ve ayrılmak en iyisiydi. Bağlılıklar ve taahhütler için pek uygun değilim."

Kaşlarımı çattım. "Belki sen de henüz doğru kişiyle tanışmadın."

Harlow tartışacakmış gibi bakıyor, sonra yüzündeki ifadeyi siliyor ve bana bir an bile inanmadığım rahat bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Belki de öyledir. İkinci mi?"

Tartışmıyorum. Ne anlamı var ki?

Tabağıma baktığımda boş olduğunu görünce şaşıyorum. Aynı şekilde parlak plastik bardağım da. "Sanırım şimdilik böyle iyiyim."

Ayağa kalkıp derme çatma bir bara dönüştürdüğü mutfak tezgâhına yöneliyor ve kendine bir içki daha doldurmaya başlıyor. "Elbette, hafif sıklet."

Onun alayları karşısında kolumu arkaya atıp sandalyeme uzanıyorum ve onu izliyorum. "Bütün günümü seyahat ederek geçirmediğimde ve yanlış zaman dilimindeymişim gibi hissetmediğimde, yanıldığını kanıtlayacağım."

"Tamamdır. Uçakta olduğun için bu gece seni biraz rahat bırakacağım." İçkisini karıştırıyor, sonra sandalyesine geri oturuyor. Kirpiklerini kaldırıp bana cilveli bir bakış fırlattığında başımın belada olduğunu anlıyorum. "Bu seks için çok yorgun olduğun anlamına mı geliyor?"

"Bunun için hiç bu kadar yorulduğumu hatırlamıyorum." Son Super Bowl galibiyetimden sonra sarışın bombayla yaptığım maratondan bahsetmekten kaçınıyorum. Kariyerimin en zor maçlarından birinden sonra ihtiyacım olan tek şey bir duştu. O zaman hazırdım. Bu gecenin neden farklı olacağını anlamıyorum.

Konuşmak zorunda kalmadığımız sürece.

Bana şehvetli bir bakış gönderdi. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Sen ciddisin." Seks konusunda. Yapmamız konusunda. Ona sormuyorum çünkü bu bir soru değil.

Bir omzunu kaldırıp omuz silkiyor. "Ben bekarım. Sen de bekarsın. Kendimize ait güzel bir yerimiz var. Çekici buluyorum, kabul ediyorum. Gördüğün şey hoşuna gitseydi, bana aval aval bakmak için güneşimi engelleyeceğini düşünüyorum. Neden olmasın?"

Dürüst olmak gerekirse, benim de kullanmadığım bir mantık kullanmıyor. Mantıklı görünüyor. Hatta apaçık. Ama bana soğukkanlı bir şekilde teklifte bulunması beni duraksatıyor. Onu daha fazla tanımak istiyorum. Onunla vakit geçirmek. Nedeninden tam olarak emin değilim. Belki de benim eski sevgilim olmadığı içindir. Ama içimde bir kuşku var, eğer onu yukarı çıkarıp ana süitimde kişisel bir tur attırırsam, sabaha kadar gitmiş olabilir.

Normalde bu harika bir sonuç gibi görünür. Peki neden özel inzivam için satın aldığım evi boşaltmasına razı değilim? Hiçbir fikrim yok ama işte. Bunu kabulleniyorum.

"Neden önce yüzmüyoruz? Sen bana bu muhteşem yemeği yedirmeden önce havuzu hiç test edememiştin."

"Elbette." Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi duruyor, ama masadan kaldırmak için tabaklarımızı kaldırırken aniden bana bakmıyor.

Harlow lavaboya doğru koştururken ben de onu takip ediyor ve parmaklarımı koluna doluyorum. "Hey."

Bir şekilde elimden kurtulmayı başarıyor ama yine de tabakları lavaboya koyuyor. "Eğer ilgilenmiyorsan, önemli bir şey değil. Daha önce de hayır dediğini duydum."

Kör bir adamdan mı? "Bebeğim, hayır demiyorum. Sadece bunu aceleye getirmemeyi tercih ettiğimi söylüyorum. Bütün gece bizim."

Soğuk duruşundaki buzların bir kısmı eriyor. "Pekâlâ."

"Bayılan bir Viktorya dönemi güzeli gibi konuşmak istemem ama başım çok ağrıyor."

Yüzü endişeyle buruşuyor. "Bunun için bir şey ister misin?"

Keşke eski moda bir orgazm buna iyi gelse... ama muhtemelen gelmez. "İbuprofen ve bir fincan sert kahve?"

"Tabii. Ben tencereyi hazırlayayım. Tabletler şuradaki kilerde." Bana doğru yönü işaret etti.

Harlow'un birkaç baharat ve konserve ile doldurduğu mutfaktaki büyük dolaba girerken omzumun üzerinden "Teşekkürler," diye sesleniyorum. Şişeyi rafa geri koymadan önce birkaç hap çekip silkeliyorum.

Kilerden çıktığımda Harlow kahve demleyicisine bakıyor, damlamasını izliyordu. "Nasıl olmuş?"

Sonra oluyor, tıpkı daha önce olduğu gibi. Bir dakika anın içindeyim. Sonra... hiçbir şey. Ve ne olacağını biliyorum. Terlemeye başlıyorum. Yine de ağzımı açıp kelimeler oluşturmaya çalışıyorum.

Sesleri zorlarsam, tutarlı bir şey çıkmayacağını biliyorum. "Ha?" ya da "ne?" olarak bile geçemeyecek bir ses çıkaracağım. Gözlerimi kapatıyorum, dişlerimi sıkıyorum ve konuşmayı tekrar hatırlamaya çalışıyorum. Bana ne sormuştu?

"İyi misin?"

Motor becerilerimde bir sorun olmadığı için sadece başımı sallıyorum. "Kahvenizi sade mi istersiniz? Yoksa geceyi bitirmek mi istersin?"

Hâlâ kelimelerimi bulamıyorum ama en azından kendimden geçmeden önce bana kahve sorduğunu biliyorum. Hay sikeyim. Bu neden hâlâ başıma geliyor?

Başımı sallıyorum ve fincanı demlikten almaya çalışıyorum. Dudaklarıma kadar götürürsem belki sessizliği fark etmez. Sade kahve benim tercihimdir. Bunu neden şimdi söyleyemiyorum? Kelimeleri biliyorum. Kafamın içindeler. Sadece ağzıma alamıyorum.

"Otur." Kaşlarını çattı. "Ben bulaşıkları yıkayıp mutfığı temizleyeceğim."

Harlow'a tekrar bakmaya korkuyorum. Yüzündeki kafa karışıklığı kötü olurdu, acıma duygusu çok daha kötü. Kupamı kavırıyor ve karanlık demliğe bakıyorum, bu sefer bölümün ne kadar süreceğini merak ediyorum. Uykunun yardımcı olacağını biliyorum ama lanet olsun, bu gece bu kadından vazgeçmek istemiyorum. Bu şansın bir daha karşıma çıkacağından emin değilim. Bu saçmalığa kadar, zaten sohbet etme konusunda pek bir şeyim yoktu, ama sifıra inmek? Onunla konuşamazsam, onu neyin memnun ettiğini bile soramazsam onunla nasıl soyunabilirim?

İnatla başımı sallıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Gerçekten. Ben hallederim. Neden kanepeye asılmıyorsun, işim bitince sana katılırım. Sadece on dakika sürer."

Tartışmak istiyorum ama kelimeler olmadan, nasıl? Sonra Harlow beni oturma odasına götürüp adadaki rahat kanepenin minderlerinden birini kabarttıktan sonra bana arsızca göz kırparak her şeyi kolaylaştırıyor. "İşim bittiğinde, hâlâ benimle hınzırca bir şeyler yapmak istiyorsan, ben varım."

Sonunda ona doğru baktım. Gerçekten baktım. Acıma görmüyorum. Endişe görüyorum.

Garip bir şekilde, bu beni tahrik ediyor.

Ne yazık ki ona teşekkür edecek sözel beceriyi kendimde bulamıyorum. Ona minnettarlığımı daha sonra yatakta göstereceğime dair kendime söz veriyorum.

Arkamdaki mutfak lavabosundan akan suyu ve bulaşık makinesinin açılış sesini duyduğumda gözlerimi kapatıyorum. Belki on dakikalık bir güç uykusu sözel çevikliğimi yeniden canlandırır. Olmazsa, ona dilimi gerçekten iyi kullandığımı göstermem gerekecek.

chapter TWO

I Sarsılarak uyandım. Mutfak da oturma odası gibi karanlık. Etrafa bakındım ve her yeri boş buldum.

"Harlow?"

Şükürler olsun ki konuşma yeteneğim geri geldi. Uyku beni geri getirmiş olmalı. Genelde öyle olur.

Cebimden telefonumu çıkarıp saate bakıyorum. Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Üç saat boyunca baygın mı kalmışım?

Ne. Ne? Sikeyim mi?

Daha da kötüsü, cevap vermedi. Benim beleşçi olduğuma ve kardeşlerimden birinin evine gidemeyeceğime mi karar verdi? Ya da daha kötüsü, kaşıntısı neyse onu kaşıyabilecek başka birini bulmasının daha iyi olacağına mı karar verdi? Normalde, eğer bir ilişki beklemek için çok azgınsa ve kimin için külotunu indirdiğini umursamıyorsa, o zaman gece boyunca rahatlamak için bir dangalak bulmaktan daha hoş olurdu.

Harlow'un sinsice dolaşıyor olabileceğini düşünmek beni hem kızdırıyor hem de hiç mantıklı olmayan bir korkuyla dolduruyor.

Cidden, bu gece neyim var benim?

Merdivenlerden çıkarken, ona tekrar seslendim. Cevap yok.

Çabucak hangi yatak odasında kaldığını buldum. Onun gibi kokan, ada vanilyası ve gardenya kokan. Dantelli külotu şifonyerin üzerinde, askılı sütyeninin yanında katlanmış. Bir çift kırmızı kama, sanki içeri girer girmez onları tekmelemiş gibi odanın etrafına saçılmış. Bavulu dolaptaki bir bavul askısından dışarı bakıyor, aralık kapıdan görülebiliyor.

En azından gittiyse, temelli gitmemiştir.

Komodininin üzerinde tabletini görüyorum, Elizabeth Blackwell hakkında kalın bir biyografi. Kim olduğu ya da ne başardığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama Harlow'u bulduktan sonra Google'da aratacağım ve beni büyülemeye başlayan bu kadını neyin büyülediğini öğreneceğim.

Şu anda sadece Harlow'un hangi cehenneme gittiğini bilmek istiyorum.

Benimki de dahil olmak üzere buradaki diğer yedi yatak odasını kontrol etmek anlamsız. Aşağıya iniyorum ve odadan odaya bakıyorum - ofis, resmi oturma odası, resmi yemek odası, egzersiz odası - boş. Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Nereye gitmiş olabilir?

Sonra Evanescence'ın belirgin sesleriyle birlikte dışarıda su sıçraması duyuyorum.

Havuza doğru koşarken Harlow'un küçük kırmızı bikinisinin bir şezlongun üzerinde durduğunu görüyorum. Çıplak mı yüzüyor? Doğrulamak için etrafıma bakıyorum ve kadının bir eliyle havuz eriştesini, diğer eliyle de bir kadeh şarabı tuttuğunu görüyorum.

"Merhaba, Uyuyan Güzel." Bana doğru sırtlıyor.

"Bunun için üzgünüm. En son ne zaman düştüğümü hatırlamıyorum." "Belli ki buna ihtiyacın vardı. Daha iyi hissediyor musun?"

"Tonlarca. Teşekkürler. Ya sen?"

"Harika. Yalnız içmeyi seviyorum." Sırtışından yine zararsızca beni dürttüğü anlaşılıyor. "Ama bana bulaşıkları bitirmek, çamaşır yıkamak, *Savaş ve Barış*'ı okumak için zaman verdin..."

"Dur," diye inliyorum. "Üç saat uzun bir uyku. Kabul ediyorum. Şimdi rahatlayacak mısınız?"

"Seninle dalga geçmek bu kadar eğlenceliyken mi?" Kaşlarını kaldırıyor. "Sence olasılıklar nedir?"

Boktan. "Bunu nasıl telafi edebilirim? Havuzdan çıkıp yatak odama gelmek istersen, yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirmek için elimden geleni yaparım."

"İlgimi çekti," diye itiraf ediyor. "Ama üzücü Rus destanının bölümleri arasında seni Google'da arattım. Sen... önemli birisin."

Yüzümün ısındığını hissediyorum. İnsanların benim hakkımda konuşmasına alışkınım ama bu konuda hiç bu kadar rahat olmamıştım. "Bana öyle söylendi. Ama dediğim gibi, artık emekli oldum."

"Hall of Famer, kesinlikle."

"Menajerim beni temin ediyor." Omuz silkiyorum. "Geçmişte oyalanmamaya çalışıyorum."

Daha yaşayacak çok hayatım var."

Etrafa biraz daha su sıçratıyor. "Bilemiyorum. Benimle kıyaslandığında neredeyse yaşlı sayılırsın."

Bu kadın beni her konuda azarlayacak mı? Muhtemelen. Ve ben hala bunun garip bir şekilde sevimli olduğunu düşünüyorum. Yıllardır duyduğum eğilme, tırmalama ve evet-şiiirlerinden çok daha eğlenceli. "Ne kadar yaşlandın?"

"Neredeyse dokuz yıl. Sen liseden mezun olurken ben ortaokula başlıyordum. Bugünlerde seksten önce vitamine mi ihtiyacın var yoksa küçük mavi bir hapa mı?"

Şimdi gülüyor ve ben de kendimi karşılığında gülümserken buluyorum. "Siktir git." "Fikir bu..."

"Buraya gel, bebeğim."

Gözleri ay ışığının altında parlıyor ve kıyafetleri ve her şeyiyle peşinden atlamamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ellerimi hemen onun üzerinde istiyorum.

"Neden pantolonunu bırakıp peşimden gelmiyorsun?" "Tamamen ıslandımsın."

Dudaklarını birbirine yapıştırıyor ve biliyorum ki çok seksi bir kötü kız olacak. "Beni bu şekilde istemiyor musun?"

Şimdi nasıl hissediyorum? Her gün, bütün gün. "Sadece amın. Sulu ve şişmiş olmalı ve sikim için hazır olmalı. Ben seni zevkten terletmediğim sürece diğer tarafların ıslak olmamalı."

"Seni tatlı dilli, seni..."

Sonunda havuzun basamaklarına doğru ilerlediğinde ve erişmeyi derin uca doğru ittiğinde gerçekten şortumu çıkarıp arkasından atlamak zorunda kalıp kalmayacağımı merak ediyorum. Keşke ay ışığı biraz daha parlak olsaydı ya da çevredeki güverte daha iyi bir bahçe aydınlatmasına sahip olsaydı. Evet, sıg suyun altında belli belirsiz şeklini görebiliyorum, ki bu çok iyi görünüyor. Ama karanlıkta her şey gölgeler ve koyu griler. Onu gerçekten görebilmek için burada lanet olası LED'ler istiyorum.

Bunu zihnindeki ev yenileme listesine ekledim.

"Eğer seni havuzdan çıkarıp kollarıma atacaksa, konuşmaya devam edeceğim."

Harlow gülümser. "Olabilir. Ama ciddi olmak gerekirse, bir sorum var." "Vur."

Bu kadının henüz ciddi olduğunu görmedim, bu yüzden prezervatif boyutumu veya dayanma gücümü sormasını bekliyorum. Anladığım hiç de bu değil.

"Kariyeriniz boyunca kaç beyin sarsıntısı geçirdiniz?"

Boynumun arkasını ovuşturuyorum. Emekli olmak zorunda bırakılmamın nedeni olduğu için bu hassas bir konu. "Resmi olarak beş. Ama antrenmanlarda, küçükler ve lise liglerinde birkaç tane daha. Şimdi daha iyiyim."

Oraya doğru gidiyorum. Ama bazı günler diğerlerinden daha fazla mücadele ediyorum... bugün olduğu gibi.

"Peki sonuncusu Ocak ayında mıydı? Super Bowl'dan iki hafta önceki NFC şampiyonluk maçı sırasında mı?"

"Evet. Tıbbi geçmişimle neden bu kadar ilgileniyorsun? Kan testlerimi de mi istiyorsun? Cinsel yolla bulaşan bir hastalığım olup olmadığını öğrenmek için mi?"

"Öyle misin?" diye soruyor, sanki sorusu geçici bir merakmış gibi. Gerçekten bilmek istiyor mu yoksa merakını mı gizliyor emin değilim.

"Tabii ki. Her zaman dikkatli olmuşumdur." Aslında titiz. NFL'de pek çok kadınla tanıştım... birçoğu tur atmıştı. Çıplak aletimin, bir hafta önce takım arkadaşımı beceren bir hatuna sürtünmesinden hoşlanmıyordum. "Sen mi?"

"Neredeyse bir keşiş. En az altı aydır seks yapmadım. Ama anlatmak istediğim bu değildi. Sarsıntılarınız... Sık sık sözel sisler mi yaşıyorsunuz? Konuşmayı takip edemiyor musun? Diliniz mi tutuldu?"

Sözleri bir kurşun gibi, hızlı ve kaçınılmaz, beni tam gözlerimin ortasından vuruyor. Çarpmanın etkisiyle sendelememeye çalışıyorum. Ama kesinlikle doğrudan bir vuruş yaptı ve ben de ona kusurlu görünmeden nasıl cevap vereceğimi bulmaya çalışıyorum.

"Sadece yorgundum," dedim.

Bana karşı dudaklarını büzüyor. Bu kadını iyi tanımıyorum ve yüzündeki başka hiçbir şey değişmiyor... ama memnun olmadığını görüyorum. "Yorgun olduğunuzda daha mı sık oluyor?"

"Nereye varmaya çalışıyorsun? Yenilmiştim ve konuşmak istemedim." Savunmaya geçtiğimi duyuyorum ve eşeklik ettiğimin farkına varıyorum. Ama bu kadının zayıf noktalarımı görmesini istemiyorum. Kimsenin görmesini istemiyorum.

"Bakın, benim yüksek lisans derecem konuşma patolojisi üzerine. Beyinde tekrarlanan travma sonrasında yaşadığınız şey nadir değildir. Hiç Kronik Travmatik Ensefalopati diye bir şey duydunuz mu?"

Yumruklarımı kalçalarımın koyuyorum ve geri çekilme dürtüsüne direniyorum. "Tabii ki. Bir düzine sezon boyunca ligde oynadım. Benden önce gelen oyuncuların kafalarına aldıkları darbelerden sonra nelere katlandıklarını biliyorum. Ama depresif, düşüncesiz, huysuz ya da agresif değilim. Hafızamı kaybetmiyorum." Sadece arada bir sohbetlerde ortaya çıkıyorum. "Duygusal olarak dengesiz değilim. Titremelerim de yok. Görmekte, koklamakta, yürümekte ya da konuşmakta zorlanmıyorum."

"Ancak konuşmanızda aralıklı olarak sorunlar yaşıyorsunuz. Beyin taraması yaptırdınız mı?"

İnkârlarımın içini görüyor. Bir nefes veriyorum ve başımı sallayarak başka tarafa bakıyorum. "Ne istiyorsun?"

"Sizi üzdüysem özür dilerim. Sadece yardım etmek istiyorum. Sanki konuşma apraksisi yaşıyormuşsunuz gibi geliyor. Bu, beyinden ağza giden mesajların bozulduğu bir motor konuşma bozukluğudur. Bazen kelimeleri oluşturmak için dudaklarınızı veya dilinizi gerektiği gibi hareket ettiremediğinizi hissediyor musunuz?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Buna gücüm yetmez. Tamam, bu kısmen maço bir şey. Onun gözünde zayıf görünme fikrinden nefret ediyorum. Ama aynı zamanda ikinci kariyerim de tehlikede. Rastgele zamanlarda tek kelime konuşamadığım duyulursa futbol yorumcusu olma şansına veda edebilirim.

"Sinir bozucu olduğunu biliyorum." "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Kişisel olarak hiç böyle bir durum yaşamadım. Haklısın," diye devam ediyor sanki onu yalanlamamışım gibi. Sesindeki empatiyi fark etmemek mümkün değil... ama yine de bana ters geliyor. "Seni konuşurken dinledim, bu yüzden ağzını hareket ettirmek için ihtiyaç duyduğün kasların zayıf olmadığını biliyorum. Nörolojik hasar sonucu ortaya çıkan bir konuşma bozukluğu olan afaziniz var gibi görünüyor. Bu ne sıklıkla oluyor?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Konuşmam bitti. Sevişmek istiyor musun, istemiyor musun?" Artık kırıldığımı biliyor mu? Alay ediyorum. "Tabii ki istemiyorsun. Ben yatmaya gidiyorum."

Bu konuşma daha fazla uzamadan arkamı dönüp eve doğru gidiyorum. Geceyi elimde sikimle Harlow'u düşünerek geçireceğimden şüpheleniyorum. Aklım zaten onunla yatağa gireceğim gerçeğindeydi ve sikimin aramızdaki seksin muhteşem olacağına dair ikna edilmeye kesinlikle ihtiyacı yoktu. Şimdi kendimi anlamsız bir mastürbasyona teslim etmek zorundayım. Lanet olsun.

"Noah?"

Sıçrama sesleri üzerine döndüğümde Harlow'un havuzdan çıktığını görüyorum, her seferinde bir basamak çıkıyor, sırlıklam, her adımda sallanıyor ve aklımı başımdan alıyor. Uzun saçları güzel göğüslerine yapışıyor, dolgun meme uçlarıyla flört ediyor. Beli içeri doğru eğiliyor, sonra ellerimi sürmek istediğim bir çift kalçaya doğru genişliyor. Şık, seksi ve çarpıcı.

Öncekinden tamamen farklı bir nedenden dolayı kelime bulamıyorum. Beni suskun bırakıyor.

"Bana şuradan bir havlu uzatabilir misin?" Verandadaki masayı işaret ediyor.

Otomatik pilota, gözlerimi ondan hiç ayırmadan yüzeye doğru geri dönüyorum. Cama çarptığımda, havlu kumaş elimi doldurana kadar arkamı yokluyorum. Sonra Harlow'a doğru koşuyorum. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Havluyu benden alıyor ve o kadar yakın duruyoruz ki klorla karışık kokusunu alabiliyorum. "Bir duş. Sonra bir ya da iki orgazm, tercihen senin bana verdiğin."

Onu doğru mu duydum? "Emin misin?"

Harlow başını sallıyor, bakışları benimkilere dolanıyor. "Sevişmek istiyorum."

Açıklamasının kafama dank etmesi bir saniye sürdü. Benim sadece kusurları olan bir adam olduğumu anladıktan sonra beni istemeyeceğine ikna olmuştum. Yine de ESPN'in futbol tanrısı olarak selamladığı biriyle yatmak istemiyordu. O sadece zevk almak istiyor.

Bakışlarımı tutuş şekli beni ateşle yakıyor. Tenimde cızırdıyor, yüzeyimin altındaki eti yakıyor. Nefes alamıyorum.

İçimde sorun çıkaracağına dair bir his var ve umurumda değil.

"Hadi yapalım şu işi." Havluyu elinden alıp, açılana kadar sarsıyorum, sonra sırtına sarıyorum, saçlarının damlayan uçlarını örtüyorum. Sonra onu kendime doğru çekiyorum. Aşırı ısınmış göğsüme bastırdığımda teni serinliyor. Şimdi onu öpmeye cesaret edemiyorum. Onu istediğim şekilde, müsait olan ilk yüzeye yatıracağım ve dizlerimi onu bir şezlongda düzgün bir şekilde becermek için kaldıraç aramanın ıstırabından kurtarmayı tercih ederim.

Kendimi tutmaya çalışarak sert bir nefes çekiyorum. Zaten ona karşı koymakta zorlanıyorsam, bir kez tadına baktıktan sonra arzum ne kadar kötü olacak?

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum. "Sana yumuşak davranmayacağım." "Yapacağını hiç düşünmemiştim."

"Nazik olmayacağım."

"Güzel. Küçük olabilirim ama kırılgan değilim."

"Çabuk olmayacağım. Bütün gece yanında olmamı bekle."

Dudaklarının kenarlarında beni daha da tahrik eden sinsi bir gülümseme kıvrılıyor. "Seni bu konuda tutacağım."

Yatağımdan çıkmasına izin vermeden önce onu ters yüz edip kurutmaya niyetli olduğum konusunda onu uyarmanın yolları tükeniyor. Ama siktir et, bırakayım da konuşmayı vücudum yapsın.

Eğilerek onu göğsüme kaldırdım. Ufacık bir şey. Göğüsleri ve kalçaları göz önüne alındığında, taşınması daha ağır olur diye düşünmüştüm ama daha ağır halterleri bile kıvrımışlığım var. "O zaman gidelim."

Kollarını boynuma doladığında gülümsemesi sırtıma dönüşüyor. "Beni bu yolculukta mutlu say."

Evin içine giriyoruz ve arka taraftaki akordeon cam kapılar için çok memnunuz. Açılacak ya da kapanacak bir şey yok, sadece açık hava, Hawaii esintisi ve ateşli bir kadın.

İçeride, merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Sabırsızım; kabul ediyorum. Onu yatağıma yatırmak için sabırsızlanıyorum, odadaki tüm ışıkları açıyorum, böylece ona iyice bakabiliyorum, sonra içine girerken yüzünü izliyorum ve hislerin onu boğduğunu görüyorum. Bunu ona yapabilirim. Sahada çok iyiydim ama yatak odasında da bir efsane olduğum söylenir. Aptal parti yılları boyunca çok pratik yaptım. Şimdi biraz paslanmış olabilirim. Aylardır bir kadının yanında en uygunsuz anda konuşmamın kesilmeyeceğine dair kendime güvenmiyorum. Ama bir kadına binmek bisiklete binmek gibidir, değil mi?

Ebeveyn odasına ulaştığımızda kapıyı tekmeleyerek açıyorum ve yatağa doğru ilerliyorum. Onu yere bırakmadan kollarımdan kurtuluyor ve kapıya yöneliyor.

O giderken kaşlarımı çatıyorum. "Nereye gidiyorsun?" "Bir dakikaya geliyorum. Duş almam lazım."

Neden şimdi bunun gerekli olduğunu düşünsün ki?

"Düşünmüyorsun." "On dakika. Söz veriyorum."

Ben onu durduramadan uzaklaşıyor ve ben de kafamı kaşımak zorunda kalıyorum. Bu kadın arızalı bir trafik lambasından daha fazla karışık sinyal veriyor.

O durulanırken ben elimde aletimle burada dikilmediğim için iki dev bavulmdan ilkinin açıyorum. Anakaradan taşınmak büyük bir işti ve geri kalan eşyalarım birkaç hafta içinde gelecek. Şimdilik birkaç tuvalet malzemesi çıkarıp kendi duşumda durulanıyorum. Koridordan aşağı yürüyüp Harlow'un yanına gitmeliyim. Eğer seks yapacaksak, neden şimdi birlikte soyunmuyoruz?

Ama onu yalnız bırakıyorum. İşin kötü tarafı, beş dakikadan daha kısa bir sürede duş alıyorum ve banyodan havluyu belime sararak çıkıyorum. Tepe spreyi beni biraz canlandırdı ve kafamı boşalttı, elbette. Ama şimdi yalnızım ve sabırsızlıkla bekliyorum.

Yatağı yatırıyorum, bavulmdaki birkaç şeyi kaldırıyorum ve balkon kapılarını okyanus esintisine açıyorum. Hâlâ Harlow yok. Boş kapı aralığıma on dakikadan fazla bakmadım, ama gördüğüm kadarıyla

horoz endişeli, bu dokuz buçuk dakika çok uzun. Benim için tımarlanmasına gerek yok. Sadece çıplak, istekli ve yatağında olması gerekiyor.

Kaşlarımı çatarak koridorda ilerliyor ve ana kanadı üst kattaki diğer yatak odalarından ayıran açık çatı katını geçiyorum. Bana saldıran ilk şey saç kurutma makinesinin vınlama sesi oluyor. Yatak odasının kapısı kırık ve doğrudan bitişikteki banyosunu görebiliyordum.

Onu eğilmiş, siyah saçları el cihazını kullanırken sallanırken, ellerimi bekleyen muhteşem kışını görmek neredeyse kalbimi durduruyor. Tanrım, kıcı solgun, dik ve yuvarlak. Dudaklarımı o küreciklerde gezdirmek, dişlerimi geçirmek istiyorum.

Kıpırdayan sikim dik duruyor, performans sergilemeye ya da yalvarmaya hazır. Dikkatini ne çekerse.

Sessiz adımlarla arkasından yaklaşıp kalçalarını kavriyorum ve bir iniltiyle o güzel kışını azgın ereksiyonuma yaslıyorum.

Harlow saç kurutma makinesini kapatıp tezgâhın üzerine atar ve başını çevirerek dik durur. Dudaklarından hızlı bir nefes çıkar. "Noah..."

"Seni daha fazla bekleyemezdim, bebeğim." Parlak banyo ışıklarının altında Harlow'un her bir vadisini ve kıvrımını görebildiğim için bu iki kat daha doğru.

Merhamet... Kadın simetrik iniş ve çıkışlarla dolu bir sanat eseri. İnce omuzlar, yuvarlak göğüsler, sivriltilmiş bir bel ve bacaklarının arasında pürüzsüz, çıplak bir ped.

Gözlerimiz aynada buluşuyor. Onunkiler yosun yeşili, yemyeşil ve parlak. Bir elimi göğsüne götürüp avucumun içinde tutarken, sertçe nefes veriyorum. Buna karşılık göz bebekleri büyüyor. Göğüs uçları geriliyor. Yanakları kızarıyor. Ve vücudu benimkine karşı eriyor.

"Dokunuşun iyi hissettiriyor."

İletişim kuran bir kadın. Bunu sevdim. "Seni çok daha iyi hissettirebilirim. Benimle yatağa gel, bebeğim."

"Planım bu." Göğsünün gergin ucunu başparmağımla parmağım arasında sıkıştırırken gözleri kayarak kapanıyor. "Saçlarım neredeyse kurudu."

Diğer avucumu belinden yukarı, kaburgalarının üzerinden geçiriyorum, sonra parmaklarımı kalın, ipeksi kütlenin içine daldırıyorum. Nemli bile sayılmaz. "Yeterince yakın."

"Çarşaflarında ıslak lekeler bırakmamaya çalışıyorum."

Sinsi bir sırıtışa karşı koymamın imkânı yok. "Oh, öyle umuyorum. Hadi, Harlow. Senin içinde olmalıyım."

Bu kadınla birkaç saat önce tanıştım ve çoğunda uyudum. Daha onu öpmedim bile. Ama şimdiden onun için çok fazla beklemişim gibi hissediyorum. Bu delilik. Ve umurumda değil. Onunla ilgili bir şey şu anda doğru hissettiriyor.

Harlow başının arkasına uzanıp boynumun arkasını kavıyor, aynı zamanda kalçalarını sallayıp sikime sürtünüyor. Bizi sadece bir havlu ayırıyor. Onu banyo lavabosuna oturtmak, bacaklarını ayırmak, havlu kumaştan kurtulmak ve içine sokmak kolay olurdu. Ama bu çok hızlı olurdu, nefis bir ziyafeti atlayıp sadece bir lokma tatlı yemek gibi. Tek istediğin buysa bunda yanlış bir şey yok. Ama ben daha fazlasına açım. Bu kadını altımda istiyorum, onu arzuladığım her şekilde alabileceğim bir yerde.

Şimdilik dudaklarımın omzundan boynuna doğru bir yol çizmesine izin veriyorum. Duştan yeni çıkmış olmama rağmen vanilyalı gardenya kokusunu içime çekiyorum ve bu beni heyecanlandırıyor. Sonra kadifemsi tenini bana daha fazla bırakana kadar kafa derisini nazıkçe çekiştiriyorum. Boğazını istediğim gibi keşfedebilmem için başını eğmeden önce dudaklarından küçük bir nefes kaçıyor. Sanki önemli bir çatışmayı kazanmışım gibi hissediyorum. Oyalanmayı bırakıp teslim olmaya başladı ve bundan daha tahrik edici bir şey olamazdı.

"Noah..."

"Ben buradayım. Bana neyi sevdiğini söyle."

"Tam olarak yaptığın şey," diye nefes alıyor.

"Bana ne istediğini söyle."

"Vücudumun başka yerlerini de öpseydin şikayet etmezdim." Sırıttıyorum. "Oh, bunu planlıyorum. Hadi odama geri dönelim."

Kirpikleri dalgalanıyor. Gözleri açıldı. Bana bakıyor, sonra aynada yansıyan arkamızdaki yatağa göz atıyor. Aklından geçenleri bir kenara bıraktığı anı görüyorum. "Yolu göster."

"Bu gece aramıza mesafe koymana izin vermeyeceğim." O daha tek kelime edemeden onu yüzüme doğru çevirip vücudunu kendime doğru çektim, kıcını ellerimle kavradım ve vücudunu yukarı kaldırdım. "Bacaklarını etrafıma sar."

Harlow da emredileni yapıyor, kollarını boynumun arkasında kavuşturuyor. Bakışlarımız buluştu. Bakışlarının etkisini sikimde hissediyorum. Makyajsız haliyle bile gördüğüm en hipnotize edici kadınlardan biri. Daha güzel kadınlarla karşılaşmış, hatta çıkmış olabilirim. Ama hiçbirisi şalterimi bu kadın kadar indirmede.

Bunun nedeni kuraklık dönemimin normalden daha uzun sürmesi mi?

Yoksa Harlow'da özel bir şeyler olduğu için mi?

"Beni öpecek misin?" diye soruyor.

"Seni yatağıma aldıktan sonra, elbette."

"Neden şimdi değil? Sen beni taşıyarak koridorda yürürken sana öylece bakmam mı gerekiyor?"

"Evet. Sana hiç çok soru sorduğunu söyleyen oldu mu?"

Dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Her zaman."

Davranışlarını da bir nebze olsun değiştirmeyecek. Harlow'u iyi tanımıyorum ama her zaman kendi bildiğini okuyacağından ve bundan hoşlanmayanların da siktirip gideceğinden şüpheleniyorum.

Ebeveyn odasına doğru ilerlerken ona sırtımdan edemiyorum. "Seni şimdi öpmediğim için bana daha sonra teşekkür edeceksin. Sırtındaki halı yanığını özleyeceğinden şüpheliyim. Dizlerim şimdiden kısıtlamamı takdir ediyor."

Dudağını ısıyor ve bana eğlenen bir bakış gönderiyor. "Sabırsızsın, değil mi?" Neden yalan söyleyeyim? "Sanki önümüzdeki üç dakika içinde derimden çıkacakmışım gibi.

Ellerimi ve ağzımı sana sürmem."

Ebeveyn odasının eşiğine ulaşıyorum ve onu bir cevaptan kurtarıyorum. Zaten şu anda istediğim onun konuşması değil.

Kollarımı ona dolayarak bir dizimi yatağı koyuyorum ve yatağı düşmesine izin veriyorum. O daha yerleşmeden, ben de onu takip edip üstüne yuvarlanıyorum ve bacaklarımla onu sabitliyorum. Dirseklerimi başının iki yanına sabitleyip saçlarını tutuyorum, böylece başka tarafa bakamıyor.

Nefes nefese kalışı beni daha da tahrik ediyor.

"Şimdi seni öpeceğim ve birkaç orgazm sonra havaya çıktığında, yemin ederim tamamen tatmin olacaksın."

"Bunlar büyük vaatler," diye alay ediyor. "Teslim edeceğim."

Onunla ilgili bir şey her zamanki soğukkanlılığımı yok ediyor. Normalde kendimi tutabilir, rahat mesafemi koruyabilirim. Onunla ya da bu anla ilgili hiçbir şey sıradan gelmiyor. Bunu anlayamıyorum. Tek bildiğim, bakışlarını yakalayıp başımı eğerken tüm bedenimin gerildiği, kalbimin güm güm attığı.

Harlow öpücüğümü yarı yolda karşılıyor. Daha önce benimle dalga geçmiş olabilir ama şimdi verdiği karşılıkta hiçbir çekingenlik yok. Parmakları boynumu kavıyor ve sessiz bir taleple beni daha da yakınlaştırıyor, dudaklarını ve kalçalarını ayırıp her ikisinin arasına

girmeme izin verirken bile. Cinsel sıcaklık omurgamdan aŖađıya doğru yarıyor. Dudakları ne kadar yumuŖak olursa olsun, sistemimi taze bir arzu sarsıntısıyla sarsan Ŗey onun tadı. Dilinde Ŗarap tadı alıyorum. Ama bunun altında onun gúcünü, duygusallığını ve ihtiyaını da tadıyorum.

Saçlarını avucumun içine alıp kalçalarımı bacaklarının arasına yerleştiriyorum ve havlumu sabırsızca çekiştiriyorum. Nemli ve kıpırdamıyor, lanet olsun. Öfkeli bir hırıltıyla dizlerimin üzerine kalkıp havluyu fırlatıyorum ve kim bilir nereye fırlatıyorum. Artık yolumdan çekilmişti ve tenimi Harlow'unkine tekrar bastırıp içine girmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ona tekrar odaklandığımda dudakları hafifçe şişmişti. Göz bebekleri daha da büyümüştü. Ve doğrudan sikime bakıyordu.

"Sorun mu var?"

Bakışları hiç değişmeden başını sallıyor. "Her santimini ağzıma almak için sabırsızlanıyorum."

Oh, lanet olsun. Beni bu kadar heyecanlandıracak başka bir şey söyleyemezdi. "Bebeğim, ben de o an için ölüyorum. Ama her şeyin bir sırası var... Sana orgazm sözü verdim."

Bakışlarını sırtarak yüzüme doğru kaldırıyor. "Demek yaptın. Elinden gelenin en kötüsünü yap, sporcu."

Dilimin ucundaki hızlı cevap, sırtını kavislendirip bacaklarını daha geniş açtığında eriyip gidiyor. Keşke odanın ışıklarını daha fazla açsaydım diyorum ve onu yarın da sikeceğime yemin ediyorum, güneş ışığı bu süiti doldurduğunda ve onun fildişi mükemmelliğinin her santimini görebildiğimde.

"Şimdiye kadarki en iyi sikişin olmayı planlıyorum." Vücudumu tekrar onunkinin üzerine indirirken, teni tene bastırırken, sikimi çıplak amının yumuşak pedine yerleştirirken bunu içtenlikle söylüyorum.

Bana şımarık bir cevapla karşılık veremedi, ağzını tekrar yakalıyorum, dudaklarını tutuyorum, derinlere dalıyorum. Duyularıma dokunduğunda, etkisi beni inletiyor. Dilimin üzerinde eriyor. Tatlı, ekşi ve bağımlılık yapıcı. Ondan daha fazla almam gerekecek, şimdiden söyleyebilirim. Bir gece yetmeyebilir. Ama bu benim lehime. San Diego'ya dönene kadar kalacak bir yere ihtiyacı var, kardeşlerinin üremesini duymak zorunda kalmayacağı bir yere. Ona bunu sağlayabilirim. Benim evimde, benim yatağında kalabilir, gece ya da gündüz istediğim zaman ona sokulabilirim, ta ki kendimi kontrol etmemi engelleyen bu şiddetli ihtiyacı doyurana kadar.

Altımda, tüm şımarıklığı ve alaycılığı istekli bir itaate dönüşüyor. Her şekilde benimle birlikte o anın içinde, elleri sırtıma dokunmakla meşgul, dudakları dudaklarıma yapışıyor, bacakları kalçalarımın etrafında katlanıyor.

Vücudunu içine girecek kadar çentiklemek, aramızda hiçbir engel olmadan onu hissetmek ve onu hiç yapmadığım şekilde almak ne kadar

kolay olurdu.

herhangi bir kadını aldı. Dürtü orada. Onu neden bu kadar çok istediğimi bile anlamıyorum. Ama bu birlikte vermemiz gereken bir karar.

"Doğum kontrol hapı mı kullanıyorsun?"

"Evet," diye yüzüme doğru pantolonunu indirdi.

Bu tuzağa düşen başka bir takım arkadaşı tanıyorum, tek gecelik ilişkisinin hap kullandığına inanıyordu ama bu tamamen yalandı. O zamandan beri oğlunu görebilmek için ondan bir servet kopardı ve saçma sapan çemberlerden atlamasını sağladı. Ama Harlow maaş günü için hamile kalmak isteyecek türden bir kız değil. Hayatım üzerine bahse girerim.

"Temizim, yemin ederim," diyorum ona.

"Ben de öyleyim," diye söz veriyor, boynumun sütununda öpücükler bırakıyor ve dudaklarıma doğru ilerliyor.

O bunu yaparken düşünmek gerçekten zor.

"Seni çıplak alabilir miyim? Çılgınca gelebilir ama her şeyini hissetmek istiyorum. Aramızda lateks ya da başka bir şey istemiyorum."

Harlow uzaklaşır ve gözlerini kırpar. "Ben... Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Doğum kontrol hapını bir süreliğine bıraktım ve uzun süredir de kullanmıyorum. Hâlâ hamile kalabilirim."

Bir yandan, bizi ayıran bir bariyer olmadan onun içine girip tadını çıkaramadığım için hayal kırıklığına uğradım. Diğer yandan, dürüstlüğü için minnettarım. Bir an için, aylardır seks yapmadığını söylediği halde neden hapa yeni başladığını merak ediyorum. Kadınsal sorunlar mı? Bilmiyorum ve önemli de değil. Önemli olan, bütün geceyi onunla geçirecek olmam ve bunu en iyi şekilde değerlendirmek niyetinde olmam.

"Kesinlikle anlıyorum. Prezervatifim var."

Bana durgun bir gülümseme veriyor. "İkimizden birinin iyi bir izci olmasına sevindim." "O kadar iyi değilim ama her zaman hazırlıklı olmaya çalışırım."

"İşte böyle. Peki, şu orgazmlar hakkında... Aklında ne vardı?" "Sana anlatabilirim, ama sanırım sana göstermek çok daha eğlenceli olacak."

Kendime engel olamadığım için, ağzının tatlı tadını bir kez daha almak için başımı eğiyorum. Çatlak gibi. Kendimi geri çekemiyorum. Onu tekrar tekrar tatmayı, beni kavradığını, içimde eridiğini, aceleci parmaklarıyla tenimi kazıyarak daha fazlası için bana yalvardığını hissetmeyi bırakamıyorum. *Evet...*

Ama onu doruk noktasına kadar öpemiyorum, bu yüzden dudaklarımı çenesinde gezdirerek, boynunu ısırarak, dilimi köprücük kemiklerinde gezdirerek tatlı vücudunda ilerlemeye başlıyorum. Hemen açık tenli kızları sevmemin diğer nedenini hatırlıyorum. Sadece açık tenli kızları görmekten sapıkça bir haz almakla kalmıyorum.

Bronz ellerimin altındaki solgun teninde, tahrik olduğunu hemen anlıyorum. Her dokunuşumda ve fısıltımda tepkisi belli oluyor. Yanaklarındaki pembe leke çiçek açıyor ve ben dokundukça vücudunda aşağı doğru ilerliyor. Ağzımı nereye koysam, avucumu etinin üzerinde nereye kaydırsam beni takip ediyor.

Meme uçlarının üzerinde gezindiğimde, sadece kızarmakla kalmıyorlar, aynı zamanda daha da geriliyorlar, özellikle de başparmaklarımı uçlarında gezdirdiğimde.

Parmakları başımın arkasına kıvrılıyor. "Em onları." "Bu bir lütfen mi?" Onu kızdırmadan duramıyorum.

Harlow'un kirpikleri titreyerek açılıyor ve gözlerinin tahrik edici yeşili karşısında şaşkına dönüyorum. Onun nefesini kesmek için elimden geleni yapıyorum ama bu kadınla ilgili her şey benim de nefesimi kesiyor.

"Bu bir istek. Sana ne istediğimi söylüyorum. Yatakta terbiye isteyenlerden değilsiniz, değil mi? Lütfen, efendim ve teşekkür ederim, efendim falan?"

Daha önce hiç olmadım. Her zaman eşit partnerleri tercih etmişimdir. Ama ona verdiğim zevkle Harlow'u isteğime boyun eğdirme düşüncesi tetikleyicimi düşündüğümünden daha fazla tetikliyor. "Ya öyleysem?"

Yüzünden bir şey geçiyor, o kadar hızlı ki ne düşündüğünü anlayamıyorum. Ama aslında bu fikirden nefret etmediği izlenimini edindim.

"Şey, bu benim olayım değil."

Şimdi yalan söylediğini biliyorum -bana mı yoksa kendine mi, emin değilim. Onun yatakta kesinlikle bir erkeğin ona hükmetmesini istediğine ikna olmamın nedenini bile anlayamıyorum. Belki de nefessiz bir şekilde inkâr ediyordur? Bu bilgiyi şimdilik kafamın arkasına atıyorum ve omuz silkiyorum. "Sen nasıl istersen, bebeğim. Seni yalvartmayacağım."

En azından şu anda değil.

Harlow kıllanır. "Ben bunu yapmam."

Sanırım onu yapabilirim ve yapacağım da... doğru zaman geldiğinde. Onu rahatlatacağım, rahatlamasına izin vereceğim, ta ki çarşafların arasında nasıl bir mal olduğumu tam olarak bildiğini düşünene kadar. Bu arada, vücudunu öğreneceğim, ipuçlarını okuyacağım, nasıl tepki verdiğini göreceğim. Olgunlaştığında ve hiç beklemediği bir anda saldıracacağım.

"Sorun değil. Ağzımı klitorisine dayayıp boğazını yırtana kadar emmemle ilgili bir sorunun olmadığını varsayıyorum."

Keskin bir nefes alıyor ve sesini bulmakta zorlanıyor. "Hiç yok."

"Mükemmel. Bana elimden geleni yapmamı söyledin, o yüzden..."

İma etmesine izin verdim. Bunu istediği gibi yorumlayabilir. Meşgul olmaya niyetliyim.

Göz ucuyla Harlow'un titrek baş sallayışını yakalıyorum. Ama ben çoktan meme uçlarına ve henüz keşfetme fırsatı bulamadığım vücudunun geri kalanına odaklanmış durumdayım.

Bir göğsünü elime alıp başımı eğiyorum ve şişmiş ucunu okşuyorum. Boncuk dilime karşı sert. Onu içeri çekiyorum ve derinlemesine emerken ne kadar dolgun hissettirdiğine neredeyse inliyorum. Seks sırasında hep oral yapmışımdır. Ağzımı bir kadına dayamaktan ve doruğa koşarken kıvrınmasını ve nefes nefese kalmasını izlemekten zevk alıyorum. Şimdiden Harlow'un farklı olacağından şüpheleniyorum. Pasif bir şekilde arkasına yaslanıp onu becermeme izin vermeyecek. Kontrolün biraz kendisinde olması için kendi payını koymak isteyecektir.

Öyle bir şey olmayacak.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. Kavrayacak fazla bir şey yok ama parmak uçlarını kafa derime batırarak tüm vücudumu karıncalandırmayı başarıyor. Diğer göğsüne geçip dudaklarımı gergin tomurcuğun etrafına sararken ürperiyorum.

"Daha sert," diyor.

"Ne kadar zor?" Mağara adamı gibi davrandığımı kabul ediyorum. Bir kadının meme uçlarına sert davranmayı seviyorum. Kızarana, zonklayana ve ağrıyana kadar sıkmayı, ısırmayı, eziyet etmeyi ve emmeyi seviyorum. "Onları acıtabilirim, bebeğim."

"Yarın bana hissettirebilir misin? Böylece bikini üstüme her sürtündüklerinde dudağımı ısırp hatırlayacağım?"

Yemek ve müziğin yanı sıra, kesinlikle senkronize olduğumuz bir başka yer de burası. "Bu nefes almayı bilip bilmediğimi sormak gibi bir şey. Bu doğal geliyor. Eğer istediğiniz buysa, bunu size vermekten mutluluk duyarım."

Başını sallarken nefesi kesik kesik geliyor. "Yap şunu."

Ona tembel bir gülümseme veriyorum. Neye davetiye çıkardığı hakkında hiçbir fikri yok.

Başımı eğip bir sert ucunu tekrar yalarken diğerini kısırdığımda nefesi kesiliyor. Kendine gelmesine bile izin vermeden onu ağzıma alıyorum, dişlerimle bir ısırık atıyorum, sonra tekrar dilimle yatıştırıyorum. Diğer meme ucuna geçtiğimde kalçaları huzursuzca hareket ediyor. Saçımı pek de belli etmeden çekiştiriyor. Sırtının kavisi, göğüslerini ağzıma yaklaştırması, bana bundan hoşlandığını söylüyor.

Bu ikimiz için de geçerli.

Ona yaklaşmaya devam ediyorum ve iniltilerinin sesi daha da

yükseliyor, birbirine yaklaşıyor. Bacaklarını etrafıma sarıyor ve tırnaklarını kafa derime geçiriyor.

Her sürükleyişimde meme uçlarını çekiyorum. Ağzımda şişiyorlar ve yemin ederim dilimin üzerindeki tadı daha da tatlanıyor. Aramızdaki havada onun uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum ve en yakın prezervatifi kapıp çılgılık atana kadar onu becermemek için elimden geleni yapıyorum. Ama bunu onun için o kadar iyi yapmalıyım ki asla unutmasın. Beni içine almak için benim kadar çaresiz olmasını istiyorum.

Ben her zaman rekabetçi oldum. İlk futbol koçum olan babam, asla elimden gelenin en iyisini yapmamam gerektiği ve gerçekleştirilemeyen hayallerin sadece boşa harcanan yetenekler olduğu konusunda ısrar ettiğinden beri başarılı olmak içime işledi. Harlow'u - soyadı neydi? - arzuyla aklını başından almayı başaramamamın imkânı yok.

"Vay canına..." diye haykırıyor. "Bu çok iyi."

"Meme uçların henüz acımadı mı bebeğim?"

Neredeyse bilinçsizce başını sallıyor. Kanında dolaşan onca arzuyla beynini ne kadar kontrol edebildiğini merak ediyorum. Oldukça genişlemiş gözbebekleri pek bir şey olmadığını söylüyor. "Evet."

"Hoşuna gitti." Sormuyorum, biliyorum.

"Bayıldım." Kendi göğüslerini kucaklıyor ve meme uçlarına bir çimdik atıyor, başını geriye atıyor ve topuklarını şilteye gömüyor.

Beni bu kadar tahrik eden bir kadınla hiç birlikte oldum mu? Eğer olduysa bile, artık hafıza bankamdan gitti, yerine sadece bu kadın geldi.

"Artık her şeyi hissediyorum. Her yalamayı, her çekmeyi, her kıstırmayı. Meme uçlarım ve klitorisim birbirine bağlı görünüyor ve birinin üzerindeki her sürüklenme"-sert uçları tekrar sıkıştırıyor ve inliyor-"bacaklarımın arasına çekiyor."

Olması gerektiği gibi. "Ağzımı oraya soktuğumda nasıl dayanacaksın bebeğim?"

Kirpikleri titriyor. Dudakları ayrılıyor. Güçlü iradeli Harlow'u alt etmekten büyük keyif alıyorum. "Sert boşalacağım."

"Tam da duymak istediğim şey bu," diye mırıldanıyorum gergin boncuklarını çimdiklemeyi üstlenirken.

Meme uçları muhtemelen maksimum uyarıma ulaşıyor, ama ben tam olarak bırakamıyorum. Dilimi yavaşça, yumuşakça bir kez daha geçirerek ya da parmak eklemlerimi uçlarında gezdirerek oynuyorum. Titriyor, altımda kıvranıyor. Artık her okşayışımı hissetmek için çok fazla uyarılmaya ihtiyacı yok ve yüzündeki yalın tepkileri izlemek sihir gibi. Orgazmdan sonra hassaslaşacağı kesin -ve muhtemelen önümüzdeki birkaç gün boyunca. Ama ben

Bu hassas tomurcuklar o kadar çok çalışsın ki yarın bu oral muameleyi tekrar yapamayayım.

Yine de bırakmaya isteksizim. En nazik yalayışımda bile geriliyor ve nefes almakta zorlanıyor. Nefesimi üzerlerine veriyorum, her taraflarını öpüyorum, en ufak bir dokunuşla üzerlerinden geçiyorum. Gözlerini kapatıyor, inliyor ve yatağın içinde eriyor.

Bu kız çok duyarlı. Kendimi yatak odasını bilen bir adamdan çok, kadının vücuduna hükmeden bir erkek gibi hissettiriyor. Birkaç saat önce bu fikre direnirdim. Öncelikle, onuncu sınıftaki Leilani Iosua'dan beri kadın formunun nasıl çalıştığını biliyorum. Kadınları boşaltabilirim. Ama Harlow farklı. Bu çok baş döndürücü. Ve bu korkutucu. Ona karşı tüm tavrım ve yaklaşımım garip bir şekilde sahiplenici. Bağlanmak için piyasada değilim. Hayatım çok havada.

Ama bu kadınla ilgili her şey beni kızdırıyor ve beynimi kızartıyor.

"Noah, beni ne kadar sert boşaltabileceğini göster bana," diyor Harlow, sesi pek düzgün değil.

Bu bir talep değil... ama bir istekten daha fazlası. Memnuniyetle kabul ediyorum. "Bunu dört gözle bekliyordum." Vücudundan aşağı doğru kayıyorum, karnını öpüyorum, sonra tekrar çıplak, kabarık et üçgenine iniyorum, şimdi o kadar ıslak ki ne kadar kaygan ve davetkâr olacağını şimdiden görebiliyorum. "Bacaklarını benim için daha geniş aç."

Geldiğinde, neredeyse çenem düşecekti. Solgun, pembe ve mükemmel. Eğer bir am güzel olabiliyorsa, onunki kesinlikle öyle. Şişmiş dudaklarının arasında, pembe kıvrımların bir ipucunu ve sikimle doldurmak için çaresizce beklediğim küçük açıklığı görüyorum.

Omuzlarımı kalçalarının arasına yerleştirirken başparmaklarımla onu aralıyorum. Burada rahat ediyorum çünkü merhamet için ağlayana kadar kalmaya niyetliyim. Belki daha fazla.

Ellerimin altında kıpırdamadan duruyor, beklenti ciğerlerine girip çıkan hava dışında her şeyi donduruyor. Bana doğru bakarken onlar da fazla mesai yapıyor. Evet, bunu istiyor. Aklını başından almak için sabırsızlanıyorum.

"Umarım çığlık atıyorsundur," diye homurdanıyorum çünkü normal ses tonumu bulamayacak kadar tahrik olmuş durumdayım.

"Genelde değil."

Vücuduna sinsi bir bakış atarak, dikkatli bakışlarına odaklanıyorum. "Bakalım bunu değiştirebilecek miyiz?"

Sonra kelimelere gerek kalmıyor ve dikkatimi dudaklarımdan birkaç santim ötedeki somurtan ete veriyorum. Neredeyse salyalarım akıyor. Çok olgun ve sulu ve oral bağımlılığımın başka bir düzeltmeye ihtiyacı var, özellikle de klitorisine dokunmadan önce ne kadar kırmızı ve dolgun olduğunu gördüğümde.

Bu çok kolay olacak... ve çok tatmin edici.

Dilimi kıvrımlarının arasındaki yarıktan gezdirip tepesinde sonlandırıyorum. Yavaş bir hareketle sinir düğümünü çözüyorum, nefesi kesiliyor ve çarşafı yumrukluyor. Kıçını yatağa sürüyor, sonra huzursuz ve istekli bir şekilde ağzıma doğru kalkıyor.

"Oh, Noah..."

"Hoşuna gitti mi?" Cevabı biliyorum ama itiraf ettiğini duymak istiyorum. Genelde çetin ceviz olduğuna dair bir his var içimde.

"Evet," diyor nefes nefese. "Daha fazlasını mı istiyorsun?"

"Evet."

Lütfen deyin. Talep dilimin ucunda. Normalde böyle bir adam değildir, ama Harlow'la birlikte bu dürtü neredeyse zorlayıcı oluyor. Bunun nedeninin sadece onu eğmek mi yoksa şu anda ona tamamen sahip olmak mı istediğimden bile emin değilim. Ama şimdi onu itme isteğimi bastırıyorum. Eğer bu gece sahip olduğumuz tek şeyse, bunu bir irade savaşıyla harcamak istemiyorum. Onu şimdi bağlayabilirsem, daha sonra olabilecek güç mücadelesini kazanmak çok daha kolay olacak. Ve zafer çok tatlı olacak.

O zamana kadar dilimi sertleştiriyorum ve onun sert incisine fiske vuruyorum. Bunu yaparken, bir çift parmağımı içine sokuyorum. Onun bunaltıcı sıcaklığı beni neredeyse yakıyor. Tanrım, çok rahat. Klitorisini dudaklarımdan arasına alıp nazikçe çektiğimde, vajinal kaslarının parmaklarıma karşılık gelen kısılcacını hissediyorum.

Sikmek için çok sıkı olacak. Bu başlı başına bir heyecan olacak. Ama bu kadının içini dışına çıkarma ve ondan alabileceğim her zevki alma fikrine bayılıyorum. Onu bağımlı yapmak istiyorum. Onu daha sikmedim bile ama şimdiden eroin gibi olacağından korkuyorum. Ona olan çekim güçlü olacak, arzuya karşı koymak çok zor olacak. Bir dozdan saatler sonra, bir tane daha isteyeceğim... ve bir tane daha... ve bir tane daha.

Ya da belki de seks yapmayalı o kadar uzun zaman oldu ve o kadar azdım ki Harlow'la ilgili her şey yeni, farklı ve harika geliyor. Evet, bunu kabul ediyorum.

İçimdeki saçmalık ölçer alarm veriyor. Ama şimdilik bunu görmezden geliyorum.

Bunun yerine, Harlow'a balıklama dalıyorum, sanki her yerini aynı anda öpebilecekmişim gibi ağzımı amına açıyorum. Keskin ve tatlı kremi bol miktarda ve bağımlılık yapıyor. Lanet olsun, amcığı her zaman sevmişimdir ama bu kadın... İnliyorum ve kalçalarını kavriyorum. Eğer bu geceden sonra da kalırsa, ona kahvaltımı hazırlayacağım. Gün boyunca atıştırılmalıklara da ihtiyacım olacak. Etek giymesini ve külotunu çıkarmasını önerirsem nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. Yirmi dört-yedi erişim istiyorum. Bu amcığı -ve bu kadını- kendime istiyorum.

Harlow'un nefes alış veriş bir kademe yükseliyor. Her nefes veriş daha titrek ve daha gürültülü geliyor. Dilimle klitorisine tekrar vuruyorum, en ucunu buluyorum ve düz bir şekilde çalışıyorum, onunla ilgili her şeyi tat tomurcuklarıma emiyorum. Yanıt olarak inliyor ve ayaklarını yatağa koyarak kalçalarını ağzıma doğru kaldırıyor.

Daha geniş açıyorum, etini daha derine alıyorum, aynı zamanda bileğimi çeviriyorum ve parmaklarımı en hassas noktasına değdiriyorum. Bulması zor değil. Pürüzsüz ve düz hissettiren ve ovaladığımda ağlamasına ve sırtını eğmesine neden olan yer.

"Tanrım, tadın çok güzel," diyorum boştaki elimi kaval kemiğine sarıp bacağını kalçasına doğru iterken. "Dizlerini kavra ve kendini benim için açık tut. Her parçanı tatmak istiyorum."

Tereddüt ediyor, dudaklarımdan özünü yalamamı, sonra dilimi kıvrımlarına tekrar daldırmamı izliyor. Sonra titriyor, bir nefes daha almak için çırpınıyor ve razı oluyor.

Aferin kızıma.

Başımı eğiyorum ve tüm dikkatimi bir kez daha onun ıslak, şişmiş etine odaklıyorum. Bir şey varsa, o daha tatlı, daha baş döndürücü oldu. Şişmiş incinin etrafında tekrar tekrar dönmeden önce onu yumuşak açıklığından düğümlenmiş klitorisine kadar tek bir uzun hamlede okşuyorum.

"Noah! Ben gidiyorum..." Sözlerini bitiremeden nefesi kesiliyor. "Çok büyük. Dayanabilir miyim bilmiyorum."

"O zaman yapma. İnan bana, bunu tekrar yapacağım."

Şimdiden planlarım var. Sanırım onu yemek masasına yatıracağım ve Pazar günü ondan bir brunch yapacağım. Hayır, daha çok var. Ayrıca, istediğim her gün brunch yapabilirim. Üzerine şampanya dökme ve vücudunun tüm ilgi çekici diplerinden ve vadilerinden yalama, baloncuğun amına damlamasını izleme ve ondan dilleme fikri arzumu daha da artırmaya yetiyor.

Çarşafı daha da sıkı yumrukluyor. "Klitorisimi ağzına al ve o noktayı tekrar ovala."

Yapacağım... zamanla. "Çok talepkârsın."

"Çünkü beni çıldırtıyorsun. Aman Tanrım..." İhtiyacı olan yere daha fazla baskı uygulamam için beni zorlamaya çalışarak kamburunu çıkarıyor ve kalçalarını yukarı kaldırıyor.

Tersine, geri çekiliyorum. "Hoşuna gitti mi?"

"Daha önce oral seks yapmayı pek sevmezdim ama... vay canına."

Bu Harlow için oldukça açık sözlü bir davranış ve bunu ağzından kaçırdığına göre onu etkiliyor olmalıyım. Belli belirsiz, oral zevki beceremeyen beceriksizlerin kimler olduğunu merak ediyorum. Her neyse. Artık bir önemi yok. Ona n a s ı l olması gerektiğini göstereceğim ve bunu yaparken de çok eğleneceğim. Bu kadar yakın, bu kadar samimi olmayı seviyorum, onun zevkindeki her yükselişi o itiraf etmeden çok önce hissedebiliyorum. Bunun güzelliğini anlamayan erkekler eziktir.

Ona uzun uzun bakıyorum. "Her zaman hevesli bir verici olmuştumdur ama sen özel bir muamelesin. Bundan daha fazlası için ısrar edeceğim."

Cevap vermiyor, sadece dilimi hassas etinin üzerinde gezdirirken kıpırdanıyor. Ve bir sonraki. Kesinlikle çok yakın, tam sınırda. Pozisyonumu güçlendirmek için mükemmel bir zaman.

"Bana daha fazlasını vereceksin, değil mi?"

"Ne?" Nefes nefese sorduğu sorudan konuşmayı zar zor takip edebildiğini anlıyorum ve gülümsüyorum. Neredeyse...

"Bacaklarını açacaksın ve ne zaman istersem ağzımı o tatlı amına dayamama izin vereceksin, değil mi?"

"Bu gece mi? Evet. Tabii ki evet."

"Yarın da." Hassas iç bacaklarını başparmağımı yukarı doğru sürükleyerek okşuyorum, sonra tekrar aşağıya... çelik gibi kırmızı klitorisinin hemen yanına. "Yarın istiyorum."

Bunun muhtemelen ertesi güne de yayılacağından bahsetmiyorum. Hatta muhtemelen önümüzdeki haftaya. Neden bu güzelliği sistemimden atmak için kendime bolca zaman vermeyeyim?

Böyle bir şey mümkün olsa bile. Belki de o benim cinsel Kriptonitimidir ve ona sahip olmak için her zaman tasmamı kemirmeye istekli olacağım. Bu çılgınca bir düşünce, ama eğer bu doğru çıkarsa... Eğer ona sahip olabilirimse bununla yaşamaya hazırım.

Harlow hemen cevap vermiyor, ben de her şeyi durduruyorum. Tüm sinir uçlarını uyarmaktan vazgeçtim.

Dilimi. Bir saniye sonra, başımı eliyle kavrayacak ve ağzımı daha da yaklaştıracak kadar hızlandı.

Geri çekiliyorum. "Bana yarın için söz ver, Harlow. Bacaklarını açıp ziyafetimi bekleyeceğin bir gün için söz ver."

"Evet. Yarın. Ne zaman istersen," diye kabul ediyor.

Ne kadar ciddi olduğumu bildiğini sanmıyorum... ama bilecek. "Ve nereye istersem."

Alt kattaki uzun yemek masasını, masanın başına oturup onu sandalyeme doğru çekmeyi ve böylece onu bir yemek gibi yiyebilmeyi düşünüyorum. Gözümde canlandırdıkça bunu daha çok istiyorum.

Hayatım boyunca istediğimi elde edene kadar peşinden gitmekte hiç başarısız olmadım. Harlow da farklı olmayacak.

"Eğer mahremiyet varsa, evet."

Bu uyarıyı takdir ediyorum. Şu anda ihtiyacım olan son şey geleceğimi tehdit eden herhangi bir skandal. Sponsorluk anlaşmalarımı sürdürebilmek için ve özellikle de bu yayın teklifini kabul etme fikrini düşüneceksem tertemiz olmalıyım. Harlow'u da toplum içinde utandırmak ya da tehlikeye atmak istemem. Ama özel hayatımda, onunla çok kirli olmak istiyorum.

"Tamamdır," söz veriyorum. "Ve seni buna zorlayacağım."

"Tamam," diye pantolonunu indirdi. "Sadece boşalmamı sağla. Lütfen..."

Ah, bunlar en tatlı kelimeler. Nefes nefese bir yalvarış ve sikim patlamaya hazır gibi hissediyor. Yakında ondan daha fazla yalvarmanın tadını çıkaracağım.

"Benim için zevk, bebeğim," diye onu temin ediyorum ve tüm dikkatimi tekrar amına veriyorum, yalıyorum, okşuyorum, fiskeliyorum ve ısıriyorum.

Saniyeler içinde ciğerlerine hava girip çıkıyor, her nefes alışında biraz daha yüksek sesle inliyor ve yükseliyor. Sonunda vücudu donuyor, mutluluğu kırılıyor ve sesi duvarlardan seken, odanın içinde çınlayan ve kulaklarımı kendinden geçişinin tatlı sesleriyle dolduran bir feryada dönüşüyor.

Her şeye rağmen çığırtkan olduğunu bilmek güzel.

Orgazmı sonsuza dek sürecektir gibi görünüyor ve vücudu kasılıyor ve titriyor. Kalçalarını kavriyorum, onu aşağıda tutuyorum ve vücudundan titreyen zevkin son zerresini de alana kadar ona devam ediyorum. Ta ki bitkin bir iç çekişle yatağına yığılana kadar.

En son ne zaman bu kadar tatlı bir tatmin yaşadığımı hatırlamıyorum ve henüz kendi doruk noktamı bile bulamadım.

"Bana ne yaptın? Bacaklarım jöle gibi oldu," diye mırıldanıyor.

"Peki ya geri kalanınız?" Prezervatife uzanacak kadar uzaklaşıyorum.

Pembe dudaklarında küçük bir gülümseme yayılıyor. "Yüzüyorum. Ama orgazm sırasında siyah noktalar ve yıldızlar görebileceğimi kim bilebilirdi?" Bana bakmak için tek gözünü açıyor. "Kıyafetler çıkmaya başladığında şüpheli olduğumu kabul ediyorum ama harikaydın. Bu oral teknik sana eğitim kampında öğrettikleri bir şey mi? Belki de bir gün topu nasıl yukarı fırlatacağını ve ertesi gün bir kadının üzerine bir tanrı gibi nasıl ineceğini öğrendin?"

Gülüyorum. "Korkarım eğitim kampı hiçbir zaman o kadar eğlenceli olmadı. Çok daha fazla hoşuma gidebilirdi. Ama onun yerine, sıcak iklimlerde terli adamlarla haftalarca kapana kısıldım ve sonbaharın bir an önce gelmesini diledim."

"Yani doğuştan sözlü yeteneğin var, öyle mi?" İç geçiriyor ve sanki cevap vermeme beklemiyormuş gibi devam ediyor. "Kendimi şanslı bir kız gibi hissediyorum."

"Güzel. O zaman yarın seni doyasıya yememe izin verdiğin için pişman olmayacaksın." Ona geniş bir sırıtma veriyorum.

Harlow dirseklerinin üzerinde debelenir. "Ciddi miydin?"

"Neden ciddi olmadığımı düşündün ki?"

"Ben sadece... bilirsin, seksi bir konuşma olduğunu düşündüm."

"Hayır. Yarın ne zaman ve nerede istersem ağzımı senin üzerinde kullanmayı umuyorum. Kabul ettin."

Yavaşça başını sallıyor, yanaklarındaki ve göğsündeki kızarıklık biraz azalıyor. "Yaptım. Bana oral seks yapabilirsin ama henüz orgazm olmadığına göre kendi pazarlığımı yapmanın tam zamanı. Şimdi ve yarın ne zaman istersen seks yapacağım - eğer sarsıntı sonrası konuşma sorunlarında sana yardım etmeme izin verirsen. Kabul etmezsen, ben benimkini aldım. Kendimi çok iyi hissediyorum. Şimdi yuvarlanıp bütün gece bebek gibi uyuyabilirim. Ya sen?"

chapter THREE

I topuklarıma yaslanıp Harlow'a bakıyordum. Akıllı, sinsi kadın. Bana oyun oynadığını görmedim... görmeliydim de. Aldığı kadar iyi veren bir kadına benziyor- ve biraz daha fazlası, insanların onun ciddi olduğunu anlamasını sağlar.

"Benim konuşma sorunum yok." Kelimeler istediğimden daha kısık çıkıyor.

"Yani yorgun ya da gergin olduğunuzda veya stresli durumlarda konuşmakta daha fazla zorluk çekmiyor musunuz? Yani bu durum sizi sohbetlerden, sosyal ortamlardan ve hatta belki de gelecekteki kariyer planlarınızdan alıkoymuyor mu? İnternette birkaç kanalın sizi yayın ekibine katmak istediğine dair bir söylenti gördüm ve siz henüz bu konuyla ilgilendiğinizi belirtmemişsiniz. Çoğu insan bunun onlardan daha fazla para koparmak için bir oyun olduğundan şüpheleniyor ama bence siz işi gerçekten yapabilme konusunda endişelisiniz. Mirasınızın, yayın kabininde berbat bir oyun kurucu olarak kalmasını istemezsiniz, değil mi?"

Prezervatifi düşürdüm. "Şimdi bunun hakkında konuşmayacağım. Cehennemden gelen bir ereksiyonum var ve seks yapacağımızı sanıyordum. Fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır. Seni gerçekten ama gerçekten içimde istiyorum." Yüzü yumuşuyor. "Ama ben de sana yardım etmek istiyorum. Ve edebilirim."

"Neden umursuyorsun ki?"

"Eğer bu konuda bir tutkum olmasaydı ve insanların yaşamlarının sözel, dinleme ve işleme yönlerini geliştirmelerine yardımcı olmak istemeseydim, konuşma patolojisi alanında yüksek lisans yapmazdım. Harika bir sesiniz var. Oyunu çok iyi biliyorsun. Tüm hayranlarınız yorumcu olarak harika olacağınızı düşünüyor. Ayrıca emekli olup on yıllar boyunca ihtişamlı günlerinizi yaşamak için çok genç olduğunuzu düşünüyorum."

"Param var."

"Belli ki öyle, yoksa bu evi alamazdınız. Söylediğim bu değil. Sadece insanların ne düşündüğünü umursamayacak kadar yaşlanana kadar boş boş oturduğunu hayal edemiyorum. Bu sana göre değil. Eğer öyle olsaydı, asla

Profesyonel sporun zirvesine ulaştınız ve takımınızı birden fazla Super Bowl zaferine taşıdınız. Wikipedia'daki biyografinizde de tüm hayatınız boyunca oynadığınız yazıyor. Bu yüzden kendime soruyorum, eğer böyle bir adam artık oynayamıyorsa, uzmanlığını nasıl ödünç verebilir ve sporu için bir elçi olabilir? Ve onu bariz bir evet demekten alıkoyan ne olabilir?"

Lanet olsun, içimi gördü. Onun küçük konuşmasının ardından kendimi, karşısında çırılçıplak otururken hissettiğimden çok daha açıkta hissediyorum. "Harlow..."

"Bırakın deneyeyim. Tek istediğim bu. Bu ikimiz için de bir kazanç. Şu anki zorlukları aşmana yardım edersem, harika bir ikinci kariyerin olur. Eğer edemezsem, en azından "ya edemezsem" diye düşünmeyeceksin. Bileceksin çünkü denemiş olacaksın. Ve eğer size yardım etmeyi başarırsam, o zaman profesyonel olarak bir adım öne geçerim. Travmatik beyin hasarı sonrası konuşma benim işim sayılır. Çocuklara yardım etmek istiyordum ama bu özgeçmişimde harika duracak. Bunun bir dezavantajını göremiyorum."

Kırılmanın verdiği utanç dışında mı? O haklı.

"Ve gerçek şu ki," diye devam ediyor, "San Diego'ya dönmeye hazır olduğumu sanmıyorum. Memlekette çok şey oluyor. Drama ihtiyacım yok. Ama ben de boş oturacak biri değilim. Bunu bir aydır yapıyorum ve çok sıkıldım. Seninle çalışmak ikimizi de meşgul edecek ve daha iyi bir geleceğe doğru ilerlememizi sağlayacak."

"Peki ya seks?"

Bana kocaman bir sırıtış attı. "Bu harika bir yan fayda olabilir."

Söylediklerini iyice düşündüm. Harlow'dan çok iyi bir avukat olurdu çünkü ne zaman ve nasıl maksimum avantaj sağlayacağını çok iyi biliyor. "Diyelim ki bunu düşünüyorum."

Kaşlarının memnun bir şekilde kalkması bana kazandığını düşündüğünü söylüyor. Muhtemelen kazanmıştır. Ama... aylardır kaçındığım sorunlarla yüzleşmek zorunda kalacağım. Bu da muhtemelen kafamı kuma gömmekten daha akıllıca. Yine de her sporcu bağımlısının ve *Sports Illustrated* okuyucusunun eksikliği bilmesini istediğimden pek emin değilim.

Öte yandan, ya bazı akranlarım ya da takım arkadaşlarım da sessizlik içinde acı çekiyorsa? Ya bu işi almak için yeterince ilerleme kaydedersen ve mikrofonomu ve ağın platformunu geçmişteki ve şimdiki diğer oyunculara umut vermek için kullanabilirsem?

Ayrıca Harlow'u şimdi becereceğim. Ve sonra da. Dediği gibi, kazan-kazan.

İç çekiyorum ve doğru kararı verdiğimi ya da daha doğrusu doğru kafanın verdiğini umuyorum. "Pekâlâ."

Daha temkinli bir şey devreye girmeden önce yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Yine de bu bir gecelik bir süreç değil. Sihirli değneğimi falan sallayamam."

"Ne kadar sürecek?"

Omuz silkiyor. "Söylemesi zor. Ne kadar engelli olduğun ve tetikleyicilerinin neler olduğu hakkında bir fikrim olması gerekiyor. Açıkçası, yorgun olduğunuzda."

"Özellikle o zaman."

"Ve eğer maçları takip etmek için zaman dilimleri arasında mekik dokuyacaksanız, bu muhtemelen çok fazla olacaktır. Gergin olduğunuzda da oluyor mu? Tahmin ediyordum ama..."

Omuz silkiyorum. "Bunu test etmedim."

Bunu yapmak istemedim, ancak biraz sarsılmış olmak kelime bulma yeteneğimi etkilerse, buna çok da şaşırmayacağım.

"Tam olarak neyle uğraştığımdan emin olmak için üzerinizde birkaç değerlendirme yapmam gerekecek ama iyi bir fikrim var. Bu tür bir işi kabul etmek isteyip istemediğinize ne zaman karar vermeniz gerekiyor?"

"Yaklaşık bir ay. Zorlarsam belki altı hafta."

Başını sallıyor. "Hızlı ve özenli çalışmamız gerekecek. Seni zorlayabilecek durumları tekrarlamamız ve o zaman konuşman üzerinde çalışmamızın önemli olduğunu düşünüyorum."

"Yorgun ya da gergin olduğumda terapiyi mi kastediyorsun?"

"Aynen öyle. Yani belki gece geç saatlerde ya da sabahın çok erken saatlerinde, stresli durumlarda. Bu tür şeyler. Biraz planlama gerektirecek ama sonuçta buna degeceğini düşünüyorum. İlerlemenize ve nereye biraz daha fazla odaklanmanız gerektiğini görmenize yardımcı olmanın en iyi yolu kesinlikle bu olacaktır."

Beynimde dahiyane bir fikir belirdi.

"Biz çalışırken sen burada kalmalısın. Bir sürü odam var ve ikimiz de gecenin bir yarısı diğerine gitmek zorunda kalmayacağız." Kararsız görüldüğünde, avantajımı kullanıyorum. "Benim bir terapist, senin de kardeşlerinin bebek yaptığını duymayacağın bir yerde kalmaya ihtiyacın var. Kazan-kazan," sözlerini ona geri atıyorum.

"Ciddi misin?"

"Kesinlikle."

Vites değiştiriyor ve geriniyor. "Hadi yapalım şu işi."

Konuşma bitti. Ve onun siyah saçlarının beyaz çarşafıma üzerine yayıldığı o görüntüyle, konuşmaya olan sabrımı kaybediyorum.

"Avukatımı arayıp bir sözleşme hazırlatacağım," diye mırıldanıyorum vücudunda gezinirken, bacaklarını dizlerimle ayırıyorum ve Harlow'un yakın olmasından en iyi şekilde yararlanmak için eklenecek maddeler hakkında bazı zihinsel notlar alıyorum. "Şu anki duruma dönsek nasıl olur?" -parmaklarını sertleşmiş, ağrıyan sikimin etrafına doladığında duraklıyorum- "ah... el."

Bu kadının bana yaptığı her şey yeni ve akıllara durgunluk veren bir his, tekrarlamak isteyeceğim bir deneyim gibi.

Harlow bana işkence edercesine yavaş vuruşlarla sataşırken sırtıyor. "Seks mi demek istiyorsun?"

"Evet," diye boğuluyorum, prezervatif ambalajını öyle sert yumrukluyorum ki folyo paketin köşesi avucuma batıyor. "İçinde olmak istiyorum."

"Ama seni keşfetmek istiyorum ve-"

"Daha sonra," diye bağıriyorum üzerine çıkıp dişlerimle kareyi yırtarak açarken. "Seni becermeme izin ver, sonra bana ne istersen yapabilirsin."

Dudaklarının arasından süzülen kahkaha hafif ve bulaşıcı, ama o pekmezli vuruşuyla ihtiyacımı artırırken ben bu neşeyi paylaşamıyorum. Bunun yerine, prezervatifi açıp boyumdan aşağı yuvarlarken tek düşüncem bu. Sonra -sonunda- çıplak bedenimi onunkine bastırıyorum ve tüm odağımı ona çeviriyorum. Tüm ağırlığımla bacaklarının arasına yerleşirken, ateşli bakışlarım gözlerini delip geçiyor.

Sikimi kaygan seksine doğru kaydırduğım kahkahası kesiliyor. "Noah?"

Sesindeki titreme beni hem endişelendiriyor hem de heyecanlandırıyor. Ama yüz ifadesi hiç de korku ifade etmiyor, sadece saf cinsel arzu.

"Ne oldu bebeğim?"

"Acele et."

Beş dakika önce ona yaşattığım o muazzam orgazma rağmen yine huzursuz ve ağırlı mı? Mükemmel.

Parmaklarımı saçlarında sıkıyorum. "Kesinlikle."

Dudaklarını yakalamak için başımı eğdiğimde, sikimi yumuşak açıklığıyla hizalamak için kök salıyorum. Sanki demir gibi sert aletim için bir mıknaatışmış gibi, neredeyse anında doğru noktayı buluyorum ve kafayı içeri sokmaya başlıyorum. Hoş karşılandığımı test ediyorum - bir inç içeri, bir inç dışarı. İşlemi tekrarlıyorum. Beni sıcak bir ipek gibi kavırıyor ve daha fazlasını istemek için kalçalarını döndürüp tırnaklarını sırtıma geçirdiğinde, göğsümden kopan iniltiyi durduramıyorum.

Ayrıca kendimi sert, diş kırıcı bir vuruşla tamamen içine dalmaktan alıkoyamıyorum. Ama içine girdiğimde? *Tanrım...* Hiç Harlow'un içinde olmak kadar coşkulu bir şey hissettim mi? Onun da aynı şeyi hissettiğini düşünüyorum çünkü bana uzun bir inilti veriyor ve başını geriye atıyor. Dudakları ayrılıyor. Tırnakları tenimi deliyor. Bacakları beni sıkıca sarıyor. Amı ıslak bir rüya gibi beni sarıyor.

Onu yavaşça ve doğru şekilde becermek, birkaç kez boşalana kadar beklemek, sersemlemiş bir memnuniyetle adımı sayıklamak istiyorum. Onu her yanımda hissettiğim anda bunun olmayacağını anlıyorum.

"Kendimi tutmayacağım."

"Tanrıya şükür," diye nefes alıyor. "Sıkı tutun."

Avuç içlerimi vücudunda gezdirip kalçalarını bekleyen ellerime doğru kaldırırken omuzlarımı daha da ısrarcı parmaklarla kavırıyor. Yüzünü izliyorum. Harlow bakışlarımı karşılıyor. Gözleri koyu, hipnotik bir yeşil ve beni esir alıyor. Büyülendim.

Boku yedim.

Bu, yatak sarsılana, yeniden kızarmaya başlayana, boğazının arkasından en seksi iniltileri çıkarana kadar ona tüm gücümle, birbiri ardına amansız darbeler indirmeden önceki son düşüncem. Doruk noktasına yaklaşmış gibi bana sıkıca sarılana kadar.

Zevk, vücudumda dolaşan ve omurgamdan aşağı çığlık atan hisleri tanımlamak için doğru kelime bile değil. Bu mutluluktan da öte, coşkudan da öte. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Başım dönüyor. Nefesim kesiliyor. Tenimin her santimi ateşli karıncalanmalarla kavruluyor. Ama daha da kötüsü, yemin ederim onu içimde de hissediyorum. Sanki gümbür gümbür atan kalbimi sıkıyor. Sanki ruhumda derin bir vadi açıyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

Bilmiyorum ama duramıyorum. Daha derine, daha sert itmeye, ihtiyacımı daha da artırmaya zorlanıyorum. Ve sanki ikimizden de büyük bir güç onu da zorluyormuş gibi omzumu ısıyor, boynumu öpüyor, dudaklarını çenemin üzerinde gezdiriyor, beni içine çekmeye çalışıyor.

Hayatımın en erotik deneyimiydi.

Ne yazık ki, bu böyle sürmez. Çok sıcak, çok parlak yanıyorum. Sınıra çok yakınlam.

"Harlow?" Soruyu sert bir itiş ve daha da sert olan bir sonraki itiş arasında hırıldayarak söylüyorum. Onu delmeden duramıyorum. Sanki bazı ilkel

Bir yanım ona bir şekilde sahiplik damgamı vurabileceğime ve onu benim yapabileceğime inanıyor.

"Şimdi," diye haykırıyor. "Lütfen. Oh...evet!"

Birdenbire etrafımda kasılıyor ve ben onun bir saniye arkasındayım, damarlarımdan lav akıyor ve sikimden fışkırıyor.

Ölüyorum ve bu şimdiye kadar yaşadığım en güzel duygu. Görüşüm sadece Harlow'a kapanıyor. Nefesim kesiliyor. Vücudum kendi iradesiyle pompalıyor - bu kadına yaklaşmak için ne gerekiyorsa. Hissettiklerim saatte yüz mil hızla üzerime çarpan ve beni dümdüz eden bir tuğla duvar gibi, ama hissettiğim acı değil. Hayır, o beni en muhteşem kafayla bırakıyor. Bunu hemen şimdi tekrar hissetmek istiyorum.

Merhaba, benim adım Noah Weston ve ben bir bağımlıyım. Harlow benim tercih ettiğim uyuşturucu.

Sorunu kabul etmek ilk adım olabilir ama ben iyileşmek istemiyorum. Aslında, hiçbir şeyi değiştirmek istemiyorum - ondan daha fazlasını elde etmek dışında. Anında, bu kadından alabildiğim kadar çok almak için plan yapmaya başlıyorum.

Ertesi sabah aniden doğrudum. Etrafa bir bakış yalnız olduğumu söylüyor. Banyo kapısı açıktı. Bitişikteki gömme dolapta ya da görkemli Pasifik'e bakan balkonda kimse yok.

"Harlow?" Adını alçak ve deneysel bir tonda söylüyorum.

Cevap yok. Ama evin yanındaki garaj yolunda gri bir SUV görüyorum. Dün gecedен sonra ayrılmaya karar verip, bir araç mı buldu?

Lanet olsun.

Bir anlaşılmamız vardı. Neden birden fikrini değiştirsin ki?

Çarşafı arkaya atıyorum, el yordamıyla şortumu arıyorum ve banyo tezgahından diş fırçamı kapıyorum, tüpten bir parça macun sıkıyorum ve merdivenlerden aşağı koşarken dişlerimi fırçalıyorum. Onu durdurmalıyım. Birincisi, dün gece hayatımda yaptığım en iyi seksi yaptık ve bu kadınla ilişim henüz bitmedi. İkincisi, önerisi hakkında düşündükçe haklı olduğundan daha çok şüpheleniyorum. Konuşma terapisi sadece bana değil, ona da yardımcı olabilir.

-Ve ligde öne çıkıp beyin sarsıntılarının zihinlerini mahvettiğini itiraf etmekte tereddüt eden diğer tüm oyuncular

fakülteler. Belki de pozisyonumla bir kupa ve birkaç yüzük kazanmaktan daha iyi şeyler yapabilirim.

Merdivenlerin dibinde toz banyosunu görüyorum. Ayrıca belirgin bir erkek sesinin mırıltısını duyuyorum.

Kahretsin. Kim bu davetsiz misafir ve evimde ne işi var?

İki dakikadır inci gibi beyazlarımı fırçalamadığım gerçeğini tamamen göz ardı ederek misafir banyosuna giriyorum, hızlıca tükürüp duruladıktan sonra mutfığa doğru kışımı kaldırıyorum.

Harlow'un köşede göremediğim gizemli misafirine "Ben iyiyim," dediğini duyuyorum.

Sesi savunmacı geliyor. Şu anda konuştuğu kişinin yerinde olsaydım, ona inanmazdım. Ayrıca, bir kadın ne zaman "iyiyim" dese, kesinlikle iyi değildir.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor.

"Bu, hiçbir şeyin yanlış olmadığı ve kendi kararlarımı verme yetisine sahip olduğum anlamına geliyor."

"Beş gün önce, sen-"

"Ne olduğunu biliyorum. Hatırlatmana ihtiyacım yok." Şimdi Harlow'un sesi iyice sinirlenmiş gibi çıkıyor. "Ben senin işine karışmıyordum-"

"Hayatım parçalanıyor muydu? Evet, öyleydin." Homurdanıyor. "Yani ben seninkinden çıkmıyorum."

Bu adam neden bahsediyor? Hiçbir fikrim yok ama öğrenmeye niyetliyim. "Yapma bunu" diye yalvarıyor.

"Ne yapmak? Önemsemek mi? Sen benim için dünyalara bedelsin ve seni şimdi terk etmeyi reddediyorum."

İçim içimi yiyor. İşte Harlow'dan hoşlanan bir adam daha. Öfkelenmemeliyim. Hatta şaşırmamalıyım. Eski sevgililerinden biri olsaydım, ben de onun için savaşırdım. Nereden geldiğini anlıyorum. Harlow'un onu evime neden aldığını bilmiyorum ama burada kalırsa ya da onu da yanında götürürse lanetleneceğim. O burada ve bana ona tamamen aşık olduğunu söylemediği sürece, o benim. En azından şimdilik. Gidip kendini becerebilir.

Hışımınla mutfığa girdim. Rakibime sert bir bakış atıp kolumu beline dolamadan önce Harlow'un soluk soluğa bana dönmesi için zar zor zamanı oluyor. Evet, bölgemi işaretliyorum. Sahiplenici hissediyorum. Hey, en azından arka bacağımı kaldırmadım.

Harlow kıvırmaya ve sıvışmaya çalışıyor. Sıkı duruyorum.

"Sorun mu var?" Homurdanıyorum çünkü onunla konuşma şeklinden hoşlanmıyorum, sanki onun hayatına karışmaya hakkı varmış gibi. Kahretsin, onunla konuşmasından hiç hoşlanmıyorum.

Harlow, siyah saçlı ve çok ciddi bir ifadesi olan rakibimle benim aramda bakışıyor. Benden daha genç görünüyor ve kesinlikle daha şık giyinmiş. Ayrıca alyans taktığını da fark ettim. Hay *sikeyim*. Bu Harlow'un onun metresi ya da karısı olduğu anlamına mı geliyor?

Adamın bana homurdanmasını, lanet olası ellerimi kadınının üzerinden çekmemi söylemesini bekliyorum - mağara adamlarına yakışır bir şey. Onun yerine ayağa kalktı ve elini uzattı. "Bay Weston, sizinle tanışmak bir onur."

Tereddüt ettim, sonra sinsi olduğunu fark ettim. Elini sıkmak için Harlow'u bırakmam gerekiyor. Bunu mutlu bir şekilde yapmıyorum.

"Teşekkür ederim. Sen kimsin ve neden burada benim kızımı taciz ediyorsun?" Harlow başını sallarken, "Bu çok garip," diye iç geçirir. Sonra da

diğer adamı uzaklaştırmak için ellerini kaldırıyor. "Çıldırmadan önce, Griff, sadece dinle..."

Griff kaşlarını çatarak önce benim gömleksiz halime, sonra da Harlow'un vücuduna sardığı ince bornoza bakıyor. İyi işlenmiş meme uçları giysisinin ipeğinden dışarı fırlıyor ve bana altına bir dikiş bile atmadığını söylüyor. Kör değilse, bahse girerim diğer adam da fark etmiştir.

Belki de bu kötü bir şey değildir. En azından artık Harlow'u geri istiyorsa savaşıması gerektiğini biliyor.

"Onun kızı mı? Onunla yattın mı?" Griff patlar. "Onun yatak direğinde kaç çentik olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Griff'e ters ters bakıyorum. Benimle tanışmaktan onur duymak için çok fazla.

"Bu seni ilgilendirmez," diye ısrar ediyor. "Dediğim gibi, senin müdahalen olmadan hayatımı idare ediyorum."

"Bunun geçmişi geride bırakmaya karar verdiğin ve San Diego'ya dönmek zorunda kalmamak için adada başka bir iş bulduğun anlamına geldiğini düşündüğümde bunu kabul etmeye hazırdım. Bunun birlikte yaşayacağın birini bulduğun anlamına geldiğini düşünmemiştim."

"Hey," diye kaşlarını çatarak ona meydan okuyorum. "Onun ve benim ne yaptığımız seni ilgilendirmez, göt herif. Sızlanmayı bırak, onun senden uzaklaştığını kabul et ve erkeklik kartını çıkar. Hazır başlamışken, evimden defol git."

Bir sürü tepki bekliyorum ama bu adam yine bar tabureme oturup kahkahayı patlattığında beni şaşırtıyor. "O

benden *asla* vazgeçme. Asla. İkimiz de istesek de istemesek de hayatının geri kalanında onun hayatında olacağım."

Kaşlarımı çatıyorum. Birlikte bir çocukları var mı? Harlow hiç doğum yapmış gibi görünmüyor ama hamilelikten sonra çok formda olan kadınlar tanıyorum. Bu mümkün. Ama Harlow, eski sevgililerin anlaşmazlık yaşadıklarında yapacakları bir şeye hiç benzemeyen, sinirli bir tıslama ile onun omzuna hiç de nazik olmayan bir şekilde vuruyor.

Neler oluyor burada?

"Dangalaklığı bırak, Griff. Onunla uğraşma." Bana döndü. "Sahiplenici ya da her neyse o rolü oynamak zorunda değilsin. Griff benim erkek arkadaşım değil. O benim kardeşim."

Sözlerinin aklımda yer etmesi sadece bir saniye sürüyor. Anladığımda kendimi aptal gibi hissettim. Bana adada yaşayan kardeşleri olduğunu söylemişti. İkisini bir araya getirememiştim. Ve şimdi benzerliği görüyorum. İkisinin de aynı çarpıcı yeşil gözleri var.

"Ben de emlakçılarınızdan biriyim." Kaşlarını kaldırıp bana baktı.

"Griffin Reed." Bu ismi hatırlıyorum. Ve kendimi daha da büyük bir pislik gibi hissediyorum.

Rahatsız edici bir bakışmamız var ve ben suçlu görünmemeye çalışıyorum, ta ki başka bir ses hamile sessizliğimizi bozana kadar.

"Neden bu kadar uzun sürdü? Weston buradaysa Harlow da gitmeye hazır olmalı." Başka bir iyi giyimli takım elbise içeri girer. Kusursuz altın sarısı saçları ve parlak ayakkabıları var. Bahse girerim bu onun diğer emlakçı kardeşi. O da Griff de milyon dolarlar kazanmış gibi görünüyorlar - ki bu evi almaları için onlara komisyon ödedim. "Öyleyse eşyalarını toplayalım ve-" Adam beni fark edince dondu kaldı. "Bay Weston."

Harlow araya giriyor. "Noah, bu benim ağabeyim Maxon."

Kızın zar zor giyinmiş halini bir kez daha gözden geçiriyor. Karmakarışık seks saçlarını ve yanaklarındaki belli belirsiz bıyık yanığını fark etmediğinden şüpheliyim. Reed kardeşlerin şu anda onun iç bacaklarını görememesi küçük bir nimet.

Bir selamlaşma ya da odadaki gerilimi azaltacak hafif bir sohbet arıyorum. Hiçbir şey bulamıyorum. Aklımda bir konu olmadığı gibi, dilim damağıma yapışmış gibi hissediyorum. Derin nefesler alıyorum. Terliyorum. Zorlamaya çalışıyorum. Şu anda sahip olduğum sözel becerilere ihtiyacım var. Hayır, takım elbiseli adamlar kız kardeşleriyle yatağa girdiğim için beni dövmeyebilirler ama hiç beklemediğim bir anda sinsî bir intikam planlayacak kadar zeki olduklarına inanmakta güçlük çekmiyorum. Ayrıca, onlar Harlow'un ailesi. Onun için sorun çıkarmak istemiyorum.

Neyse ki beni bu garip sessizlikten kurtardı. "Gördüğünüz gibi ben iyiyim, Griff'e de bunu anlatmaya çalışıyordum. Noah'nın adaya erken geldiğini duyup beni 'kurtarmaya' karar verdiğin için minnettarım ama buna gerek yok. Bir süre daha burada kalacağım."

Maxon kaşlarını çatarak ona bakıyor. "Eve bakarak harika bir iş çıkardın ama artık senin hizmetlerine ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Dün gece ona yaptığın karşılama hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum ama artık evi boşaltmanın ve parasını ödediği mahremiyete sahip olmasına izin vermenin zamanı geldi."

Hemen araya girip ikisine de kız kardeşlerini bir yayın işi bulmama yardım etmesi için tuttuğumu söylemek istiyorum. Ama konuşmamla ilgili aralıklı sorunlar yaşadığım hakkında hiçbir fikirleri yok, bu yüzden bana inanıp inanmayacaklarını kim bilebilir? Ve kesinlikle dünyaya anlatmalarını istemiyorum. Ayrıca, şu anda konuşamıyorum bile.

Vay anasını. Sanırım sinirlendiğimde kelimelerimi çıkarmakta zorlanıyorum. Öğrenmek için ne harika bir zaman.

"Aslında hâlâ benim hizmetlerime ihtiyacı var, o yüzden bir süre daha kalacağım. Sen ve Keeley pansiyon açıldığından beri eliniz kolunuz dolu. Washington'dan gelen balayı çiftlerini birkaç haftalığına ağırlamadınız mı? Başka rezervasyonların da olduğunu biliyorum." Sonra Griff'e döndü. "Sen ve Britta yeni bir eve taşıınıyorsunuz ve ikiniz de Jamie için yeni bir erkek ya da kız kardeşe hamile kalmaya heveslisiniz, bu yüzden ben sadece ayak bağı olacağım. Yemin ederim, burada iyiyim."

Maxon bana dönerken kayıtsız görünüyor. "Kalmasını mı istiyorsun?"

Kelimeleri bulamıyorum ama bana evet ya da hayır şeklinde bir soru sorduğu için çok mutluyum. Ona sertçe başımı salladım. Tartışma bitmiştir.

Sanki bir laneti geri püskürtüyormuş gibi görünüyor. Griff de aynı şekilde isteksiz görünüyor. Onlara Harlow'u delicesine mutlu edeceğimi söylemek istiyorum. Ama onlar erkek, yani demek istediğimi kız kardeşlerini yatakta mutlu etmeye niyetli olduğum şeklinde yorumlayacaklar... ki bu doğru. Belki de şu anda konuşamamam iyi bir şeydir.

"Al bakalım." Harlow bana eliyle işaret ediyor ve bakışlarımı yakalıyor. Kaşlarının arasında küçük bir çatıklık belirdiğinde, bana ne olduğunu anladığını anlıyorum.

Doğrusu, bu öngörülemeyen engele sahip olmak hem sinir bozucu hem de aşağılayıcı. Hayatımda hiçbir şeyde yetersiz kalmadım, belki bale hariç. Evet, üniversite koçum denge eğitimi için birkaç kez denememizi istemişti. Ya da öyle iddia etmişti. Hâlâ ceza olarak yaptığını düşünüyorum.

Her iki durumda da, çaresiz hissetmeye alışık değilim. Ve şu an en kötüsü. Harlow koruyucu kardeşlerine karşı destek kullanabilir ve ben görevde değilim.

Sonunda Griff iç çeker ve oturduğu yerden kalkar. "Pekâlâ. Eğer fikrini değiştirirsen, kapım açık. Yeni evli ve bebek sahibi olma mutluluğumu bozabileceğin konusunda seninle dalga geçtim ama ciddi değildim. Kapım sana her zaman açık. Britta da aynısını söylediler ve Jamie'nin Harlow teyzesini çok sevdiğini biliyorsun."

Başını sallıyor, hem rahatlamış hem de minnettar görünüyor. "Teşekkürler. Şimdi iyi misin, ağabey?"

Maxon dişlerini sıkarak bana doğru bakıyor. "Bundan hoşlanmıyorum çünkü senin ününü biliyorum Weston. Eğer kız kardeşime zarar verirsen-"

"Dur!" Harlow dehşete düşmüş görünüyor.

Konuşmaya atlamak ve kendimi savunmak istiyorum. Ben bir pislik değilim. Ve etrafta sikimle dolaşmıyorum. Harlow etrafta yokken değilim. En azından ona zarar vermeyeceğime dair onları temin etmek istiyorum.

Ama tek kelime bile edemiyorum.

"Ne?" Maxon ellerini havaya kaldırır. "Sadece söylüyorum-"

"Yapma," diye araya giriyor Harlow. "Bildiğin gibi burada sekiz yatak odası var. Bunlardan istediğimi seçebilirim ve bana bir şey olmaz." Maxon hâlâ ikna olmamış görüldüğünde ona ters ters bakar. "Noah beni bir iş yapmam için tuttu, ben de yapacağım. Ben ona yardım edeceğim, o da bir süre kalmama izin vererek bana yardım ediyor."

"Ne tür bir iş? Onun evinden daha fazlasıyla mı ilgileneceksiniz?"

"Bu bizim kıyafetlerimizle yapacağımız bir iş, o yüzden kıyafetleri kaldır ağabey. Ciddiyim. O iyi bir adam."

"Bu kadar uzun bir cinsel geçmişe sahip olmak daha çok bir maratona benziyor."

Eğer Maxon bana saldırmasaydı, kullandığı ifadeye gülebilirdim. Onun yerine başımı sallıyorum. Kadınlardan payıma düşeni aldım, elbette. Bu konuda yalan söylemeyeceğim. Ama ben bir erkek fahişesi değilim.

"Umurumda değil," diye karşı çıkıyor Harlow. "Birlikte *çalışıyoruz* ve sen beni utandırıyorsun. İş bittiğinde burayı ona bırakacağım ve hayatıma devam edeceğim. Romantizm aramıyorum, bu yüzden sahip olduğumu düşündüğün hassas kalbim hakkında endişelenmene gerek yok. Sadece... git. Ben hallederim."

Maxon dişlerini gıcırdatıyor. "Neden tanıdığım en inatçı ve bağımsız kadınsın?"

"Karınızdan başkasını mı kastediyorsunuz?"

"Onu bile geçtiğini düşünmeye başladım ve bu çok şey ifade ediyor."

"Bunu söylediğini Keeley'e söyleyeceğim."

H o m u r d a n ı y o r . "Tehditler işe yaramaz. Bize ihtiyacın olursa arayacağına söz ver."

Endişeliyiz. Beş gün önce-"

"Tartıştığım bir şey değil. Toparlanın ve gidin çocuklar. İşe geç kalmayacak mısınız?"

Griff yüzünü buruşturarak telefonuna bakar. Maxon kolunu kaldırıp bileğindeki nostaljik görünümlü Cartier'e bakıyor ve sonra küfrediyor.

"Tamam. Biz gidiyoruz." Griff kollarını göğsünde kavuşturuyor. "*Bir şeye* ihtiyacın olursa bizi ara."

"Yapacağım," diye yumuşak bir şekilde güvence veriyor. "Annem ve babam hâlâ adada mı?" "Ne yazık ki evet. Annem ne kadar mutlu olduğunu göstermekten çekinmiyor."

ve Marco şu anda. Babam ayak uydurması gerektiğini düşünüyor."

Maxon başını sallar. "Boktan bir gösteri. Ve ikisi de seninle konuşmak istiyor."

Harlow bundan rahatsız olmuş görünüyor. "Lütfen onlara beni nerede bulacaklarına dair hiçbir fikrin olmadığını söyle."

"Ancak önümüzdeki birkaç gün içinde bizimle akşam yemeği yiyeceğinize söz verirsiniz."

Kız kardeşlerini kontrol etmek, birlikte etkileşimimizi izlemek istiyorlar. Sinirlendim ama onları suçlamıyorum. Tam olarak değil. Umarım o zamana kadar lanet olası kelimeleri oluşturabilirim.

"Tamam. Sadece onları sırtımdan uzak tut."

"Açıklığa kavuşturayım: güzel bir akşam yemeği. Keeley ve Britta ile." En büyük kardeşin ifadesi yumuşar. "Onlar da senin için endişeleniyor."

Harlow'un yüzünden pişmanlık geçiyor ve hayatında neler olup bittiğini merak ediyorum. "Bunu düşünmemiştim bile. Özür dilerim. İkisine de yakında arayacağımı söyle. Müsait olurlarsa belki bu hafta bir gün öğle yemeği yeriz."

"Teşekkürler." Griff eğilip kız kardeşinin yanağına bir öpücük konduruyor. "Britta için çok anlamlı olurdu."

Maxon da aynı şeyi yapıyor. "Keeley de öyle. Annesi ve Phil Phoenix'e geri döndüler. O zamandan beri biraz ağlamaklı. Oh, ve sana bunu vermem gerekiyor." Takım elbisesinin cebine uzanır ve bir CD çıkarır. "Karım bunun bir ısınma turu olduğunu söylüyor. Yakında sana daha fazlasını getirecek."

Harlow diske bakar, sonra Maxon'a alaycı bir gülümseme verir. "Sende

bir kaleci var. Teşekkürler. İki kıza da sevgilerimi ilet. Jamie'nin saçını da benim için karıştır."

"Yapacağım."

Kardeşlerine dönmeden önce bana bakıyor. "Adadan... başka ayrılan oldu mu?"

Asık suratları sorusunu anladıklarını gösteriyor. Ben tamamen kaybolmuş durumdayım. "Siz ayrıldıktan yaklaşık bir saat sonra," diye garanti veriyor Griff.

Bu onu rahatlatır. Belli ki birinden kaçmak istiyor. Bunun kim olabileceğini ve neler olduğunu merak ediyorum. Sormak istiyorum ama kelimelerimin anlamsız çıkacağından oldukça eminim.

Kafamın içinde mavi bir çizgiye küfrediyorum, sonra kardeşlerin bana odaklandığını fark ediyorum. Tek kelime etmiyoruz ama havada bir sürü Alfa erkeği testosteronu uçuşuyor. Her ikisinin de Harlow'u sözde tuttuğum işin saçmalık olduğunu düşündüklerini ve kız kardeşlerine çakmamdan hoşlanmadıklarını bilmemi istiyorlar. Birlikte olduğumuz sürece ona iyi davranacağımı bilmelerini istiyorum ama aksi takdirde çekip gidebilirler.

Sessiz konuşmamızın ardından bana başlarını sallayıp ön kapıdan çıkıyorlar.

Kapı kapanır kapanmaz Harlow bana dönüyor, ellerini omuzlarıma koyuyor. "Nefes al. Her şey yolunda. Kardeşlerime karşı soğukkanlılığını kaybetmediğin için teşekkürler. İyi niyetliler. İster inan ister inanma, aslında sorunsuz geçti. Genelde gördüğüm her erkekten nefret ederler."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, yutkunuyorum, sonra derin bir nefes çekiyorum. Sinirlerim buharlaşıyor. Ve aniden, beynimle dudaklarım arasındaki kelimeler akmaya başlıyor. "Bu iyi miydi?"

Telaффuzum mükemmel değil ama ne demek istediğimi anlıyorum. "Kesinlikle. Onlar için endişelenme. Kahve?"

"Başaracağım. Beş gün önce ne oldu?"

Harlow bakışlarına karşılık vermiyor. "Aptal aile dramı. Ondan uzaklaştım. Herkes benim için endişeleniyor çünkü olması gerekenden daha ani bir şekilde çekip gitmeden önce kendimi kaybetmiş olabilirim. Bunların çoğu annemle babamla ilgili. Ayrıldılar ve bu çok çirkin ve..." Sanki bu konuşma acı vericiymiş gibi yüzünü buruşturuyor. "Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

Benden kaçıyor ve ben bunu sevmiyorum. Ama anlıyorum. Birbirimizi on beş saattir tanıyoruz. Daha uzunmuş ya da onu gerçekte tanıdığımıdan çok daha fazla tanıyormuşum gibi geliyor. Ya da belki de ona olması gerekenden daha fazla bağlandım. Her iki durumda da, sözlü bir DİşARIDA KAL tabelası astı ve onun aile sorunlarında yerim olmadığına saygı duymak zorundayım. O bana konuşmamda yardım ediyor, ben de ona kalacak bir yer veriyorum. Orgazmlarımızı paylaşacağız. Bu kadar olmalı.

Ama arkadaş olmamamız için de bir sebep yok, değil mi? Kardeşlerinin davranışları

bana, ona her ne oluyorsa bunun büyük bir mesele olduğu izlenimini verdi. Her arkadaş gibi, yardıma ihtiyacı olduğunda yanında olmak istiyorum.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Ne istersen konuşabiliriz ama kafandan bir şey atmak istersen seni dinlemeye hazırım."

"Oh, Tanrım. Yapmak istediğim son şey konuşmak. Bir duş alacağım ve zorlukların üstesinden en iyi nasıl gelebileceğimize dair biraz araştırma yapacağım, böylece başlayabiliriz." Sonra bana ikinci kez uzun uzun baktı. "Ama tişörtsüz çok iyi görünüyorsun. Birkaç saatliğine sorumluluğu üzerimden atıp yatağa dönmek istiyorum. Ne dersin?"

Harlow'un önerisini sevdim ama beni başından savmış gibi hissetmek hoşuma gitmiyor. Yine de bana güvenmesi için onu zorlayamam. "Neden ben kahve yapıp avukatımı ararken sen de duş almıyorsun? İmzalayabilmen için sözleşmeni bugün hazırlamak istiyorum. Sonra... Göreceğiz."

"Elbette, yakışıklı. Çok heyecanlıyım. Bu, sekizden beşe çalışılan geleneksel bir işten çok daha iyi olacak. Ve eğer dün gece bir gösterge ise, seks harika bir avantaj olacak." Bana göz kırptı, sonra merdivenlere doğru yürüdü.

Onu izliyorum, hem tahrik oluyorum hem de cinsel kimyamızdan -ve penisimden- benden hoşlandığından daha fazla hoşlanıyor gibi görünmesine belli belirsiz sinirleniyorum.

Kaşlarımı çatarak Harlow'un mutlu ve neşeli bir şekilde uzaklaşmasını izliyorum. Kardeşlerinin ziyareti onun başka bir şey olması gerektiğini gösteriyor. Görünüşe göre, seksi kişisel etkileşimden kaçınmak için kullanıyor ve orgazmı kendisine veren erkekten daha çok istiyor. Bir erkek ödöl koleksiyoncusu olmadığı için bu beklenmedik bir durumdur. Kadın bir gizem. İlgi çekici. Genelde kaba kuvvet kullanan bir adamımdır... ama onu çözmenin incelik gerektireceğini zaten biliyorum. Ama onu harekete geçiren bir şey var ve ne olduğunu bilmek istiyorum.

chapterFOUR

Two oyun oynayabilir ve ben ligde ve takım politikalarında etrafımdaki insanların farkında olmadan hayatta kalmadım. Deniz kenarındaki et lokantasında masanın karşısında Harlow parıldıyor.

Dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi gülümsüyor. Rüzgâr siyah saçlarının gevşek dallarını yüzünün etrafında karıştırırken bir profesyonel gibi flört ediyor. Geri kalanını ustaca karıştırılmış bir topuz yapmış ve maksi bir elbise ile sandaletler giymiş, ancak bir şekilde hem rahat hem de derli toplu görünmeyi başarıyor.

"İşte buradayız, on kız öğrenci birliği kızı ve T-Rex adında, muhteşem bir hayat yaşamış ölü bir hamster. Sabahın ikisinde havuzdaki bir salın üzerinde ona Viking tarzı bir cenaze töreni düzenliyoruz. Onu selamladık. Kız kardeşimin erkek arkadaşlarından biri Cadılar Bayramı'nda rahip olmuştu, o yüzden T-Rex'in cenazesini yönetmek için giyinip kuşanıp geldi. Son dakikada peçeteye yazıp bir araya getirdiğimiz methiyeyi ben sundum. Bir elimde küçük konuşmam, diğer elimde de bir şişe Wild Turkey vardı. Tüm konuşma boyunca gülmekten kendimizi alamadık çünkü çok saçmaydı. Ve hepimizin finaller için çalışmaya ara vermeye ihtiyacı vardı." Şarabını yudumluyor. "Sal yanarken ve biz avazımız çıktığı kadar Sarah MacLachlan'ın 'I Will Remember You' şarkısını söylerken, bu hamsteri Valhalla'ya göndermesi gereken sal yüzen bir şenlik ateşine dönüştü. Gerçek ısı bu enayiye alevlendirdi. Eriyen plastiğin kokusu korkunçtu. Evet, genç ve aptaldık. Ama arkamızdaki evde yaşayan yaşlı kadın uyandı ve itfaiyeyi aradı. Şaka yapmıyorum, ciddi bir yangınla karşı karşıya olduklarını düşünerek merdivenli iki kamyon getirdiler. Geldiklerinde, dikkatsiz olduğumuz için bizi azarladılar - ki kesinlikle öyleydik. Ama birkaçı takılmak için geride kaldı ve içlerinden biri oda arkadaşına çıkma teklif etti. Şimdi evliler. Ben onun nedimelerinden biriydim, tıpkı o meşum gecede hayvanı gökkuşağı köprüsünü geçen arkadaşısı Masey gibi. Gelin aslen Teksaslıydı, orada resepsiyon için bir damat pastası yaparlar, bu yüzden onlarınki bir hamster şeklindeydi. Neredeyse hiç kimse bu espriyi anlamadı ama bazı fotoğraflarda yüzünü asmamak için kendini zor tuttu."

Gülüyorum çünkü ateşli hamster cenazesinin muhtemelen ne kadar gülünç olduğunu hayal edebiliyorum. Tabii ki, kardeşlerim ve ben bundan çok daha kötü şeyler yaptık. Maçları kazandığımız ve mezunlardan gelen paranın akmasını sağladığımız sürece üniversitenin dekanı ve yönetim kurulundan tam yetki almaya tehlikeli derecede yakın bir yetkiye sahip bir grup sporcuyduk. Ama bu hikayeleri değiştirmek bir yarışma değil. Geçmişleri karşılaştırmak da istemiyorum. Sadece Harlow'u konuşturmak istiyorum ki daha çok şey öğrenebileyim. Özellikle ona ne olduğunu bilmek istiyorum.

"Kimse tutuklanmadığı için şanslısınız," diye belirttim.

"Biliyorum! Ve zavallı Masey T-Rex'i kaybettiği için gerçekten çok üzgündü. Biz de onu rahatlatmak için cenaze törenini ayarladık. Ondan sonra finallerde başarılı oldu. Ve erkek arkadaşı tekrar takılmaya başladığını söyledi. Bu yüzden kızlarla ben bunu kamu hizmetine yakın bir şey olarak gördük." Göz kırıyor. "Muhtemelen senin yaptığın şeyler kadar çılgınca değildir. Siz profesyonel sporcuların hepsi saçma sapan parti hayvanları değil misiniz? İçki, uyuşturucu ve her yerde kızlar?"

Omuz silkiyorum. "Bir zamanlar vardı. Üniversitede bir aziz değildim. Lise futbol takımımın kahramanıyken üniversite takımımın oyun kurucusu oldum. Yani evet, sıkı parti yaptık. Ama yeniden yapılanmanın ortasında olan bir takımdık. Dört yıl içinde programı tersine çevirmeyi başardık ve son sezonumuzu ülkede dördüncü sırada bitirdik. Eğer bir savunmamız olsaydı, hepsini kazanabilirdik. Ama o zamanlar spor kolaydı. NFL çok daha zordu. Herkes daha büyük, daha hızlı ve daha akıllıydı. Futbol, erkeklerin üniversiteye bedava girmelerini ve birileriyle yatmalarını sağladığı için oynadıkları bir spor olmaktan çıkıp ciddiye aldıkları bir kariyer haline gelmişti. Bunu anlamadığım için çaylak sezonumu neredeyse mahvediyordum. Ama o yıl defalarca kıcıma tekme yedikten sonra spor salonuna gitmeye, antrenmanlar yapmaya ve filmlere daha fazla dikkat etmeye başladım. Kendimi korumak için antrenmanlara ve zihinsel hazırlığa daha fazla çaba harcadım ve bunun karşılığını aldım."

O çaylak sezonunda ayrıca iki beyin sarsıntısı geçirdim, bunlardan biri en ciddisiydi. Yaklaşık yirmi dakika boyunca bilincim yerinde değildi. Bir an yüzümde bir Detroit defans oyuncusu vardı ve beni çime yapıştırmıştı. Daha sonra Motor City'nin acil servislerinden birinde uyandım ve takımın sağlık ekibinden bir üye telefonda annemi sakinleştirmeye çalışıyordu. Son birkaç aydır işimi ve sağlığımı bu kadar **önemsemeye** başlayıp başlamadığımı merak ettim.

Cidden birkaç ay önce olsaydım, o beyin sarsıntısından ve şu anda yaşadığım bazı saçmalıklardan kurtulmuş olur muydum?

Harlow çenesini avucuna dayıyor ve masanın üzerinden bana bakıyor. "Bu inanılmaz. İşimin bu kadar fiziksel olduğunu hayal bile edemiyorum. Şu anda yaptığım en çılgınca şey, konuşma engelli çocuklara öğretmeye çalıştığım şeyi öğrenmelerine yardımcı olacak doğru oyuncacı veya egzersizi bulmak için çömelmek. Sizi yok etmek isteyen bir grup iyi eğitilmiş manyakla birlikte sahada olmak ürkütücü olmalı."

"Sen böyle söyleyince, ben ne düşünüyordum ki?" Gülüyorum. "Aslında futbola minnettarım. Çocukken beni beladan uzak tuttu ve Honolulu'nun fakir mahallelerinde büyürken hayal bile edemeyeceğim bir gelecek verdi. O zengin çocuklardan biri olsaydınız bunu elde edemezsiniz."

Bana baktı. "Neden zengin olduğumu düşünüyorsun?"

Homurdanıyorum. "Şaka mı yapıyorsun? Senden ayrıcalık damlıyor. Sanki bir sonraki yemeğin nereden geleceğini hiç merak etmemişsin gibi, sanki parayı alsan da almasan da olurmuş gibi, dünyaya karşı rahat bir güvenin var. Ama bahse girerim hiç parasız kalmamışsındır. Güzel evlere ve süslü arabalara alışkınsınız. 'Buna alışabilirim' tarzında değil, ama sanki bunlara sahip olmak sizin dünyanızda tamamen normalmiş gibi."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Bu kötü bir şey değil," diye onu temin ediyorum. "Ama biliyorum çünkü ben de üniversiteye gidene kadar kliması olmayan bir çocuktum. Eski bir televizyonumuz vardı. İlk profesyonel kontratımı imzalayana kadar cep telefonum bile yoktu. İmza ikramiyemle Dallas'ta ilk evimi aldığımında, içeri girip hayranlıkla bakıyordum çünkü mermer zeminli bir evim olduğuna ve arka bahçede yemek için yeterince şişmanlamayı beklediğim ciyaklayan tavuklarım olmadığına inanamıyordum. Dünyaya bakış açınız farklı. Geçmişin hakkında daha fazla şey duymak istiyorum."

Bu tartışmayı başlatan da bu oldu. Harlow şu ana kadar bana kız öğrenci yurdundaki kız kardeşleri ve hamster cenazesi ile ilgili hikayelerin yanı sıra erkek kardeşlerinin çocukluk maskaralıklarıyla ilgili birkaç hikaye anlattı. Ailesi, çocukluğu ya da romantik geçmişi hakkında hiçbir şey anlatmadı. Sadece hayatının hoş kısımlarını paylaşıyor. Bana sadece düşünmek istediği kolay kısımları verdiği için mi?

Şarabı yudumlarken başını sallıyor. "Bilmediğin pek bir şey yok. Babam bir işkolikti ve para kazanma konusunda her zaman iyiydi. Annem beni diğer çocukların yaptığı grup aktivitelerine itti, sonsuza dek

Beni şu dans stüdyosuna çeker ya da şu güzellik yarışmasına yazdırırdı. Sanırım bazen benim aracılığım la yaşıyordu ve amigolukla, modellikle ya da görünüşüm için olmam gerektiğini düşündüğü şeylerle ilgilenmediğimi asla duymak istemiyordu."

"Şimdi seninle gurur duyuyor olmalı. İnsanlara gerçekten yardımcı olabilecek bir alanda yüksek lisans yapmak ve özellikle de size gerçekten ihtiyacı olan çocuklara odaklanıyorsanız..."

Gülümsemesi yapmacıklaşıyor. "Sanırım beni sürüklediği oyunculuk derslerinde bir şeyler yapmamı tercih ederdi. Ya da en azından iyi bir evlilik yapmamı. İkisini de yapmak istemediğim için hayal kırıklığına uğradığından eminim. Peki ya sen? Ailen başardıklarından dolayı seninle gurur duyuyor olmalı. Ve kardeşlerin. Aile toplantılarında ne derler?"

"Bana her zaman davrandıkları gibi davranıyorlar. Trace daha büyük ve daha kötü olmaya çalışıyor, bu yüzden benimle sahte güreş maçlarına giriyor. Samaria hala bana gözlerini deviriyor ve bir işe yaramamı söylüyor. Geçen yıl Noel yemeğini onun evinde yediğimizde, bu dağ gibi bulaşık yıkamak anlamına geliyordu. Annem her zamanki gibi etrafımda dolanıyor. Hâlâ korumacı, sanki otuz dört değil de dokuz yaşındaymışım gibi. Babam birkaç yıl önce vefat etti. Her zaman astımla mücadele ederdi. Evde kimse olmadığında ve telefona ulaşamadığında kriz geçirdi."

Merhamet yüzünü yumuşatır. "Özür dilerim. Bu sizin ve aileniz için yürek parçalayıcı bir durum olmalı."

Harlow bunu içtenlikle söylüyor. Onunla ilgili anlayamadığım ikilemin de bu olduğunu fark ettim. Çok sıcak, samimi ve birlikte olunması kolay biri olabiliyor. Ama ona kendisi hakkında soru sorduğumda, kaçıyor ve saptırıyor. Çok açık konuşursam, kendini kapatıyor. Soğuk değil... ama aynı zamanda açık sözlü de değil.

Birdenbire Maxon, Griff ve gelinleriyle yemek yemeyi dört gözle beklemeye başladım. Belki bazı cevaplar alabilirim. Çünkü Harlow'la her ne kadar seks yapsak da -ki bugün bütün bir öğleden sonrayı seks yaparak geçirdik- vücuduna tam erişim sağlamama izin veriyor, hiç sorun değil. Ama o muhteşem parlayan cildinin altındaki kadına yaklaşmama izin veriyormuş gibi hissetmiyorum.

Bu beni çok rahatsız ediyor. Normalde, tüm bu harika, ipsiz sapsız ilişkiyi alkışlardım. Ama şimdi değil. Harlow ile değil.

Nedeninden bile emin değilim. Belki de sıkıldım ve boş zamanım var?

"Teşekkürler. Tatillerin zor olduğu kesin. Hiçbirimiz ona bir şey vermediğimiz için üzgünüm.

Ölmeden önce çok istediği torunlarına kavuşmak istiyordu ama ben futbol oynamakla meşguldüm. Trace çok toydu. Samaria sadece

üniversiteyi bitirdi. Ama artık kız kardeşim evlendiğine göre, eminim beleşçi ağabeylerini telafi edecektir. Bu annemi mutlu edecektir ve eminim babam da ona gülümseyecektir."

"Bir gün çocuk istemiyor musun?"

Aslında bunu pek düşünmemiştim. "Sanırım." Ama sorusunun tonu beni duraksattı. "Anladığım kadarıyla biliyorsun?"

"Evet. Onları hep istemişimdir. Kız arkadaşlarımın birçoğu zaten evli ve bebekleri var. Hepsi anneliğin aşkın en saf, en kalıcı hali olduğunu söylüyor."

Eğer bir resim bin kelimeye bedel ise, keşke bir fotoğraf makinem olsaydı da şu anda onun yüzünü çekebilseydim ve o özlem dolu bakışı yakalayabilseydim. Romantizm ya da evlilikle ilgileniyor mu yoksa sadece bir bebek mi istiyor bilmiyorum. Ama belli ki soğuk Harlow aşkı arzuluyor.

Asla tahmin edemezdin.

Garson tatlıyı sormak için yanıma geldiğinde hala bu şaşırtıcı gerçeği düşünüyorum. Ben almayayım. Harlow da öyle. İki dakika içinde hesabı ödedim ve valeyi beklemek üzere restoranın önünden çıktık.

Ticaret rüzgarları hafifçe eserken ve güneş kaybolmadan önce ufukta zarif bir yay çizerken, elini elime alıyorum ve onunla bu basit bağlantıyı kurmanın ne kadar iyi hissettirdiğini seviyorum. Onunla ilgili hiçbir şey bana hayal kırıklığına uğradığını ya da yalnız olduğunu söylemiyor, ama sıkıntılı olduğunu hissediyorum.

"Bir gün harika bir anne olacaksın," diyorum ona.

Çocuğumuzla birlikte onun dolgunlaştığını ve yuvarlaklaştığını düşünüyorum. Harlow'a karşı her zaman sıcak olan arzum, şok edici, haşlayıcı ve ısrarcı bir şeye dönüşüyor. Aslında onun hamile olması fikri hoşuma mı gidiyor? Bu benim için tamamen yeni bir gelişme.

"Teşekkür ederim. Er ya da geç bir tane olmayı umuyordum. Ama..." Omuz silkiyor. "Hayat bu, değil mi? Tahmin edilemez."

"Evet, öyle. Tıpkı seninle tanışmak gibi." Onu öpmek için eğildim. "Ama bunu yaptığımıza memnunum."

Kendimi durduramıyorum. Basın bir kadınla ilk konuşmamı alıp gelmiş geçmiş en dramatik ayrılık tartışmasına dönüştürebileceği için genellikle PDA'dan hoşlanmam ama Harlow'a nasıl dokunmayacağımı bilemiyorum. Onun hamile olduğunu düşünmekten hâlâ utanç verici bir şekilde heyecanlıyım. Ama etrafında bir hüznün havası var. Bunu görmezden gelemiyorum. Dikkatimi tekrar tekrar çeken şeyin bu olduğunu fark ediyorum. Komik şeyler söylüyor ve

Işık. Tanıştığımızdan beri partimin neşesi oldu. Kesinlikle yüzyılın yatağı. Ama her şey onun yüzeyini zar zor çiziyormuşum gibi geliyor. Hangi acıyı örtbas ediyor?

Boynunun arkasını avuçluyorum ve onu öpmek için eğiliyorum. Nazik ve güven verici. Teselli edici. Daha önce bir sevgilimi bu şekilde öptüğümü sanmıyorum. Şu anda sakladığı her neyse daha derine inmeye çalışırsam, duvarlarının arkasına çekileceğini biliyorum, ama dudaklarımız birbirine bastırıldığında benden kaçması daha zor.

Harlow tatlı tatlı sarılıyor, öpücüğümü ya da ona verdiğim rahatlığı reddetmiyor. Birkaç dakika sonra yumuşak bir iniltiyle içimde eridi. Onu daha da yaklaştırdım.

Sonra etrafımızda birkaç parlak ışık parlaması anı öldürüyor. Etrafımızda küçük bir gazeteci ve meraklı kalabalığı toplanmıştı, bazıları Harlow ve benim çektiğimiz fotoğrafları çılgınca mesaj atıyorlardı.

"Bay Weston, emeklilik nasıl gidiyor?" diye bağılıyor rastgele bir adam onu arkama sıkıştırırken.

"Yayın kabininde ikinci bir kariyere başladığınıza dair söylentiler doğru mu?" diye soruyor kırk yaşlarında, atlatma haber arayan bir köpekbalığına benzeyen bir kadın.

Honolulu Star-Advertiser'dan ismini hatırlayamadığım tecrübeli bir spor muhabiri "Memleketinin kahramanı olarak selamlanmak nasıl bir duygu?" diye soruyor.

"Emekli olduğumda basına demeç verdim, millet. Şu anda Hawaii'ye döndüğüm için dışarıda bir akşamın tadını çıkarıyorum ve biraz mahremiyetten memnun olurum."

"Sevgilin kim?" diye soruyor kadın, sanki az önce kibarca çenelerini kapatmalarını istememişim gibi. "Bu ciddi mi? Kadın Noah Weston hayranlarının kalbi yakında bir nişan duyurusuyla kırılacak mı?"

Dişlerimi sıkıp gülümsüyorum ama Harlow'un fotoğraflarını çekmeye başladıklarında gerçekten sinirleniyorum. İyi olup olmadığını sormak için dönüyorum ve son on iki yıldaki randevularımın çoğunun aksine, kamerayla vakit geçirmek istemediğini fark ediyorum. Hayır, kafasını saklıyor ve umutsuzca bundan kaçınmaya çalışıyordu.

Otoparkın etrafında valeden bir iz arıyorum ama yıldızlı Hawaii akşamı ve onu mahveden bu bok kafalılarından başka bir şey göremiyorum. Harlow'u korumak için kolumu ona doluyorum. Eminim basın bu konuda her türlü varsayımda bulunacaktır, ama her neyse. Şu anda, Harlow başını koluma gömdüğünde sıkıntı akıyor.

"Adınız nedir, bayan?" diye sorar spor muhabiri. "Ne zamandır çıkıyorsunuz? Weston'ın emekli olmasının sebebi siz misiniz?"

"Yorum yok." Mırıltısı kolum tarafından boğuldu ve yüzünü göstermeyi reddetti.

"Bayanı duydunuz. Söyleyecek bir şeyi yok. Benim de yok. İyi akşamlar."

Sonunda kiralık aracımın ışıklarının yaklaştığını görüyorum. Kendi arabamı getirtmek için sabırsızlanıyorum ama bu birkaç hafta sürecek. O zamana kadar bu SUV işimi görecek ve Harlow'un yedeğinde onu karşılamak için aceleyle yolun yarısını geçiyorum. Sonunda vale ikilemimizi anlıyor ve biz otoparkın ortasına yaklaşırken duruyor. Dışarı fırlıyor ve Harlow'a kapıyı açmak için arabanın etrafından dolanıyor ama ben onu çoktan geçtim. Harlow içeriye yerleşir yerleşmez eline bir banknot sıkıştırıyorum, sonra da arkamızda küçük bir aval aval bakan kalabalığı bırakarak otoparktan lastik yakarak çıkıyorum.

"İyi misin?" Dizine sarılıyorum ve bana bakmasını istiyorum.

Onun yerine başını eğerek selam veriyor. "İyiyim. Beni eve götürebilir misin?"

Evimi kendi evi olarak gördüğünü fark ettim. Rahatsız olmadım. "Yola çıkıyoruz."

"Teşekkürler." Kafasını kaldırıp restoranı geride bıraktığımızı görüyor ve rahatlayarak nefes veriyor. "Buna nasıl katlanıyorsun?"

"Gazeteciler ve meraklı insanlar mı?" Omuz silkip sola dönüyorum. "Bölgeyle birlikte geliyor. Doğrusu onları burada bulduğuma biraz şaşırdım. Eminim restorandan biri onlara haber vermiştir. Seni üzdüysem özür dilerim. Bu saçmalığın emekliliğime kadar sürmesini beklemiyordum, özellikle de eski uğrak yerime yakın bir yere taşındıktan sonra. Ne de olsa artık yeni gol ya da pas rekorları kırarak taraftarların gözlerini kamaştırmayacağım. Artık sıradan bir adamım."

Alay ediyor. "Senin asla sıradan bir adam olacağını sanmıyorum. Hayatına devam etmek istediğini anlıyorum. Devam edecekler mi bilmiyorum. Kan emici pislikler."

Kırmızı ışıktaki durduğumda onu biraz daha yakından inceliyorum. "Davetsiz misafirlerinden biraz korkmuş gibiydin. İnsanların özel hayatına girmesiyle ilgili bir sorunun mu var?"

Tam zamanında, plastik gülümsemesi geldi. "Ben senin kadar önemli değilim, süslü pantolon. Elbette ben de diğer kızlar kadar ilgiden hoşlanıyorum ama bir grup akbaba bana ilgi göstermeye çalışırken değil. Kendileri hiçbir şey yapmadıkları için mi başkalarının maceralarından bu kadar etkileniyorlar sanıyorsun?"

kendi hayatlarında kayda değer mi? Zavallı küçük insanları başkalarının başarılarını kendi başarılarından daha fazla önemsemeye iten şey nedir?"

Bu ustaca bir saptırmaydı ve zaten Harlow'dan hoşlanmıyor olsaydım, muhtemelen bu cazip soruya kanardım. "Bilmiyorum ve umurumda da değil. Seni neden üzdüklerini bilmeyi tercih ederim."

Sanki deliymişim gibi bana göz kırpmıyor. "Ben mi? Eğer üzgünsem, bu senin için. Mahremiyetini tamamen hiçe saydılar."

"Muhabirler böyle yapar." Yüzümü buruşturuyorum. "Kızgın olmadığına emin misin? Çünkü sana soru sormaya başladıklarında ilginç bir solgunluk tonuna büründün ve deodorantımın hâlâ işe yarayıp yaramadığını öğrenmek istercesine burnunu koltuk altına soktun."

Doğrudan sorgulama ve endişe henüz işe yaramadığı için iğnelemeyi deniyorum. Bu dili konuşuyor gibi görünüyor. Sorum onu gülümsetiyor.

"Öyle mi?" Kaşlarını sallıyor. "Belki de şimdi tişörtünü çıkarmalısın ve seninle yakınlaşmama ve kişiselleşmeme izin vermelisin. Bilirsin, bir kamu hizmeti olarak. Başka biriyle karşılaşırsak diye. Kokmak istemezsin."

"Eğer bu arabada bir şey başlatırsan, kadın, burada da bitirebiliriz. Ve ben arka koltuk aksiyonu için fazla uzun ve iriyim."

"Ben çeviyimdir," diye öneriyor. "Konsola kolayca uzanabilir ve pantolonunun fermuarını açabilirim. Sence başım direksiyon ile kucağının arasına sığar mı? Ben sığarım."

Libidom bunu öğrenmek istiyor. "Eminim olur. Ama denersen, eve tek parça halinde varamayabiliriz. Ağzın sikimin etrafındayken güvenli sürüş yeteneğimi test etmenin akıllıca olduğunu sanmıyorum."

"Ama-"

"Eğer bir kaza geçirirsek, manşetlerin nasıl olacağını bir düşünün."

Yüzünü buruşturuyor, sonra iç geçiriyor. "Ünlü bir adamla yatmanın kötü yanları olduğunu kim bilebilirdi? Her şeyin kahkaha, ihtişam ve orgazm olacağını sanıyordum." Gözlerini kırpmıyor. "Tam bir hayal kırıklığısın."

Alay etmesini anlayışla karşılıyorum. "Eve gittiğimizde bunu telafi etmeme ne dersin?"

"Oh?" Harlow kaşlarını kaldırır. "Affedilmem için bana yalakalık yapabilirsin. Aklında ne var?"

Parmak uçlarımı kalçasında gezdirmek için uzandığımda dilim dudaklarımın üzerinde yavaşça kayıyor. "Tatlı."

"Evet, lütfen." Bana hevesli bir gülümseme veriyor.

Şimdi yeniden mutlu göründüğüne göre, sorumu tekrar sormak için savunmasını yükseltmeyecek bir arka kapı arıyorum. "Gazetecilere ve söyledikleri saçma sapan şeylere alışığım. Umarım bu sizi çok üzmemiştir."

"Genellikle randevularınızdan sonra mı giderler?"

"Onun kim olduğunu bulacak kadar araştırıyorlar. Sonra da okuyucularına 'anonim bir kaynağın' tüm detayları bildiğini söyleyerek hiç yaşamadığımız dram yüklü bir ilişki icat etmeye çalışıyorlar. Sülük gibiler." Bazen sevgilimin kirli çamaşırlarını da ortaya döktüklerinden bahsetmiyorum. Harlow zaten gergin. Ben sadece sorunu daha da büyütmeden neyin yanlış olduğunu bulmak istiyorum.

Bana bakakalıyor, sonra kollarını kavuşturup koltuğuna yaslanıyor. "Şaşırmamalıyım. Ben sadece... Şu anda huzur arıyorum ve basına çıkmak sadece uğraştığım dramı daha da alevlendirecek."

"Ailenin boşanmasını mı kastediyorsun?" Neden birilerinin bunu umursayacağını düşündüğünü bilmiyorum. Umursayacaklarından şüpheliyim ama belli ki bu durumla hiç ilgilenmek istemiyor.

"Evet. Ve diğer bazı ufak tefek şeyler. Hayatınızın didik didik edilmesine nasıl katlanıyorsunuz?"

"Diğer ufak tefek şeyler" dışında bir şey olduğundan şüpheleniyorum. Söylemediği şeylerde çok zengin bilgiler var. "NFL'deki son anlaşmanız size yüz milyon doların üzerinde para kazandırıyor, takipçiler ve aptallar beklersiniz."

Gözleri genişledi. "Evet, buna inanabilirim."

"O insanlara hiç aldırış etmiyorum. Siz de vermemelisiniz. Basın sizin hakkınızda ne söylerse söylesin, on beş dakikadan daha kısa bir süre sıcak haber olacaktır. Sonra Kardashian'ın biri muhtemelen saçma bir şey yapacak ve onlar da yollarına devam edecekler. Merak etme."

"Umarım haklısındır." Ama sesi endişeli geliyor.

Konuşmayla ilgili her şey, ya konuşmak istemediği ya da sakladığı bir şey olduğunu ya da her ikisini de pekiştiriyor.

Ben düşünürken eve dönüş yolunun geri kalanı sessiz geçti. Bir keresinde kardeşinin eski bir sapık olduğunu düşünerek hata yapmışım. Varsayımlarımı kontrol altında tutmalı ve gerçeklere bağlı kalmalıyım.

Mülkü koruyan elektronik kapının arkasına geçtiğimizde, temsilcim Lian'a, basını ve meraklı insanları dışarıda tutmak için dönüşümlü olarak bir koruma kiralamasını söylemeyi aklıma not ediyorum. Ama bu, Harlow'un arabadan inmesine yardım etmek ve derisinin altında ne olduğunu öğrenene kadar dış görünüşünü biraz daha parçalamak kadar önemli değil.

Garajı zar zor geçip evin içindeki gölgeli koridora vardığımızda Harlow dönüp dizlerinin üzerine çökerek fermuarıma saldırarak beni oy alıyor.

Bileklerini tuttum. "Bebeğim?"

Bana bakıyor, gözleri karanlıkta parlak ve umutsuz. "Bana tatlı sözü vermiştin."

"Hayır. Senden tatlı yapmayı planlamıştım."

Nefesi kesilir. "Benimkini aldıktan sonra." Kalçalarımı kavırıyor ve dudaklarını pantolonumun önünden yukarı, sertleşmiş sikimin üzerine doğru sürüklüyor. "Şimdi acıktım."

Dudaklarının beni sarıp derin derin emeceği düşüncesiyle kapıya doğru sendeliyorum. "Siktir."

"İstiyorum," diyor nefes nefese. "Hem de çok."

Sonra fermuarımı yırtıyor ve boxerımı kalçalarıma kadar indiriyor. Sikim serbest kaldığında onu ellerinin arasına alıyor. Yavaş bir ısrarla beni okşarken dudaklarımdan süzülen iniltiyi durduramıyorum. Sonra dilinin ucuyla başını okşuyor. Cızırtı omurgamdan aşağı iniyor. *Vay anasını.*

Uzun bir iniltiyle başımı kapıya yaslıyorum. Ben gidiciyim ve bunu artık kabul etsem iyi olacak. Akşam yemeğinin ilk yarısını dışarıda yemek yemek yerine Harlow'u yapmayı tercih edeceğimi düşünerek geçirdim ve o zamandan beri ereksiyon halindeyim. Derimin çok altında etimi pençeleyen uyarılmanın keskin pençeleriyle savaşmayacağım.

Ağzının sıcak kadifesinin uzunluğumu sardığını hissettiğimde bu düşünce kafamdan zar zor çıkıyor. Bir eliyle taşaklarımı kavırıyor, diğer eliyle de kalçamı sarıyor, beni daha derine çekerek yaklaştırıyor.

Konuşma terapistliği işi yolunda gitmezse, sakso çekerek tonla para kazanabilir. Çok tecrübeli ağızlardan sakso çekmişliğim var, ama bu? *Evet... Bir daha* düşündüm de, diğer kadınlara bunu erkeklerine nasıl yapacaklarını öğretebilir. Y kromozomu olan hiç kimse onun şaşırtıcı derecede ateşli ağzına yaklaşamaz. Başka bir erkeğin ondan bu mutluluğu hissedeceği düşüncesi, uzun, mürekkep gibi dalgalarını avucumun içinde tutmamı ve boğazının arkasına daha derine yerleşmemi sağlıyor.

Benimkini.

Saçma ve abartılı ama umurumda değil. Şu anda böyle hissediyorum. Harlow'la ne zaman konuşsam aramızdaki bağ o kadar iyi ki gerçekten iyi arkadaş olabileceğimizi düşünüyorum. Sonra bana inanılmaz, göz kamaştırıcı, ateşli seks yaptığımızı hatırlatacak bir şey yapıyor. Kimi kandırıyorum ki?

Yaptığı her şey bana yatakta akıl almaz olduğunu hatırlatıyor. Ve duşta. Ve okyanusa bakan balkonda. Bilirdim.

Ama bu... Hayatta kalacağımdan emin değilim.

Hafifçe mırıldandığında, onu daha sıkı kavıyorum. "Siktir, bebeğim. Beni çözüyorsun."

Cevap vermiyor ama dudaklarının kıvrıldığını hissediyorum. Daha sert emerken inliyorum, başı ağrıyan aletimde ritmik bir şekilde aşağı yukarı hareket ediyor. Karıncalanmalar başlıyor. Nefes alamıyorum. Ağzını üzerime koyduktan iki saniye sonra Harlow'dan başka bir şey düşünmekten vazgeçtim ve bundan hiç pişman değilim.

Dişlerinin hassas başın üzerinde nazıkçe kayması beni ürpertiyor. Doruk noktası yaklaşıyor. Oraya ulaşmak için yarışıyorum, her nefeste inliyorum. Yemin ederim tenimin her katmanının terle kayganlaştığını ve dudaklarının her kıvrımının sikimde aşağı yukarı gidip geldiğini hissedebiliyorum.

"Ağzına boşalmamı istemiyorsan, şimdi durmanın tam zamanı." Kelimeleri çıkarabildiğime ve tutarlı olduklarına şaşıyorum. Geri kalan her şey beynimde karmakarışık.

Harlow tırnaklarını kalçalarımın geçirerek ve beni daha da sert emerek cevap veriyor, dili uzunluğumun etrafında dönüyor, dişleri her hassas santimi sıyrıyor. Emme gücü beni öldürüyor. Dilini boğazına doğru iterken titriyorum, sanki sonsuza dek sürmesini dilerken bile zevkin beni ele geçirmesini istiyorum.

Eğer sakso çekmek olimpiik bir spor olsaydı, altın madalya alırdı.

Oh, Tanrım.

Dayanamayacağım.

"Harlow..."

Yaptığı her şey beni hem tahrik ediyor hem de içimi dışına çıkarıyor. Kaçınılmaz sonun yakın olduğunu biliyorum. Kanım çalkalandığında ve doğrudan sikime doğru koştuğunda ve doğrudan kafama doğru çılgılık atan ecstasy hırıltısını hissettiğimde, doruğa saniyeler uzaktayım. Ama kalçama öpücükler kondurduğunda beni oraya daha da çabuk gönderiyor, sadece beni istiyormuş gibi değil. Ama sanki bu onun için bir şekilde önemliymiş gibi.

Evet, ben gidiciyim.

Ağzını tekrar etrafımda dolaştırdığı ve uzun kirpiklerini kaldırıp bana baktığı anda dizlerimin büküldüğünü ve dünyanın başıma yıkıldığını hissediyorum. Ruhumda kabarcıklar bırakacağına yemin ettiğim türden bir tatmin içinde boğulana kadar etrafımdaki her şey çözülürken göğsümden bir inilti kopuyor.

Hayatımı sonsuza dek belirli dönüm noktalarıylaölçeceğim: bekaretimi harika bir sezonun sonunda eve dönerken okul otobüsünde benden iki yaş büyük bir amigo kıza kaybetmek, lise son sınıfta takımımızın eyalet şampiyonluğunu kazanması, ilk fıçı biram, ilk Super Bowl galibiyetim, babamın ölümü... ve şimdi Harlow her cinsel ihtiyacımı karşılamadan yaşayamayabileceğimi fark ettiğim an. Kulağa çılgınca geliyor; onu yirmi dört saattir tanıyorum. Ama bu kadında beni etkileyen bir şey var.

Ayaklarımın dibinde dudaklarını yalıyor, sonra ereksiyonumu usulca kucaklıyor ve beni bekleyen eline bırakıyor. Karın kaslarıma uzun bir öpücük konduruyor, sonra iç çekerek yanağını bana yaslıyor, gözleri memnuniyetle kapalı görünüyor.

Buna alışmaktan daha fazlasını yapabilirim. Hatta buna bağımlı bile olabilirim. Buna nasıl başa çıkacağımı bildiğimden daha fazla ihtiyacım olabilir.

"Hmm. Tadının güzel olduğunu biliyordum," diye mırıldanıyor.

Saçlarını okşuyorum, kadınlığını ve yumuşaklığını içime çekiyorum. "Dizlerim yeniden çalışmaya başladığında, bu iyiliğinin karşılığını kesinlikle vereceğim."

"Acelem yok. Dün gecedan beri kocaman sırtıyorum."

Ona bir el uzatarak Harlow'un ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve kollarımı ona doluyorum, hala destek için kapıya sarılıyorum. "Eğer benimle birlikteysen ve gülümsemiyorsan, yanlış bir şey yapmışım demektir."

Gülüyor. "Kaşlarım çatılma tehlikesiyle karşı karşıya kaldığında sana haber veririm."

"Peki ben gelmeden önce burada eğlenmek için ne yapıyordunuz, havuz kenarında yasal olmayan bikinilerle uzanmak dışında?"

Sırtışı alaycı bir hal alıyor. "Aslında, önceki sahibinin geride bir oyun konsolu bıraktığını keşfettim, bu yüzden birkaç oyunu test ediyordum. Özellikle Tamriel'deki sihir ve yıkım büyülerıyla bu kadar baş belası olabileceğimi hiç düşünmemiştim."

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok. Az önce benimle inekçe mi konuştun?"

"Kesinlikle yaptım. Etkilendin mi?"

"Evet ve garip bir şekilde tahrik oldum. Neden bahsettiğini bana göstermen gerekecek. Ayak uydurmak zorundayım, biliyorsun."

"Neden bir şişe şarap koymuyorum ve sizi yaldızlı zırhlar içindeki kış tekmeleyen Nord kadınım la tanıştırmıyorum? Çok seksi."

"Hadi yapalım." Harlow'un şakacı yanını seviyorum, bu yüzden ilginç bir gece geçireceğimi biliyorum.

O rahatladığında, basınla yaşadığımız olayı unuttuğunda ve ben de kendime gelmek için yeterince zaman bulduğumda, kendi tatlımı yiyeceğim ve neyi saklamak için bu kadar uğraştığını öğreneceğim.

chapter FIVE

A Sabahın ikisine yaklaşırken, bir iniltiyle oyun kumandasını yere bıraktım. "Pes ediyorum. Bir devi öldüremezsın."

"Yapabilirsin ama daha fazla gizliliğe ve daha iyi silahlara ihtiyacın var. Ve çok daha iyi bir zırha. Vampirler konusunda da berbatsın. Anladın mı?" Bana dirsek attı. "Berbat mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Böyle şakalardan korunmak için bir sarımsak kolyesine ihtiyacım var." "Ha ha."

Gerçek şu ki, Harlow'un beklenmedik derecede şapşal mizah anlayışını ve bu gece gördüğüm kuşkusuz inek yanını seviyorum. Onu savunmak gerekirse, Elder Scrolls çok *büyük* bir oyun ve ben haritanın ancak dörtte birini görmüş gibi hissediyorum. Bir iç savaş ve eski bir efsanenin gerçekleşmesi etrafında şekillenen hikayesiyle, neden onun ilgisini çektiğini anlıyorum.

Ama şimdi aklımda başka bir şey var.

Kolumu Harlow'a dolayarak ayağa kalkmasına yardım ediyorum, sonra da onu göğsüme bastırıyorum.

Ciyaklıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Tatlımı hiç yemedim ve birden canım tatlı çekti..."

Odanın loş ışığında bile kızardığını görüyorum. "Sanırım fırında pişirebileceğim bir turtayı kastetmiyorsunuz."

"Hayır. Amını yemeyi sevdiğimi biliyorsun bebeğim. Bunu daha da tatlı hale getirmek için yol boyunca birkaç şey alalım." Onu havuz ve plajda kullanmak için masanın üzerine katlanmış bir yığın havlunun yanından geçiriyorum, sonra mutfağa geri dönüyorum. "Buzdolabını aç ve şu şampanyayı al. Bir de şu çikolata sosu şişesini."

Eşyaları temkinli bir şekilde alıyor. "Ne yapacaksın?"

"Ziyafet." Kilere ulaşp istediklerimi ararken ona pişmanlık duymayan bir sırıtiş atıyorum. "Şu maraschino kiraz kavanozunu da al."

Harlow elini duraksamalı bir dokunuşla etrafına sarar. "Kulağa karmaşık geliyor."

"Evet, uzun süreli, terli ve cehennem gibi kirli olduğundan bahsetmiyorum bile."

Her şeyi kavradığında, onu yemek odasına çekiyorum, gömleğini ve sütyenini çıkarıyorum, sonra onu masanın üzerine yatırıyorum. Soğuk tahta sırtına çarptığında tıslıyor ve eğiliyor. Başına oturuyorum, yiyecekleri yakınına yerleştiriyorum, sonra kalçalarından tutup tatlı kıcını kenara çekiyorum.

Eteğini kaldırıyorum. "Külot mu?" Uzun uzun iç çekiyorum. "Bunları yasaklamalıyım."

"Bunu yapamazsın. Külotum seni ilgilendirmez. Seni dinleyeceğimi de nereden çıkardın?"

"Seni daha da mutlu edebilmem için beni mutlu etmek istemiyor musun?" Küçük parçayı bacaklarından aşağıya ve yere kaydırırken ona sinsi bir sırıtış gönderiyorum.

"Şey, böyle söyleyince..."

"Olayları benim gibi görmene sevindim. Şimdi bacaklarınızı açın, ayaklarınızı masanın kenarına dayayın ve kalçalarınızı kaldırın." Havluyu tutuyorum.

"Bu gece patronluk taslıyorsun."

Şikâyet etmesine rağmen yapıyor.

Havluyu kıcının altına kaydırırken gülümsüyorum. "Mesleki tehlike. Takımımın hücum lideriydim, biliyorsun. Sorumluluk almaya alışkınım." Ona göz kırpiyorum. "Ve nasıl sayı yapılacağını biliyorum."

"Kötü şakalardan bahsediyoruz..." Bana ekşi bir ifade veriyor, ama gülümsemesini görüyorum.

"Evet, ama benden hoşlanmanın nedeni bu değil." Parmak uçlarımı bacağının iç kısmında gezdiriyorum, titrediğinde ve nefesi kesildiğinde tatmin oluyorum. Bakışlarım amına kilitlenirken kalçasını okşuyorum. Ağzım sulanıyor. Dilimi ondan uzun süre uzak tutamayacağım. "Sırada ne var?"

Pratik hareketlerle şampanyayı açıp mantarını kenara koyuyorum. Şişe fokurduyor ve kabarcıklar kenarından parmaklarıma, oradan da onun seksine sığıyor. Soğuktan nefesi kesiliyor. Dilimi dudaklarının arasından kıvrımlarına doğru gezdirerek onu ısıtıyorum, tadı şampanyanın tatlı efervesansı ile karıştığında inliyorum. Ama klitorisinin önünde duruyorum.

Harlow kıpırdanır. "Neredeyse en iyi noktaya gelmiştin. Neden şimdi durdun?" "Tatlımın tadını çıkarmaya niyetliyim. İyi bir kız ol, arkana yaslan ve bana izin ver."

Teslim olmak onun tarzı değil ve tartışmak için tartışmaya hazırlandığını hissediyorum. Ağzımı tekrar amına dayayarak onu durduruyorum, hepsini bir kerede içmek için olabildiğince geniş açıyorum. Ayak parmakları kıvrılıyor. Harlow masanın kenarını kavırıyor ve nefesini

tutuyor. İtirazı muhtaç bir iniltiye dönüşüyor.

Tanrım, ona zevk vermeyi ve vücudu üzerinde güç sahibi olmayı seviyorum.

Uzun bir yalamayla geri çekilip el yordamıyla tekrar şampanyayı buluyorum ve ayağa kalkıp üzerine eğilerek soğutulmuş sıvıdan bir damlayı göbeğine döküyorum.

Midesi kasılıyor ve sıkılıyor. Gözleri bir zevk iç çekişiyle kapanıyor. Boncuklu meme uçları ve pembe yanakları bana ne kadar tahrik olduğunu söylüyor.

Ve daha yeni başladım.

Teninden içiyorum, altımda kıvranışının tadını çıkarıyorum. Verdiği tepkiler her zaman istediğim her şey ve daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor. Parmak uçları omuzlarımın etrafında kıvrıldığında, bunu ne kadar istediğini, beni istediğini gerçekten *hissedebiliyorum*.

İhtiyacımla dolup taşarken, göğüslerinin arasına biraz köpüklü şarap damlatmaya ve meyveli sıvıyı yalamaya karşı koyamıyorum. Şişeden bir yudum alıyorum ve meme ucunu dilime doğru çekerken köpüklü şarabı ağzımda tutuyorum. Soğuk şampanya onun sıcak teniyle buluştuğunda sırtı dönüyor. Başı dönüyor.

Yutkunuyorum ve işlemi diğer göğsümle tekrarlıyorum, doyasıya emiyor ve eziyet ediyorum.

"Noah..."

Cevap vermiyorum, sadece dilimi şişmiş tomurcuğunun etrafında kıvırıyorum ve derinlemesine emiyorum. Dün gecedan beri şişmiş. Hâlâ göğsünü her yalayışında titreyecek kadar hassas olduğunu bilmek beni daha da tahrik ediyor.

Kalçaları karnıma doğru dönmeye başladı, sanki amı uyarılmak için çaresizmiş gibi. Doruk için.

Bunun uzun zaman alacağını henüz anlamadı mı merak ediyorum... ama kendimi kontrol altına alamazsam istediğimden daha erken olacak. Birkaç saat önce bana yaptığı sakso birkaç on yıl önce de olabilirdi. Ve onun kadınsı kokusu içime girme, derinlere dalma ve sertçe sikme isteğimi kamçılıyor.

Geri çekilerek çikolata şurubu şişesine uzanıyorum, onu sallıyorum ve ona sinsî bir gülümseme gönderiyorum.

"Onu amıma sürüp yemeyeceksin." Bu sözleri uyarmak için söylüyor.

"Evet, öyle. Sen benim mükemmel sundae'm olacaksın. Tatlı krema..." Bir elimle parmak uçlarımı sırlıslıkla kıvrımlarında gezdirirken diğer elimle plastik şişenin ağzını açıyorum. "Çikolata..." Şişeyi ters çeviriyorum ve güzel pembe tenini sıvı kakaoyla kaplıyorum. Nefes nefese kaldığında, zengin kokular birleşip burnuma doğru yayılıyor. Şişeyi bir kenara bırakıp kalçasındaki kavanoza uzanıyorum ve kapağını açıyorum. "Ve kiraz."

"Noah..." Kıvranıyor ve başını arkaya atıyor, boğazı kamburlaşıyor.

"Ne var bebeğim?" Şekerlenmiş meyvelerden bir tanesini çıkardım ve üzerine Kavandamlattım.

"Annen sana hiç bir kızı bekletmenin kibarlık olmadığını söylemedi mi?"
oz. O.Gülüyorum. Her zaman bir geri dönüşü var ve bu onun en sevdiğim yönlerinden biri.

"Elbette öyle yaptı. Ama bir randevuyu kastetmişti. Tam olarak oral seks yapmadık. seks adabı. Şimdi kıpırdamadan uzan ve bırak tadını çıkarayım." Kiraz kavanozunu kalçasının diğer tarafına, hâlâ ulaşabileceği bir yere koydum.

"Ama bana eziyet edeceksin."

"Öyleyim." Ve her anın tadını çıkarmayı planlıyorum... kendime eziyet ediyor olsam bile. Çünkü, yalan yok, önümüzdeki on saniye içinde pantolonumu çıkarıp kendimi onun içine oturtmak, dünyayı sarsacak bir seks olacağını bildiğim şey karşısında akıl sağlığımı yitirirken gözlerimin yuvalarından fırlamasına izin vermek istedim. Bunun yerine, erteliyorum. Bekle. Bunu onun için çok iyi yapmak istiyorum. Çoğunlukla, sadece seks için bile olsa, daha uzun süre kalmak istemesini istediğim için.

Beni sevmesini sağlayabilirsem, daha da iyi olur.

Çikolatanın çıplak amcığının kabarık etinden aşağı damlamasını izlemek kolaylıkla yeni eğlencem olabilir. Burası da şişmiş. Kabarık. Mükemmel. Fotoğrafını çekip duvarıma assam itiraz eder mi?

Vişneyi şişmiş seksinin dudaklarından yukarı sürüklüyorum, çikolatanın ve özünün arasından geçiriyorum, sonra arasına yerleştiriyorum, şişmiş klitorisine doğru izliyorum. Dokunduğumda nefesi kesiliyor, vücudu çırpınıyor. Tekrar yapıyorum, sürüklemeyi yavaşlatıyorum, sert, pembe tomurcuğun etrafında döndürüyorum. Şekerlenmiş meyveyi ondan kaldırır kaldırmaz, parmağımın ipeksi bir kayışıyla takip ediyorum. Dudağını ısıtıyor ve parmaklarını göğüslerinin etrafına sarıyor, sanki daha fazlası için çaresizmiş gibi sıkıyor.

Onun cinsel ıstırabının her anından zevk alıyorum.

Yavaş bir el kullanarak, onun derece derece parçalanışını izliyorum. Çok hoş bir manzara ve dokunuşum altında kıvrılan şehvetli bir şey. Kadınları her zaman sevmişimdir -görüşlerini, hislerini, yumuşaklıklarını. Ama Harlow Reed kendi sınıfında. Yaptığı en küçük şeylerden bile büyüleniyorum; koyu renk saçlarının zarif masamda parıldamasından, ona dokunduğumda pantolonunu indirmesinden, doruğa yaklaşırken tüm vücudunun kızarmasından.

Ama henüz teslim olmaya hazır değil.

Birden parmakları bacaklarının arasındaki kaygan ete doğru kayıyor ve

kremayı çikolatayla karıştırıyor. İçine dalıyor, etrafında dönüyor. Sonra

Bir dirseğinin üzerinde yükseliyor ve parmaklarını bana doğru uzatarak güçlü kokuların burnumun hemen altında birbirine karışmasına izin veriyor. "Noah... Bir tadına bak. Sadece bir tane. Gerisi seni bekliyor olacak. Aç ağzını. Ne zararı olabilir ki?"

Yapmamalıyım. Onun tadını dilime aldığım da kendimi kaybetme ihtimalim çok yüksek. Ama bu beni daha da yaklaştırmaktan alıkoymuyor. Alt dudağımı boyuyor, beni baştan çıkarıyor. Benimle alay ediyor. Kahretsin, eğer onu arzulamıyorsam.

Dilimi dudağımın üzerinde kaydırıyorum, sonra parmaklarına geçiyorum. *Cennete. Cennet. Ütopya.*

Bir tat benim felaketim oldu.

Oturduğum yerden kalkıp parmaklarını dilime bastırırken parmaklarını ağzıma alıyorum ve erirken inliyorum.

Harlow kolunu geri çekerek beni balının kaynağına yaklaştırıyor. Diğer eliyle de cinsel organını açarak kızarmakta olan klitorisini kaputundan çekip çıkarıyor. "İstediğin benim parmaklarım değil."

O haklı. Beni raydan çıkarmasına izin verdiğim için belli belirsiz kendime kızıyorum ama onu reddedecek kadar değil.

Bırakıyorum, şişedeki şampanyadan bir yudum daha alıyorum, sonra kabarık pembe seksinin üzerine biraz daha döküyorum. İnlediğinde, şişeyi yere bırakıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, birkaç uzun yudum alacak kadar doğruluyor. Gözlerimi diktim.

"Ne olacak?" diye meydan okuyor. "Şampanya öpücükleri mi yoksa çikolata kaplı amcık mı?"

İkisinin de sesi harika, ama... bu bir yarışma değil.

Avuç içimi göğüslerinin arasına yerleştirerek onu masaya doğru itiyorum, sonra kalçalarını ellerimle kavriyorum. Bir kez daha oturduğumda, tatlımı dudaklarıma kadar sürüklüyorum ve içine dalıyorum.

Lezzeti bana çarpıyor, beni kavriyor, beni bir çılgınlığa gönderiyor. Yaklaşıyorum, ellerini tutuyorum ve onu esir almak için kullanıyorum. Onun tatlılığıyla ağzım arasında bir nefes kadar bile mesafe yok. Yerleşiyorum, daha derine iniyorum, Harlow'a ait her şeyin içinde boğuluyorum. Elbette çikolata ve şampanya tadı alıyorum. Klitorisinde bile dilimin hoşuna giden küçük bir şekerlenmiş vişne tadı var. Ama asıl istediğim o. Onun için yanıyorum.

Daha geniş açıyorum, onu aşağıdan yukarıya doğru kucaklıyorum, sonra saf, temiz özünden başka hiçbir şeyin tadını alamayana kadar meyve suyunu açgözlülükle etinden emerken tatlılığının tadını çıkarıyorum.

İnlemeleri duvarlarda yankılanıyor. Kalçaları geriliyor ve nefesini tutuyor. Evet, orgazmı yaklaşıyor. Vücudu bana söylüyor. Kokusu

yoğunlaşıyor.

Tadı derinleşiyor. Nasıl daha tatlı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama dilimin üzerinde olduğu her an hoşuma gidiyor.

Aniden yükseliyor, kasılıyor ve damarlarımı haşlayan ve sikimi hiç olmadığı kadar sertleştiren gırtlaktan bir tamamlanma çılgılığı atıyor. Dilimi merkezinin içine daldırıyorum ve vücudu ya da onu saran ecstasy üzerinde hiçbir kontrolü yokmuş gibi eğilirken sert nabızlarını hissediyorum.

Birkaç dakika sonra ağır bir iç çekişle masanın üzerine yığılıyor ve nefes nefese kalıyor. "Oh... Noah."

Etini nazikçe yalayıp öpüyorum, isteksizce geri çekiliyorum ve şimdilik kendimi ondan uzaklaştırıyorum. "İyi hissediyor musun?"

"Evet. Beni becerirsen daha da iyi olacağım."

Bunu çok istesem de cebimde lanet bir prezervatif yok. Sonuncusunu yemekten önce kullandım. "Tamamdır. Yatak odasına gidip -"

"Şimdi," diye ısrar ediyor, başını sallayarak. "Seni korumanın bir yolu yok."

Harlow kaşlarını çattı. Çarklarının döndüğünü görüyorum. "Reglim altı gün önce bitti. Regl dönemim o kadar uzun sürmedi ve muhtemelen hapi yeterince uzun süredir kullanıyorum. Bir şey olmaz."

"Emin misin?" Tartışmak istemiyorum çünkü Harlow'la aramızda hiçbir şey olmadan birlikte olmayı çok isterim... ve onun hamile olduğu düşüncesi hâlâ libidomu bir havai fişek gösterisi gibi ateşliyor. Ama zevk konusunda ne kadar ısrarcı olsam da, onu asla beni eversiz götürmeye zorlamam. "Yukarı çıkıp iki dakikadan kısa sürede dönebilirim."

"İki dakika bir ömür gibi gelecek," diye feryat ediyor, huzursuzca yer değiştirirken kalçaları kalkıyor.

Ona katılmıyorum.

"Bebeğim..." Onu gerçekten bana karşı hissetme düşüncesiyle sertçe yutkunuyorum, etrafımda tamamen çıplak. "Seni o kadar çok istiyorum ki. Uzun süre dayanamayacağım."

Kazandığını biliyormuş gibi gülümsüyor. "Her zaman sonrası var. Hadi şimdi eğlenmeye bakalım."

Bir iniltiyle sikimi elime alıyorum ve onun yayılmış seksine doğru yönlendiriyorum. Çikolata ve şampanyanın yapışkanlığı amının üzerinde kalıyor. Bu çok pis olacak. Ve ben bunun her saniyesini seveceğim.

Kalçalarını tutarak yavaşça içine doğru itiyorum. Çıplak bedeninin beni kavrayışındaki elektrik hissi omurgamda ani bir ürperti yaratıyor.

Çok sıkı ve lateks olmadan, bir ecstasy cehennemi duyularımı kavuruyor. İhtiyaç beni buharlaştırıyor. Kabzasına kadar daldığımda, onu daha sıkı kavıyorum ve göğüs derinliğinde bir iniltiyle başımı geriye atıyorum.

Harlow beni mahvediyor. Daha da kötüsü, onu sikmek dışında hiçbir şey umurumda değil.

"Noah!" Tüm vücudu altımda hareket ediyor, omuzları masaya bastırılıyor, kalçaları kavrayışında kalkıyor.

Sesinin çılgılığı içimde bir düğmeyi çeviriyor. Daha derine, daha sert, daha vahşice gitmeliyim. Ona damgamı vurmaliyim.

Benden önce gelen tüm erkekleri ona unutturmalıyım.

Nedenini bilmiyorum ve bu dürtüyü sorgulamıyorum. Bunun için daha sonra zaman var. Tüm varlığımı Harlow'la birleşmeye, mümkün olduğunca çabuk geri çekilmeye, sonra tüm nefesim ve gücümle tekrar içeri girmeye adıyorum. Ritim bedenimi ele geçiriyor. Her derin dalışta masa sallanmaya başlıyor. İçimdeki her şey ona uyumlanmış durumda - teninde yükselen kızarıklığa, gövdesini kaplayan hafif ter parlaklığına, zevk onu yıkarken dolgun dudaklarının bükülmesine.

Onu izlemek çarpıcı. Etkileyici. Ama ona daha yakın olmalıyım. Bedenlerimiz gibi ağızlarımızın da çarpışmasına ihtiyacım var. Onu elimden geldiğince her yönden istila etmeliyim.

Ondan yeterince almaya çalışıyorum. Bunun mümkün olmadığını düşünmeye başlıyorum.

Yine de denemek zorundayım, bu yüzden ürkek çılgılığını görmezden gelerek onu kucakladım. Daha sesini bile bitirmeden, odanın diğer ucundaki birkaç adımı atıp onu duvara yasladım ve kendimi ona doğru bastırdım. Ağızımı onunkinin üzerine eğererek onu ağrıyan sikimin üzerine kaldırdım. Sonra yerçekiminin benim lehime çalışmasına izin verdim. Beni daha da içine alıyor ve daha önce hiçbir erkeğin gitmediğinden şüphelendiğim yere mutlulukla gidiyorum. Çünkü bu penetrasyon daha önce hissettiğim ya da en çılgın fantezilerimde hayal ettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Onun derinliklerini araştırıyorum ve öyle bir noktaya geliyorum ki geriliyor, pençeliyor ve içime doğru nefes nefese kalıyor. Tırnakları derimi kazıyor ve ateşten bir iz bırakıyor. Dudakları yüzünü değiştiren coşkulu bir mutlulukla aralanıyor.

Tanrım, çok seksi. Tam bir kadın.

Benimkini. Yine o sahiplenme dürtüsünü hissediyorum.

Ağızını bir kez daha kapatıyorum, sikimi derinlere sokarken bile dilimi içeri itiyorum, tüm vücudumu onu duvara doğru itmek için kullanıyorum, böylece kaldıraç kazanabilirim, onu hareketsiz hale getirebilirim, vücudunu tamamen emrime verebilirim.

"Meme uçlarını çimdikle," diyorum öpücükler arasında.

Harlow bir elini sert bir boncuğu yuvarlamak ve çekmek için aramıza uzatıyor, diğer elini boynuma demirlemek ve kıyı şeridine doğru kükreyen dalgaların üzerinde bir sörfçü gibi beni sürmek için kullanıyor. Tüm vücudunu zevkimize veriyor, kalçalarıyla beni kavırıyor, kalçalarını döndürüyor, boynumdan yukarı ve ağzıma doğru yiyor.

Kahretsin, bana dünyamı sarsmaktan çok daha fazlasını yapıyor.

Zevkimin zirvesine ulaştığımda ve onun paramparça edici doruk noktasının çılgınca feryadını yuttuğumda, nabzının bir mengene gibi etrafımda attığını hissediyorum. Vücudum kısa devre yapıyor. Harlow'dan ve kendimi onun içine boşaltmaktan başka bir şeye odaklanma yeteneğimi kaybediyorum - beden, ruh ve tamamen yeni olan başka bir şey. Tehlikeli hissettiren bir şey.

Ama umursamayacak kadar bitmiş durumdayım. Önemli olan tek şey onun içine boşalmak ve bunu tekrar yapmam için bana yalvarmasını ummak.

Hareketlerimiz yavaşlayıp nefes alış verişlerimiz eşitlenmeye başladığında gözlerini kırıştırıyor ve bana odaklanıyor. "Aman Tanrım. O da neydi öyle?"

"Şimdiye kadar hissettiğim en muhteşem şeydi," diye itiraf ediyorum.

"Şaka yapmıyorsun. Seks benim için *hiç* böyle olmamıştı."

Bir yanımda ego tatminini seviyor. Diğer bir yanımda onun en iyisi olmaktan mutluluk duyuyor. Ama bir yanımda da onun başka bir erkekle seks yaptığını hatırlamasına dayanamıyorum. "Aynen bebeğim. Sen harikası."

Bana yorgun bir gülümseme veriyor. "Birlikte harikayız. Son birkaç yıldır seks çok sıkıcıydı, bu yüzden bu mükemmel."

Nedenini bilmek istiyorum... ama bilmiyorum. Ama bedenlerimizi çözüp onu ayağa kaldırırken merakım galip geliyor. "Neden özellikle son birkaç yıl?"

Harlow omuz silkiyor ve kelimelerini seçiyormuş gibi görünüyor. Şüpheli bir şekilde adem elmama ya da bakışlarımla karşılaşmasını engelleyen herhangi bir şeye odaklanmış görünüyor. "Bilirsin işte... Okul stresi, kaotik üniversite hayatı, olgunlaşmamış aptallar. Daha önce kimsenin yanında kendim gibi hissetmemiştim. Teşekkürler."

Ona ulaşıyorum. Uyarılma ve cinsel organların karıncalanması dışında bir şeyler hisseden tek kişinin ben olmadığımı bilmek rahatlatıcı. Evet, seksten bahsediyoruz ama yüz ifadesindeki yumuşak şaşkınlık bana aramızdaki bağ karşısında afalladığını söylüyor. Benim gibi.

Nereye gidiyor bu?

Bilmiyorum. Ve şu anda bilmek zorunda da değilim. Ama onunla

zamana ihtiyacım var. Sabahlarımı, öğlenlerimi ve gecelerimi bu kadınla geçirmeliyim.

aramızda neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Onu burada iş ve iyi seks vaadiyle ancak bu kadar uzun süre tutabilirim. Hayır, ayrılmakla ilgili herhangi bir ses çıkarmadı, ancak onu kilitlemek istiyorum, böylece ben onu bırakmaya hazır olmadan önce çantasını toplayıp gitmesi imkansız.

"Kahretsin!" Aniden, iç baldırını tutarak topallayarak uzaklaştı. Kaşlarımı çatarak onu takip ettim. "Harlow?"

"Damlatıyorum... seni. Prezervatife çok alıştım."

Ben de öyle. Ama o pudra banyosuna dalıp kapıyı çarparken gülümsüyorum.

Kendimi yüce bir seks tanrısı gibi hissederek memnuniyetle nefes veriyorum ve ev ofisime gidiyorum. Avukatım New York'ta. Onun için sabahın ilk saatleri. Belki de dün ondan istediğim evrakları bir araya getirme fırsatı bulmuştur. Elbette, yazıcımda/faksımda küçük bir sayfa yığını var. Açgözlülükle sayfaları alıp taradım.

Her kelimeyle, sırtışıma genişliyor. Bu tam olarak istediğim şeydi.

Tuvaletin sifonunu duyuyorum, su akıyor, birkaç dakika sonra kapı açılıyor. Işık sönüyor. "Noah?"

"Buraya. Senin için bir şeyim var."

"Eğer başka bir ereksiyonsa, beklemek zorunda kalacak. Her tarafım yorgun ve uykuya ihtiyacım var. Bu gece beni hanky-panky için uyandırmayı aklından bile geçirme."

Yapmayacağıma dair ona söz veremem.

"Ereksiyon yok." Henüz. "Sadece avukatımdan gelen sözleşme ve gizlilik anlaşması."

"Çok hızlıydı."

Öyle olması için ona para ödüyorum. "Harika, değil mi? İmzayı atar atmaz başlayabiliriz."

Harlow elini uzattığında sayfaları ve kalemi avucuna bırakıyorum. Saat geç oldu ve umarım bana sabah okuyacağını söylemez. İmzalandığını, mühürlendiğini, teslim edildiğini ve yaz boyunca benim olduğunu bilerek bu gece çok daha iyi uyuyacağım.

Koyu renk saçlarını yüzünden uzaklaştırıp bir omzunun üzerinden atarak başını eğiyor ve belgeyi tarıyor. Ofisimin sert LED ışıkları altında çıplak durup beynini işe odaklayacak tek bir kadın bile düşünemiyorum. Birçoğu sevgilisinin önünde bu kadar çıplak duracak özgüvene sahip olmazdı, tabii onu baştan çıkarmak için parmağını oynatmaz ya da kıvırmazsa veya tamamen giyinmezse. Harlow sadece

çıplaklığını ne iyi ne de kötü olan başka bir varoluş durumu olarak kabul ediyor gibi görünüyor. Sadece öyle.

Sayfayı çevirip geri kalanını okuyor, sonra da beraberindeki Gizlilik Sözleşmesi'ni tarıyor. "Bu cömert bir ödeme."

Seks bir şeydir, ama iş başka bir şeydir. Vites değiştiriyorum... ama bunu sadece yüzüne odaklanarak yapabiliyorum. Eğer göğüslerine bakarsam, gidici olurum. "Konuşma sorunlarımı çözmenin kolay olacağından şüpheliyim. Geç geceler, tuhaf saatler ve huysuz olduğumda benimle uğraşmak kolay olmayacak. Ama milyonlar değerindeki ikinci kariyerim tehlikede. Başarılı bir yayıncı olmak ciro anlaşmalarımı da beslemeye devam edecek. Size uygun bir ödeme yapmanın adil olduğunu düşünüyorum."

"Anlaşmanın süresi İşçi Bayramı'na kadar mı?"

Başımı salladım. "Bu beni sezon sonuna kadar idare eder, aşağı yukarı. Eğer uzatmamız gerekirse yeniden görüşürüz. Ama o zamana kadar yayına hazır olmak için çok çalışmayı planlıyorum."

Harlow onaylarcasına başını sallar. "Senin rızan olmadan mesleki etkileşimimiz hakkında konuşmamakta bir sakınca görmüyorum. Ben olsam konuşmazdım zaten. Hekim-hasta gizliliği benim için her şeyden önemlidir."

"Daha sonra, eğer başarılı olursak, herkese anlatabilirsin. Ben söyleyeceğim. Ligde bu durumdan etkilenen ve konuşmayan diğer oyuncular düşünüyorum. Birinin sessizliği bozması gerekiyor." Omuz silkiyorum. "Neden ben olmayayım? Belki başkaları da umut olduğunu hissederlerse öne çıkar ve yardım alırlar."

Gülümsüyor. "Bu asilce. Birçok sporcu kimsenin bilmesini istemez. Mükemmelden daha az mükemmel olduklarını kabul etmek istemezler."

"Egomu hiçe saymak bazılarının seslerini bulmasına yardımcı olabilecekse, bu küçük bir bedel. Ve bu her zaman oyuncuların konuşmaması anlamına gelmiyor. Bazıları sadece susturuluyor. Takımlar ve sahipleri tarafından. Ve kafaya tekrarlanan darbeler ile oyuncuların yetileri üzerindeki uzun vadeli etkiler arasındaki bağlantıyı kabul etmekte yavaş davranan ligin kendisi tarafından. Eğer diğer bazı oyuncuların da seslerini duyurabilmeleri ve yardım alabilmeleri için bir tartışma kapısı açarsam, bu bir bonus olur."

Hiç tereddüt etmeden formları imzalıyor, sonra kalemi bırakıp bana doğru geliyor ve kollarını boynuma doluyor. "Tamamdır. Biliyor musun, yatakta o kadar iyisin ki, benim de senden hoşlanmamı sağlaman hiç adil değil."

"Bu kötü bir şey değil. Yani, senden hoşlanıyorum. Ve seninle vakit

geçirmeyi seviyorum. Birlikte daha çok vakit geçireceğimiz için mutluyum.
Ve belki de...

burada bir kaçamaktan daha fazlası var."

Bir an için dondu kaldı. Sonra bana baktı ve başını cilveli bir şekilde salladı. "Ve yaptığımız bu harika seks festivalini mahvetmek mi? Bunu neden yapalım ki?"

Uzaklaşırken, gülüşü neredeyse gergin görünüyor.

Ne zaman romantizmden ya da ilişkiden bahsetsem, neredeyse ters yöne koştuğunu fark etmemek zor. Ama çocuk istiyor ve gebe kalmak için kişisel olmayan bir şekilde sperm bankasına gittiğini görmüyorum. Dahası, bana karşı *bir şeyler* hissetmeseydi onu korunmasız götürmeme izin vereceğini de sanmıyorum. Yoksa bilinçsizce de olsa hamile kalmaya mı çalışıyor? Şüpheliyim ama bence aramızdaki şey onun kabul etmeye hazır olduğundan çok daha büyük.

Bazen Harlow yürüyen bir ikilemdir. Ve belki de kalbine giden yol sadece amından geçiyordur. Henüz bilmiyorum ama onu çözeceğim.

Üç saat sonra çalan telefonum beni derin uykumdan uyandırıyor. Yatakta doğruldum ve lanet şeyi aldım. Ben dönüp ışıkları söndürdükten sonra Harlow mışıl mışıl dinleniyordu. Onu şimdi uyandırmak istemiyorum.

Aramayı cevaplamak için düğmeye bastığımda, hâlâ uyuyup uyumadığını görmek için ona bakıyorum.

Kadın gitmiş. Yatağın onun tarafındaki çarşafı soğuk. Ne oluyor lan?

Örtüleri bir kenara itip ayağa kalkarak telefonumun ekranına bakıyorum. New York'taki menajerim arıyor. Telefonu kulağıma götürürken homurdanıyorum. "Cliff, Hawaii'de saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

"Çok erken, biliyorum. Ama kanal kırımın dibinde. Kaçak gelin yüzünden onlara işle ilgili bir cevap vermekte gecikip gecikmediğini bilmek istiyorlar."

Ne sorusu? Soruyu anlamadığımda nasıl cevap veririm? "Tüm seçeneklerimi değerlendiriyorum. Bunu biliyorsun. Onlar da biliyor."

"Ve bir haftadan kısa bir süre önce damadını terk eden bir kadınla sarmaş dolaş görüntülenmenizi beklemekten de rahatsız olmadılar. "Bir hafta önce

İkinizin şu anda -ve bu kadar aleni bir şekilde- çıkıyor olmanız onlar için kırmızı bir bayrak."

Kelimeler beynimde bir tur atıyor ama ben onları anlamıyorum. "Ne?"

"Senin için sıkıcı bir iş adamını neden terk ettiğini hepimiz anlayabiliyoruz ama Noah... Neden kanalın gözde A Takımı'nda önemli bir yer edinme fırsatından vazgeiyorsun?"

"Bir haftadan kısa bir süre önce bir adamla mı kaçtı?" Harlow'u daha önce Google'da aratmadığım için kendimi aptal gibi hissetmekten nefret ediyorum ama bilgisayarım yanımda değil ve şu anda anlamam gerekiyor.

Hangi cehennemde o? Muhabirler onun resmini magazin gazetelerine dağıttıktan sonra gitmeye mi karar verdi?

Yatak odamdan çıktım ve Harlow'u aramaya başladım. Merdivenlerden inerken, hiçbir ışığın yanmadığını gördüm. Her zamankinden daha çok kafam karıştı.

"Bunu bilmiyor muydun?" Cliff soruyor.

"Bundan bahsetmedi." Davranışlarına bakılırsa, bunun kasıtlı olduğunu biliyorum.

"Nasıl bilmezsin? Eğer bu salağı senin için terk ettiyse-" "O yapmadı. Onunla sadece iki gün önce tanıştım."

"Yani ciddi bir şey değil, değil mi?"

Tereddüt ediyorum. Buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim ama Cliff'e karşı her zaman açık sözlü olmuşumdur -konuşma problemleri bir yana. "Bence olabilir. Ya da sen arayana kadar öyleydi. Geçen hafta sonu nişanlısından ayrıldığını mı söylüyorsun?"

"Um...evet, dostum. Büyük bir şekilde."

"Ne demek istiyorsun? Bunu nasıl öğrendiniz?"

"Size bir bağlantı mesajı göndereceğim. Umarım oturuyorsundur. Sindirmek için zamanın olduktan sonra tekrar konuşuruz."

Cliff telefonu kapattığında, söz verdiği bağlantının gelmesini beklerken telefona bakmakla Harlow'un nereye gittiğini bulup ona milyarlarca soru sormak arasında kalıyorum.

Daha bir hafta önce nişanlandı mı?

Kimdi bu adam? Neden ayrılmıştı? Birdenbire, ilişkilere alerjisi olmasına daha az şaşırdım. Anlamadığım şey, neden bu konuda bana tek kelime bile fısıldamadığı.

Telefon elimde vızıldıyor, bana bir mesaj geldiğini söylüyor. Ama ben hala Harlow'u bulmaya niyetliyim.

Merdivenleri hızla çıkararak, daha önce yatak odası olarak kullandığı odanın kapısını açıyorum ve onu battaniyenin altında uyurken buluyorum. Karanlıktı. Bir vantilatör odayı serin tutarak dolaşıyor. İçeri girdiğimde hiç kıpırdamadı.

Neden yanımda değil de burada uyuyor? Neden sadece gitmek için benimle yattı?

Durup bakıyorum. Bu kadının hayatımı nasıl ve neden alt üst ettiğini merak ederken gözlerimi kaçıramıyorum. Umursamamam gerekirdi. Ama umurumda. Açıklamasını dinlemek bile istememeliyim. Ama duymak için ölüyorum. Aramızda geçenlerin onun için orgazmdan daha önemli olup olmadığını bilmem gerek. Beni seksin yarısı kadar bile önemseyecek durumda mı?

Düşüncelerim bana ona ne kadar yatırım yaptığım hakkında istediğimden daha fazlasını söylüyor. Sadece iki gün sonra onu bir kenara bırakıp çekip gitmek kolay olmalı. Ama aklım bana bunun akıllıca olacağını söylese de yapmayacağım. Onun bir hikayesi var. Onun nesi olduğunu merak ediyordum ve sonunda öğreniyorum. "Noah?" Alt kattan tanıdık bir ses yankılanıyor ve beni korkutuyor. "Sen yukarı?"

Harlow'un odasından hızla çıktım ve birinci katın yarısına kadar sürünerek gölgeli girişe göz attım. "Trace?"

"Evet. Sana Cumartesi sabah altıda antrenman sözü vermiştim. İşte geldim."

Kahretsin. Saat çok erken ve ben tamamen unutmuşum. "Evet. Bana beş dakika ver. Daha yeni uyandım."

"Tabii. Aşağı indiğinde bana bir hafta önce nişanlısını terk eden bir kızla neden yattığını anlatırsın."

Trace de biliyorsa Harlow'un kirli çamaşırları medyanın her yerinde olmalı. *Oh, lanet olsun.* Hiç memnun olmayacak. Kendimi biraz sorumlu hissediyorum. "Hemen döneceğim."

Diş fırçama hızla bir fırçaladıktan sonra spor kıyafetlerimi giyip aşağıya iniyorum, telefonum ve henüz açmadığım link neredeyse elimde bir delik açıyor. Mutfığa ulaştığımda kardeşimin bir fincan kahve içtiğini ve bana aklımı kaçırmışım gibi baktığını görüyorum.

"Beni yanlış anlama," diye söze başladı. "O muhteşem bir kız ama-"

"Eski nişanlısının kim olduğunu beş dakika önce Cliff aradığında öğrendim."

"Oh, kahretsin."

"Sana yetişmeme izin ver." Telefonumdaki mesajları açıyorum ve beni bekleyen bağlantıyı buluyorum. İçimde bir şeylerin değişeceğine dair korkunç bir his var.

Harlow ve benim aramda çok şey var. Ama belki en azından onun davranışlarını anlamama yardımcı olur.

Bağlantıya basıyorum ve bekliyorum. YouTube açılıyor. Videonun konusu BRIDE RUNS OUT ON FIANCÉ IN EPIC STYLE diyor. Şu anda trend olmuş durumda ve üç milyondan fazla izlenmiş. Görüntüler akmaya başladığında içim daralıyor.

Harlow koridorun arka tarafında, babası olduğunu tahmin ettiğim yaşlı bir adamla birlikte duruyor. Kaşlarını çatarak elini adamın koluna sabitlemeden önce mutlu ya da rahatlatıcı görünmeyen sözler sarf ediyorlar. Koridorda yürürken kaşlarımı çatıyorum. Belli ki babasına kızgın ve bunun annesinden boşanmak üzere olmasıyla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Ve bunun neden bir zamanlar hayatını adadığı adamı aniden terk etmesine neden olduğunu.

Harlow ve babası kameranın önünden geçtikten sonra çekimin açısı değişiyor. Video onu arkadan gösteriyor; yukarı doğru savrulan saçları, çoğunlukla sırtı açık bir elbiseyi ve ipeksi tenine ısıltılı bir görünüm veren uzun bir duvağı ortaya çıkarıyor. Sunağa yaklaşırken treni arkasındaki zeminin tozunu alıyor. Kamera talihsiz damadı göstermek için yukarı doğru hareket ediyor. Orta boyludur, yani Harlow'dan çok daha uzundur. Tipik bir borsacı saç kesimi var, Amerika'nın her yerindeki futbol stadyumlarında yüzlerce kez gördüğüme yemin edebileceğim bir yüzü var, onu farklı kılan tek şey çenesindeki yarık. Ellerini önünde kavuşturmuş, görünüşe göre hiç gergin değil, sadece kendini beğenmiş. Ama bu kendini beğenmiş piçin neden böyle olduğunu anlıyorum. Zengin bir aileden gelen güzel bir kadınla gösterişli bir törenle evleneceğini sanıyor. Maui'deki Ritz Carlton'ın balo salonunu hatırlıyorum.

Kadın adama yaklaşırken müzik değişiyor ve odanın önündeki dev ekranlarda ikisinin birlikte çekilmiş, çoğunlukla tek bir çekimden alınmış pozları gösteriliyor - kadın nişan taşını takmış, adam kendinden memnun ve sıkılmış arasında bir yerde görünüyor.

O adamla hiç tanışmadım. Adını bile bilmiyorum. Ve şimdiden onu yumruklamak istiyorum.

Derme çatma mihrabın iki yanındaki ekranlara yansıtılan mutlu çiftin dönen görüntüleri aniden kaybolur ve bir plak üzerinde sürüklenen iğnenin sesi yankılanır. Harlow'un yanında, farklı bir video yanıp sönmeye ve dönmeye başladığında damat şaşkınlıkla kaşlarını çatır.

Bu filmde damat pantolonunu ayak bileklerine kadar indirmiş, muşamba bir tezgahın üzerinde bir sarışını domaltmış, sağlarında bir cezve kahve var, damat kızın içine dalarken tam bir deparla orgazma koşuyor. Kadının ayağında dört inçlik

Stilettoları ve kalem eteğini beline kadar sıyırmış, geniş ve mürekkepli telkari ile çevrili bir serseri damgasını gösteriyor. Yazı akıyor ve sallanıyor, tek bir kelimeyi heceliyor: Fahişe.

Düğün davetlilerinin nefesi kesilir, çeneleri düşer. Damat aklını kaçırmaya başlar, birisinin yemi öldürmesini ister. Kimse yapmaz. Sadece bakarlar.

Görüntüler devam ederken, filmde oflayıp pufluyor, beyaz kıcı her inişte sıkılıyor. "Siktir, Mandy. Dövmende yazdığı gibi tam bir fahişesin, değil mi?"

"Evet," diye pantolonunu indirdi. "Evet. Senin fahişen."

"Benim hamile fahişem. Seni bu odada mı hamile bıraktım sanıyorsun?"

"Ya da masanda. Senin tarafından hamile bırakılmakla ilgili bir şey var. Ofisteki patron daha da kirli görünüyor. Sence kız arkadaşın şüpheleniyor mudur?"

Asistanının içine tekrar dalarken "Farkında değil," diye güvence veriyor. "Öyle kalmasını sağlayacağım."

İğnenin eski bir plak üzerindeki sürüklenme sesi tekrar duyulur, ardından Harlow'un yüzü odanın önündeki her iki ekranda da belirir, gülümsemesi asidiktir. "Merhaba Simon. Yoksa aptal herif mi demeliydim? Ben habersiz değilim. Ve seninle evlenmiyorum. Mihraba gelmeyip seni ailemize ve konuklarımıza son dakikada neden böyle harika bir adamdan kaçtığımı açıklamak zorunda bırakmak yerine, onlara göstermeyi düşündüm. Umarım sen ve Mandy hayatta hak ettiğiniz her şeyi elde edersiniz. Oh, ve sanırım ada tatillerimiz için yeni aldığın Mercedes'in o kadar da bozulmamış görünmeyeceğini göreceksin."

Ekranda soluk gri bir Avrupa sedanı belirir. Arka camında geçici mürekkeple yazılmış olan JUST MARRIED kelimelerinin üzeri siyah spreyle boyayla çizilmiş. Onun yerine bagajın üzerine büyük ve kalın harflerle LYING SLIME (YALAN SÜPÜRGE) yazılmıştır.

Simon sinirli ve sarsak hareketlerle Harlow'un üzerine yürüdüğünde, Harlow elindeki buketi onun suratına fırlatır, orta parmağını ona doğru çevirir ve ardından babasına ters ters bakarak koridorda ilerler. Sonra video biter.

Gözlerimi kırıştıyorum ve sersemlemiş durumdayım. Kafamdan milyonlarca düşünce geçiyor ama hiçbirini şokumu atlatıp seslendiremiyorum.

"Vay anasını." Trace neredeyse benim hissettiğim kadar şaşırmış görünüyor.

"Bu bir haftadan daha kısa bir süre önce mi oldu?" Harlow'un bulmacasının parçaları yerine oturmaya başladığında nefes alıyorum.

İlişki konuşmaya hevesli olmamasına şaşmamalı. Son ilişkisinin kötü bittiğini söylemek çok hafif kalır. Kardeşlerinin onun için neden endişelendiğini şimdi anlıyorum.

"Vay anasını," diye tekrarlıyor kardeşim.

Kelime dağarcığının iki kelimeye indirgenmesine çok şaşırdığı için onu suçlamıyorum. Harlow'a ne söyleyeceğime, onunla nasıl başa çıkacağıma bu kadar odaklanmamış olsaydım, muhtemelen Trace'in sloganını da tekrarlıyor olurdum.

Yine de merak etmeden duramıyorum... Neden bana nişanı bozduğunu söylemedi? Bana bir ipucu vermedi? Hatta nişanlı olduğundan bile bahsetmedi?

Merdivenlere yöneldim. "Harlow'la konuşmam gerek."

"O burada mı?" Kardeşim şaşırmış görünüyor.

"Evet. Burada yaşıyor, bir süredir burada. Uzun hikaye. Sonra anlatırım. Antrenman için ertelemeye ihtiyacım var. Müsait olduğumda seni ararım."

Şimdi Trace tereddüt ediyor. "Belki de çekip gitmelisin, kardeşim. Çok şey yaşamış gibi görünüyor. Ve şu anda dramaya ihtiyacın yok."

"Hiç kimse yapmaz. Ama bence Harlow'un birine ihtiyacı var..." Neyi? Onu yatıştırmak, güven vermek, sarılmak mı? "En azından dinleyecek birine ihtiyacı var."

"O kişi sen olmak zorunda değilsin. Ailesi ya da kız arkadaşları var, değil mi? Ya da onun denizinde bir sürü başka balık var, kardeşim."

Haksız değil ama onu bırakamam. "Ben hallederim. Ciddiyim, onunla konuştuktan sonra seni arayacağım."

Trace omuz silkiyor. Bundan hoşlanmıyor ama geri çekiliyor. "Tabii. Ben gidip şu harika küçük lokantadan kahve alacağım. Bir şapka ödünç alabilir miyim? Benimkini kaybettim ve dün ayak işlerini yaparken beni sen sanan iki muhabir tarafından takip edildim."

Olur böyle şeyler. İkimiz de babamıza çok benziyoruz. Şimdi aynaya baktığımda, bebeklik fotoğraflarımdaki adamın daha koyu tenli bir versiyonuna baktığıma yemin edebilirim.

"Elbette." Bir tane bulmak için merdivenlerden yukarı çıktım. Trace'ten ne kadar çabuk kurtulursam, Harlow'la o kadar çabuk yüzleşebilirim. Bavulumdan bir tane çıkardıktan sonra korkulukların üzerinden ona doğru fırlattım. "İşe yaradı mı?"

Havaalanından aldığım yeni şapkayı, etiketleri ve her şeyiyle birlikte kafasına yerleştiriyor. Üzerinde sadece HAWAII yazıyor. "Mükemmel. Teşekkürler. Sonra görüşürüz."

"Sakin ol, dostum."

Başını sallayan kardeşim gitti. Arkamı dönüp merdivenlerden yukarı, doğrudan Harlow'un kapısına yöneliyorum, sorularımı -ve bokumu- kontrol altına almaya çalışıyorum. İşe yaramıyor. Bu konuşmanın muhtemelen uzun ve çirkin olacağını biliyorum. Ama bir an daha ertelemeyi reddederek yatak odasına doğru ilerliyorum.

chapter SIX

A Kapı gıcırdayarak açıldığında gölgenin içine giriyorum. Güneş ışığı odadaki panjurların altından sızmaya başlıyor, Harlow'un yatağının üzerinde sırtüstü yattığını görmeye yetecek kadar, bir eli göğsünde, bir eli

Zarif ayakları yorganın altından dışarı bakıyor. Üzerinde "HER ZAMAN SARKASTİK DEĞİLİM" yazan bordo renkli, pamuklu, sade bir gecelik giyiyor. BAZEN UYUYORUM.

En savunmasız olduğu anda bile, Harlow'un hala savunması vardır. Yukarı.

Onu uyandırmaktan nefret ediyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum, buna hakkım var mı bilmiyorum. cevaplar talep ediyorum. Otuz altı saat yatakta kaldıktan sonra fazla bir şey istemeye hakkım yok ama bence adının tüm basında geçtiğini ve düğün videosunun viral olduğunu bilmeyi hak ediyor.

Yatağın kenarında onun yanında otururken, ona dokunma dürtüsüne karşı koymam gerekiyor - yumuşak yanağını okşamak, kalçasının ilgi çekici kıvrımını kucaklamak - bir şey. Ama yapamıyorum. Yalnız uyuyor olmasının bana sadece seks söz konusu olduğunda dokunulmak istediğini mi söylemesi gerektiğini merak ediyorum. Tabii ki buna daha sonra itiraz edeceğim. Ama şimdi sadece cevap istiyorum.

"Harlow?"

İnliyor ve gözlerini kırptırıyor, kalın buklelerini omzundan iterek kaşlarını çatarak yavaşça doğruluyor. "Noah? Saat kaç oldu? Neler oluyor?"

"Basın dün gece çektiğimiz fotoğrafları yayınladı. Yarım saat önce telefonlar almaya başladım." Duraksıyorum, düşman haline gelmeden en iyi nasıl cevap alabileceğime karar vermeye çalışıyorum. "Senin kim olduğunu anladılar ve-"

"Geçen hafta sonu olanlardan bahsediyorlar, değil mi?" Acı bir gülümsemeyle başını sallıyor, uyanık görünüyor. "Yani tabii ki sen de biliyorsun."

"Evet."

Kollarını koruyucu bir şekilde göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Ondan ayrılmak için kendimce sebeplerim vardı."

"Kesinlikle. Simon'dan bana hiç bahsetmemenizin özel bir nedeni var mı?"

"O bir pislik ve düğün tam bir fiyaskoydu. Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Ayrıca, senin kendi sorunların var. Neden umursadığını anlamadım."

Tabii ki inanmadı. Ama umurumda... Yine de bana inanacağından şüpheliyim. "O bir pislik ve benim de kendi sorunlarım var ama istersen sana bir kulak, bir omuz ya da tutacak bir el veremeyecek kadar çok değil."

Yüzü bir parça gevşiyor. "Bana iğrenç bir kaltak demeyecek misin?"

"Sana kazık atan eski sevgilindi ve senin ona attığın her şeyi ve daha fazlasını hak ediyordu."

"Herkes böyle düşünmüyor. Sosyal medyada arkadaşlarıma ve tanıdıklarıma evliliğe devam etmediğimi duyurduğumda, bazıları bana bencil ve olgunlaşmamış olduğumu söylemenin yeni yollarını bulmakta hem yaratıcı hem de acımasız davrandılar."

"Sosyal medya, talep edilmemiş fikirlerini ortaya koymaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi olmayan o küçük ama sesi gür çıkan kötü azınlığa ses veriyor. Eminim sizi gerçekten tanıyan insanlar arkanızdadır."

"Pek sayılmaz. Düğüne katılan çoğu kişi Simon'a özel olarak defolup gitmesini söylemem gerektiğini ve onu bu korkunç utançtan ve olası mesleki sonuçlardan kurtarmam gerektiğini düşünüyordu."

"O pislığe neden bir şey vermiyorsun? O senin tarafından dikkate alınmayı hak etmiyor."

Harlow omuz silkiyor. "Ben de öyle düşünüyordum ama babam bana pembe gözlüklerimi çıkarmamı ve erkeklerin hiçbir kadının karşılayamayacağı 'ihtiyaçları' olduğunu fark etmemi söyledi. Annem de onu destekledi ve güzel evlerde yaşamaya ve şık yeni arabalar kullanmaya devam etmek istiyorsam, maaşımla yeterince para kazanamayacağımı, bu yüzden iyi bir evlilik yapmam ve evliliğin bazı hoş olmayan yönlerine katlanmayı öğrenmem gerektiğini söyledi."

Ailesinin sesi çarpık geliyor. "İkisi de evliliğin ne olması gerektiğini anlıyor mu?"

"Öyle olsaydı boşanırlar mıydı?" diye alaycı bir şekilde soruyor. "Tüm bunlar boyunca yanımda olan tek insanlar kardeşlerim ve onların eşleri oldu. Diğer herkes bana büyümemi, kendimi aşmamı ve Simon beni geri alana kadar ona yalvarmamı söylüyor."

"O zaman diğerk herkes berbat durumda. O pislik, asistanıyla birlikte doğacak çocuğunu düşünmeli ve seni rahat bırakmalı. Seni bu şekilde incittikten sonra en azından bunu yapabilir. Onu sevdin ve-"

"Ben yapmadım." Kelimeler yumuşak bir inkâr. "Gerçek şu ki, hiç yapmadım."

Eğer duygularını haykırsaydı, ona inanmazdım. Ama ifadesi o kadar teslimiyetçiydi ki dürüst olduğunu anladım.

"Onunla nişanlı olmana rağmen mi?" Şaşkınlıkla sordum. Elbette, servet avcılarının bir takım arkadaşını evlenmeye hevesli hale getirene kadar çalıştırdıklarını gördüm. Bu evliliklerin sadece para aktığı sürece süreceğini biliyorum. Ama Harlow bana o tür bir kadın gibi gelmiyor.

Daha önce hiç evlenmek istemedim çünkü ailemin sahip olduğu şeyi istiyorum. Bazen bir araya getirecek iki kuruşları yoktu ama sevgileri vardı. İyi günde kötü günde, zenginlikte fakirlikte, hastalıkta sağlıkta evliliğin yürümesi için ne gerektiğini biliyorlardı. Babamın öldüğü güne kadar bunu sürdürdüler. Ama Simon'ın Harlow'a yaptığını anneme yapsaydı, annem de onun kışına tekme basar ve çekip giderdi.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum. Geriye dönüp baktığımda, aptalın *tekiydim*. Bizi babam tanıştırdı. Simon babamın girmek istediği sektörlerde iş yapıyor, Simon'ın ise babamın ABD'deki bağlantılarına ihtiyacı var. Bir ortaklık kurmaya başladılar ama babam Simon'ın eline fırsat geçmesini istemedi ve ikimizin evlenmesi gerektiği fikrini ortaya attı. Başta isteksizdim ama Simon'la bir süre çıktık. O meşguldü... ama ben de meşguldüm. Bu iyiydi. İyi görünüyordu. Sonunda evlilik hakkında konuşmaya başladık. Can sıkıcı alışkanlıkları yoktu. Kibardı. Bana geniş bir alan bıraktı. Onu çıktığım erkeklerin en az yarısından daha çok seviyordum, ben de neden olmasın diye düşündüm."

"Bebeğim, evlendiğin kişiyi delicesine ve tamamen sevmen gerekir."

Bana rahatsız edici bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Hiç kimseyi böyle sevmedim. Arkadaşlık ve dostluğun her şeyi yoluna koyacağını, bize çocuk yetiştirmek için uygun bir ortam sağlayacağını düşündüm. Dört gözle beklediğim şey buydu, bebeğimi kucağıma almak ve onu tüm kalbimle sevebilmek."

Çünkü nişanlısıyla bunu yapmadığı açıktı. Ama bu şu soruyu akla getiriyor: Neden hiç kimseyi delicesine ve tamamen sevmedi?

"Yani asistanından bir bebeği olduğunu öğrendiğinizde ona kapıyı gösterdiniz."

"O kadar basit bile değildi. Gözden kaçırmış olabilirim. Gerçekten. Simon da bana aşık değildi. Onun için kızgın olsaydı, gitmesine izin verir ve onlara iyi dileklerde bulunurdum. Affedemediğim şey, bana çocuk sahibi olmaya hazır olmadığını söylemesiydi. Düğünden yaklaşık üç ay önce, balayında hamile kalacağımı umarak doğum kontrol hapını bırakmıştım. Düğünden iki gün önce Simon'a söylediğimde çılgına döndü ve bu kararı birlikte vermemiz gerektiğini söyledi. Bu şekilde söylediğinde, özellikle de çocukların hak ettiğini düşündüğü türden bir zaman ayırmadan önce kariyerinde daha yerleşik olmak istediğini iddia ettikten sonra, buna karşı çıkamazdım. Üzülmüştüm ama babalığı ciddiye almak istemesine de sevinmişim. Genç olduğum için bir ya da iki yıl sabredebileceğime karar verdim. Bu yüzden bir sonraki adet dönemimin başında hapa geri dönmek için ayarlamalar yaptım. Ertesi sabah Simon'ın Mandy'yi becerdiği ve bebekleri hakkında konuştuğu video gelen kutumda duruyordu. Kimin gönderdiğini bilmiyorum ve bunun gerçekten bir önemi yok. Beni kızdıran şey, onu hamile bırakmakta bir sakınca görmemesi, sonra da metresi için geçerli olmayan bahaneler öne sürmesiydi."

"Simon, taşaklarının vücudundan bir bıçakla yontulmasını hak eden, kanayan kocaman bir hemoroittir."

"Muhtemelen, ama benim çabama değmez." Haklı.

"Buraya gel, bebeğim." Ona uzandım, omuzlarını kavradım ve onu kollarıma çekmeye çalıştım.

Harlow geri çekilir. "Teselli edilmeye ihtiyacım yok. Teşekkürler ama kalbim kırık değil. Utanmak dışında iyiyim."

Öyle olduğunu sanmıyorum ama aksinde ısrar etmek onu daha da kızdıracaktır. "Videoyu YouTube'a yükleyen sen miydin?"

Yüzünde bir endişe belirliyor. "Biri bunu internete mi koymuş? Oh, Tanrım." "On beş dakika öncesine kadar yaklaşık üç milyon kez görüntülenmiş."

Gözlerini dikmiş bana bakıyor, hareket etmiyor, nefes almıyor. Sonra aniden bitişikteki banyoya koşuyor ve aramızdaki kapıyı çarpmaya çalışıyor. O kadar ağır bir kapıyı kapatmak için yeterince kolunu kullanmıyor ve kapı tekrar açılıyor.

Saniyeler sonra öğürdüğünü duydum.

Yanına gitmeden önce bir an kararsızlık içinde kaldım. Zaten tek başına acı çekiyor. Evet, muhtemelen kendini kasıtlı olarak izole etmiştir. Hatta böyle olmasını tercih ettiğini bile söyleyebilir. Ama o sert kız dış görünüşünün altında

Yaralı, kızgın ve daha fazlasını hak eden bir kadın. Ve şimdi gerçeği bildiğim için, ona yakın olmak, ona yardım etmek için kendimi daha da mecbur hissediyorum.

Karanlık banyoda, tuvaletin önünde dizlerinin üzerine çökmüş, bir eliyle tuvaletin kenarını kavrarken diğer eliyle saçlarını tutuyor. Midesinde kusacak bir şey yok, bu yüzden kabarıp soluyor. Sonra göğsümü yırtan bir hıçkırık duyuyorum.

Ona gitmeden edemem.

"Hey, sorun yok. Ben buradayım." Saçlarını ensesinden tutarak, yatıştırıcı bir avuç içiyle sırtını ovuyorum.

Ürkmüş bir kedi gibi sıcıyor. "Git!"

Reddedilmesini kişisel algılamamaya çalışıyorum. Benden ziyade genel olarak erkekleri ve duyguları reddettiğinden şüpheleniyorum. "Üzgün olduğunda seni terk etmeyeceğim. Benim yüzümden durumun çok daha göz önünde. Çünkü dün gece seni herkesin içinde öpecek kadar dikkatsiz davrandım ve emekli olduğum için kimsenin aşk hayatımla ilgilenmeyeceğini düşünerek safça davrandım."

Harlow cevap vermez, sadece nefes nefese kalmaya ve tuvaletin üzerinde titremeye devam eder.

Benim yerime ona tutunmayı tercih ettiğini fark ettim. "Özür dilerim, bebeğim. Hadi konuşalım."

Başını sallıyor, sonra ayağa kalkmayı başarıyor. "Söyleyecek bir şey yok. Her şey bitti. Geriye değil ileriye bakalım. Hazırlanman gereken bir iş var ve sana yardım etmem için bana iyi para ödüyorsun. Yaralarımı sarmak için bana ayıracak vaktin yok. Dün gece kaç saat uyudun?"

"Yaklaşık üç, ama bekleyebilir. İhtiyacın olan-"

"Devam etmem gerekiyor. Bugün iyi ve yorgun olman gerektiğine göre, hadi başlayalım, umarım değerlendirmelerde ilerleme kaydedebiliriz." Ellerini yıkıyor, sonra diş fırçasına uzanıyor. "Kahve içmediysen içme. Kendimi toparlayayım ve işe koyulalım. On dakika içinde ofisinde buluşalım."

Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sanki hayatı bir haftadan kısa bir süre önce darmadağın olmamış ve o zamandan beri parçaları kendi başına toplamaya çalışmıyormuş gibi. Eğer konuşmaya hazır değilse, onu rahatsız etmenin bir faydası olmaz. Bundan hoşlanmıyorum ama artık yapabileceğim pek bir şey yok.

Giderek kendimi Maxon ve Griff ile konuşmak isterken buluyorum. Onun tarafındalar. Kardeşlerini anlıyorlar. Bundan sonra ne yapacağımı ve neden kırılmış gibi göründüğünü anlamama yardımcı olabilirler. Neden bu

kadar umutsuzca bir bebek istediğini. Ve eğer eski sevgilisi onu duygusal olarak paramparça etmediyse, neden onu mutlu etmek isteyen birini reddediyor?

"Tamam, ama senin hakkında da konuşacağız."

"Bu durumunuza yardımcı olmayacak."

"Paragraf üç, madde B, sizin takdirinize bağlı olarak ara vereceğimizi söylüyor, ancak terapiye devam etmemiz konusunda ısrar edebilirim veya sözel ilerlememi sürdürmek için düşük anahtar bir yol olarak terapötik olmayan bir konuşma yapabilirim. Yani ben dinlenmeye ihtiyaç duyduğumda siz konuşabilirsiniz."

"Beni ızgara yapmak istiyorsun."

"Sadece seni daha iyi tanımak istiyorum, Harlow. Ben düşman değilim."

Kollarını kavuşturmuş bana bakıyor. "Herkes öyle, Weston. Ünlü olmana rağmen sen de farklı değilsin. Beni konuşma sorunlarına yardım etmem için tuttun. Hâlâ sevişmek istiyorsan, ben varım. Ama kahramanım olmana ihtiyacım yok ve büyük bir romantizm aramıyorum. Şimdi kişisel alanımdan çık."

Harlow beni dışarı itiyor ve kapıyı çarpıyor, ama yanaklarından süzülen gözyaşlarını görmeden önce değil.

Yüzüme kapattığı banyo kapısına uzun bir süre bakakaldım.

O kadın iyi *değil*. Bunu bilen başka biri var mı?

Başımı sallayarak geri çekiliyorum. Harlow'un kendini toparlayıp düşünce hırsızlığı yapan bir kıyafetle aşağıya inmesine ve işe koyulmamızı talep etmesine kadar belki beş dakikam var. Bu süreyi yüzüme su çarpmaktan ve aklımı başıma toplamaktan daha fazlasını yapmak için kullanmalıydım, ama bunu yaparken farkına vardığım şeyler beni sağa sola savuruyor. Seksi, eski pislikten özgürlüğünün yeni keşfedilmiş bir ifadesi olarak kullanıyor. Ayrıca gerçek yakınlıktan kaçınmak için de ustalıkla kullanıyor. Sevişmek kolay, bu yüzden neden çıkarları olan arkadaşlarımız gibi davrandığını anlıyorum. Kalbini açıp sevişmenin çok daha zor olduğunu hayal ediyorum. Kabul ediyorum, bunu hiç yapmadım. Ama Harlow'un buna ihtiyacı var.

Asıl soru şu: Eğer onunla deneseydim - eğer onunla sevişebilseydim - nasıl tepki verirdi?

Evet, sevgiye hasret olduğu için bebek isteyen bir kadın hayatındaki diğer kişilerden de bağlılık istemelidir. Ancak güven onun için zayıf bir metadır ve bir bebeğin onu asla incitmeyeceği ya da aldatmayacağı konusunda kendini güvende hissedebilir. Harlow sanki başka türlü bağlanmaktan kaçınıyormuş gibi davranıyor. Hiçbir zaman büyük bir hayranı olmadım

ama bu kadından hoşlanıyorum. *Gerçekten hoşlanıyorum.* Onun için ribaund aygırından daha fazlası olmak istiyorum.

Ayrıca Harlow'la o kadar derin bir ilişkiye girmeli miyim diye düşünüyorum. Sonunda onu açılmaya ve güvenmeye ikna eden adam, uzun bir süre onun hayatında temel bir unsur olmaya hazır olmalı. Sözleşmemize göre ilişkimizin zaten bir son kullanma tarihi var. Yaz sonunda birbirimizi hâlâ şu anki kadar ateşli hissetmemiz mümkün mü?

Bilemiyorum. Ama o acı çekerken hiçbir şey yapamayacağımı da biliyorum.

Biraz bakım yaptıktan sonra telefonumu elime aldım ve e-postalarımı göz attım. Evimin kapanışıyla ilgili mesajlarda telefon numaraları gördüğümü hatırlıyorum. Bir dakikamı aldı ama sonunda Griff'ten gelen bir mesajı buldum.

"Hazırım," diye sesleniyor Harlow merdivenlerin tepesinden. "Ofisine yerleşiyorum. Aşağı gel de şu işi başlatalım. Çivilemen gereken ikinci bir kariyerin var."

Yüzümü buruşturarak banyoya girdim. "Bir dakika içinde çıkacağım."

Eğer Harlow'u anlamaya başlayacaksam, takviyeye ihtiyacım var. Ona ulaşmak yeterince zor olacak. Bunu birkaç ay içinde yapmak kulağa saçma geliyor. Başka birinin bunu başarabileceğini düşünseydim bu işin peşini bırakırdım... ve onun duvarlarını yıkacak adam olmak için açıklanamaz bir dürtü duymasaydım.

Derin bir nefes alarak e-postadaki numarayı çevirdim. Saat daha sabahın yedisine olmasına rağmen, ikinci çalışta cevap veriyor. "Ben Griffin Reed."

"Ben Noah Weston."

Uzun bir sessizlik bana heyecanlanmadığını söylüyor. "Ne istiyorsun? Benden başka bir ev almadığın sürece söyleyecek bir şeyim yok."

Sesindeki ürperti açıkça belli oluyor ama devam ediyorum. "Kız kardeşin için arıyorum."

"Ne istiyorsunuz? Umarım bozulan nişanına neon ışığı tutup onu magazin basınında daha da küçük düşürmek için izin istemiyorsundur. Çünkü eğer öyleyse, yanlış yere geldin. Eğer ona bir daha bulaşırsan, seni keserim. Maxon da çukuru kazıp cesedini gömmeme yardım eder."

Sinirlerim geriliyor. Bir nefes üflüyorum. Burası mı sıcak yoksa ben mi? Odaklanmam lazım. Ailesi zaten bana karşıysa, onların yardımını nasıl alabilirim?

"Bu bir hataydı. Özür dilerim. Sadece ona yardım etmek istiyorum. Bir saat öncesine kadar eski sevgilisinden haberim yoktu."

"Sana söylemedi mi?" Homurdanması hayal kırıklığına uğramış gibi. "Şaşırmamalıyım. Harlow böyle biridir. Ama bilmemen onun özel hayatını kamuya açmış olmanı mazur göstermez. Bu saçmalığa ihtiyacı yok, pislik."

"Haklısın." Kelimeleri söylemek için acele ediyorum çünkü sinirlerimin bağırsaklarımı ele geçirdiğini hissediyorum. Alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor. Kelimelerim donuyor. "Neden?"

Sorumun geri kalanını tamamlayamıyorum ve son kelime kulağıma yüzde yüz doğru gelmiyor bile. Ama tek yapabildiğim bu. Yorgunum ve endişeliyim. Bunların ikisi de benim için tetikleyici. Ama lanet olsun, kendi yolumdan çekilip Harlow'a yardım etmeliyim.

"Kız kardeşimin sana söylememiş olması beni neden şaşırtmıyor? Çünkü başkalarının sorunlarına yardım edip kendi sorunlarını tamamen görmezden gelme konusunda harikadır. Hawaii'ye ilk geldiğinde, kendimi karımla birlikte içinde bulduğum bok yığınının daldı. Uzun hikâye ama ihtiyacım olduğunda kıcıma tekmeyi bastı. Ondan sonra, odaklanması gereken kendi düğünü vardı. Maxon ve ben ona sürekli bu adamla evlenmek istediğinden emin olup olmadığını soruyorduk. Bize gülüp geçiyordu, konuyu değiştiriyordu ya da..."

Konuyu saptırmak için çok iyi bildiği diğer yüzlerce yoldan birini buldu. "Hmm..."

Pek bir yanıt sayılmaz ama elimden gelenin en iyisi bu. Beynim bana bağılıyor ama ağzım işbirliği yapmıyor. Havayı içeri çekiyorum, dışarı veriyorum, sakinleşmeye çalışıyorum. İşe yaramıyor. Başım sanki biri bana aptalca bir yumruk atmış gibi dönüyor.

"Bu taktiğe şimdiden aşına olmaya mı başladın? Dürüst olmak gerekirse anlamam biraz zaman aldı. Ama o yem atma ve değiştirme konusunda bir usta. Düğünden birkaç gün önce ortaya çıkana kadar kardeşimle Simon'la tanışmamıştık. Ona aşık olmadığını hemen anladım. Babamla da samimiydi, ki bu iyiye işaret değildi. Ne Maxon ne de ben Harlow'u konuşmaya ikna edemedik. Eşlerimiz de denedi. Britta'm daha başarılıydı ama yine de Harlow'a romantizmden hoşlanmadığını itiraf ettirebildi. Bu kadar. Sanırım size başka bir şey söylemedi?"

"Hun-huh." Sesime olumsuz bir ton katıyorum ve anlamasını umuyorum. Griffin benimle konuşmak için kızgınlığını bir kenara bırakması bir lütuf ve ben o kadar sinirliyim ki tutarlı bir konuşma yapmak için kelimeleri oluşturmamıyorum.

"Anlaşıldı. Kardeşler olarak birbirimize çok bağlıyız. Ama ikimizin de Harlow'un düğün günü için neler planladığından haberi yoktu. Anlaşılan nedimelerine de aklında sonsuz bağlılık değil intikam olduğunu söylememiş. Ailelerimize de tek kelime etmemiş, zaten onlar da bunu umursayacak zihinsel enerjiyi ayıramazlardı."

Kendi boşanmaları çok yıpratıcı olduğu için mi? Hiçbir fikrim yok ve sormayı da beceremiyorum. Dişlerimi sıkıyorum ve kafamdaki sesleri çıkarmaya odaklanıyorum. Neredeyse anlaşılır bir "vay be" sesi çıkarmayı başarıyorum.

Griff duraklıyor ve telefonda kaşlarının çatıldığını neredeyse hissedebiliyorum. "Evet, öyle. Eğer zaten duygusal sıkıntı içinde olan bir kadından faydalanmaya devam edersen ve son fethin olarak onun adını çamura bulayacaksan, siktir olup gitmeni ve onun hayatından uzak durmanı dilerim."

"Hayır." Hayır demeye çalışıyorum ama tam olarak hayır diyemiyorum. Bu bozuk sesin meramımı anlatmama yetecek kadar anlamlı olduğunu umuyorum.

"Hayır, ondan faydalanmayacaksın ya da hayır, siktirip gitmeyeceksin?"

Evet ya da hayırla cevaplayamayacağım bir soru. Boku yedim. Sert bir hava emiyorum ve sözel yeteneklerimi toplamaya çalışıyorum ama garip bir sessizlikten sonra hiç umut olmadığını anlıyorum. Öfkeli bir homurtuyla telefonu yüzüne kapatıyorum ve hemen bir mesaj yazıyorum.

Üzgünüm, kesildi. Sorunuzun cevabı ikisi de değil. Ben sadece Harlow'a yardım etmek istiyorum, bu yüzden cevaplar için sizi aradım. Onu anlamaya çalışıyorum. Sonra konuşalım mı?

Biraz zaman alıyor ama üç küçük nokta bana cevap verdiğini söylüyor.

"Bu yüzyıl içinde bir ara gelecek misin?" Harlow merdivenlerden yukarı bağılıyor. "Hâlâ tımar ediyorsan, hiçbir kadın sana kendisinden daha güzel bir erkekle başa çıkamayacağını söylemedi mi?"

Telefonu cebime koyarken birkaç kez yutkunuyorum. Baş dönmesi, bunalmışlık hissi azalmaya başlıyor. Yatak odasından çıkıp ofise doğru ilerlerken terlemeyi bırakıyorum. Sözel yeteneğimi seçici olarak kaybetmek çok sinir bozucu. Bu neden sürekli oluyor? Eskiden yorgun olmak beni bu kadar etkilemezdi. Bu yıldan önce hiç endişeli olduğum bir zaman hatırlamıyorum, bir durumun kontrolden çıkacağı ve konuşma yeteneğimi kaybedeceğim konusunda sürekli endişelenmek bir yana. Bir duvara vurmak ya da öfkemi kusmak istiyorum. Ama kendimi kaybedersen Harlow beni düzeltemez. Ve bunu yaparsam onun için işe yaramaz olurum.

Merdivenleri inerken telefonum tekrar alıyor. Cebimden ıkarıp Griff'in cevabını tarıyorum.

Çok haklısın, yapacağız. Bu konuşma daha bitmedi.

Beni düşman olarak görmesi berbat bir şey ama onu suçlamıyorum. Şu anda bu konuda bir şey yapamadığım için kızgınım.

Ev ofisine doğru atımı sürüyorum. Oraya vardığımda Harlow'un önünde bir broşür, iki açık kitap, kulağının arkasına sıkıştırılmış bir kalem ve elinde dumanı tüten bir fincan kahve vardı.

"Sonunda, Bay Yakın ekime Hazır geldi. Oturun." Karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor. "Sana bir şişe su ve şu sevdiğin protein barlarından aldım." Kahvesine baktığımda, onu göğsüne doğru sımsıkı sarıyor. "Bu java hakkında herhangi bir fikre kapılma. İşimiz bittikten sonra bir demlik içebilirsin. Ama şimdilik senin ham tepkilerine ihtiyacım var. Ve herhangi bir fikre kapılmadan önce, kafein yaşağını hafifletmem için beni baştan çıkaramazsın, bu yüzden kendini çabadan ve utançtan kurtar. Bu fincan benim."

Gözlerimi ona dikiyorum ve ağzımı açıyorum. "Kötü."

Kelimelerimdeki daralmanın hafifliyor gibi görünmesinden rahatlamış bir şekilde, gülüşünü izliyorum. "Evet, ben sıradan bir kaltağım. Facebook arkadaşlarımla yarisına sorabilirsiniz. Ama isim takmak mümkün olan en iyi değerlendirmeyi almamı engellemeyecek. Sana neler olduğunu tam olarak bilmem çok önemli. Zamanımız kısa ve bu üstesinden gelinmesi kolay bir sorun olmayacak. Başarılı olduğunuzu görmek istiyorum. Sana yardım etmek istiyorum, o yüzden bunu yapalım."

Birdenbire pozitif, neşeli, destekleyici ve tatlı biri oluverdi. Sanki on beş dakika önce banyonun kapısını suratıma çarpıp beni özel acısından kovmamış gibi.

"Elbette." Bir yudum su içiyorum ve protein barımı kemiriyorum; kahve içemesem bile su ve kalorinin odaklanmama yardımcı olacağını umuyorum. "Önce ne var?"

"Arka plan için size birkaç soru sormam gerekiyor. Bazı tıbbi bilgilerinizi de tartışacağız. Sonra değerlendirmeye geçeceğiz. Birkaç saat sürecek."

Kulağa işkence gibi geliyor, özellikle de kahvesini yudumlarken, notları karıştırırken ve bunu yaparken çok güzel görünürken. "Elbette."

Dişlerimi sıkıyorum ve onun ya da fincanının üzerine atlamamak için masayı kavriyorum. "Bu olaylar başlamadan önce hiç konuşma sorunu yaşadınız mı?" "Asla."

Değerlendirmeye ilgili notlar alıyor. "Son on iki ay içinde işitme muayenesi yaptırdınız mı?"

"Evet, nörolog NFC Şampiyonluk Maçı'ndaki beyin sarsıntısından sonra ama Super Bowl'dan önce tepeden tırnağa her şeyi kontrol etmemizde ısrar etti. Her şey temiz çıktı."

"Beyin taraması mı? Sorunların tam olarak göstergesi olmadıklarını biliyorum ama nöroloğunuz bir şey buldu mu? CTE'nin otopsi yapılmadan teşhis edilemeyeceğini biliyorum, bu yüzden size bu etiketi yapıştırmazdı. Teşhis koymak için buna başvurmayalım, tamam mı?"

Benimle dalga geçiyor. Ciddi bir konuda şaka yapmayı Harlow'a bırakın. Sanırım sert olan her şeyi mizahla ya da saptırmayla, belki biraz da alaycılıkla ele alıyor. "Yapmayalım. Şubat ayının ilk günlerinde yaptırdığım tarama iyi görünüyordu ama..."

"Bu tür şeyler yıllar ve on yıllar içinde gelişir, evet. Bana konuşma güçlüğüne ilk ne zaman fark ettiğinizi söyleyin."

"Son beyin sarsıntısından sonra birkaç saat konuşamadım. Düşünebiliyordum ama beynimle ağzım arasındaki kopukluğun ilk kez o zaman farkına vardım." Bunun beni ne kadar endişelendirdiğini itiraf etmiyorum. Ama kelimelerim geri gelene kadar terledim. "Super Bowl'dan sonra sahadan doğruca duşa, oradan da basın toplantısına gitmem gerekiyordu. Hazırladığım açıklamanın çoğunu tamamladım, ancak muhabirler içeri girip futboldaki geleceğim ve yeni bir sözleşme uzatılmazsa ne yapacağım hakkında sorular yağdırmaya başladığında, kelimelerimin donduğunu hissettiğimi hatırlıyorum."

İşte o zaman panik başladı.

"Bir daha asla oynayamama fikri sizi endişelendirdi sanırım?"

"İşimin bittiğini zaten biliyordum. Sağlığım için öyle olmalıydım. Bunu itiraf etmek imkansız geliyordu. O gece emekliliğimi açıklamak niyetindeydim ama yapamadım.

-Kelimenin tam anlamıyla. Basın toplantısını tepinerek kısa kestim. Basın beni soruya sinirlenmiş gibi gösterdi ama ben bir muhabir bana mükemmel bir geçiş yaptıktan sonra açıklamamı yapamadığım için hayal kırıklığına uğramıştım. Daha sonra koçum beni korudu ve herkese başımın döndüğünü ve aşırı derecede susuz kaldığımı söyledi."

"Haberlerde bir klibinizi gördüğümü hatırlıyorum. Basın, kısa cevaplarınız ve ani sonunuz hakkında büyük bir anlaşma yaptı. Yani ilk defa mı topluluk önünde konuşamadınız? Sizi hazırlıksız mı yakaladı?"

"Evet. Birdenbire konuşamadığım için afallamıştım. O gün başka bir beyin sarsıntısı geçirmediğim için özellikle şaşırmıştım." Bunun neden seçici olarak gerçekleştiği konusunda hala bir fikrim yok. Bunu yorgun ya da endişeli olmaya bağlıyorum. İkisi bir araya geldiğinde her şeyi berbat edeceğim neredeyse garanti.

"Koçuna ne söyledin?"

"O gece hakkında mı? Hiçbir şey. İyi hissetmediğimi söyledim. Hikayenin geri kalanını o uydurdu. O gece bir takım partisine gittim ve ertesi sabah daha fazla röportaj için kalkmak zorunda kalmadan önce sabahın erken saatlerine kadar sürdü. Ben iyiydim. Disney World ve Beyaz Saray'a gittik. Hiçbir sorun çıkmadı. Bu yüzden iyi olduğumu, tüm bu olayın bir anlık bir şey olduğunu düşündüm. Sonra emekliliğimi açıklamaktan kaçınamayacağımı anladığımda tekrar oldu. Sonra kız kardeşim evlendiğinde yine oldu. Planladığım kadeh kaldırmayı bitiremedim." Herkese migrenimin tuttuğunu iddia etmek zorunda kalmış, gözlerimin önünde yüzen kelimeleri okuyamadığım yalanını söylemişim.

"Son birkaç gün içinde iki kez oldu."

Seçici davranırsam üç kez. Ama az önce Griff ile yaptığım konuşmayı bilmesine gerek yok. Bu yüzden sadece başımı salladım.

"Ailenizde aynı sorunu yaşayan biri var mı? Ya da geçmişte hiç sorun yaşamış mıydı?"

Başımı sallıyorum. "Hepsi normal görünüyor. Hiç kimse herhangi bir sorun dile getirmedi. Samaria'nın ağzı çok iyi laf yapıyor. Satış işinde."

Harlow kalemin silgisini şakağına vurur ve elindeki kâğıda bakar. "Son altı ay içinde yeni bir ilaç aldınız mı? Beyin kimyanızı değiştirmiş olabilecek bir şey?"

"Hayır."

"Nöroloğunuza sorunuzdan bahsettiniz mi?"

"Şubat ayından beri onu görmedim."

Bana uzun uzun iç geçirdi. "Sorun devam ettiğinde onu arayabilirdin."

"Ve bir sorunum olduğunu kabul mü edeyim?" Ona şakayla karışık bir bakış gönderiyorum... çoğunlukla.

"Oh, anladım. Sen he-man'sin, yani kendi kendine teşhis koyup kendi kendini tedavi edecek kadar maçosun." Harlow gözlerini devirir.

"Hayır. Kendi başıma üstesinden gelemeyeceğim sorunlarım olmayacak kadar erkeğim."

"Adını Conan LoneWolf olarak değiştirmeyi hiç düşündün mü?" diye dürtüyor. "Küçük bir öneri: Bir dahaki sefere açıklanamayan bir fenomen yaşadığında

belki de bir doktor çağırmalısın. Uzman bir tıbbi görüş alın."

Haklı ama ben de ona takılmadan edemiyorum.

"Bana yardım edecek ateşli bir kadın b u l a b i l e c e k k e n neden bunu yapayım ki?"

"Umarım size yardımcı olabilirim. O halde bu değerlendirmeye başlayalım. Genel konuşma ve dili kapsıyor. Bu bir işlevsel iletişim profili ve nereden başlayacağımı bulmama yardımcı olacak. Sorunu izole edebilirsem, size sorunlarınızla başa çıkma veya üstesinden gelme yollarını öğretmede daha etkili olacağım. Seni nöroloğa çağırma ve gelmiş geçmiş en erkek adam olmana rağmen yardıma ihtiyacın olduğunu ona itiraf ettirme hakkımı saklı tutuyorum."

"Ah, bana işkence ediyorsun, kadın."

"Buna alışmanı öneririm." Bana asitli bir gülümseme veriyor. "Bununla dolu bir yaz için kayıt yaptırdın."

"Belki de artık kafamı muayene ettirmeliyim."

"Haklı olduğumu kabul etmene sevindim. Ama artık çok geç. Sen benimsin ve konsantre olmana ihtiyacım var. O yüzden sürekli çalan telefonunu bu değerlendirme bitene kadar kapatmalısın."

Lanet şey her geçen an daha da patlıyor, sanki dünyanın geri kalanı kaçak gelinle olan ilişkim hakkında yorum yapmamda ısrar ediyormuş gibi. Onun telefonu da patlıyor olmalı. "Neden telefonunu duyamıyorum?"

Omuz silkiyor. "Üst katta şarj aletinin üzerinde bıraktım. Bu sabah Maxon'ın karısı Keeley ile konuştum. O Britta'yla konuşacak. Kardeşlerimle daha sonra ilgileneceğim. Benimle konuşmak isteyen diğer herkes sadece 'yorum yok' cevabını alacak ve bunu önümüzdeki birkaç gün boyunca binlerce kez söyleyecek ne zamanım ne de enerjim var. Hepsi sesli mesaja gidebilir ve kıcımlı öpebilirler."

Bu tam bir Harlow tepkisi. Kadın bir ada. Elbette güzel bir ada. Ama kesinlikle hiçbir şey için kimseye hesap vermek istemiyor. "Buna itiraz edemem. Acımasızlar. Numaramı birçok kez değiştirmek zorunda kaldım. Bu tam bir baş belası."

"Ama bu işin doğasında var, değil mi?" Başımı salladığımda iç geçiriyor. "Peki. Yarın benimkini değiştiririm. Ve bonus olarak, Simon beni bir daha arayamayacak."

"O orospu çocuğu seni taciz mi ediyor?"

"Sakin ol. Düğünden beri beni aramaya çalışmadı. Ailesi aradı ama onlarla başa çıkabilirim. Sadece hepsiyle ilişkiyi kesmenin iyi olacağını söylüyorum, böylece bir daha onlarla uğraşmak zorunda kalmam. Aslında eski sevgilime teşekkür etmeliyim."

ve onun gezgin spermleri. Simon'ın annesi çok işgüzar bir kayınvalide olurdu."

Gölmekten kendimi alamıyorum. Güçlü iradeli Harlow'un aile uyumunu korumak için herhangi bir kadının isteğine boyun eğdiğini düşünmüyorum. Uzlaşmacı, elbette. Ama inandığı şey uğruna mücadele edecek, hatta zor durumda kalsa bile. Bu yönüne hayranım. Kendi rızası olmadan kimsenin onu ezmesine izin vermez.

"Rica ederim. İsterseniz yarın her şeyi değiştirmenize yardımcı olabilirim."

"Teşekkürler." Minnetle başını sallıyor, sonra telefonumu almak için elini uzatıyor. Uzattığı avucunun içine koyar koymaz kapatıyor ve bir kenara koyuyor. "Seninle konuşmak için can atan insanları görmezden gelemim ve yola koyulalım. Ne kadar çabuk bitirirsek, o kadar çabuk kahve içersin."

Önümüzdeki iki saat boyunca iletişimle ilgili hemen her şeye odaklanacağız. İşitsel ve görsel ipuçları, motor beceriler, dikkat süresi, sessiz jestler ve tabii ki bir dizi ifade edici ve alıcı dil. Konu değişiklikleri, tonlamalar, dinleme, söz dizimi, konuşma hızı. Yutkunma yeteneğimi bile kontrol ediyor ve dilimi incelemek istiyor.

"Bebeğim, dilimin gayet iyi çalıştığını biliyorsun." Aslında acıktım. Evet, kahvaltı için. Ama Harlow için de. Dudaklarımı onunkilere, ağzımı amına değdirmeyeli çok uzun zaman oldu. Kendimi kesinlikle yoksun hissediyorum. "Ama hatırlayamazsan, sana hatırlatmaktan mutluluk duyarım."

"Görüştürüz, Casanova. İşimiz neredeyse bitti ama birkaç dakika daha uslu durmalısın."

Konuşmamızı bitirdikten sonra, durumumu değerlendirmek için ofise kapanırken beni bir tencerede kafeinli nirvana bulmam için serbest bırakıyor. Sıcak Java'nın demlenmesini beklerken telefonumu geri alıp açıyorum. Mesajlarımı tarayıp listeye bakıyorum. Spor muhabiri, dedikodu yazarı, internet magazin gazetecisi, ağzını bozmayı seven eski takım arkadaşım, sonra da beni çamura bulamak isteyen bir sürü belden aşağı vuran. Hepsini görmezden geliyorum. Maxon'dan gelen bir mesaj dikkatimi çekiyor.

Ne haltlar dönüyor burada? Griffle konuştuğunu biliyorum ama Harlow senin ilgi odağın olmak için iyi bir yer değil. Geri çekil. Elindeki "iş" için başka birini tut.

Yapmak istediğim son şeyin Harlow'u üzmem ya da incitmek olduğuna onları bir şekilde ikna etmem gerekecek. Bunu yapabilseydim kesinlikle

yardımlı olurdu.

ama son birkaç kez denedim... Hiçbir şey yok. Neden kardeşleri beni bu kadar geriyor?

"Herhangi bir sonuca varabildiniz mi?" Kahve biterken soruyorum. Nihayet kendime bir fincan doldurduğumda ofisimden çıkıyor.

"Hayır." Yumuşak ayak sesleri onun mutfağa gelişinden önce duyulur. Birkaç dakika önce olmayan dağınık bir at kuyruğu ve şaşkın bir kaş çatma hali vardı. "Bu değerlendirmedeki her şey senin ortalama ile ortalamanın üzerinde bir yerde olduğunu gösteriyor."

"Bu iyi, değil mi?"

"Bu bize üzerinde çalışabileceğimiz bir temel veriyor, ki bu da faydalı. Ancak bu değerlendirme yakın zamanda tekrar yapabileceğim bir değerlendirme değil. Ya da konuşma gücünüzü çektiğiniz bir zamanı beklersek çok etkili bir şekilde uygulayamam. Günlük konuşmanızda henüz fark etmediğim ama üzerinde çalışabileceğim bazı işaretler olmasını umuyordum. Hiçbir şey yok, bu yüzden sözel bir suskunluk dönemini tetikleyen bir durum uydurmam ve sorunu tam olarak çözmemeye yardımcı olabilecek başka bir değerlendirme bulmam gerekecek." İç çekiyor. "Dürüst olacağım. Çoğunlukla gelişimsel olarak gecikmiş çocuklar üzerinde çalıştığım için, bir sonraki adımda nereye gideceğimden emin değilim. Yetişkin hastaları olan başka klinisyenleri gözlemledim ama hiçbirinde sizin sorunuz yoktu. Araştırmaya devam edeceğim ve bu gece seninle konuşmak için bazı fikirlerim olacak, tamam mı?"

"Elbette." Omuz silkiyorum. "Şaka bir yana, bu sinir bozucu şey kafama birkaç kez tokat gibi çarptığında, bunu tahmin edemeyeceğimi ve ortadan kalkmayacağını anladığımda, sorunu çözmenin basit olacağını düşünmedim. Düşünseydim seni işe almazdım."

"Bunu sırf benimle yatmaya devam etmek için yaptın."

"Teklifinizi bu nedenle kabul etmiş olabilirim, ancak sonunda yardıma ihtiyacım olduğunu kabul ettiğim için başlamayı kabul ettim."

Yüzü yumuşar. "İstiyorsun. Dolu dolu, normal bir hayat sürmen için sana mümkün olan her şekilde yardım etmek istiyorum. Ayrıca, iyi bir mücadeleden hoşlanırım. Ama futbolu tamamen bırakamayacak kadar çok sevdiğini de düşünüyorum. Yayıncılık senin için mükemmel bir sonraki adım gibi görünüyor ve başarılı olduğunu görmeye kararlıyım."

Bu kadının ne kadar karmaşık olduğunu bir kez daha anladım. Hayatıma ışık saçmak istiyor ama kendi dertleriyle karanlıkta tek başına oturmayı tercih ediyor. Bana yardım etmek için elinden geleni yapıyor, bu yüzden ben de ona yardım edeceğim. Belki yaz bittiğinde ikimiz de hayatımıza devam etmeye ve daha parlak bir gelecek için mücadele etmeye hazır oluruz. Daha ne isteyebilirim ki?

chapter SEVEN

T İki gün sonra Harlow beni sabahın köründe uyandırıyor ve bize öğle yemeği hazırlarken rahat kıyafetler giymemi söylüyor. İki şey dikkatimden kaçmadı: Birincisi, bana Dün gece yine benim yatağında uyudu. İnanılmaz, patlayıcı seks için yeterince uzun kalıyor ve ben uyuyana kadar bekliyor. Sonra da kaçıp gittiğini varsayıyorum çünkü her zaman yalnız uyanıyorum. İkincisi, bugün nereye gideceğimiz ya da ne yapacağımız hakkında tek kelime etmedi.

"Neler oluyor?" Ben soruyorum.

"Denemek istediğim yeni bir değerlendirme var. Dün yüksek lisans profesörümle konuştum ve bana bir sonraki davanızda nereye gideceğiniz konusunda bazı harika önerilerde bulundu. Elbette isim kullanmadım."

Sağduyusunu onaylayarak başımı sallıyorum. Dünya hâlâ kameraya çekilen o öpücük ve Harlow'un kendisini aldatan eski sevgilisini terk etmesinin sebebinin ben olup olmadığım konusunda çalkalanmadığından değil. Söz verdiğim gibi, numarasını değiştirmesine yardım ettim. Ayrıca profesyonel amaçlar için sakladığı LinkedIn dışındaki tüm sosyal medya profillerini de devre dışı bıraktı. Ayrıca erkek kardeşleri ya da gelinleri dışında yığılmış sesli mesajlardan tek bir tanesine bile geri döndüğünü görmedim.

"Ancak bu değerlendirmeyi düzgün bir şekilde yapabilmek için test koşullarını değiştirmem gerekiyor. Yorgun olduğunuzda sizi okumayı zaten denedik ve beklenenden daha iyi performans gösterdiniz. Endişe başka bir tetikleyici gibi görüldüğünden, bunu stresli bir durumda deneyeceğiz."

Haki şortum ve yürüyüş botlarımla uyumlu bir tişört giyiyordum ki sözleri beni durdurdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Halka açık bir şey değil," diye beni temin ediyor. "İnan bana, istediğim son şey bir gösteri. Daha fazla ilgiye de ihtiyacım yok."

Doğru. Kimse basının ilgisini Harlow'dan daha az çekmek istemez. "Güvence verdiğiniz için teşekkürler ama biraz daha açık konuşabilir misiniz?"

"Hayır." Ve bana bir fincan kahve uzatırken üstünlüğü ele geçirdiği için neşeli görünüyor. "Eğer sana söylersem, zihinsel olarak duruma hazırlanabilirsin. Bunun düzgün çalışması için hazırlıksız olmana ihtiyacım

var."

"Kulağa uğursuz geliyor."

Gülümsemesi flörtöz bir hal alıyor. "Seni korkutuyor muyum, koca adam?"

"Birazcık. Küçüksün ama güçlüsün. Ve sinirlendiğinde korkutucu olabiliyorsun."

"Sakın unutma." Göz kırıyor ve bir piknik sepetini kaldırıyor. "Sen hazır olduğunda hazırım."

Söylediğimden biraz daha fazla korkuyla direksiyona geçtim ve araziden dışarı çıktık. Kapıyı açtığımızda fotoğraf çektiirmek ya da haber yapmak için bekleyen küçük bir muhabir grubuyla karşılaşmaya yarı hazırlıklıyım. Geniş palmiye yapraklarının arkasından çıkar çıkmaz fotoğraf çekmeye başlıyorlar. Spekülasyonları şimdi duyabiliyorum. Günlerdir kimse gelip gittiğimizi görmedi, bu yüzden Harlow'un evimde olduğunu çok iyi biliyorlar. Muhtemelen yatağıma girdiğini de tahmin edecekler. İstedğim kadar değil, ama yakında bunu düzelteceğim.

Biz yavaşça geçerken Harlow başını eğiyor çünkü lanet yoldan çıkmak için aceleleri yok.

Bir muhabir, "Bayan Reed ile ilişkiniz ciddi mi yoksa siz onun rövanş aşkı mısınız?" diye soruyor.

Bu aptalca soruyu bir cevapla gerekçelendirmek için camımı açmayacağım.

"Bu sonbaharda NFL maçlarında renkli yorumculuk yapmak için görüşmelerde bulunduğunuz yönündeki spekülasyonlar hakkında ne söyleyeceksiniz?"

Hiçbir şey. Eğer spekülasyon yapmak istiyorlarsa, onları durduramam. Ama kesinlikle ateşlerine körükle gitmeyeceğim.

"Simon Butler, Bayan Reed'in iptal edilen düğünlerinde yaptığı gösterinin halkın sempatisini kazanmak için bir numara olduğunu söylüyor, oysa o aslında... Ona ne diyordu?" Küçük not defterini karıştırıyor. "Evet, şöhret peşinde koşan bir fahişe. Butler onu seninle aldattığını iddia ediyor.

Senin yorumun ne?"

Sessiz ama karşılıklı rıza ile telefonlarımızdaki çoğu şeyi görmezden geldik ve dünyayı kapattık. Komşunuz olmadığında, kendi plajınız ve tamamen mahremiyetiniz olduğunda bunu yapmak çok kolay. Son birkaç gündür Harlow'la geçirdiğim anların tadını çıkarmaktan başka bir şey yapmadım. Çıplak yüzdük ve sahilde kumdan bir kale yaptık. Film izledik ve birlikte yemek yaptık. Ve seks yaptık. Buharlı şipşakları, saatler süren yavaş, ağır zevk nöbetleri izledi. Oturma odasındaki kanepayı, mutfak tezgahlarını, hatta onu ilk gördüğüm şezlongu bile vaftiz ettik. Harlow'da ne var bilmiyorum ama ne zaman onu bir daha istemeyeceğim kadar çok becerdiğime emin olsam, onu daha çok istiyorum.

Muhabir, "Nişanlısı Weston'la nişanlıyken de sizinle görüşüyor muydu?" diye soruyor. "Butler'ın iddia ettiği gibi şöhret peşinde koşan bir fahişe mi?" İşte bu kadar. Cipi durdurup park ettim.

"Ne yapıyorsun?" Harlow ne yapmak istediğimi çok iyi biliyormuş ve bu durumdan dehşete düşmüş gibi bana bakıyor.

"Bu saçmalığa bir son vermek."

Kolumu tuttu. "Bir muhabiri dövemezsin. O sadece seni kızdırmak için böyle şeyler söylüyor ve ben daha kötülerini de duydum. Bana bir şey olmaz."

"Buna katlanmak zorunda olmamalısın. Bu çok yanlış, Harlow. Butler sana kazık attı ve ben de bunu düzeltereğim." "Sadece alevleri körükleyeceksin."

"Eski sevgiliniz hakkında konuşacak tek kişi olmamalı, özellikle de hepsi yalansa. Sessiz kaldım çünkü hakkımda ne yazdıkları umurumda değil. Bunu yıllardır yapıyorlar. Ama düşünmediğim için bu magazin olayının içine sürüklendin. Bu benim hatam, bu yüzden buna bir son vereceğim."

"Lütfen bırak gitsin." Dudağını ısırtıyor. "Benim için."

O böyle sorduğunda, onu savunmak için bile olsa kıyameti koparan bir pislik olamam.

"Neden?"

"Buna değmezler ve ben kendi savaşımı kendim verebilirim. İleriye bakmak istiyorum, geriye değil. Onlarla tartışmak bizi sadece geçmişte bırakır ve aşağı çeker."

Parmak eklemlerim bembeyaz olana kadar direksiyonu kavıyorum. "Bundan senin için hoşlanmıyorum.

Şöhret peşinde değilsin ve fahişe de değilsin. Allah kahretsin."

Parmakları nazikçe üzerimdeydi. "Ve beni savunmak istemenden çok etkilendim. Ama okul bahçesindeki kabadayılar gibiler, değil mi? Eğer onları görmezden gelirsek, sonunda giderler. Onlara konuşacak bir şey verdiğimiz anda dişlerini geçirirler. Gerçekten. Bırak gitsin. Ayrıca, Simon yüzünü kurtarmak istiyor, bu yüzden suçu benim üzerime atıyor. Eminim bunun değerli itibarını koruyacağını umuyordur. Dürüst olmak gerekirse, bir daha kapımı çalmaması için gereken tek şey buysa, bu adamlar hakkımda ne yazarsa yazsın yaşayabilirim."

Sinirli bir nefes vererek ona doğru bakıyorum. Harlow haklı ama bu hoşuma gitmiyor. Ona iftira atan herkesin ağzını burnunu kırmak istiyorum. Ama onu savunma dürtüm aslında sadece onun durumunu daha da kızıştırıyor ve Butler'ın iddiasına daha fazla inandırıcılık kazandırıyor.

Cipi vitese taktım ve camı açtım. "Yorum yok."

Bağırışları üzerine bardağı kaldırırken, arabayı deviriyorum. Yolda kalan aptallar sonunda yoldan çekilecek kadar akıllandılar. Yoldan çekilir çekilmez gaza basıyorum ve ilerliyoruz.

"Teşekkür ederim," diyor usulca, elimi tutmak için avucunu kolumda gezdirirken. "İyi iş çıkardın."

Parmaklarını sıkıyorum. "Seni üzmem istemiyorum bebeğim. Ben sadece-"

"Biliyorum. Ve bu çok centilmence. Ama bizim yapacak daha önemli işlerimiz var. Ve çok daha eğlenceli."

Bana fazla seçenek bırakmadığı için, bu dramın peşini bırakıyorum. "Şimdi ne yapacağımızı söyleyecek misin?"

"Hayır. Ama sana nereye gideceğini söyleyeyim. Haleakala'ya doğru gidin. O civara vardığımızda, sana daha kesin talimatlar vereceğim."

"Gerçekten de üstünlüğün tadını çıkarıyorsun," diye suçluyorum. "Kesinlikle."

Gülümsemesi parıldıyor ve trafiğe karışmadan önce bir an için sadece bakıyorum. Üzerinde sadece güneş kremi ve dudak parlatıcısı var. Spor kıyafeti ve sağlam spor ayakkabılarının seksi bir yanı yok. Yine de onun şimdiye kadar tanıdığım en muhteşem kadınlardan biri olduğunu düşünüyorum. Sorun fiziksel güzelliği değil. Geçmişte bir sürü aktris ve modelle çıktım. Country ve pop şarkıcılarıyla. Hatta bir porno yıldızıyla. Hepsi de güzeldi. Ama Harlow içten dışa çok güzel. Onda parlak, ışıltılı ve karşı konulmaz bir canlılık var.

Çok duygusal konuşuyorum ve durmam gerek.

Bir dizi yönü saydıktan sonra kendimi yüksek bir kraterin tepesinde buluyorum. Buradaki manzara tropik olmaktan çok çöl gibi. Kabloların ve koşum takımlarının bağlı olduğu uzun bir direğin yanında bizi bekleyen bir adam var.

İçim daralıyor. "Zip-lining mi yapıyoruz?" "Evet."

"Bunu yaparken beni nasıl değerlendireceksin?"

"Bunu birlikte yapıyoruz. Birkaç kereden fazla. Yükseklik korkun var mı?"

"En sevdiğim şey değiller," diyorum. Aslında biraz korkuyorum.

"Güzel. Umarım bu etkili olur."

Bunun bana hem para hem de cesaret olarak ne kadar mal olacağını gerçekten bilmek istemiyorum. Ama sanırım Harlow sorunumu tespit edip bana yardım edebilirse bunların hiçbir önemi kalmayacak. "Pekâlâ. Hadi yapalım şu işi."

Ve bu işi bitirelim.

Bana küçük bir alkış ve hızlı bir öpücük veriyor. Biraz daha oyalanıp ikinci bir öpücük almak istiyorum ama o çoktan macera şirketinin logolu polo tişörtünü giyen adama yaklaşıyor. "Merhaba, sabah 10'daki randevunuz." "Harlow?" diye soruyor, panosunu kontrol ederken. Sonra bana doğru baktı.

ve çift çekim yapar. "Bay Weston. Vay canına. Merhaba. Hayranınızım."

Gülümseyerek elimi uzattım ve havadan sudan konuşmaya başladım. Göz ucuyla Harlow'un sırt çantasından malzeme topladığını görüyorum.

Sonunda rehberimiz Matt bizi birbirimize bakacak şekilde kalça kalçaya bağladı. Harlow başparmağını manyak gibi telefonuna vuruyor. "Sadece yanıtlarınızı kaydedeceğim ve sonuçları daha sonra hesaplayacağım. Gergin misiniz?"

"Birazcık." Tamam, bundan çok daha fazlası. Terlemeye başladım. Kesinlikle tereddütlerim var. Keşke bu iş bitmiş olsaydı ve ölümümüze düşerken kabloları koparma hayallerim olmasaydı. Ama hiçbir zaman korkak olmadım ve şimdi de olmayacağım. "Bunu daha önce yaptın mı?"

"Evet. Birkaç kez. Çok eğlenceli."

Sert zeminden yüzlerce metre yükseklikteki bir telden sarkarken, yüzüstü düşebileceğim başka bir direğe doğru vızıldamak mı? "Evet, bir patlama."

Kıkırdarak telefonunu, cihazı tutmak için yapılmış bir kol bandına sabitliyor, ardından sutyeninin içine kıvırdığı bir kitapçığı çıkarıyor. İlk sayfayı çevirdiğinde ona bakakaldım. "Bu gerçek bir değerlendirme, sadece dağdan aşağı uçarken durumumla dalga geçmeye çalışmıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki." Harlow şaşırmış görünüyor. "Neden zamanınızı harcayayım ki?"

Matt yaklaşıyor, birkaç koşum takımını ve ipi kontrol ediyor, sonra bize nasıl hissettiğimizi soruyor.

"Harika!" Sesi düpedüz neşeli geliyor.

Öte yandan, kendimi kusmaktan alıkoyup koyamayacağımı merak ediyorum. "Buna cevap vermek zorunda mıyım?"

İkisi de gülüyor.

"Harika olacaksın," diye söz veriyor rehber.

Ben pek ikna olmadım ama korkup kaçmak ve Harlow'un planladığı her şeyi mahvetmek dışında yapabileceğim pek bir şey yok. "Teşekkürler."

Matt geri çekildi. "Hazır olduğunuzda bana baş parmağınızla işaret verin, sonra sizi serbest bırakacağım."

Cesur Harlow hemen parmağını uzatıyor. Tereddüt yok, sadece kıskandığım kendinden emin bir coşku. Sonra ikisi de dönüp bana bakıyor. Kalbim güm güm atıyor. Kesinlikle yine aşırı ısındığımı hissediyorum. Biraz da başım dönüyor.

Yine de ne kadar erken başlarsak o kadar erken bitiririz. Ben de yumruğumu sıkıp başparmağımı kaldırmayı başardım. Rehber vahşi bir bağırıyla tuttuğu ipi bırakıyor. Halattan aşağı yuvarlanmaya başlıyoruz ve ben üstümdeki tutamağa tutunuyorum -sanki başımızın üstündeki destek koparsa bunun bir faydası olacaktı gibi.

Bir saniye sonra Harlow bana ilk değerlendirmedekilere benzer sorular sormaya ve yanıtlarımı ölçmeye başladı. Devasa bir kraterin kenarından aşağıya doğru koşarken, yapraklar yüzümden geçerken, midem düğümlenirken dinlemem, cevap vermem ve düşüncelerimi düz tutmam mı gerekiyor? Doğru... Kafamı düz tutmaya çalışacağım, ama nefes almak kolay değilken, kalp atışlarım çılgınca ve beynim korkuya odaklanmış gibi görünürken bu zor.

"Noah?" diye soruyor.

Cevap vermeyi başarıyorum ama kaygım arttıkça, beynim korkumu dizginlemekle ilgili olmayan tüm işlevleri yavaşlatıyor.

"Bana bak." Bacağını benimkine doluyor ve bana güven verici bir gülümseme veriyor. "Bu adamlar en iyi dereceye sahip. Olabilecek en kötü şey, değerlendirmeyi başarıyla bitiremeyecek kadar yükseklik korkusu yaşamamız olur, o zaman geri dönüp tekrar denemek zorunda kalırız."

Kulağa korkunç geliyor. "Devam et."

Dağdan aşağıya yaklaşık altı tur atmamız ve bitirmeden önce kendimi bir arada tutmak için çok fazla irade göstermemiz gerekiyor. Konuşma kabiliyetim tamamen kaybolmadı ama zaman zaman buna çok yaklaştığımı hissettim. Sadece onun sesi, nefes almaya devam etmem için beni cesaretlendirmesi ve o ana odaklanmamı sağlaması endişelerimin üstesinden gelmeme yardımcı oldu. Eğer o olmasaydı, neredeyse eminim ki kendimi kaybedecektim.

Koşum takımından son kez kurtulduğumuzda, onu yakalayıp bir can simidi gibi tutuyorum ve başımı boynuna gömüyorum. Anında kollarını bana doluyor ve kendimi rahatlamış hissediyorum. Sakinleştim.

Şakağımı öpüyor. "İyi misin, koca adam?"

Başımı sallıyorum. "Başaracağım. Sanırım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Sen Matt'le ilgilen, ben de eşyalarımızı toplayıp arabaya yükleyeyim. Güzel bir piknik yeri bulup yemek yiyebiliriz."

İsteksizce onu bıraktım ve anahtarları ona attım. Harlow bir eliyle onları

yakaladı ve su şişelerini ve sınav kitapçıklarını çantasına tıktırmaya başladı.

Sırt çantası. Özellikle ilginç bir şey yapmıyor ama gözlerimi ondan alamıyorum.

"Biraz da olsa eğlendiniz mi?" diye sorar rehber.

"Elbette."

Gülüyor. "Çok iyi bir yalancı değilsiniz, efendim."

"Noah." Omuz silkerek düzeltiyorum. "Peki buna ne dersin? Bir kere başladık mı, düşündüğüm kadar kötü değilmiş."

"Yeterince makul. Yüksekten korktuğunu fark etmemiştim." Sesi şaşırması, sanki insan olduğumu yeni fark etmiş gibi.

"Biraz," diye itiraf ediyorum.

"Harika iş çıkardın." Harlow'a doğru bir bakış attı. "İyi vakit geçiriyor gibiydi. Bunu onun için yaparak iyi bir adam oldun."

Ona bunu gerçekten benim için yaptığını söylemiyorum çünkü bu çok fazla soruya yol açabilir. Onu gülümsetmek için her şeyi yapacağımı söylemek dilimin ucunda. Bu kulağa iyi adam lafı gibi geliyor, elbette. Ama şaşırtıcı bir şekilde doğru.

Sanırım onu Trace ile tanıştıırıp görüşlerini almalıyım. Beni muhtemelen herkesten daha iyi tanıyor. Giderek daha fazla, onun sadece bir yaz kaçamağı olmadığından şüpheleniyorum. Yine de son zamanlarda yaşadığı cehennemden sonra, benim için daha fazlasını hissetmeye hazır olup olmadığını merak ediyorum.

"O harika bir insan," diyorum tüm dürüstlüğümlle.

"Yolculuğunuzun her anında yanınızdaymış gibi görünüyordu." Çocuksu sırtışı özür dileyen bir yüz buruşturmasına dönüşüyor. "Bu beni ilgilendirmez ve dedikodulara pek kulak asmam ama bana basının çizdiği gibi bir kadın gibi gelmedi. Eski sevgilisinin ona yaptığı şey gerçekten iğrenç görünüyordu."

"Teşekkürler." Çok daha fazlasını söyleyebilirdim ama ne doğrulamak ne de yalanlamak her zaman iyi bir politika olmuştur. Bunun yerine, nezaketini takdir ettiğimi ama durumu uzatacak ya da basına malzeme olacak kadar da para vermediğimi bildirmek için en azını dile getiriyorum. Ve elbette ona iyi bahşış veriyorum. "Şimdi öğle yemeği yiyeceğiz ve mideme bir şeyler koymanın beni rahatlatacağını umuyorum."

Matt gülüyor. "İyi şanslar. Bu bir onurdu. Bilgin olsun diye söylüyorum, eğer renkleri sen sağlasaydın muhtemelen daha fazla futbol maçı izlemek için yolumu değiştirdim."

"Bunu dikkate alacağım." Ona iki parmakla küçük bir selam veriyorum, sonra SUV'de Harlow'a katılıyorum.

"Yeni bir arkadaş edinmek mi?" diye soruyor, kulağında bir tomurcuk, seansımızdaki yanıtları kucağındaki kâğıda kaydederken.

"İyi birine benziyor." Başımı test kitapçığına doğru salladım. "Henüz bir sonuca varamadın mı?"

"Kesin bir şey yok. Bazı düşüncelerim var ama biraz daha araştırma yapmam, birkaç görüşme daha yapmam, belki bir iki değerlendirme daha yapmam gerekiyor. Size haber veririm."

Bu konu hakkında benden çok daha fazla şey biliyor, bu yüzden işin terapi kısmına hemen geçemeyeceğimiz için yaşadığım hayal kırıklığını bir kenara bırakıyorum. "Peki ne yapalım o zaman? Bir yerde öğle yemeğine ne dersin?"

"İyi bir piknik yeri biliyor musun?" "Hayır."

"O zaman bir tane bulalım."

Daha iyi koşullar altında onu dışarı çıkarıp gösteriş yapmayı tercih ederdim ama şu anda bu pek akıllıca değil. "Kulağa bir plan gibi geliyor."

Otoyola doğru engebeli yolda ilerlerken Harlow telefonuna bakıyor, sonra da küfrediyor. "Huzurumuz ve sessizliğimiz tükendi. Birimiz uzun süreli patlayıcı ishale yakalandığımızı iddia etmek istemiyorsa, kardeşlerim akşam yemeği için bir araya gelmemiz konusunda ısrar ediyorlar."

Bu iyi haber... ve kötü haber. Bazı cevaplara ihtiyacım var, ama onlarla her konuştuğumda konuşmayı bitiremedim. Onlar bana kız kardeşlerine yaptığım tüm pis şeyleri biliyormuş gibi bakarken nasıl olur da karşılarında oturup konuşmayı sürdürebilirim?

"Ne zaman?"

"Yarın gece." "Seçme şansım var mı?"

"Pek sayılmaz. Bir süreliğine onları atlatabilirim ama eşlerinin de ısrarcı olduğundan eminim. Bu yüzden korkarım ki aile huzurunu korumak istiyorsam bundan kaçış yok."

İç çektim. "Nerede?"

"Maxon ve Keeley'nin yeri. Yakın zamanda Sunshine Coast Bed and Breakfast'ı açtılar. Gerçekten rahatlatıcı bir yer. Keeley'nin kitschy cazibesiyle dolu. Britta'nın annesi onlar için çalışmak üzere Chicago'dan Maui'ye taşındı ve size şunu söyleyeyim, o kadın yemek yapabiliyor. Özel ve rahat olacak."

Kardeşleri bakıp yargılarken mi? Kulağa eğlenceli geliyor. Yine de, bu Harlow'un hayatındaki uyumu koruyacak ve onun için önemli, bu yüzden söyleyemem

Hayır.

İç çekiyorum. "Onlara orada olacağımızı söyle."

Evde, Harlow'un çoğu zaman profesörler ve meslektaşlarıyla telefonda konuştuğu, düşük tempolu bir öğleden sonra geçirdikten sonra, neyin işe yarayıp neyin yaramadığını anlamak için geçmişteki ve şimdiki diğer renk yorumcularını izliyorum. Eğer bunu başarabilirsem, kendi tarzımı geliştirmem gerekecek. Eğer sorunlarımın üstesinden gelebilirim, bu mücadeleyi dört gözle bekleyeceğim.

Güneş batmaya başladığında, Harlow verandaya ayaklarını sürüyerek geldiğinde ben hâlâ iPad'imde klip izliyordum. Bir şey söylemek için başımı kaldırdığımda tamamen çıplak olduğunu fark ettim.

Konuşamıyorum, yeteneğimi kaybettiği için değil, nefesimi çaldığı için.

"Selam." Bana flörtöz bir gülümseme veriyor.

Harlow havasında. İçimden yüce bir güce şükrediyor ve şükürler olsun diyorum çünkü ona bir kez baktıktan sonra ben de öyle oluyorum.

"Hey." iPad'i bir kenara bıraktım ve gömleğimi çıkardım.

Bu onun dikkatini çekiyor ve iki kez bakması beni gülümsetiyor. Bakışları da hiç eskimiyor.

Bakışları fermuarıma doğru kayıyor. "Ne var?"

"Sikim ve sen bunu biliyorsun."

Sırıttırıyor. "Güvenebileceğim bir erkeğim olmasını seviyorum."

Alay ediyorum. "Daha öncekinin aksine. Zip-lining konusunda pısrık davranmak istedim. Pek erkekçe bir davranış değildi."

"Dehşet içindeyken tamamen erkeksiydin. İlk birkaç sürüşte sadece ciyaktın ve titredin," diye alay ediyor.

"Buraya gel, kadın." Ayağa kalktım ve fermuarıma uzanarak yaklaştım.

"Sana erkekçe vereceğim."

"Hiç sormayacaksın sanmıştım..." Harlow yaklaşıyor, kalçaları sallanıyor.

Kıyafetlerimin geri kalanını çıkarıyorum ve alacakaranlıkta çıplak olarak ona katılıyorum. Kollarını boynuma doluyor ve bana gülümsüyor. Gözleri yaramazlık, mutluluk ve davetle parlıyor. Bir sonraki konuşmamı yapmadan önce düşünmüyorum.

"Senden hoşlanmaktan fazlasını yapmama hazır mısın, Harlow? Seninle seksten daha fazlasını istemeye?"

Ben de o yöne doğru gidiyorum ve eğer takılmanın ötesinde herhangi bir ilişkiyi reddedecekse kalbimi tehlikeye atmamayı tercih ederim.

Sertleşiyor ama geri çekilmiyor. "Bilmiyorum. Senden hoşlanıyorum. Seninle eğleniyorum. Sana yardım etmek istiyorum. Ama bunları hem hissetmek hem de itiraf etmek kolay. Aramızda bir şeyler olduğunu inkar etmeyeceğim. Ama 'daha fazlası' kısmına aşına değilim. Bu romantizm olayını hiç yapmadım."

"Asla mı?"

Elimden kurtulan Harlow başını sallıyor. "Ben sekiz yaşındayken San Diego'dan Hawaii'ye taşındık. Maui'nin küçük bir kasaba gibi olabileceğini biliyorsun ve biz buralı değildik. Elbette burada yaşıyorduk ama buranın yerlisi değildik."

Bu doğru. Buradaki insanlar birbirlerine sıkı sıkıya bağlılar ama yabancılara ve yeni gelenlere karşı soğuk davranabiliyorlar. "Anlıyorum."

"Ayrıca, benden hoşlanan herhangi bir erkeği ya ağabeylerim uyarırdı ya da ben onun hormonlu bir ergen olduğunu anlayıp ilgimi kaybederdim. Eğer ilişki havuzuna ayak parmağımı sokmak isteseydim, ailemin sonsuz bağlılık versiyonunu görmem yeterliydi. Ondan sonra, onsuz daha iyi olacağımı düşündüm."

"Çok kavga ettiler mi?"

"Açıkça değil. İkisi de daha çok el altından iş yapıyorlar. Annemin 'yanlışlıkla' babamın en sevdiği gömleğine oje dökmesi ya da babamın yıldönümlerini 'unutup' onun yerine bir gecelik iş gezisi planlaması gibi pasif agresif şeyler yaparlardı. İlişkileri sahte bir kibarlığın altında soğuk ve çekişmeliydi. Aşk ikisini de mutlu etmiyordu, ben de neden uğraşayım ki diye düşündüm."

Vay canına. Ve nişanlısı evlilikle ilgili en kötü korkularını pekiştirdi. Silahtan korkmasına şaşmamalı. "Bu şekilde olmaması gerekiyordu."

"Hollywood'un bize söylediği bu," diyor omuz silkerek. "Ama kim bilir? Aramızdaki her neyse, her seferinde bir gün olarak kabul edebilir miyiz?"

"Evet. Bu fikri sevdim. Senin beni, benim de seni tanımaya ihtiyacım var. Sadece bir şansımız olup olmadığını öğrenmek istedim... Son zamanlarda çok şey yaşadın ve Butler'ın seni uzun bir süre ilişkilerden uzak tutmasını anlayabilirim."

"O pisliğe benim üzerimde böyle bir güç vermeyeceğim. Ama açıkçası birlikte bir ya da iki geceden fazlasını geçirecek kadar hoşlandığım birini bulmayı beklemiyordum. Bu yüzden beni şaşırttın."

"Sen de beni şaşırttın. Hayatımı çözene kadar yalnız kalacağımı sanıyordum. Ama bu çok daha iyi. Eğlenceli ve zekisin. Ve biraz da gizemlisin."

Hafif kahkahası kafamın içinde bir melodi gibi. "Demek istediğin, emeklilik sonrası sıkıcı hayatını sarsacak çılgın biri olmadan sıkılacağın."

"Onun gibi bir şey. Ama burada olduğun için mutluyum."

Daha kişisel konuşmak istiyorum ama sanki onun konfor alanının sınırlarına yaklaşıyormuşum gibi geriliyor. Yapmak istediğim son şey, onu çok fazla sarsmak ve böylece başa çıkamayacağına karar vermek.

"Ben de... um, mutluyum." Bana iyi tanıdığım o muzip sırıtışını gönderiyor. Daha güvenli bir bölgeye geri dönüyor. "Havuzda biraz şehvetli sekse ne dersin?"

Harlow duygusal yakınlığı ya mizahla ya da seksle ya da her ikisiyle birden gömüyor. Bana hayatında bir takılma ya da yaz sevişmesinden daha fazlası olarak yer verme şansı vermesini istiyorsam buna ince bir son vermem gerekiyor.

"Buraya gelmeye ne dersin?" Kollarımı açıyorum. Temkinli bir şekilde kollarıma atılıyor. "Ne oldu?"

"Sadece bir dakikalığına sana sarılmak istiyorum."

"Emin misin?" Bana karşı sallanıyor, kendini sert aletime sürtüyor.

Kadın gerçekten adil oynamıyor. "Daha fazla eğlenebilirdik..."

Onu sabit tutmak için bir elimle kalçalarını kavriyorum. Beni çılgınca bir cinsel açlığa sürüklemesine izin verirsem -ki bu büyük bir olasılık-sevişmeyi bırakıp bunu anlayacak kadar uzun süre sevişirsek nelere sahip olabileceğimizi asla öğrenemeyeceğim. "Bir dakika içinde. Bir erkeği eğlendirmek, ha?"

İç çekerek sonunda usulca kollarıma yerleşiyor. Küçük bir kız. Vücudundan sıcaklık yayılıyor. Bunun onu ne kadar gerdiğini hissedebiliyorum ama şu anda bana güveniyor. Kaçmıyor. Ben buna zafer diyorum.

Seksimizi cinsel organlarımızdan daha fazlası ile ilişkilendirmeye devam etseydik daha da tatlı olurdu.

Omzuna üç öpücük bıraktıktan sonra yüzümü boynuna doğru kaldırıyorum, dudaklarım kulağına değiyor. "Çok güzelsin, Harlow. Seninle birlikte olmayı seviyorum. Sana kendini hiçbir erkeğin hissettiremediği kadar iyi hissettirmeyi seviyorum."

Omuzları geriliyor ve avlu ışığının halesinde bakışlarımla buluşacak kadar geriye eğiliyor. Sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerimi süzüyor. Onun için tehlikeli bir yere yaklaşıyorum.

"Ne istiyorsun, Weston? Gerçekten mi?"

Seks yaptığımızda birkaç dakika içinde demek istemiyor. Konuşma sorunlarım üzerinde birlikte çalışırken önümüzdeki günler ve haftalar boyunca demek istemiyor. Bunun uzun vadeli bir şey olup olmadığını gerçekten merak ettiğimi anladı.

"Bilmiyorum bebeğim. Dediğimiz gibi, her gün bir gün."

Kaşları çatılıyor ve aralarında küçük bir çizgi belirliyor. "Evet. Adil bir uyarı: Sonsuza dek mutlu olmak için yaratıldığımı sanmıyorum. Simon kuralları anlamıştı. O da romantizm aramıyordu. Ama sanki sen arıyormuşsun gibi geliyor. Ben öyle biri değilim."

Omuz silkiyorum. "Ben de hiç öyle olmadım. Sadece bizi hissediyorum. Bundan zarar gelmez, değil mi? Belki bir yere varmaz. Biraz merak etmiyor musun?"

Harlow sözlerimi tartıyor. "Olabilirim. Olmak istediğimden daha fazla."

Nefes nefese kabullenmesi dürüstçe. Romantizmden hoşlanmadığını düşünüyor ama ben saçmalık diyorum. Yirmi dolarına bahse girerim ki sırf seksi oldukları için kimseyle yatmaz. Çarşafı yaktığı adamı gerçekten sevmek ya da ona saygı duymak isteyecektir.

"Tek söylediğim, hadi bunu çözelim. Oh, ve senin içinde olmak için havuza girmeyi bekleyebileceğimi sanmıyorum."

"Güzel. Ben de beklemek istemiyorum."

Onu kendime doğru kaldırıyorum ve kışını avludaki masanın üzerine koyup dizlerini yavaşça ayırıyorum. Beni izliyor ve bakışlarını vücudumun her yerinde hissetmek hoşuma gidiyor. Onunla birlikte olmak omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve kanımı heyecanla dolduruyor. Ama şimdi göğsümdeki şeyleri de şüpheli bir şekilde yumuşatıyor.

"Hey, burada kimse var mı?" Evin içinden tanıdık bir sesin seslendiğini duyuyorum. Harlow soluk soluğa masadan fırladı. "Kim o?"

Aceleyle şortumu kaptım ve fermuarını çektim. "Davetsiz geldiği için yakında öldüreceğim kardeşim."

Elbette Harlow hakkında görüşlerini almak istiyordum ama çırılçıplak ve çok seksi görüldüğü bir anda değil.

"Kahretsin," diye tıslıyor. "Burada ne bir havlun ne de bir parça giysim var."

Avluya bakıyorum ve tişörtümden başka bir şey göremiyorum. Tişörtü ona doğru fırlatıyorum, o da kafasına geçiriyor. İnlemek istiyorum. Aksine, daha seksi görünüyor. Meme uçları mavi kumaşı dürtüyor. Etek ucu kalçalarıyla flört ediyor. Onu benim tişörtümün içinde görmek ve üzerinde bu sahiplik damgasının olması kesinlikle bana bir şeyler yapıyor. Ve bariz ereksiyonumu örtmek için hiçbir yolumun olmaması gerçekten iyi değil.

"Noah?"

O sesle duruyorum. Kesinlikle Trace'in sesi *değil*.

Hay sikeyim.

"Yanında bir kadın mı getirmiş?"

İç çektim. "Annemi getirdi."

Harlow'un çenesi düşer. Gözleri faltaşı gibi açılır. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Bahçede saklanabileceğim bir delik var mı?"

"Hayır." Elini tutuyorum. "Bu işi yüzüsüzce halletmemiz gerekecek, bebeğim." "Eğer magazin gazetelerini biraz olsun okuyorlarsa son birkaç gün birlikte."

"Aynen öyle." Ve ailemdeki hiç kimse benim bir aziz olduğumu düşünmediği için, Harlow'la yattığımı biliyorlar.

Belki de bu kılık değiştirmiş bir lütuftur. En iyi halinde değilken bana sarılan bu kadınla tanışacaklar. Belki de onun gerçek yüzünü görecekler. Belki de ben görürüm. Belki de benim bulamadığım kusurları onlar bulacak... Ya da onun şüphelendiğim kadar harika biri olduğunu anlayacaklar.

Elini çekiştiriyorum ve açık akordeon kapıya yöneliyorum. "Dışarıda, Makuahine."

"Bu ne anlama geliyor?" Harlow fısıldıyor.

"Hawai dilinde anne ya da anne demek."

"Anladım. Teşekkürler."

"Rica ederim, *ku`uipo*."

O bana bu kelimenin ne anlama geldiğini sormadan, annem ve kardeşim verandaya açılan geniş, geri çekilmiş kapının diğer tarafında beliriyorlar. Trace sırtıyor. Annem kısa bir süre duruyor ve kıyafetsizliğimize ve kenetlenmiş ellerimize bir bakış atıyor.

"Merhaba," diyorum garip sessizliğin içinde.

Trace bir kakhaha atarak buzları eritir. "Önce aramalıydık."

Başımı salladım. "Güzel olabilirdi. Bu Harlow, kardeşim. *Makuahine*, merhaba de."

Kardeşim Harlow yarı çıplak değilmiş gibi davranarak usulca elini uzatıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de." Gülümsemesi gergin ama durumu zarafetle idare ediyor.

Annem onu bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme dans ediyor ve elini tutuyor. "Merhaba, Harlow." Sonra bana döndü. "O senin *Nalohia'n* mı?"

Kız arkadaşım. Harlow'un bu terime itiraz edip etmeyeceğini bilmiyorum ama bu annemi çok daha iyi hissettirecektir. "Evet."

Harlow biraz şaşkın görünüyor ama annem ona dönüp elini sıktığında ona cesaretlendirici bir gülümseme veriyorum. "Anladığım kadarıyla son zamanlarda çok şey yaşamışsın. Umarım oğlum seni mutlu ediyordur. Ve sen de onu mutlu edersin."

Harlow rahatlar ve gülümsemesi samimi görünür. "Yüzüme bir gülümseme yerleştirmekte üstüne yok."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz verdiği cevabın ne kadar müstehcen olduğunu fark eder ve yüzü kızararak gözlerini kapatır. Trace gülüyor. Gülmemek için elimden geleni yapıyorum. Annem bile eğlenmiş görünüyor.

"Yanlış söyledim. Onunla birlikte olmak kolay ve iyi bir dinleyici demek istedim. Bu not üzerine, ben yukarı çıkıp..." Üstüne bir şeyler giyeceğini söylerken iki kere düşünmüş gibi başını sallıyor. "Geri geleceğim."

"Dört gözle bekliyorum," diye arkasından sesleniyor Trace.

Elimi sırtına koyuyorum ve merdivenlere doğru koşarken şakağına bir öpücük konduruyorum. "Biz burada olacağız."

Üst kata doğru gözden kaybolur kaybolmaz, tişörtümü çıplak poposunun üzerinden dikkat çekmeden aşağı çekmek için elinden geleni yapıyor, Trace sessiz bir kahkaha patlatıyor. "Kırmızının yüz tonuna döndü. Üzgünüm ama bu çok komik."

Omuz silkiyorum. Ereksiyonum bekleyecek. Annemi birkaç gündür görmedim ve ziyaretleri kötü bir zamanlama olsa bile burada olmalarından mutluyum. "Daha sonra yüzebiliriz. İçeri gel. Oturun." Odanın diğer tarafındaki kanepeyi işaret ediyorum. "İçecek bir şey alır mısınız?"

"Kahve," diye rica etti annem.

"Bir şişe suyun var mı?" Trace soruyor.

İkisine de istedikleri içeceği getirdikten sonra aceleyle aile odasına dönüyorum. Harlow birazdan inecek ve ben de ailemle birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum.

Onlar mutlu bir şekilde yudumlarken ben de kardeşimin yanındaki sandalyeye oturuyorum. "Harlow Kaliforniya'dan geliyor. Konuşma patolojisi alanında yüksek lisansını yeni tamamladı ve gelişimsel olarak gecikmiş çocuklarla çalışmak istiyor. O... farklı biri."

"Çıktığın birinden mi?" Makuahine memnuniyetle kahvesini karıştırıyor. "Sanki o senin denginmiş gibi geliyor."

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Evet. Ama o karmaşık biri."

"Bir meydan okumaya ihtiyacın var. Geçmişte seni kadınlarla gördüğümde, onları kabul edebilir ya da bırakabilirmişsin gibi görünüyordun. Bu seferki... belki de değil."

Öyle hissettiriyor. "Eski kocasının ona yaşattıklarından sonra, onunla işleri ağırdan almalıyım."

"Tabii ki." Annem sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi bana gülümsüyor.

Trace şaşkınlığıma müdahale ediyor. "Harlow'la konuşmak için sabırsızlanıyorum. Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?"

"Eski sevgilisi ya da düğün hakkında konuşmak istemiyor. Adada yaşayan erkek kardeşleri ve onların eşleriyle yakın. Aslında bu evi bana kardeşleri sattı. Ev bakıcılığı yaptığı için tanıştık."

Kardeşimle bakışıyoruz ve onun ne düşündüğünü biliyorum. *Neden gitmiyor?* Onlara konuşma problemlerimden bahsetmedim. Annemi endişelendirmek istemiyorum ve kardeşimi ne kadar sevsem de... onun koca bir ağzı var.

"Yani siz ikiniz yeni mi tanıştınız?"

"Onun gibi bir şey. Burası büyük bir yer ve her ikisi de yeni evlenen ve aile kurmaya çalışan erkek kardeşleri dışında gidecek başka bir yeri yoktu, bu yüzden bir süreliğine burada kalıyor. Beni kabuğumdan çıkarıyor. Hatta bugün erken saatlerde zip-lining yapmaya gittik."

"Sen mi?" Trace afallamış görünüyor.

"Biliyorum. Beni tatlı dille ikna etti. Sanırım yarın ona sörf yapmayı öğreteceğim. Bu onu bir süre meşgul eder."

"Yemek mi yapıyor?" diye soruyor annem.

"Evet. Harlow'un kalmasına sevinmemin bir diğer nedeni de buydu. Çok iyi domuz rostosu yapıyor."

Trace koltuğunu düzeltiyor ve sadece benim kulaklarım için mırıldanıyor. "Onu yanında istemenin tek sebebinin bu olmadığını biliyorum."

Annem hiçbir şey duymamış gibi davranırken ben de kayıtsızca gülümsüyorum. "Seni gülümsetiyor mu?"

"Evet." Bazen beni de çileden çıkarıyor, ama umursamasaydım, beni hiç sinirlendiremezdi.

"Mükemmel. Ve sana zevk veriyor mu?"

Trace neredeyse suyunu tükürüyordu. "Makuahine, ne biçim soru sordun." "Ne? Bu önemli. Fikir alışverişinden daha fazlası olmalı."

Yüzümün hafifçe kızardığını hissediyorum. "Evet, öyle. Bu konuyu kapatabilir miyiz?"

Harlow, dökümlü bir pantolon ve parıldayan siyah bir atletle merdivenlerden hızla iniyor. Bir şekilde rahat ve zarif, özellikle de gülümsemesi yerindeyken. "Bunun için üzgünüm. Tekrar deneyelim. Ben Harlow. Tanıştığımıza memnun oldum, Trace. Sen ve kardeşin birbirinize çok benziyorsunuz." Trace onun elini sıkıyor ve sırtarak ona bakıyor. "Bunu çok duyuyoruz. Sizinle tanışmak güzeldi. Ve yemin ederim, eğer Noah sözünü tutarsa

Gelecekte habersiz gelmeyeceğim."

"Bayan Weston, merhaba. Sizinle tanışmak çok güzel. Size bir içki getireyim mi?" Annem onaylayan bir baş hareketiyle ona bakıyor.

"Ben Malya." "Onlara bir şeyler getirdim. Otur ve bize katıl."

Geliyor ve sonraki iki saat boyunca adada ziyaret etmeyi sevdiğimiz yerler, Makuahine dışında herkesin poi'den nefret ettiği gerçeği, anakaradan Hawaii'ye taşınmakla burada büyümenin nasıl bir şey olduğu gibi her konuda sohbet ediyoruz. Biraz da benim kariyerimden, Harlow'un konuşma patolojisine devam etme planlarından ve Trace'in daha fazla para kazandıran bir iş yapmak için mevcut işini bırakmaya olan ilgisinden bahsediyoruz.

Kolay sohbet beni neşelendiriyor. Sanki Harlow aileme uyum sağlamış gibi. O ve annem ev dekorasyonu programlarına ve The Rock'a olan ortak tutkuları üzerinden bağ kuruyorlar. Kardeşim ve ben başımızı sallıyoruz.

Makuahine kahvesini bir kenara bırakıp ayağa kalktığında Harlow'un elini tutar. "Seninle konuşmak çok güzeldi ama saat neredeyse on oldu, bu yaşlı kadının yatma vakti çoktan geçti. Umarım tekrar karşılaşırız." Bana döndü. "Beni dışarı çıkarır mısın, *keikikane*?"

"Evlat," Harlow'a tercümanlık yapıyorum. "Hemen döneceğim."

Harlow kirli bardakları ve boş şişeleri mutfığa götürürken aileme, "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," diyor. "İyi geceler."

Annemize yardım ederken kardeşimi takip ediyorum.

Araba.

"O harika biri," diyor Trace. "Sen gerçekten... tamamlanmış görünüyorsun. onunla birliktesin. Kaçmasına izin verme."

Harlow'a karşı hissettiklerimi tam olarak anlatıyor. Onun gözlemleri benim hislerimi doğruluyor. "Sağ ol, kardeşim. Elimden geleni yapacağım."

"Senden hoşlanıyor ama çekingen biri." Annem başını sallıyor. "Korkuyor."

"Evet." Ama denemeye devam etmeliyim.

"Bence o seni çok mutlu edebilir, *keikikane*. Ama önce onun kalbine ulaşmalı ve kendini güvende hissetmesini sağlamalısın."

Yani Harlow hakkında şüphelendiğim ve inandığım her şey doğru çıktı. Şimdi ilişkimiz hakkında daha objektif olan insanlar da bunu doğruladığına göre, onunla geldiğim nokta hakkında kendimi çok daha iyi hissediyorum. "Yapmayı planladığım şey bu."

Ne pahasına olursa olsun.

chapterEIGHT

O Ailem gittikten sonra, bakışlarım Harlow'a kilitlenmiş bir şekilde geri dönüyorum. Yüzünün her yerinde pişmanlık vardı. "Özür dilerim. Seni verandanda baştan çıkarmaya çalışmanın, ailenin önünde seni utandıracağını hiç düşünmemiştim.

aile."

"Yapmadın, bebeğim. Sorun değil. Seni seviyorlar."

Biraz rahatlıyor. "Ben de onları sevdim. Annen seni gerçekten seviyor. Çok gurur duyuyor."

Ses tonundaki kıskançlık beni duraksatıyor. Beni bir kez düzelttikten sonra annesinin onunla gurur duyduğunu tekrar varsaymıyorum. "Geçen hafta sonundan beri annenle konuştun mu? İyi bir evlilik yapmanı istediğini biliyorum ama şimdi yapmadın."

Harlow sanki önemli değilmiş gibi omuz silkiyor ama bence içten içe önemli. "Düğünden kaçmak, ona yaşattığım uzun hayal kırıklıklarının sadece sonuncusu. Altı yaşındayken Bayan Hattfield'ın Dans Akademisi'nin yıldızı olmak istememişim. Babamın Hollywood'daki müşterilerinden biri bana iş bulabileceğini söylediğinde çocuk model olmak istememişim. On sekiz yaşındayken Miss San Diego County olmadım çünkü kazanmasını garantilemek için jüri üyelerinden ikisiyle yatan bir yarışmacının yapay şirretliğine dayanamadım, bu yüzden bikini altlarına buz gibi sıcak sürdüm. Genel olarak, annemin ismine herhangi bir şatafat katmadım, böylece country club arkadaşlarının geri kalanı o odaya girdiğinde ooh ve aah diyebilirdi. Her zaman tam potansiyelime ulaşamadığımı düşüneceği gerçeğiyle yaşamayı öğrendim."

Harlow bana beklediğimden daha fazla bilgi verdi. Genelde bu iyiye işarettir, her ne kadar annesi tamamen eğilmiş gibi görünse de. "Bunlar onun hayalleriydi. Sen kendi hayallerinin peşinden gitmekte haklıydın."

"Evet, ama bana sürekli çok iradeli olduğumu söylüyor. Simon'ı terk ettikten sonra günlerce beni aramaya çalıştı. Cevap vermedim. Onu daha iyi hissettirecek hiçbir şey söyleyemiyorum."

Yani yakın değiller ve onun için üzülüyorum. Eğer böyle bir ayrılık yaşısaydım, makuahine'imın tesellisine ve bilgece sözlerine gvenebileceğimi biliyordum. Harlow, kendi sonsuza dek mutlu yaşıamlarına daha yeni başlamışken kardeşlerine sırtını dayamayı asla istemez. Kendini tamamen yalnız hissediyor olmalı.

Öyleydi. Şimdi beni yakaladı.

"Söylemek istediğin her şeyi bana her zaman söyleyebilirsin," diye söz veriyorum ona.

"Teşekkürler." Ama daha derin duygularını açığa vurmuyor ya da en içten düşüncelerini bana amıyor. "Artık ailen gittiğine göre, beklenmedik misafirlerimiz gelmeden önce kaldığımız yerden devam edebilir miyiz?"

"Bu hoşuma gider." Kendini biraz daha savunmasız hissettiğinde ona dokunabilirsem, onu daha fazla açabilirim. Her kk şeyin yardımını olur.

İkimiz de ne istediğimizi biliyoruz ve söze gerek yok. Elini tutuyorum. Parmaklarını benimkilere doluyor ve onu yukarı çıkarmamı sağlıyor.

Sitimde onu yavaşça baştan çıkarıyorum, her hareketini dudaklarımın bir fırçası, boynuna bir ısırık, kulağına bir fısıltıyla noktalıyorum. Dokunuşumun altında nefesi kesiliyor. Titriyor. Boynundaki nabız hızlanıyor.

"Noah..."

"Sorun ne bebeğim?" Atletinin askısını parmaklarımla koparıyorum ve dudaklarımı yeni açıkta kalan tenine bastırıyorum.

"Acele et." stn başının üzerinden geçirmek için etek ucuna uzanarak konuyu zorlamaya alışıyor.

Bileklerinden tutup onu durduruyorum. "Bütün gece bizim."

Tartışmak ister gibi göründüğünde, ağzımı onunkinin üzerine koyuyorum ve itirazını yutuyorum. Kk bir soluklanmadan sonra yavaş yavaş direnme isteğini kaybediyor. Elleri yumuşuyor ve omuzlarıma sarılıyor. Sonra pcğ derinleşiyor. Vücudu benimkine karşı eriyor. İ ekişi bana teslim olduğunu söylüyor.

Sonunda bana bir şeyin kontrolünü verecek kadar güveniyor. Bu sadece seks olsa ve geçici olsa bile, bu bir ilk adım.

Kıyafetlerini çıkarmakta yavaş davranıyorum. Vücudunu pmekte daha da yavaşım. Kokusunu içime çekerek ve ona içinde olmak için sabırsızlandığımı söyleyerek zaman geçiriyorum. Teninin üzerinde oyalanıyorum, dilimle göğüslerini yıkıyorum, sonra başımı kalçalarının arasına sokana kadar vücudunda ilerliyorum.

Nefes nefese, parmaklarını saçlarıma daldırıyor ve beni daha derine, daha uzuna, daha tatlıya davet ediyor. Dilimdeki ambrosia gibi ve onun özel tadının asla doyamayacağım bir şey olduğunu biliyorum.

Ona bir çift nefes nefese, gırtlaktan orgazm yaşattıktan sonra, vücuduna ve içine doğru kayıyorum - dilimi ve sikimi aynı anda dolduruyorum. Onu alıyorum, etrafına sarılıyorum. Sanki karşılıklı, sözlü olmayan bir anlaşmayla, onlarsız güvende olacağımıza karar verdiğimiz ilk andan beri prezervatif kullanmadık. Beni büyüleyici saten sıcaklığıyla sardığını hissettiğimde, uzun ve yüksek sesle inliyorum.

Altımda, Harlow kamburunu çıkarıyor ve kalçalarını çevirerek beni tahrik ediyor.

Kalçalarını kavradım ve onu altımda tuttum. "Yapma. Seni yavaşça sevmeme izin ver."

Sabırsız ihtiyaç iç çekişleriyle protesto ediyor. Vücudu ve kaçamak hareketleri beni çıldırtmasa sevimli olduğunu düşünebilirdim. Acele etmemek ve bunu sonlandırmak istiyorum, vücudundan alabildiğim her zevki almak istiyorum ama kendimi bir yumruğumu saçlarına sarmaktan ve bakışlarını doğrudan benimkine çevirmekten alıkoyamıyorum. İçine dalarken gözlerine bakıyorum, iniltisini içime çekiyorum.

Harlow'un üstümde olmasını, bana binmesini seviyorum. O dört ayak üzerindeyken ve parmaklarım silik izler bırakana kadar kalçalarını kavrarken onu arkadan almak için bir şans daha istiyorum. Ama her şeyden çok, onun üstünde olmayı, vücuduna hükmetmeyi, onu tamamen kontrolüm altında tutmayı kesinlikle seviyorum. Eminim bu benim hakkımda bir şeyler söylüyor ama umurumda değil. Ve kendimi onun bedenine bastırıyorum, tıpkı kendimi onun ruhuna bastırdığımı umduğum gibi.

Bir iniltiyle ona binmeye başladım. O da karşılık veriyor, ayaklarını yatağın üzerinde düzleştiriyor, kalçalarıyla bana sarılıyor, her darbemi karşılamak için kalçalarını yukarı kaldırıyor. Bakışlarımı onunkilerden hiç ayırmıyorum.

"Beni içinde istediğini söyle," diye homurdanıyorum. "Seni içimde istiyorum."

Çılgınca fısıltısı beni yakıyor. "Beni daha derinde istediğini söyle."

"Evet..." diye pantolonunu indiriyor. "Seni çok derinden istiyorum." "Bana benim olduğunu söyle."

Harlow tereddüt eder. "Noah... Oyun oynama."

"Neden bunun bir oyun olduğunu düşünüyorsun?" Çok ciddiylim.

Yavaş, sabit vuruşlara devam ediyorum, onun yakıcı dokunuşuna teslim olmamaya ve diri diri yanmamaya çalışıyorum. Bu çok önemli. *O* önemli. Eğer ondan seksten fazlasını istiyorsam, hem ikna edici hem de iddialı olmam gerekecek.

"Şimdi konuşmak istemiyorum."

"Sadece sevişmek istiyorsun. Tahmin et ne oldu, bebeğim? Üstte olan benim, kararları ben veririm. Ve daha fazlasını istiyorum. Kafanın içine girmek istiyorum. Ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Benim olduğunu kabul etmeye hazır olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Şimdilik, evet. Daha hızlı..." diye mırıldanıyor.

Hızımı yavaşlatıyorum. "Orgazm olmak için acele etmiyorum. Aslında, sen benimle konuşana kadar bunu daha da yavaşlatabilirim." Öyle yapıyorum, pekmez gibi bir hamleyle içine giriyorum. "Bütün gecem var."

"Hayır!" Tırnaklarını omuzlarıma batırıyor ve başını geriye atıyor. "O zaman bana bak," diyorum. "Benim misin?"

Bir an sürüyor ama omurgasını çözüp tekrar bana odaklanıyor. Bakışlarımız birleştiğinde, omurgamdan aşağı bir zonklama geçiyor. O da bunu hissediyor. Bunu anlayabiliyorum. Keskin nefes alışını duyuyorum ve tüylerinin diken diken olduğunu görüyorum.

"Söyle. Bana benim olduğunu söyle."

"Yapma bunu," diye haykırıyor ben içine kayarken. Vücudu kıpırdıyor. Nefesini kaybediyor. Gözleri tekrar kapanıyor.

Çenesinden tutup bakışlarını geri çekmeye zorluyorum. "En azından yaz için, Harlow. Bana o kadarını ver."

"Her seferinde bir gün yaşayacağımızı söylemiştin," diye nefes nefese geri itiyor. "Ve yapacağız. Ama şu anda bana verdiğinden biraz daha fazlasına ihtiyacım var bebeğim.

Dene."

Bir sonraki hamlemde feryat ederek kalçalarını çeviriyor. Sıkılaştığını hissediyorum. Yaklaşıyor. Düşüncelerinin çoğu zevkle doluyken ona daha fazlası için baskı yapmak kirli bir havuz, ama ona çiğ ihtiyacım var. Bunun sikişmekten daha fazlası olduğunu kabul etmesine ihtiyacım var.

"Beni itmeyi bırak." Göğsümü itiyor ve beni hazırlıksız yakalıyor.

Bileklerini tutup yatağa yapıştırıyorum ve onu kendime doğru açıyorum. "Panik yapma... İtmiyorum bebeğim. Sana asla zarar vermeyeceğim. Sadece senden daha fazlasını istiyorum. Yavaş gideceğim. Yavaş olacağım. Rahatla."

Bu sözleri söylerken bile bu gece şansımı sonuna kadar zorladığımı biliyorum. Hayal kırıklığı acı ama o beni tamamen uzaklaştırmadan önce geri çekilmem gerekiyor. Geri çekilmek yenilgi gibi geliyor ama onu benimle bedeninden fazlasını paylaşmaya zorlayamam. Yanıyor ama sabırlı olmak zorundayım.

Sözlerimi vücudunda gezinerek ve başparmağımı şişmiş klitorisinde gezdirerek pekiştiriyorum. Sarsılıyor ve sırtını kamburlaştırıyor. Bakışları yukarı sıçradı

Vücudunun içinde daha derine, daha sert, daha hızlı ilerlerken bizi birbirimize kaynaştırıyor.

"Noah!"

Sesindeki şehvetli sıkıntı içimde yeni bir ateş yakıyor. Bütün yaz benim. Ona ulaşacağım. Ben böyle inatçıyım. Savunmasını bıraktığında, bana zevkten daha fazlasını hissettiğini de kanıtlayacaktır. Ama şimdilik, ona istediği ve ihtiyaç duyduğu şeyi vereceğim ve bunun onu daha fazlası için geri getirmeye yeteceğini umacağım.

"Buradayım," diye onu temin ederim. "Benim için gel."

Altımda kıvranıyor ve kenetleniyor, nefesi kesik kesik ve kesik kesik. Sonra kulaklarımda çınlayan bir çığlık atıyor ve sikimin tüm kontrolünü elinden alıyor. Elimde değil; onu roketatar ve havai fişek gibi bir mutluluğa doğru takip ediyorum.

Bittiğinde ve yanımda nefes nefese kaldığında, ona doğru bir bakış atma riskini göze alıyorum. Yüzü kızarmış bir halde tavana bakıyordu. "Bilgin olsun, ben kimseye ait değilim."

Korkularını hafifletecek bir şey düşünmeden banyoya girip aramızdaki kapıyı kapatıyor.

"Siktir," diye mırıldandım.

Bu kadının nesi var? Tahminlerim var ama emin değilim. Kalbinde derin yaralar var, Simon Butler'dan değil, anlamadığım bir şeyden. Yarın akşam kardeşleriyle yiyeceğim yemeği neredeyse iple çekiyorum. Neredeyse. Tüm şüpheli konuşma yeteneklerimin bocalamasını engelleyebilirim, bazı cevaplar alabilirim.

Harlow bir süre sonra banyodan çıktığında kapıda bekliyordum. "Seni üzmem istememiştin."

"Biliyorum." İç çekiyor. "Panikliyorum ve... daha fazlası için hazır değilim." Bunu düşünmekten bile çok korkuyor. "Belki de daha azına hazır değilim." Kaşlarını çatıyor. "Düşünmem gerek."

Bununla birlikte, Harlow elimden kurtuldu ve yatak odamdan çıktı. İsteksizce gitmesine izin verdim. İtmeye devam edersem, onu sadece kapıdan dışarı itmiş olacağım. Belki de askeri bir üsten daha fazla savunması olan bir kadına yatırım yapmaya çalışmaktan vazgeçmeliyim.

Belki... ama bence artık çok geç.

Bir lanetle, durulanmak için duşa girdim. Bir kadını elde etmekte hiç sorun yaşamadım. Hiç birini elimde tutmak istemedim, yani bu sorun tamamen

Yeni. Onun tarafında olduğuma onu ikna etmek için ne yapmam gerektiğini bulmalıyım. Bana neden acı çektiğini söyleyecek kadar açılmazsa zor bir iş.

Havlumu alıp yatak odasına geçtikten sonra onu odamda, yatağımda kıvrılmış halde bulacağımı umuyorum. Her gece yanımda uyuyormuş gibi yapıyor. Ama hiç uyumuyor. Samimiyetten kaçınma mı? Muhtemelen.

Bu gece onu hiçbir yerde bulamazsınız.

Üzerime bir şort geçirip koridora çıkıyorum. Yatak odasının kapısı aralık ve komodinin üzerindeki lamba küçük bir altın ışık çemberi yayıyor. Kulağındaki tomurcukları ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını aydınlatmaya yetiyor. Bir CD kutusunu göğsüne bastırmış, gözleri kapalı. Bir sızı göğsümü parçalıyor. Yüzündeki hüznün beni öldürüyor.

Sonunda yorganın altına girip ışığı söndürdüğünde ona bakıyorum. CD kutusunu yere bırakıp yan yatıyor ve birkaç dakika sonra uykuya dalıyor, şeklini zar zor seçebiliyorum.

Bekliyorum, Harlow'un uyuduğundan emin olana kadar onu izliyorum, sonra odasına girip kulaklarındaki tomurcukları nazikçe çıkarıyorum. İtiraz etmedi. Hiç kıpırdamıyor.

Kulaklıklar telefonuna bağlı. İkisini de alıp kulağıma takıyorum ve her ne duyuyorsa dinliyorum. Birkaç notanın kaybolduğunu, sonra da kesildiğini duyuyorum. Kaşlarımı çatarak çalma listesini açıp baştan başlamaya çalışıyorum ama otomatik olarak tekrar ediyor ve bir kadın sesi duyuyorum. Ardından gelecek olan müziğin önsözünü söylüyor.

"Merhaba, Harlow. Ben Keeley. Konuşmak istemediğini biliyorum. Ağabeyin gibisin." Küçük bir kahkaha atıyor. "Ama bazen kafamızdakileri çözmek için yardıma ihtiyacımız olur ve biliyorsun müzik benim dilim. Senin için seçtiğim şarkılardan oluşan bir CD yaptım. Eğer ihtiyacın yoksa ya da istemiyorsan, sorun değil. Ama bulduğum bir şey olanlardan sonra iyileşmene yardımcı olursa ya da konuşmak istersen, senin için buradayım tatlım. Maxon ve ben sevgilerimizi gönderiyoruz. Sen en iyisini hak ediyorsun ve Simon Butler o değildi. Neyse, umarım beğenirsin."

Baldızının neşeli olsa da nazik sesi kesilir ve ilk şarkı çalmaya başlar. Eski bir şarkı. Retro. Bir skaladan aşağı kayan ritimler, sonra tefler ve davullar. Daha önce duymuştum. Sadece hemen çıkaramıyorum. Bir kadın yalancı, aldatan erkek arkadaşı hakkında şarkı söylemeye başlıyor. Botlarının yürümek için yapıldığını söyleyene kadar bir şey anlaşılmıyor.

Gülümsemek zorundayım. Keeley'i tanımıyorum ama bu şarkıyı kesinlikle doğru söylüyor. Harlow'un zarif botlarının eski sevgilisini ezmesine izin vermeye hakkı vardı.

kapıdan çıkarken.

Bu şarkı bitiyor, sonra bir başkası başlıyor, bu daha neşeli. Kesinlikle ilkinden farklı bir döneme ait. Tanıdık da değil ve başka bir kadın şarkı söylemeye başladığında, chick rock'ımı yakalamam gerektiğini düşünüyorum. Şarkının sözlerini dinlediğimde, ayrılıktan dolayı hiç de üzgün olmadığını söyleyen bir tonda, beleşçi bir sevgiliye defolup gitmesini söylemekle ilgili olduğunu görüyorum.

"Elveda Sana', ha?" Mırıldanıyorum. Eğer Harlow bu şarkıyı söylüyor olsaydı, adını "Eat Shit and Die" koyardı.

Sonunu dinliyorum. Her iki şarkı da onun durumuna uygundu... ama ikisi de onu ağlatmamalıydı.

Bir sonraki şarkı da alışılmadık. Giriş, düzensiz bir ritimde bir tür gitar sesi gibi geliyor, neredeyse Karayip tarzı bir ritim. Başka bir kadın vokalist duyuyorum, sesini daha önce duymuştum. Sanırım Rihanna. Yalnız değilmiş gibi davranabileceğini ama kendine yalan söylemiş olacağını ve sadece hayalini kurduğu şeye sahip olmak için sahip olduğu her kuruşu verebileceğini söylüyor. Harlow'un içten içe böyle hissetmesi mümkün mü?

Birinin tek ve biricik sevgilisi olmak istiyor ama bunu itiraf etmekten korkuyor olabilir mi?

Çalma listesindeki bir sonraki parça, henüz doğru kişiyle tanışmamış olmakla ilgili radyoda duyduğum hareketli bir Michael Bublé melodisi. Keeley, Harlow'un aşka ihtiyacı olduğu ve aşkı istediği konusunda gerçekten kararlı görünüyor. Maxon'ın karısı evimde yatağımı ziyaret eden kadın hakkında benim bilmediğim bir şey mi biliyor? Bublé'nin bir gün birinin onu çalıştıracığını bildiğini ve böylece bunu çözmek için çalışabileceklerini söylediği bir satır beni çok etkiledi.

Harlow'la yapmam gereken şey bu mu? Sürekli itiraz ediyor ama bunun nedeni beni gerçekten istememesi mi yoksa bir ilişkide kalma gücümü ölçmeye çalışması mı?

İlginç sorular. Keeley ile konuşmam gerek. Ve kardeşleriyle. Belki Britta'nın da bir bildiği vardır. Harlow'un neden birdenbire hayattaki görevim haline geldiğinden bile emin değilim. Belki de düzeltemeyeceğim konuşma meselesinden kaçıyor ve düzeltebileceğimi umduğum kadına odaklanıyorum.

Ve belki de hayatımda ilk kez aşık oluyorum.

Akılda kalıcı pop melodisi bitiyor ve başka bir tanıdık şarkı kulaklarıma sızıyor. Bir Foreigner klasiği, binlerce kez duyduğum bir melodi. Bu onu ağlatan şarkı. Notaları şimdi tanıyorum. Evet, hayatında kalp ağrısı ve acı vardı. Tabii ki bunlarla tekrar yüzleşip yüzleşemeyeceğini bilmekte zorlanıyor. Köprünün geri kalanı nakarata doğru kayarken dinliyorum, Lou

Gramm'ın duygulu sesi aşkın ne olduğunu bilmek istediğini söylüyor, bir

büyük, ahenkli bir koro. Ayrıca birinin ona göstermesini istediğini mırıldanıyor.

Sorular bir kez daha kafamda dönmeye başladı ama sanırım ne yapacağımı biliyorum. Harlow'la denemek zorundayım. Sadece onun için değil, birinin -eski sevgilisinin değil- kırdığı kalbi onaran parlak zırlı şövalye olmak istediğim için değil. Onunlayken kendimi iyi hissediyorum. Kendim olabiliyormuşum gibi. Sanki beni her zaman güldürebilirmiş gibi. Sanki beni her zaman tahrik edecekmiş gibi. Sanki hayatımın sonuna kadar yanımda onunla mutlu olabilirmişim gibi.

Ben deli miyim? Dikkatimi kendi sorunlarımdan mı uzaklaştırıyorum? Belki... ama ben öyle düşünmüyorum.

Şarkı nihayet bittiğinde, kulaklıklarını ve telefonunu komodinin üzerine koyuyorum. Telefonu yarı ölü gibi görünüyordu, ben de kablosunu yerdeki elektrik prizinden sarkıtarak şarja taktım. Sonra karanlıkta durup ona bakıyorum. Ya içeri girmeliyim ya da dışarı çıkmalıyım. Ya yaralarını sarmasına ve sorunlarını kendi zamanında ve kendi yöntemleriyle çözmesine izin vermeliyim ya da hayatında onu iyileştirmeye yardımcı olacak bir güç olmalıyım. Sonunda gideceksem onu zorlamaya devam edemem. Şimdi ve burada bir karar vermeliyim; gerçek dünya tekrar beni çağırana kadar sadece birkaç aylığına onunla takılan bir adam mı olacağım yoksa bu kadının kalbiyle bana sonsuza dek güvenmesini sağlayacak bir yol mu bulacağım?

İçgüdülerimin bana ne söylediğini biliyorum. Bana bağılıyor. Bu yüzden deliksiz bir uyku çekmek için odama dönmek yerine üzerimdeki tüm kıyafetleri çıkarıp Harlow'un yanındaki yatağa giriyorum. Kolumu ona doladım, onu itmemek için elimden geleni yaptım. Sonra yüzümü boynuna gömüyorum, böylece kokusunu içime çekebiliyorum ve bunun onun yanında geçireceğim gecelerin ilki olmasını umuyorum.

Salı gecesine hem beklenti hem de korkuyla yaklaşıyorum. Harlow'un ailesi ihtiyacım olan bilgiye sahip olabilir ama eminim onların da aklında bir ajanda vardır. Bu yemek tamamen sosyal olmayacak. Beni inceleyip sorguya çecekler, eğer konuşmanın bana düşen kısmını yerine getirebileceğimden emin olsaydım bu sorun olmazdı.

Ağabeyinin evine park ediyoruz ve ön bahçede SUNSHINE COAST BED AND BREAKFAST olduğunu ilan eden ilginç bir tabela asılı. Altın rengi bir güneş elbisesi giymiş kıvrık saçlı bir kadın, elinde içkisiyle lanai'de bizi bekliyor. Ortaya çıktığımızda

arabadan iner, minyon bir sarışın, öldürücü siyah bir elbiseyle yanına yanaşır. Harlow'un erkek kardeşleri derin bir sohbe dalmış bir halde peşlerinden çıkar. Maxon kızıl saçlı kızın arkasına park eder ve başının üstüne bir öpücük bırakır. O Keeley olmalı, bu da sarışının Britta olduğu anlamına gelir. Griff zarif kadının omuzlarını kavrar ve kulağına gizlice gülümsemesine neden olan bir şey fısıldar.

Arabanın kapısını arkamdan kapattıktan sonra kardeşlerinin bana baktığını fark ettim. Harlow'un elini tuttum.

"Bir kaçamak yaptığımızın reklamını mı yapıyorsun? Geçen Cuma sabahından sonra, sanırım biliyorlar."

"Hayır, cesaret ödünç alıyorum. Kardeşlerin benden pek hoşlanmıyor." "Sadece seni tanımıyorlar."

Doğru. "Ama onlarla konuşurken sözel yeteneğimi kaybetme eğilimindeyim. Yani bu gerçekten uzun bir akşam olabilir."

Harlow bana dönüyor, kaşlarının arasında küçük bir çatıklık var. "Senin endişeli olduğunu düşünmüyordum bile. Özür dilerim." Elimi daha sıkı sıkı. "Ben senin için buradayım. Ve bak, ne ile tehdit ederlerse etsinler, seni öldürüp yiyemezler."

Haklı olduğunu biliyorum, bana bir şey *yapamazlar*. Ama Harlow'un hayatımda birkaç haftadan fazla kalmasını istiyorsam, Maxon ve Griff'le uğraşmak zorunda kalacağım. Kahretsin, itiraf ediyorum; beni sevmelerini istiyorum. Bana tahammül etmelerine bile razıyım. Benden nefret ederlerse, bu düşünceleri Harlow'a da yansıyabilir ve zaten çalkantılı olan ilişkimizi daha da sarsabilir.

"Eğer isterlerse hiç şaşırmam," diye homurdanıyorum.

"Onlar da dünyayı yönetmek istiyorlar, hırslı piçler."

"Bu gece benimle kal, olur mu? Her ihtimale karşı..."

Yüzümü buruşturuyorum. Ne ima ettiğimi biliyor. Ondan yardım istemek acı veriyor. Eskiden basın toplantıları düzenler, düzenli olarak televizyon röportajları yapardım. Hatta binlerce kişinin katıldığı galalarda sunuculuk bile yaptım. Şimdi önemli bir anda cümleyi bitirmek için kendime güvenemiyorum. Tek umudum, Harlow yanımdayken kendimi daha az gergin hissedeceğim ve bir sohbe daha iyi sürdürebileceğim.

"Elbette. Seni kurtların önüne atmıyorum," diye içtenlikle ve sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle beni temin ediyor, sonra sesini daha da yükseltiyor. "Ben sadece beni önemseyen ailemi sırtımdan indiriyorum ve onlara kırık bir kalpten kurtulma yolumu beceremediğime dair güvence veriyorum. Merhaba çocuklar. Keeley, Britta."

Maxon gözlerini devirir. "Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi hassas küçük kardeşim."

Griff inliyor. "Yemekten önce aklıma bu görüntüyü sokmak zorunda mıydın?"

"Hey, sen meşgulken Britta ve seninle aynı evdeydim, bu yüzden şikayetlerini duymak istemiyorum."

"Gürültücü değildik," diye itiraz ediyor.

Harlow homurdanıyor. "Ve gökyüzü de mavi değil."

Britta, Harlow'a sarılmak için öne çıkarken, "Kocamı görmezden gel," diye ısrar eder. "Söz veriyorum, uslu durmazsa onu masanın altından tekmeleyeceğim."

Keeley hemen yanında, Harlow'u hızlıca sıkıyor. "Ve Maxon senin yetişkin bir kadın olduğunu hatırlamak istemiyor."

"Bilmez miyim," diyor Harlow. "Görünürdeki tüm kadınlara çıkmanın arasında, o ve Griff mezuniyet baloma götürebileceğim her randevuyu kovaladılar. Hâlâ biraz kırgınım." Kardeşlerine dik dik bakıyor. "Bana borçlusunuz çocuklar. Neşelenin. Noah'ya karşı nazik olun. Isırmak yok. Dış göstermek yok. Buraya kendi isteğiyle geldi. Onu pişman etmeyin."

Kardeşlerinden hiçbiri uzun bir süre bir şey söylemiyor; ikisi de kız kardeşleri konusunda bana ne kadar güvenebileceklerini merak ediyormuş gibi bana bakıyorlar. Sonunda Maxon iç geçirdi ve elini uzattı.

Rahatlayarak nefes veriyorum, elimi sallıyorum. "Seni gördüğüme sevindim."

"Bu sefer daha fazla kıyafet giyiyorsun, bu da bir bonus."

Ah, inceden inceye kazımak. "Teşekkürler. Şimdi kız kardeşinin cazibesinin bir kısmını nereden aldığını biliyorum."

Yüksek sesle gülüyor. Keeley ve Griff de katılır.

"Senden şimdiden hoşlanmaya başladım," diyor Maxon'ın karısı. "Neden beni mutfağa kadar takip etmiyorsun, sana bir içki koyayım."

"Ben de sizinle geliyorum," diyor Britta. "Kocalarımızın daha ne kadar ayak sürümesine katlanabileceğimi bilmiyorum."

Potansiyel müttefiklere benziyorlar ve Harlow'un klanından birinin benden nefret etmemesi içimi rahatlatıyor ama onu pek de mutlu olmayan kardeşleriyle baş başa bırakma fikrinden hoşnut değilim. "Onlarla iyi olacak mı? Onu çok sıkıştırmayacaklar, değil mi?"

"Harlow?" Keeley gülüyor. "Kardeşlerini eşek gibi davrandıkları için şişleyip şişlemeyeceği ve işi bittikten sonra hem gururlarının hem de erkeklik organlarının hala sağlam olup olmayacağı konusunda endişelenmelisin."

Britta onaylarcasına başını sallar. "Harlow bayılacak bir çiçek değil. Güven bana. Onlarla başa çıkabilir."

Kadınlar beni mutfağa götürürken omzumun üzerinden ona bir bakış atıyorum. Üç kardeş çoktan koyu bir sohbe dalmışlar ve benim kızım da sözlerin çoğunu kapmış gibi görünüyor. Rahatlıyorum ve kayınbiraderlerini beyaz, aydınlık mutfağa kadar takip ediyorum.

Bu elime geçen en iyi fırsat olabilir ve bunu değerlendirmeliyim.

"Ne içiyorsun?" Keeley soruyor.

"Siz ikiniz Harlow'a neler olduğunu biraz olsun aydınatabildiğiniz sürece umurumda değil. Neden bağılılıklara bu kadar karşı?"

Britta, Keeley'e doğru bir bakış atıyor. İkisinin de neden bahsettiğimi çok iyi anladıklarını yüzlerinden anlıyorum.

"Onun hakkında ne kadar ciddisin?" diye soruyor sarışın, sesi yumuşak.

"Henüz bilmiyorum. Ondan hoşlanıyorum ve hissettiklerimin bundan daha derin olabileceğinden şüpheleniyorum. Bana şu anda verdiğinden kesinlikle daha fazlasını istiyorum. Her şeyi alaycılıkla ya da seksle maskeliyor. Alınma ama bu ilişkide kendimi dişi gibi hissediyorum. Asla duygulardan ya da o anın ötesindeki şeylerden bahsetmek istemiyor. Simon'la yaşadıklarının zor olduğunu biliyorum ama-"

"Simon bir semptom, sorun değil," diye araya giriyor Keeley.

"Kesinlikle," diye katılıyor Britta. "Tüm Reed kardeşlerin kalpleri, siz onları açana kadar olağanüstü sıkı sıkıya kapalı gibi görünüyor. Harlow sana aileleri hakkında çok şey anlattı mı?"

"Neredeyse hiçbir şey. Babası mesafeli bir pislikti ve annesi de kızı üzerinden yaşayan, sahne ebeveyni tipinde biriydi."

Kadınlar bir kez daha bakışirlar, bu seferki sırlarla doludur.

"Muhtemelen daha fazlası vardır. Araştırmaya devam edin," diyor Britta. "Harlow ikimize de açılmadı, bu yüzden ona neler olduğunu tam olarak söyleyemem. Belki de fazla duygunun olmadığı bir evde büyümüş olmanın getirdiği bir durumdur. En azından öyle olduğunu umuyorum."

"Ya da çok daha kötü olabilir," diyor Keeley. "Bizim için aile dinamiğini anlamak, kocalarımızı anlamak için çok önemliydi. Ama size bir öneride bulunmama izin verin: gerçekten ciddi değilseniz o konuya girmeyin. Harlow'u açmak kolay olmayacaktır, eğer Maxon ve Griff gibi biriyse."

Britta ısrarla başını sallıyor. "Seni engellerinin ardına bırakmayı düşünmesi için bile yatırım yapmış olman gerekir, bu yüzden eğer gideksen, ona merhamet et ve birlikte geçirdiğiniz süre boyunca sana verebileceklerinin tadını çıkar. Daha fazlası için zorlama."

Ciddiler. Harlow'la olan bu sorun -her neyse- tüm aileyi kapsıyor. Bunun sadece Simon'ın kalbini kırmasıyla ilgili olmadığını zaten biliyordum ama belki de gururundan kaynaklandığını düşündüm. Belki de henüz aşık olabileceği biriyle tanışmamıştı. Ama hissetmekten kaçınmasının muhtemelen onlarca yıldır devam ettiğini, cinselliği dışında kimseye kendini açmayı öğrenemediğini duymak...

Bir nefes üflüyorum. "Anlıyorum. Teşekkürler. Sakıncası yoksa bir sorum daha var. Maxon ve Griff'e nasıl ulaştınız?"

"Çekip gittim," dedi Keeley usulca. "Tüm benliğini benimle paylaşamayan biriyle yaşayamazdım. Hâlâ yogadan hoşlanmıyor ve veganlığa ısınmakta çok yavaş davranıyor ama bununla başa çıkabilirim. Bana kalbiyle dokunmaya istekli olmadığına onunla aynı yatak odasında olmayı da kaldıramazdım."

"Griff ve ben üç yıldır ayrıydık," diye söze girdi Britta usulca. "Bir gün bazı haberler duyduktan ve en kötüsünü düşündükten sonra beni aniden terk etti. Sonunda kendine bazı zor sorular sormaya başlaması için birlikte bir oğlumuz olduğunu öğrenmesi gerekti. Sazlıklar inatçı ve şüphecidir. Sizi bir an özel, bir an yabancı gibi hissettirmek için milyonlarca yolları var. Eğer devam etmeye karar verirsiniz, Harlow size hiçbir şeyi kolaylaştırmayacaktır. Eğer Maxon ve Griff'in yaşadıklarının yarısını yaşamışsa, savaşmadan sizi içeri almayacaktır."

Keeley bana bir içki uzattığında, yarısını yuttum. Lanet olsun, düşünmem gereken çok şey var. "Anlayışınız için teşekkürler."

"Kocalarımız size daha fazlasını anlatabilir" diye öneriyor. Ama anlatacaklar mı? "Şu ana kadar pek dost sayılmayız."

"Tıpkı Harlow gibi, onlara zaman vermelisiniz. Eğer kız kardeşlerine iyi davranırsanız, yola geleceklerdir."

"Sonunda," diye ekliyor Britta. "Yemekten sonra Harlow'u biraz kız kızı vakit geçirmesi için bağlayacağız. Neden Maxon ve Griff ile o zaman konuşmuyorsun?"

Bir idam mangası kulağa neredeyse eğlenceli geliyor. Ama hanımlar benimle paylaşabilecekleri her şeyi paylaştılar... ya da paylaşacaklar. Şimdi Harlow'un kardeşlerini, kız kardeşlerini tavlamaya çalışan bir serseri ya da dangalak olmadığımı ikna etmek bana düşüyor. Onlarla baş başa kalacağımı düşününce midem bulanmaya başlıyor. Terlemeye başladım.

Bu uzun bir gece olabilir.

chapterNINE

Diç mükemmeldi, tatlı daha da iyiydi. Keeley ve Britta yemek masasından kalktıklarında bu kadar zengin yemeği eritmek için spor salonunda geçirmem gereken saatleri zihnimde sayıyorum ve

tabakları toplamaya başla. Harlow yardım etmek için ayağa kalkar.

Sonra yırtıcılar saldırır.

Griff sandalyesinden kalkıp benimkinin yanından geçerken kulağıma, "Kaldır kıcını ve bizimle gel," diye hırlıyor.

Maxon'a bakıyorum. Dişlerini bana geçirmek için fırsat kolladığını belli eden sabırsız bir kaş çatma hali var. Griff'in ifadesi de aynı derecede sert.

Yani akşam yemeğindeki gülümsemeler ve şakalar kadınlar için bir gösteriydi. Şimdi sıra yıldırım sorulara ve korktuğum kış tekmelemeye geldi.

İç çekerek ayağa kalkıyorum ve ne söyleyeceğimi tartışıyorum. Parlak saçmalıklar kusarak huysuz kardeşlerden puan kazanamayacağım.

Onları lanai'ye kadar takip ettiğimde, hasır kanepeye bakan bir çift sandalyeye çöküyorlar. Odayı bölen bir masa var ve durum tamamen onlara karşı ben gibi hissettiriyor. Sanki ben yargılanıyorum ve onlar da yargıç, jüri ve cellatlar.

Süngerimsi koltuk minderlerine gömülüyorum. "Bir şey söylemeden önce, sır tutabilirsen Harlow'u neden işe aldığımı sana anlatacağım."

Bu onları hazırlıksız yakalamış gibi
görünüyor. "Yapabiliriz. Ateş
edebiliriz," diyor Maxon.

Derin bir nefes alıyorum, yutkunuyorum, kafamın karışmasını önlemeye çalışıyorum. "Bazı konuşma sorunlarımda bana yardımcı olması için kız kardeşini tuttum."

"Saçmalık." Griff neredeyse sandalyesinden fırlayacaktı. "Yıllardır basın toplantılarınızı izliyorum. Hiç sorun yaşamadınız. Ayrıca, kız kardeşimi Pazar gününden beri yedi şekilde becermediğine beni ikna edemezsin. O sabah ikinizi gördüm. Büyük seks saçlarını gördüm. Onu gördüm."

boynundaki bıyık yanıkları. Ona nasıl dokunduğunu gördüm. O yüzden bana platonik saçmalıklarla ilgili bir hikaye anlatma-"

"Konuşmuyorum. Sana son geçirdiğim büyük sarsıntıdan beri konuşma sorunları yaşadığımı söylüyorum. Şu anda seninle konuşmak çok zor ve kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum. Bu şekilde uzun süre devam edemem ve sanırım Harlow yardım edebilir. Beni mahvedebilecekken bu bilgi için sana güveniyor olmam, onu anlama konusunda ciddi olduğumu göstermeli. Yardımına ihtiyacım var. Şimdiye kadar kayboldum."

"Eğer sadece size yardım ediyorsa, neden kız kardeşimizi deşifre etmeniz gerekiyor?" Maxon tersler.

"Griffin de belirttiği gibi, profesyonel bir ilişkiden daha fazlasına sahibiz. Kız kardeşinden gerçekten hoşlanıyorum. Aramızda terapötik bir uyum ve sıcak bir yazdan daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum. O bu ihtimalden bahsetmiyor ve sorun Butler değil."

"Bunun sana yardım etmek istemem için yeterince ikna edici olup olmadığını bilmiyorum." Eğilerek Harlow'un ağabeyine bakıyorum.

"Ölüm döşeginde miydin?"

Keeley'i beş gün tanıdıktan sonra mı ona aşık olduk?"

Yanında Griff kıs kıs gülüyor. "Hayır, hâlâ Keeley'yi boğmak mı yoksa ölene kadar becermek mi istediğinden emin olamadığı bir aşamadaydı."

Maxon kaşlarını çatarak ona döner. "Saçmalıyorsun. Tabii ki onu daha çok becermek istiyordum. Çoğu zaman."

Griff kardeşini işaret ediyor. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Peki ya sen?" Onları takip etmek için soruyorum. "Britta'yı tanıdıktan beş gün sonra mı?"

"Daha ona dokunmamıştım bile."

Bir şekilde kızgınlığımı içime atmayı başarıyorum. "Senden beş gün sonra mı?"

Başını sallıyor. "Evet, hâlâ her şeyin seksten ibaret olduğunu düşündüğüm bir dönemdeydim."

Maxon kaşlarını çatıyor. "Bir yılın büyük bir kısmında bunu düşündün."

"Demek istediğim de bu." Eğiliyorum. "Hayatımın geri kalanını Harlow'la geçireceğimden henüz emin değilim ama bildiğim bir şey var. İlgimi çekti ve ondan vazgeçmeye hazır değilim. Ama beni çok sinirlendiriyor. Benimle tartışmak şöyle dursun, duyguları olduğunu bile kabul etmiyor. Onu anlayabilmem ve buradan nereye gideceğimize karar verebilmem için bana biraz ışık tutabilir ya da bizi biraz yalnız bırakabilir misin?"

Adamlar uzun, sessiz ve kanka konuşmalarıyla dolu bir bakış alışverişinde

bulunurlar.

Sonunda Maxon iç çekerek bana döndü. "Harlow'un nesi olduğunu bilmiyoruz. Biz de merak ediyoruz."

"Ve endişeleniyorum," diye ekliyor Griff. "Kardeşim ve ben evlendiğimizden beri onunla yakınlaştığımızı sanıyordum."

"Demek istediği, ikimiz de kafamızı kığımızdan çıkarıp bu aşk olayının gerçek olduğunu anladığımızdan beri Harlow'a daha da yakınlaştık. Bu yüzden düğünlerinde Butler'ı öyle bir yaktı ki, bu harikaydı... ama tam bir şok oldu."

Griff, "Bize önceden söylememiş olması ve o zamandan beri iyi olduğunu söylemek dışında bu konuda bizimle konuşmamış olması bizi çok rahatsız ediyor," diye ekliyor. "Düşmanca davrandıysak özür dileriz. Sen sadece o acı çekerken onu kullanmak isteyen bir adamken, senin için büyük bir baş belası olmaya hazırdım. Ama Harlow'un kafasının nerede olduğunu bulmaya ve bunu aşmasına yardımcı olmaya çalışıyorsanız, beni de dahil edin."

Maxon daha kardeşi konuşmasını bitirmeden başını sallamaya başlamıştı bile. "Ben de buradan yola çıkıyorum."

Rahat bir nefes aldım. Harlow'un kardeşleriyle sessiz kalmadan önemli bir konuşma yapmayı başardım. Buna büyük bir zafer diyorum. Asıl soru, bunu Harlow'un gizemini çözmeme yardımcı olacak anlamlı bir zafere nasıl dönüştüreceğim?

"SENCE NASIL GEÇTİ?" Harlow yanımdaki yolcu koltuğuna otururken soruyor, ben de cipi geri vitese takıyorum.

"Güzel." Garaj yolundan geri çıktım, kendimi neşeli hissediyordum. Aslında beklediğimden çok daha iyiydi. Hayır, tüm cevaplara sahip değilim ama üzerimde daha az baskı ve daha önce sahip olduğumdan daha fazla bilgi var. "Peki ya sen?"

"Herkesi görmek güzeldi. İyi bir ruh hali içinde görünüyorlardı. Ve siz üçünüz kanka zamanı için ortadan kaybolduğunuzda kardeşlerim sizi öldürmedi."

"Hayır. Ben de şaşırdım, özellikle de eskiden tam bir pislik olduklarını söylediklerinde."

"Aman Tanrım. Herkes onlardan nefret ederdi. Sen de ederdin. Hatta aptalca bir yanlış anlaşılma yüzünden üç yıl boyunca birbirleriyle konuşmadılar çünkü ikisi de çok inatçı ve rekabetçiydi."

"Ciddi misin?" Bunu asla tahmin edemezdim. Çok sıkı görünüyorlar. "Ne değişti?"

"Keeley." Şaşkın bakışlarım karşısında Harlow gülüyor. "Uzun hikâye. Ama o olmasaydı, kardeşlerimin hâlâ rakip olacağından şüpheleniyorum."

Bir ara bu hikâyenin tamamını dinlemem gerekecek. Griffin yıllarca bir oğlu olduğunu nasıl bilmediğini de bilmek istiyorum. Kulağa çok fazla acı içeriyormuş gibi geliyor. Ve katır kafalılık.

Bahse girerim aileden geliyordur ve tahmin ettiğimden daha kalın bariyerlerle karşı karşıyayım.

"Kayınbiraderleriniz çok sabırlı ve çelik gibi omurgalı olmalı."

"Evet, belalılar. Tanrıya şükür ürkmemeyi öğrendiler. Kardeşlerimden biriyle yaşamayı hayal bile edemiyorum. Cehennem gibi tek fikirli ve bükülmez olabiliyorlar."

Evet, kesinlikle aileden geliyor.

"Ailene katlanmanın da kolay olmadığını söylediler," diyorum deneysel olarak.

Harlow koltuğunda kıpırdanıyor. "Kimse Barclay ve Linda'yı eğlence düşkünü olmakla suçlamadı."

"Yani annen fazla ilgili ve bencil miydi?"

"Hemen hemen. O kadar da kötü değildi ama yaşım ilerledikçe benimle ve benim için yaptığı pek çok güzel şeyin göstermelik olduğunu fark ettim."

Yavaşça başımı sallıyorum ve bir sonraki sözlerime vereceği tepkiyi ölçmek için Harlow'u inceliyorum. "Peki ya baban? Ondan neredeyse hiç bahsetmiyorsun."

Tüm vücudu bir an için geriliyor. Belli belirsiz ama açık. "Bir zamanlar bazı arkadaşlarım gibi babasının kızı olmak istiyordum. Sonra onun sadece sallanan penisli Reed yavruları yetiştirmekle ilgilendiğini fark ettim. Görünüşe göre, beyin orada bulunuyor, kafatasında değil - aptal ben - bu yüzden babam küçük bir kızın hayatında pek bir amaca hizmet ettiğini düşünmüyordu."

Ve onun kayıtsızlığı canımı yakmıştı. Harlow bunu kabul etmiyor elbette ama dudaklarını bastırışından ve bakışlarımı kaçırışından anlıyorum. Babasının tutumu onun tüm erkeklerle ilişkilerini etkilemiş miydi?

"Ama ona yardım etmen için Simon'la evlenmeni istedi?" "Evet."

Konuyu açıklamak yok. Şımarık bir geri dönüş yok. Sadece gerçeğin düz bir ifadesi.

Bu Harlow'a göre değil. Bu kadınla ne söylediğini dinlemem, ama ne söylemediğine ve söylemeyeceğine daha fazla dikkat etmem gerektiğini hızla öğreniyorum. Bu konuşma bana onun babasıyla olan ilişkisini daha derinlemesine araştırmam gerektiğini söylüyor.

"Gerçek bir piç kurusuna benziyor," diyorum.

"Oldukça. Kardeşlerim de tıpkı onun gibi şekilleniyordu. Yerleştikleri ve şu anki hayatlarından çok memnun göründükleri için gerçekten mutluyum." İçtenlikle gülümsüyor. "Ve bütün gece sözlü bir sorun yaşamadığınız için çok heyecanlıyım. Kendinizi rahat ve kontrollü mü hissettiniz?"

Daha çok gerçekten kararlı.

Konuyu incelikle değiştirmesini kaçıramam. Harlow'un hakkını vermeliyim; o iyi.

"Sohbetin devam etmesine yetecek kadar," diyorum. "Kardeşlerinin bana kötü davranmamasının yardımı oldu."

"Maxon ve Griff hakkında konuştuğumuza göre, bunu bir hediye olarak kabul etmelisin."

Öyleyim. Ama söyledikleri başka bir şey dikkatimi çekti, kafamda tekrar tekrar oynayıp duran bir şey. *Bu aşk olayının gerçek olduğunu anladığımızda...* Neden *gerçek* olmadığını düşünsünler ki? Tamam, ailelerinin boktan, işlevsiz bir ilişkisi var ve bitiyor ama tüm hikaye bu olamaz.

"Annenle babanın boşanması hakkında ne hissediyorsun?"

"Zamanı gelmişti. Yıllar içinde birkaç kez ayrıldılar ve ben herkesin acısına son vermelerini umuyordum ama o zaman da annemin her zaman parası bitiyor ve sürünerek eve geliyordu."

"Ve baban onu geri mi aldı?"

"Kesinlikle. O günlerin tadını çıkarırdı. Güce sahip olduğu gerçeğini onun burnuna sürttü. Bunu ona karşı haftalarca, bazen aylarca kullanmaktan zevk aldı." Ellerini kucağında kavuşturmuş, kıpırdanıyor.

Yine onun konfor alanının sınırlarını zorluyorum. "Sence birbirlerini hiç sevdiler mi?"

Alaycı bir şekilde alay ediyor. "Aşka inandıklarını sanmıyorum." Bu pek çok şeyi açıklıyor. "Sen inanıyor musun?"

Harlow küstahça bir cevap vermek yerine, cevap vermek için zaman ayırır. "Bence öyle bir şey var. Yani, erkek kardeşlerime bakıyorum. Onları daha iyi birer erkek yapacak ve kalplerini tamamen değiştirecek kadınlarla tanışacaklarını asla düşünmezdim. Kolay olmadı, bu kesin. Ama bunu başardılar ve ikisinin de korkularını yendiğini ve aşklarını aştığını hayal

edebilmemin tek nedeni

Çünkü aşık oldular. Bitmeyen türden. Uğruna savaşmaya degecek türden. Onlar adına gerçekten mutluyum."

"Peki ya sen?"

"Ben mi?" Gülüyor. "Ben aşk için yaratılmadım, Weston. Kalbim o şekilde çalışmıyor."

Ama bebek istiyor çünkü sevecek birini istiyor? Sanırım argümanının yanlışlığını görmüyor ve ben de şimdi bunu göstermek için onun inatçı iradesiyle tango yapmayacağım. Tahminimce romantik aşkı hiç yaşamamış ve anne babasının birbirlerini parçalamalarını izledikten sonra bundan korkuyor. Simon Butler bu davaya hiç yardımcı olmadı.

İçgüdüsel bir kontrol yapıyorum, kendime duygusal Everest Dağı olan Harlow'la mücadele edip etmemem gerektiğini soruyorum. Ama çekip gitmenin bir seçenek olmadığından çoktan eminim. Bu kadın derimin altında. Birlikte bir haftadan az bir süre geçirdikten sonra aşk konusunu geçiştiriyorsak, konu tekrar gündeme gelmeden tüm yazı birbirimize sarılarak geçirebileceğimizden şüpheliyim. Şimdiden, ondan iyi vakit geçirmekten daha fazlasını istiyorum.

Evet, bu benim için de yeni bir şey. Ama içgüdülerim bana doğru yerde, doğru kişiyle olduğumu söylüyor. Trace ve Makuahine bile Harlow'u seviyor. Belki de kader onu kucağıma düşürdü. Bilmiyorum ama hayatımda birçok kararı içgüdülerimi dinleyerek verdim. Bana her zaman iyi hizmet etti ve şimdi değişmek için bir neden görmüyorum.

"Hmm," diye cevap veriyorum kayıtsızca.

"Bu ne anlama geliyor? Kalbinin bildiğini mi söylüyorsun?" Ses tonu şüpheliydi. "Öyle olsaydı, çoktan deliler gibi aşık olmuş ve ruh eşinle evlenmiş olurdun."

Sanki argümanı bana kendimle ilgili bir şeyi kanıtlıyormuş gibi haklı görünüyor.

"Bir düzine yıl boyunca kariyerimle evliydim. Profesyonel bir sporcunun hayatı kolay değildir. Bunun karşılığını fazlasıyla alıyoruz ama yılın yarısında yokluğumla, basınla, sakatlıklarla, başka bir takıma takas edilebileceğim her seferinde yerimden sökülüp atılmamla eşimi ve çocuklarımı sürüklemek istemedim. Şimdi mi?" Omuz silkiyorum. "Özel bir hayat istiyorum. Anlamalı bir şey istiyorum."

"O konuda iyi şanslar." Harlow'un alaycı ses tonu, benim başka bir kadına aşık olmam fikrinden hoşlanmadığını söylüyor.

Fazla bir şey değil ama bana karşı bir şeyler hissediyor. Ama ben ağgözlüyüm; daha fazlasını istiyorum.

Eve vardığımızda çantasını mutfaktaki barın üzerine bırakıyor, sonra telefonunu alıyor ve tek kelime etmeden yukarı çıkıyor. Tedirgin ve meşguldü. Evet, onun ruh halini okumada gittikçe daha iyi oluyorum. Seksten bahsetmemiş olması bana onu düşündürdüğümü, hatta belki de hissettirdiğimi söylüyor. Kendini savunmasız hissederken beni yakınında istemiyor.

Çok kötü.

Merdivenlerden yatak odama çıktıktan sonra üzerimdeki tüm kıyafetleri çıkarıyorum ve tam zamanında koridorda gezinerek onun banyodan temiz bir yüz ve üzerinde KIZLAR DAHA İYİ İŞ YAPAR yazan büyük boy bir tişörtle çıktığını görüyorum.

Beni gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yapıyorsun?" "Seni görmeye geldim."

"Beni gördün." Dağınık topuzunu ve derme çatma geceliğini işaret ediyor. "Daha önce görmediğin bir şey değil."

"Gömleğini çıkar."

Harlow iç çeker. "Yoruldum. Yarın sevişiriz."

Onu zorla istemiyorum ama sanırım bana aç. Sanki bir parça çikolatalı kekmişim ve uzun süredir sıkı bir diyettemişim gibi bana bakıyor.

"Pekala. Duşta seni düşünerek mastürbasyon yapacağım. Eğer fikrini değiştirirsen..."

Bana kocaman gözlerle bakıyor.

Bu bir mikrofon düşürme anı, bu yüzden dönüp koridordan aşağı iniyorum - çıplak kığım ve her şeyimle - banyoma gidip duşu açıyorum. Alaycılığımın onu koşturacağını garanti edemem ama büyük umutlarım var.

Duşa henüz girmiş, ellerimi sabunlamış ve uzun bir iniltiyle kendimi okşamaya başlamıştım ki, nefes nefese kalmış bir halde kapıda belirdi. Tavandan tabana camın arkasından bana bakıyor. Buğulanmıştı ama ellerimin çalıştığını ve aletin tepki verdiğini göremeyecek kadar değil.

Uzun, sessiz bir an boyunca hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey yapmadı. Sadece bakıyor. Buna izin veremem. Gösteri yapma zamanı.

Diğer elimle göğsümü sabunluyorum ve parmak uçlarımı çıkıntılı karın kaslarımdan aşağıya, sonra daha aşağıya doğru izliyorum. Sonunda ağır testislerimi avuçluyorum ve bir ihtiyaç hırıltısıyla başımı geriye atıyorum. Sonra onun adını söylemeye başlıyorum.

"Harlow, bebeğim. Ah...evet. İşte böyle. Okşa beni. Senin için çok sertim."

Ona bakma riskini aldığımda, daha da yaklaştığını görüyorum. Kızarıyor. Göğsü kesik kesik nefes alıp vererek inip kalkıyor.

Gülümsüyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "İçine girdiğimde seni çok yavaş ve sert becereceğim bebeğim. Ayak parmakların kıvrılacak ve birlikte boşalırken boğazını yırtarcasına çığlık atacaksın. Sonra her şeyi baştan yapacağım."

İki yanında yumrukları sıkılı. Dudaklarını birbirine bastırıyor ve karşı koymak için çok çaba sarf ediyormuş gibi çenesini gıcırdatıyor.

"Bunun hiçbir anlamı yok," diye yemin ediyor gömleğini başından çekip duş kapısına doğru yürürken.

Bir buhar bulutu çıkarken kabine giriyor. Onu omuzlarından tutup spreyin altına sürüklüyorum, saçlarını avuçluyorum ve dudaklarını kendime doğru çekiyorum. Öpücüğümle onu içime çekmemek için elimden geleni yapıyorum.

Dilimi ağzının derinliklerine ittiğimde sertleşiyor, avuç içleri omuzlarımda düzleşiyor, sanki beni itmek mi yoksa daha yakına çekmek mi gerektiğine karar veremiyor. Beni ya da aramızda yanan tutkuyu kontrol edemiyor. Bu onu korkutuyor. Bunu hissediyorum. Ama gitmesine izin vermeyeceğim.

Taktik değiştiriyorum, saçlarını tutuşumu yumuşatıyorum, cama yaslanıyorum ve dudaklarım onunkilerle en ufak bir fırça darbesiyle buluşana kadar dudaklarımı ondan uzaklaştırıyorum.

Birdenbire parmaklarını pazularıma doluyor ve karşı koyamazmış gibi kıvrımlarını bana doğru bastırıyor.

Skor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan onu kollarımın arasında döndürdüm ve sırtını önüme yapıştırdım. Ağrıyan sikim kışının vadisine yerleşiyor ve beni kesinlikle çıldırtıyor. Ama kafamı oyunda tutmak için savaşıyorum, iki elimle göğüslerini kucaklıyorum, dudaklarımı omzunun üzerinden boynuna doğru sürüklüyorum, kulağının narin kabuğuna yerleşiyorum.

"Harlow, bebeğim." Meme uçlarıyla oynuyorum, hafifçe çimdikliyorum, başparmaklarımla fiske vuruyorum, nefesi kesilip başını omzuma yasladığında ve sırtını sikime yasladığında memnun oluyorum.

"Evet, Noah..."

Kanımı ateşleyen nefes nefese bir yakarış. Bir elimi tatlı göğsünden düz karnına, oradan da kadınsı ateşine doğru kaydırıyorum. Kadın sıcak. Islak ve sadece duş spreyinden değil. Aslında sırılsıklam, kaygan ve hazır.

Klitorisini, onu akılsız bir çılgınlığa sürüklediğini zaten bildiğim sürükleyici dairelerle yavaşça ovuyorum ve onu oraya hızlıca götürüyorum. Diğer avucumu sırtının küçük kısmına bastırıyorum ve onu ileri doğru itiyorum. Harlow direnmiyor. İtaatkâr bir şekilde belinden eğiliyor ve ellerini önümüzdeki cama dayıyor. Sonra ayaklarını birbirinden ayırıp kendi ayaklarımla genişçe itiyorum. İşbirliği yapmak için acele ediyor.

Saniyeler sonra, parmaklarımla kıvrımlarını açıyor ve göğsümden kopan uzun bir zevk lanetiyle içine giriyorum. "Siktir."

Harlow eğilip bana bakıyor, gözleri büyümüş, yanakları al al olmuş. "Daha..."

Kendimi kontrol altına alıyorum, sonra yumruğumu uzun, ıslak saçlarına doluyorum, yüzünü bükerek onu becerirken beni izlemesini sağlıyorum. "Bunu sana vereceğim bebeğim. Çünkü ne düşünürsen düşün, bunun bir anlamı var."

"Buna gerek yok."

"Ama öyle. Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun." Geri çekiliyorum, sonra tekrar dalıyorum, mutluluktan devrilmemek için ayak parmaklarımla fayansı kavırıyorum. "Kime yalan söylüyorsun?"

Harlow eyere alıştırılmamış bir at gibi kişnemeye başlar. "Bunun seks olduğunu söylemiştin. "Her seferinde bir gün demiştin."

"Yaptım. Ama günler geçti ve şimdi bu seksten daha fazlası. Sen kabul edene kadar burada, içinde sert bir şekilde kalacağım."

Kıvranmaya başladı ama benimle savaşıyor mu yoksa benimle birlikte mi hareket ediyor tam olarak anlayamıyorum. "Siktir git."

"Hayır, bebeğim. Demek istediğim de bu. Seni sikmekten daha fazlasını yapacağım. Çok daha fazlasını. Seninle sevişeceğim. Ruhuna ineceğim ve seni dolduracağım."

Ciddi bir şekilde itiraz etmeye fırsat bulamadan -ki edecek- o kadar yavaş çekiliyorum ki inlemekten kendini alamıyor. Sonra sanki onu doldurmak için tüm günüm varmış gibi tekrar içeri kayıyorum - tüm bunları yaparken sırtına yaslanıp parmaklarımla klitorisinin etrafında dönüyorum.

"Beni hissediyor musun?"

Nefesi, düşün gürültülü spreynin üzerinde sert bir ses çıkarıyor ama cevap vermiyor. Bunun yerine, sadece benimle birlikte sallanıyor, itişlerimi hızlandırmaya çalışıyor.

"Beni hissediyor musun?" Tekrarlıyorum, sesim alçak ve sert. Bunun nereden kaynaklandığını bilmiyorum ama birlikte ortak bir kaşıntıyı kaşırmaktan daha fazlasını yaptığımızı kabul etmesini sağlama ihtiyacından başka bir şey değil.

Harlow geriliyor, parmakları camı tırmalıyor, bir yandan da zevkten nefes almaya çalışıyor. Yaptığı şeyin bu olduğunu biliyorum. Kontrolü elinde tutmaya çalışıyor. Yaşadığımız aşkın onu da etkilediğini kabul etmemeye çalışıyor.

Her şeyi durduruyorum -içine derin dalışımın yavaşça öğütülmesi, en çok ihtiyaç duyduğu yerde parmaklarımın ritmik işkencesi. Nefesimi kesmekle tehdit eden ihtiyaç yumruğunu emmek için çenemi sıkıyor ve kalçalarını kavriyorum. Onu reddetmek beni öldürüyor, ama ona istediği şeyi verirsem, Harlow beni istediği yerde bulduğunu düşünecek ve o anın ötesinde bunu ya da bizi düşünmeyecek.

Duygu eksikliği onu vurduğunda yüksek iniltisi keskin bir ihtiyaç çılgınlığına dönüşür. "Noah... yapma."

Pazarlık yapmıyorum. "Yap. Sen. Hissediyor. Hissediyor musun?"

Duş camını tekrar tırmalarken göğsünden birbiri ardına nefesler çıktı. "Evet. Lanet olsun sana!"

Çok isteksiz bir kabul ama kabul ediyorum. "Güzel, bu benim senin içindeki derinliğim, bedenlerimizden daha fazlasını birleştiriyorum. Zevkten daha fazlasını paylaşıyoruz. Bugün bunu sana kabul ettirmeyeceğim ama duymanı istiyorum. Seni orgazma gönderirken bunun kafandan geçmesini istiyorum. Daha sonra, tekrar yanına yatacağım. Yanında uyuyacağım. Ve senin yanında uyanmak istiyorum. Artık gecenin bir yarısı sürünerek koridorun sonundaki kanepede uyumak yok."

"Horluyorsun."

"Yorganın altına giriyorsun ama umurumda değil. Yanında kıvrılıp yatmak hâlâ hoşuma gidiyor."

"Ben kimseyle yatmam."

"Şimdi yatıyorsun."

"Beni zorlayacak mısın?"

Neredeyse tamamen vücudundan çıkıyorum, şaftımın sinir uçlarındaki her sıyrığını hissettiğinden emin oluyorum, sonra neredeyse patlamak üzere olan klitorisine uzun bir vuruş yapıyorum. "İkna et. Her zaman hayır diyebilirsin. Bu, fikrini değiştirmen için bildiğim her yolu denemeyeceğim anlamına gelmiyor."

"Benden ne istiyorsun lan?" Öfkeli sözleri bir çığlık gibi çıktı.

"Senden hiçbir şey istemiyorum. Sadece hepinizi istiyorum."

O zaman söyleyecek bir şeyim kalmadı. Harlow'un her türlü tartışmasını keserek tekrar içine daldım, vuruşlar ısrarcı, ağır ve özellikle acele etmeden. Nefes nefese feryatları derimin altında titreşiyor, taşaklarımı kavırıyor. Vücudu kıvranıyor, kalçaları ritmimle çalışıyor, beni daha derine çekmeye çalışıyor. Daha önce dokunduğum hiçbir kadın gibi şehvetli ve duyarlı. Ondan uzak durmak çok zor, ama bir yaz kaçamağından çok daha fazlası olabileceğimizi anlamasını sağlayabilirsem, buna değecek.

"Noah..." Bir eliyle aşağı uzanıp meme uçlarını birbiri ardına çimdikliyor. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Biliyorum. Sana vermeme izin verecek misin?"

Sert bir nefesle nefesini tutuyor. Ardından bir hıçkırık. Ama yumruğum saçlarındayken bile başını sallamayla başarıyor. "Dayanamıyorum. Lütfen..."

Tanrıya şükür, çünkü neredeyse ipin ucuna geldim. "Bütün gece benimle mi kalacaksın?"

"Burada ölüyorum," diye yalvarıyor merhamet etmem için.

Bu kadına neden doyamadığımı bulmaya gelince, hiçbir şeyim yok.

"Tek yapman gereken evet demek bebeğim. Uçmana izin vereceğim. Seni çok sert boşaltacağım. Küçük bir kelime... Ver onu bana."

Harlow yumruklarını sıkıyor, nefes almaya, isteğimi yerine getirmeye ve artan coşkuyu içmeye çalışırken vücudu kabarıyor. Pes etmiyorum, ulaşabildiğim her zevk noktasını ateşleyerek uzun, güçlü vuruşlarla ona doğru tünel açmaya devam ediyorum. Sırtından yukarı doğru öpüyorum, sonra omzuyla boynu arasındaki hassas noktayı ısııyorum.

"Evet!" sonunda bir çığlıkla teslim oluyor. "Lütfen, Tanrım, evet!"

Duymak istediğim tek şey bu. Harlow'la koca bir gece geçireceğim ve bunu en iyi şekilde değerlendireceğim.

Sonunda, bastırdığım tutkuyu serbest bıraktım. Daha fazla, daha sert batıyorum, neredeyse patlamak üzere olan klitorisini manipüle ediyorum, uzun, sert nefeslerle nefes verirken tenine karşı nefes alıyorum. "Al beni, lanet olsun."

Kendi hırıltım kulaklarımda çınlıyor. Hiç bu kadar doruğa ihtiyacım olduğunu hatırlamıyorum. Başım dönüyor. Harlow içimi dışıma çıkarıyor. Ama bu mutluluğa tek başıma kapılamam.

Sırtımdaki su ılıklaşıyor ama umurumda değil. Önemli olan tek şey, bu kadına sonsuza dek içinde olacaktım gibi hissettirmek. Şu anda hissettiklerime bakılırsa, günlerimin ve gecelerimin geri kalanını burada, Harlow'un içinde boğulmakla geçirmekten çok mutlu olurdum.

Oh, Tanrım. Aşık mı oldum?

Aniden kasılıyor, sonra uzun, gırtlaktan gelen bir çığlık atıyor ve kalçalarını benimle birlikte sıkıyor, kıvrıyor ve döndürüyor. Beni sağıyor. Nefesimi kesiyor. Lanet ruhumu soyuyor.

Onsuz asla tam olamayacağıma neredeyse eminim.

Hırıltılı bir feryatla içine boşalırken, tüm gücümle içine fişkirirken ve bu süreçte kendimi kaybederken son düşüncem buydu.

Sonunda nefesimi tuttuğumda, ellerimi kıvrımlarından aşağı kaydırıyor, yumuşak, saygılı vuruşlarla ona tapıyorum. "İyi misin, bebeğim?"

Cevap yok, sadece sırtı derin nefeslerle inip kalkıyor. "Harlow?"

Yavaşça bedeninden sıyrılıp omuzlarını kavriyorum ve ona dönüyorum. Benimle yüzleşmesi için.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. O kadar kızgın görünüyor ki neredeyse geri adım atacaktım. Neredeyse... Ama ona bir şeyler hissettirdiğim için kızgınsa, onu yatıştırabilecek tek kişi benim.

"Bunu bana yapma!" Elimden kurtulup geri çekildi ve duş kapısının koluna uzandı.

Eğer şimdi gitmesine izin veririm, aramıza daha fazla duvar örecektir. Bana karşı bir daha savunmasız olmasına izin vermeyecektir.

"Sana benim için önemli olduğunu göstermekten başka bir şey yapmıyorum, lanet olsun." Soğuyan suyu kapattım, sonra kollarını kavradım. "Ağlamak mı istiyorsun? Yaslanabileceğim iki omzum ve bir göğsüm var. Seni tutacak iki kolum var. Seni dinleyecek iki kulağım var. Ve sana açık bir kalbim var. Tek istediğim karşılığında senin de kalbini açman. Sadece birazcık bebeğim... Sadece dene."

Önümde, yüzü sanki iyi bir mücadele vermiş ve artık yapamıyormuş gibi çöküyor. Yüzünü saklamak için başını eğdi. Omuzları hıçkırıklarla çöküyor. "Hayır."

"Evet," diye ısrar ediyorum yumuşak bir ses tonuyla ve onu tekrar bedenime yaklaşıtıyorum.

"Sırf seni mutlu etmek için tüm yara bantlarını sökersem, dağılırım."

"Seni tekrar bir araya getirmeyeceğimi nereden biliyorsun, Harlow?"

Bir cevabı yok ve ben yaklaşıp vücudunu yavaşça kendime doğru çekip onu kollarımın arasına aldığım anda üzerime yığılıyor,

bana zayıflığını veriyor. Ben de ona gücümü geri veriyorum. Hangi şeytanların ona musallat olduğunu tam olarak bilmiyorum ama herkesin hayal ettiğinden daha karanlık olduklarından şüphelenmeye başlıyorum. Artık çıkamayacak kadar derindeyim.

Önemli olduğundan değil; ruhumdaki her şey bana bu kadının bana ait olduğunu ve onu iyileştirecek ve bütünleştirecek kişinin ben olmam gerektiğini söylerken çıkmak istemiyorum.

Uzun dakikalar sonra Harlow'un gözyaşları azaldı. Vücudunu kuruladığımda, ıslak saçlarını gelişigüzel bir şekilde lastiğe bağladığımda ve onu yanımdaki yatağına yatırdığımda gevşek ve bitkin bir haldeydi. Birkaç dakika içinde kendinden geçti. En son yanına yattığımdan farklı olarak, bana yapışıyor, etrafıma sarılıyor ve huzur içinde uykuya dalıyor.

chapterTEN

T İki gün sonra, Cuma öğleden sonra geldi. Harlow'u savunmasızken bırakmaktan nefret ediyorum. Duştaki sevişmemizden beri sessizdi, neredeyse düşünceli. Onun yanında uyudum.

O gece. Tekrar içine girebilmek için onu iki kez uyandırdım. Bana derinlemesine izin verdi, neredeyse minnettarlıkla bana sarıldı. Köşeyi döndüğümüzü sanmıştım.

Ama ertesi sabah altıda uyandığımda çoktan spor salonuna gitmiş, onu benden uzaklaştıracakmış gibi Stairmaster'a tırmanıyordu. Bütün gün -ve bütün gece- benden uzak durdu. Ona izin verdim... belki de yapmam gerekenden daha fazla. Ona daha fazla baskı yapamam ya da onu çok fazla üzmem. Kendi başına karar vermeli. Ve öyle de görünüyor. Ama bu sabah Honolulu uçağına binmek çok zordu. Döndüğümde beni bekliyor olacak mı? Yoksa yaz boyu süren sözleşmemizi hiçe sayıp eşyalarını toplayıp gidecek mi?

Hiçbir güvencem yok ve bilmemin de bir yolu yok. Ama onu bana aşık olmaya zorlayamam, bu kadar basit.

Önceden verilmiş bir sözüm olduğu için Oahu'ya uçtum. Haftalar önce, bir zamanlar gittiğim ve hala oyun kurucu rekorlarının çoğunu elimde tuttuğum lise, finaller ve mezuniyetten hemen önce gelip çocuklara biraz motivasyon verip veremeyeceğimi sordu. Bana öğrettikleri, ailemin her zaman parası olmadığı zamanlarda beni besledikleri ve beni bugün olduğum kişi haline getirmeye yardımcı oldukları için o okula borçluyum. Endişelerime rağmen evet dedim ve umarım kendimi toparlayabilirim.

Ziyaret sürpriz oldu. Kimse geleceğimi bilmiyor ve ben koşarak spor salonunun ortasına geldiğimde çocukların hepsi çığlık atıp bağırıyor. Kararlılık, kendine karşı dürüst olmak ve her zaman elinden gelenin en iyisini yapmak hakkında prova ettiğim birkaç kelime söyledim, sonra birlikte okul şarkısını söyledik. Hala hatırlıyorum. Son olarak, mevcut takımda oynayan çocuklar için birkaç futbol topu imzalıyorum ve yarı yaşındaki kızların profesyonel sporlar ve hayatın zor kararları hakkındaki sahte sorularını yanıtlarken flört etmelerine izin veriyorum. Sonra bir

bir gülümseme ve el sallayarak Honolulu'daki havaalanına geri dönüyorum. Maui'ye dönmem gereken bir uçak var. Harlow'a.

Umarım.

Harika bir öğleden sonraydı ve toplumuma geri verebilmek için tekrar köklerime yakın olmayı seviyorum. Aslında ayrılmadan önce okulun atletizm fonuna güzel bir bağış bıraktım. Geri verebilmek iyi hissettiriyor.

Birkaç saat sonra, havaalanında gezinirken kafamın güzelliğinin tadını çıkarıyorum. Çoğu insan beni fark etmiyor. Turistler anakaraya geri dönüyor. İşadamları Tokyo ya da San Francisco'ya giden uçaklara koşturuyor. Kapıda köşedeki bir koltukta oyalanırken kimse bana pek aldırış etmiyor.

Ta ki yirmili yaşlarının ortalarında bir adam yanımdaki rahatsız vinil koltuğa oturana kadar. "Bay Weston?"

Bırakın kalabalığı, dikkatleri üzerime çekmek bile istemiyorum. Daha önce de oldu. Hayatımın bu kısmının bitmesini umuyordum, lanet olsun. "Evet. Hey, sadece eve giden bir uçağa yetişeceğim ve-"

"Sana bir hayranın olarak yaklaşıyorum."

Uzun boylu ve geniş olmasına rağmen kusursuz bir takım elbise giymiş, bu yüzden aklında sporla ilgili bir iş fırsatı olup olmadığını merak ediyorum. "Her ne satıyorsanız, ilgilenmiyorum."

"Sizden Harlow Reed hakkında bilgi dışında hiçbir şey istemiyorum."

Bu beni kendime getirdi ve koruyucu içgüdülerimi harekete geçirdi. "O tartışmaya açık değil. Sen muhabir misin?"

"Hayır. Ama basına göre siz... birlikteymişsiniz. Sadece onunla tanışmak istiyorum. Onunla konuşmak. Lütfen."

Bu adam onu sevgilimle tanıştıracak mı sanıyor? Hayatta olmaz.

Ayağa fırladım. "Bu konuşma bitmiştir."

"Bekle. Anladığımı sanmıyorum."

Oh, anladım, tamam. Umursamaz bir el sallayarak yürümeye devam ediyorum. O da beni takip ediyor. "Sanırım o benim kız kardeşim."

Bu beni olduğum yerde durdurdu. Kaşlarımı çatarak bakışlarımı ona doğru çevirdim. "Ne?"

"Benim adım Evan Cook. Annem üç yıl boyunca Barclay Reed'in sekreterliğini yapmış. Ben beş yaşındayken öldü ama öğrendiğim kadarıyla bir ilişki yaşamışlar ve o adam benim biyolojik babam. Harlow ve ben üç gün arayla doğmuşuz." Çenesini sıkıyor, sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi görünüyor.

kendini topladı. "Başka bir ailem yok ve... sadece onu tanıma şansını istiyorum."

Saçmalık derdim... ama son derece ciddi görünüyor. Ve iddiasını doğrulayacak bir aile benzerliği aradığımda, gözlerinin Harlow'unkilerle aynı yeşil olduğunu inkar edemem.

Oh, kahretsin.

"Geçmişte onunla iletişime geçmeyi denedin mi?" Eğer kapıyı yüzüne kapattıysa bu adamla daha fazla konuşmak istemiyorum.

"Hayır. Onunla temasa geçmeye yaklaşık iki hafta önce karar verdim. Ama onu bulmak imkansızdı. Münzevi. Sonra ikinizle ilgili haberleri gördüm. Sosyal medya bugün Honolulu'da görüneceğinizi söylüyordu, ben de önce sizinle konuşmayı deneyeyim dedim. Hatta Maui'ye bir bilet bile aldım... Beni göreceği ve ona haberi vermeme yardım edeceğin umuduyla. Bu uçakta yer bulamadım ama bu gece geç saatlerde gelecek olan bir sonraki uçakta olacağım."

Oh, lanet olsun. Harlow babasının sadakatsizliğinin ürünü olan biriyle karşılaşma ihtimali karşısında ne hissedecek? Dünyada başka bir kardeşi daha olabileceğini biliyor mu?

Tekrar oturduğumda ve o da yanıma çöktüğünde, ikilemde kalıyorum. "Maxon ve Griff ne olacak?"

"Kim?" Kafası karışmış görünüyor. "Onları tanımıyorum. Annemin günlüğünde üvey kız kardeşimden bahsediliyordu. Barclay'in karısı Linda'nın aynı zamanda bir kız çocuğu beklediğini ve sonunda adını Harlow koyduklarını yazmış. Başka bir ailesi varsa da ben bilmiyorum."

"Biyolojik babanla konuşmayı denedin mi?"

"Sana bir pislikten başka bir şey gibi geliyor mu? Annemin hamile olduğunu biliyordu. Doğduğum gece orada olduğunu söyledi. Ama annem bir mağaza soygununda vurulduktan ve ben Kaliforniya eyaletinin vesayeti altına girdikten sonra neredeydi? Çocuk Koruma Hizmetleri onunla temasa geçmiş ve ebeveynlik haklarını kullanmak isteyip istemediğini sormuş. Reddetmiş. O zaman umursamadıysa, şimdi de umursamıyorum."

Harlow'un babası hakkında bildiklerim beni şaşırtmadı. Bu adamın kaçık olma ihtimaline karşı ağabeylerinden tekrar bahsetmiyorum. Ama eğer yasalsa... Evan, Maxon ve Griff için sürpriz olacak mı?

"Sizden tek istediğim onunla konuşmanız ve beni görmek isteyip istemediğini öğrenmeniz. Senden yaklaşık üç saat sonra geleceğim. İşte numaram." Bana bir kartvizit uzattı. "Evimi ve üssümü taşımayı düşünüyorum."

Bu yüzden en az birkaç hafta burada olacağım. Onunla tanışma fırsatını gerçekten çok isterim. Daha fazla zamanınızı almak istemem."

Bununla birlikte, ayağa kalkıp uzaklaşıyor ve beni Harlow'a zaten ham ve şoktayken ne söyleyeceğimi ve nasıl tepki vereceğini merak etmeye bırakıyor.

Arabamı garaj yoluma çektiğimde gece çökmüştü. Harlow'un hâlâ burada olup olmadığını anlamaya çalışarak kocaman eve bakıyorum. Bu açıdan her yer karanlık. Kalbim öfkeyle çarpıyor. Eğer gittiyse ne yapacağım? Maxon ve Griff'i arayıp onu görmeme izin vermeleri için ısrar mı edeyim? Belki. Muhtemelen. Korkusuna yenik düşüp yaralarını özel olarak yalamasına izin veremem.

Ondan vazgeçemem. Hiç pes etmedim ve şimdi de etmeyeceğim.

Ön kapıya gitmek yerine verandaya doğru yürüyorum ve Harlow'un kanepeye tünemiş, video oyununu oynadığını görüyorum. Hala benim çatımın altında olan minyon formuyla göz göze geldiğimde rahatladığımı hissediyorum. Bastırılmış bir nefesi dışarı bıraktım.

Rahat görünmek için elimden geleni yaparak, açık akordeon kapılardan içeri giriyorum ve başına bir öpücük bırakıyorum. "Merhaba, bebeğim."

Oyununa ara verip benimle yüzleşmek için ayağa kalkıyor. Ama bana dokunmak için bir hamle yapmıyor. "Merhaba. Her şey nasıldı?"

"Lise ziyareti iyiydi. 'Sonra' kısmını birazdan konuşacağız. Akşam yemeği yedin mi?"

"Evet. Biraz tavuk ızgara yaptım ve meyve salatası hazırladım. Artanları buzdolabına koydum."

"Teşekkürler."

Eninde sonunda halledeceğim. Şu anda bu haberi Harlow'a nasıl vereceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Ona söyleme kararıyla boğuştum ve Evan'ın bunu ona açıklamak için yardımımı isteyebileceğini fark ettim, ama onu durdurmama izin vermeyecek. Hayır dersem, etrafımdan dolanacak ve belki de ona kaldıramayacağı beklenmedik bir şok yaşatacak.

Bana doğru başını sallıyor. "Bütün gün sessizdi. Az önce bazı meslektaşlarımla bir sonraki değerlendirmen hakkında birkaç telefon görüşmesi yaptım. Yarın uygun mu? Terapi sürecine karar vermeden önce mümkün olduğunca çok şey öğrenmek istiyorum."

"Elbette." Bir nefes verdim. "Sarılabilir miyim?"

Harlow kıpırdanıyor, sonra başını sallıyor. Yarı yolda buluşuyoruz ve onu kollarımla sarıyorum. Biraz sert ama dirençli değil. Dudaklarına bir öpücük kondurmaktan kendimi alamıyorum, yüzünü inceleyecek kadar geri çekilmeden önce onu hissetmek için bir kalp atışı boyunca ağzına yerleşiyorum.

"Ne oldu?" Kaşlarını çatıyor.

Onun da beni okumakta ustalaştığını fark etmeliyim. "Seninle konuşmam gerek. Neden oturmuyoruz?"

"Eğer geçen geceyle ilgiliyse, söyleyecek bir şeyim yok. Hâlâ... düşünme aşamasındayım."

Sonsuz aşkını itiraf etmesini beklemiyordum. Ama en azından bana siktirip gitmemi söylemiyor. Evan'ı onun üzerine saldığında elçiye zeval olmayacağını unutacağı için endişeliyim. Ama bunu kontrol edemem. Onun için en iyi olanı yapmalıyım.

Başım dönüyor ve terlemeye başlıyorum. Belirtileri tanıyorum. *Oh, kahretsin. Oh, kahretsin.* Şimdi donup kalamam.

Kelimeleri söylemek için acele ediyorum. "Havaalanında sekreterlerinden birinin babanın oğlu olduğunu söylediği bir adamla tanıştım. Evan ismi bir şey çağrıştırıyor mu?"

Harlow geri adım atar ve şok içinde gözlerini kırpar. Evet, bu pek kolay olmadı. Onu nazikçe kırmak için çok fazla. *Lanet olsun.*

"Ne?"

Kelimeler yeniden beynimde dolaşmaya başlıyor ama sanki biri düşüncelerimi beynimden ağzıma taşıyan çarkın dişlilerine bir çark takmış gibi. Dudaklarımı sessizce birbirine bastırıyorum. Lanet olsun. Konuşma yeteneğimi kaybedeceğim onca zaman varken...

Harlow anlamış görünüyor ve ellerimi tutuyor. "Her şey yolunda. Nefes alıp ver. Kızgın değilim. O kadar şaşırmadım bile. Annemle babamın boşanma nedenlerinden biri de babamın gezgin penisiyle ilgili. Açıkçası, annemin babamın birileriyle yatmasıyla bir sorunu yok, çünkü Simon'dan ayrıldığında bana kendimi aşmamı söylemişti. Ancak birkaç ay önceki kavgalarından birinde, babamın şu anki sekreterini hamile bırakmasıyla ilgili tüm çirkin saçmalıklar ortaya çıktı. Annem bu konuda çok kızgın. Babam gururlu ve heyecanlı görünüyordu. Annem buna iğrenç ve yakışsız dedi. Şehir kulübündeki arkadaşlarının bilseler ne düşüneceklerini sordu. Yirmi beş yaşındaki asistanı Amanda'nın oğlu olursa, herkesin onun hâlâ erkek olduğunu düşüneceğini söyledi."

Tam bir orospu çocuğuna benziyor. Babam annemi asla bu şekilde onurlandırmazdı, özellikle de kızı olacak kadar genç biriyle. Ve eğer başka kadınlardan çocuk sahibi olsaydı, Trace ve ben şok olur ve öfkelenirdik. Harlow sadece alaycı bir şekilde omuz silkiyor. Kalbim onun için kırılıyor.

"Peki... Evan ne istiyor?" diye sorar. "Para mı?"

Başımı sallıyorum ve çenemi çalıştırmaya çalışıyorum. Düşüncelerimin sabitlendiğini hissediyorum. Baş dönmesi, sıcak-nem hissi azalıyor. Elini sıkıldığında daha iyi hissediyorum. "Sizinle tanışmak."

"Ciddi misin?" Kuşkuyla kaşlarını çatıyor. "*Wayne's World*'den alıntı yaparsak -bence gerçekten küçümsenen bir film- 'Evet ve kıcımdan maymunlar çıkacak'."

Buna gülmemek elde değil.

"Hey, bu kadar yeter." Harlow parmağını bana doğru salladı. "Sinematik seçimlerimle dalga geçmek yok."

"*Wayne's World*'ün küçümsendiğini düşünmüyorum," demeyi başarıyorum ve kelimeler neredeyse doğru geliyor. "*Dodgeball* gibi daha üst düzey bir komediyi tercih ederim."

Harlow bana gülüyor. "Sosyal açıdan önemli bir film olduğu kesin."

"Merhaba. ESPN Eight, 'the Ocho.'" Ona göz kırpyorum, sonra ciddileşiyorum.

"Gerçek şu ki, bence Evan gerçekten seninle tanışmak istiyor. Başka ailesi olmadığını söylüyor. Acaba senin de onun bir parçası olmanı istiyor mu?" Adamın kartını ona uzattım. "Birkaç saat içinde Maui'de olacak. Bu sana bağlı tabii ki. Ama ararsan çok sevineceğini söyledi."

Sehpanın üzerine koymadan önce karta bir göz atıyor. "Sanırım babamın doğmak üzere olanın dışında başka bir gayrimeşru çocuğu olmasına şaşırılmamalıyım. Karın olmayan kadınlarla çok fazla seks yaparsan, bu kaçınılmaz olur. Acaba annem biliyor mu? Ya da umursuyor mu?" İç çekiyor. "Maxon ve Griffin bu haberi nasıl karşılayacaklarını merak ediyorum."

"Evan onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu, sadece seni biliyordu. Bu yüzden onunla buluşmaya karar verirseniz, kardeşleriniz onun için de sürpriz olacak."

Başını sallıyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor. "Onları aramam gerekiyor. Bana bir dakika verir misin?"

Elini tutup ona ihtiyacı olan desteği vermeyi tercih ederdim ama Harlow hazır değil. Bu ne kadar acı olsa da, aile işine burnumu sokamam. "Tabii. Üstümü değiştirmek için yukarı çıkacağım ve birazdan dönerim. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Rahat bir şort ve bol bir atlet seçmek için uzun bir dakika harcıyorum. Hızlı bir duşla durulanıyorum ve burada yalnız olmadığım son zamana odaklanmamaya çalışıyorum. Onunla seviştiğimden beri üç gün geçti ve beni kabul etmesini sağladım. Hâlâ düşündüğünü söyledi ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ama hayal kırıklığının beni alt etmesine izin vermenin bir faydası olmayacak.

Saate bakıyorum. Yukarı çıktığımdan beri yaklaşık on beş dakika geçmişti, bu yüzden aşağı inme riskini göze alıyorum. Harlow kanepede oturuyor, hâlâ duraklattığı oyuna bakıyor, kıpırdamıyor.

Şoka girmiş.

"Bebeğim?" Yanına koştum.

"Görünüşe göre Evan gerçekmiş ve benim de hiç tanımadığım bir kız kardeşim var. Adı Bethany ve Griffin yaşına yakın. Maxon her şeyi biliyordu. Aylardır biliyordu."

Ve gizliliği canımı yaktı. O söylemiyor ama ben biliyorum. Sesindeki sertlik bana onun da yeni bir göt deliği açtığını söylüyor.

"Sana neden söylemediğini söyledi mi?"

Ağır bir nefes veriyor. "Beni hayal kırıklığına uğratmak istemedi. Çocukken babasının kızı olmak istediğimi biliyordu. Fikirlerimi iğrenç ayrıntılarla renklendirmemeye çalışıyordu. Griff de biliyor tabii."

Harlow'un bana ne kadar yalnız hissettiğini söylemesine gerek yok. Yüzünün her yerinde görüyorum. Kardeşlerini çok seviyor ve onu korumak için bile olsa kendisinden sır sakladıkları için ihanete uğramış hissediyor.

"Özür dilerim bebeğim." Elini elime alıp öpüyorum, keşke acısını dindirebilseydim.

Başını iki yana sallıyor. "Onun yerinde olsaydım muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım, özellikle de Maxon ve babam arasında kendimi bildim bileli gergin bir ilişki olduğu için. İkisi de lisedeyken babamın yanında stajyer olarak çalışmış olmalarına rağmen Griff'i tercih ediyor gibiydi. Maxon'ı yeterince maço ve erkeksi olmadığı için sürekli küçümserdi."

"Kendi oğlunuza söylemek için ne kadar kötü bir şey, özellikle de o henüz bir çocukken. Griff'e iltimas geçmesinin bir sebebi var mı?"

"Bilmiyorum ve Maxon da anlatmayacak. Ama eminim berbat bir şeydir. Tıpkı Griffin yaşlı adamın gözüne girmek için yaptığı her şeyin kirli ve el altından yapılmış olması gerektiğinden emin olduğum gibi, çünkü Barclay'in anladığı tek şey bu. Yani kardeşlerim vicdansız, hırslı pislikler olmayı en iyilerden öğrendiler - en azından Keeley ve Britta'ya kadar."

Ve Harlow onun yanında olduğumu kabul edene kadar, tüm bunlarla tek başına başa çıkacak.

"Özür dilerim bebeğim." Babasının bir pislik olduğunu. Erkek kardeşlerinin gelmeyeceğini. Zaten çalkantı içindeyken bir de gayrimeşru bir kardeşle uğraşmak zorunda kalması. "Keşke her şeyi düzeltecek bir şey söyleyebilseydim."

Başını yavaşça sallar. "Yapamazsın. Babamın tam bir piç olduğunu uzun zamandır biliyordum. Aramızdaki yaş farkı yüzünden babamın kardeşlerime ne kadar yüklendiğini fark etmemiştim. Onun hoşnutsuzluğundan nasibini alanın ben olduğumu sanıyordum."

Kalbim durdu. Harlow bana bir şey mi söyleyecek? Sonunda bana açılacak mı? "Ne hoşnutsuzluğu? Bebeğim, o sana ne yaptı?"

Harlow ırkiliyor, sorumdan ürkmüş gibi görünüyor. "Eğer bana uygunsuz bir şekilde dokunduğunu ya da bunun gibi korkunç bir şey yaptığını düşünüyorsanız, hayır. Gerçek şu ki, bir kız çocuğunu iş hayatında işe yaramaz olarak görüyordu, bu yüzden staj yapmak istediğimde bana güldü, başımı okşadı ve en iyi şansımın iyi bir evlilik olduğunu söyledi."

Ona bakakaldım. "Bu adam senin ne kadar zeki olduğunu biliyor mu?"

"Birinin beynini barındırmak için gerekli penise sahip olmadığımı görünce bana pek ilgi gösterdiğini sanmıyorum." Gözlerini deviriyor. "Büyüdüğümde beni süsledi, davetlere götürdü, tanıştırdı..." Başını sallıyor. "Biliyor musun? O sadece bir pislik ve ona daha fazla enerji vermek istemiyorum. Şimdiye odaklanmayı tercih ederim. Evan'ın battaniyenin ters tarafındaki çocuk olarak büyümesine acımalı mıyım yoksa Barclay Reed ile bir çocukluk geçirmedeği için onu tebrik mi etmeliyim bilemiyorum."

Bu hikayede daha fazlası var. Bunu hissedebiliyorum. Ama aramızdaki diğer her şey gibi, onu zorlayamıyorum. Bu beni çok sinirlendirmeye başladı. Bana güvenmesi için ne yapmam gerekiyor?

"Maxon onunla tanışmak istiyor mu?"

"Evet. Ona Evan'ın iletişim bilgilerini verdim. Göreceğiz bakalım. Maxon artık tamamen aileyle ilgili. Ailesi değil ama etrafını önemli insanlarla çevrelemeye hazır. Ayrıca pislik yapmanın genetik bir özellik mi yoksa öğrenilmiş bir davranış mı olduğunu öğrenmekle ilgileniyor gibi görünüyor ve sanırım Evan onun için bu soruların bazılarını cevaplayacak. Eminim Griff de ona katılacaktır. Bilirsiniz, uzun süredir kayıp olan kardeşini birlikte araştırırız."

"Peki ya sen?"

Omuz silkiyor, sonra başını sallıyor ve oyun kumandasını eline alıyor.
"Hayatımda kimseye ihtiyacım yok, Noah. Tek başıma daha iyiyim."

Ertesi sabah erkenden uyandım. Harlow yanımda değildi.

Hayatımda kimseye ihtiyacım yok, Noah. Tek başıma daha iyiyim.
Harlow'un sözleri kafamın içinde yankılanıyor. Herkesten çok güvendiği iki erkek kardeşi onu dışladıktan sonra, iyi niyetli bir şekilde ona sığınmak için bile olsa, korkarım onları gerçekten kastediyor.

Bu lanet kadın beni düğüm düğüm ediyor. Benimle konuşmazsa ona nasıl ulaşacağım? Benimle aynı yatakta uyumayı bile reddediyorsa?

Koridorda sürünerek ilerlerken onu kendi odasında buluyorum, sanki battaniyeler bir şekilde hayatındaki incitici insanları uzaklaştırabilirmiş gibi yorganın altına kıvrılmış. Yoksa sadece beni dışarıda tutmak mı istiyor?

Bu hayal kırıklığı beni çok rahatsız ediyor. Çok daha fazlasına sahip olabileceğimizi bildiğim halde sadece gülmek ve seks isteyen bir kadınla aynı çatı altında olmak kolay değil.

Koşu şortumu ve bir çift spor ayakkabımı giydikten sonra koşarak evden çıkıyorum ve bekçi kapısını geçiyorum. Güneş gökyüzünü canlı turuncular ve altınlarla aydınlatmaya başlıyor. Şu anda etrafta hiç muhabir ya da paparazzi olmadığı için aklıma gelebilecek her yüce güce şükrediyorum. Kapıdaki yeni bekçi bana el sallıyor ve bir ayağımı diğerinin önünde kaldırıma vurarak ıssız yolda ilerliyorum.

Düşüncelerim dönüp dolaşıp birbirini kovalıyor. Harlow'la boşa mı kürek çekiyorum? Hiç yola gelecek mi? Vazgeçmek mantıklı görünüyor. Neden kafamı kalbinin etrafına ördüğü o yüksek tuğla duvara vurayım ki? Öte yandan, Harlow'un hayatında ona gerçekten yatırım yapan ve değer veren kim var? Ne babası ne de annesi. Kesinlikle eski nişanlısı da değil. Söylediği her şey doğruysa, yakın zamana kadar kardeşleri bile. Bu bir soruyu akla getiriyor: Kim onun yanındaydı? Ne olursa olsun güvenebileceği kişi kimdi?

Kimsenin olduğunu sanmıyorum. Ve herkesi dışarıda tutmak, olası bir acıyı daha başlamadan durdurmanın bir yolu. Onu suçlamıyorum. Ama hoşuma da gitmiyor.

Gerçekten onu hayal kırıklığına uğratan herkes gibi olmak istiyor muyum?
Onsuz bir hayatı gerçekten hayal edebilir miyim?

Hayır.

Tanrım, sanırım aşık oldum.

Lanet olsun.

Arazinin etrafında üç millik bir tur attıktan sonra, son çeyrek mili terli ve bitkin bir şekilde geri yürüyorum ve kendimi bundan vazgeçirmeye hiç de yakın değilim. Güneş mavi gökyüzünde yükselen turuncu bir top gibi parlıyor. Hava kavurucu olacak ve içimden bir ses yazın şakaya gelmeyeceğini söylüyor. Ama Dallas'ta geçirdiğim bir düzine sezondan sonra sığağa ve neme alıştım. Zorlandığım şey, günlerin akıp gitmesi ve Harlow hakkında daha çok şey öğrenmiş olsam da onu bana güvenmeye ikna etmeye yaklaşamamış olmam.

Bir şeyler olmalı.

Cebimdeki telefon çalışıyor, belki arıyordur ve nereye kaybolduğumu merak ediyordur diye telefonu çıkarıyorum. Cliff'in numarasının çıktığını görünce inledim. Yeni bir anlaşma için pazarlık yapmadığımız sürece, asla iyi haberlerle aramıyor.

"Ne oldu?"

"Mercedes Fleet de kim? Onunla nerede tanıştın?"

"Kim?" Telefonu kulağıma götürüyorum ve nefesimi tutmaya çalışıyorum. "Mercedes Fleet."

"Onu tanımıyorum."

"Görünüşe göre onu hamile bırakacak kadar iyi tanıyorsunuz, en azından ona göre. TMZ haberi bir saat önce verdi. Az önce yorum için beni aradılar."

Midemin alt kısmı düşüyor. Bu, ihtiyacım olmayan bir sorun daha. Harlow'dan önce seks yaptığım son kadını hatırlamaya çalışarak hafıza bankamı tarıyorum. Yaklaşık üç ay öncesine gitmem gerekiyor. Son Super Bowl galibiyetinden sonraki parti. Adını hatırlamıyorum. Kahretsin. Eldiven giydim, ama... hiçbir şey kusursuz değildir.

Bu mümkün mü? Şimdi ne yapacağım? Ve şu anda babasıyla olanları göz önüne alırsak, Harlow ne düşünecek?

"Bu kadın neye benziyor?" Birden fazla kez hiç dokunmadığım bir hatunla yatmakla suçlandım. Bazı kadınlar ünlü biriyle yatmakla övünmeyi seviyor ve ben de bu durumu düzeltmek zorunda kalıyorum. Ya da denemek. Gerçek şu ki, çok fazla insan inkara inanmıyor. Kurnazlık gibi geliyor, erkek gibi davranmamak gibi kokuyor.

"TMZ'de güzel bir fotoğrafı var, önde ve ortada." "Bekle."

Tarayıcıyı açıyorum ve magazin sitesine giriyorum.

WESTON'IN AŞIK ÇOCUĞU YOLDA! diye bağıyor başlık.

Aşağıdaki resim bir podyumun arkasında duran bir kadını gösteriyor, mikrofonlar dudaklarına uzanıyor ve muhabirler sanki kimse hikayesinin tek bir kelimesini bile kaçırmak istemiyormuş gibi ona yaklaşıyor. Uzun, açık kahverengi saçları, ince yapısı ve soğukkanlı mavi gözleriyle güzel bir kadın. Makaleyi taradım. Houston'daki St. Regis'te bir Super Bowl sonrası partide tanıştığımızı iddia ediyor. Orada olduğumu inkar edemem. Ayrıca taş gibi ayıktım, bu yüzden onun o gece becerdiğim isimsiz kahverengi gözlü sarışın olmadığını çok iyi biliyorum.

Ancak birkaç görgü tanığı ve hatta eski bir takım arkadaşım beni olay yerinde görüyor ve birlikte süitin yatak odalarından birinde kaybolmadan önce konuştuğumuzu hatırladıklarını söylüyorlar. Şaşırılmış durumdayım.

Telefonu tekrar kulağıma götürüyorum. "Yemin ederim onu tanımıyorum. Onu kesinlikle ben hamile bırakmadım."

"Durum iyi görünmüyor dostum. Kanal mutlu değil. Önce Harlow, şimdi de Mercedes. Yayın kabininde erkek olmanı istiyorlar ama kadınlar NFL izleyicileri arasında giderek büyüyen bir kesim ve bir futbol efsanesi olsa bile bir erkeğin sikinden tutularak yönlendirilmesini duymak istemiyorlar."

"Dinle!" Homurdanıyorum. "Yemin ederim onu tanımıyorum ve onunla yatmadım. Neden benim tarafımda olmayı denemiyorsun, lanet olsun. Sana yeterince para ödüyorum." Hayal kırıklığı içinde ofladım. "Bu işin halkla ilişkilerini sen hallet. Benim gitmem gerek."

Cevap beklemeden Cliff'in yüzüne kapattım. Eğer olay TMZ'de yer alıyorsa, diğer haber kaynaklarında da yer alacaktır. ESPN ve diğer spor ağırlıklı kanallarda konuşulacak. Ana akım haberlere bile çıkabilir. Bu da Harlow'un yakında duyacağı anlamına geliyor... eğer henüz duymadıysa. Bunu nasıl karşılayacağını tahmin edebiliyorum. Beni adi babası ve Simon'la aynı kefeye koyacak. Benim bir erkek fahişesi ve bir pislik olduğumu düşünecek. İnkarlarım sağır kulaklara düşecek. Bana sırtını dönecek çünkü insanlara güvenmekten çok korkacak, hele de bir haftadır tanıdığı bir adama.

Hayal kırıklığıyla kükrüyorum. Ne oluyor lan? Haber ona ulaşmadan önce hemen ona ulaşmalıyım. Açıklamam lazım. Yardımına ihtiyacım olduğunu söylersem... Evet, ondan yardım isteyerek tatlı, doğal empatisini kışkırtmak onu yakın tutabilir. Belki de.

Kahretsin.

Koşarak eve geri döndüm. Kapıda haber bekleyen bir muhabir sürüsü vardı. Bebeğimi taşıdığı söylenen bu kadın hakkında sorular soruyorlar. Görevini anlayan yeni bekçi kapıyı açıyor. "Yorum yok" diyerek hızla geçerken magazin basını hâlâ beni taciz ediyor. Üniformalı adam arkamdaki barikatı hızla kapattı.

Eve kadar olan son çeyrek mili koşup ön kapıdan içeri dalarken güneş üzerime vuruyor. Girişten içeri adımımı atar atmaz neredeyse Harlow'un valizlerine takılıyordum. Odanın öbür ucundan küfrettiğini duyuyorum ve başımı kaldırıp başka bir bavulu merdivenlerden aşağı sürüklediğini görüyorum, hareketleri sarsıntılı ve telaşlı. Eşya yığınının üzerinden geçip ona yaklaşıyorum. Neredeyse bana çarpacaktı, sonra bana sert, kırmızı gözlü ve kararlı bir bakış fırlattı.

"Nereye gidiyorsun?" Talep ediyorum.

"Burası dışında herhangi bir yer. Kaliforniya'ya dönene kadar Griff ve Britta ile kalacağım."

Cehennem gibi. "Yani söylentileri duydun mu? Ve onunla bir partide tanıştığımı ve benimle konuşmadan onu hamile bıraktığımı söyleyen bu kadına inanıyor musun?"

"Senin yüzünden gitmiyorum, Weston. Bak, ellerin dolu ve açıkçası daha fazla drama ihtiyacım yok. Kızgın değilim. Onunla benden çok önce tanıştın, bu yüzden Şubat ayında onunla ne yaptığın beni ilgilendirmez. Annenin DNA'nı gelişigüzel etrafa yaydığın için heyecanlanacağını sanmıyorum ama..." Omuz silkiyor ve çantasına uzanıyor. "Bir yolunu bulursun, sanırım."

Parmaklarımı koluna doladım. "Ben senin baban değilim. Ya da eski sevgilin. Bunu ben yapmadım."

Elimden kurtulmaya çalışırken soğukkanlılığını biraz kaybetmiş gibi görünüyor. "Beni duydun mu? Önemli değil. O zamanlar seni tanıımıyordum. Gerçek şu ki, bu sabah uyandım ve birkaç gün önce duşta olanları düşünmeyi bıraktığımı fark ettim. Sanırım bu kaçamak senin için benden daha önemli ve seni incitmek istemiyorum. Bu yüzden sana bir iyilik yapıp gideceğim. Harika olacaksın. Adadaki bazı harika terapistlerin isimlerini bıraktım - hem konuşma hem de psikolojik. Kaygı senin için gerçek bir tetikleyici gibi görüldüğünden ikisine de ihtiyacın olabilir. Bu insanlardan herhangi biri sana yardım etmek için gerçekten nitelikli olacaktır." Bavullarını toplarken bana tamamen sahte bir gülümseme veriyor. "Sana en iyisini diliyorum."

"Bu saçmalık." Çantaları elinden hızla çekip alıyorum. "Benden kesinlikle kaçırıyorsun çünkü o kadını hamile bıraktığımı düşünüyorsun. Barclay ya da Simon olmadığımı güvenmekten korkuyorsun."

"Hayır."

"Kesinlikle evet. Bana bak, Harlow. Seni ne zaman incittim ki?" Dudaklarını hınzırca birbirine bastırıyor ve büyük bavulunu tekrar eline alıyor. Elinden çekip alıyorum. "Sana yardım etmeye çalışmaktan başka ne zaman bir şey yaptım?"

Cevap vermiyor, sadece bilgisayar çantasını alıp omzuna atıyor. Kayışı avucumun içine alıp arkamdan çekiştiriyorum.

"Kes şunu!" diye ısrar ediyor.

"Sen dur," diye homurdanıyorum. "Gitmiyorsun, lanet olsun."

"Oh, değil miyim? Yani beni isteğim dışında burada mı tutacaksınız?"

"Bir hiç uğruna kaçmana izin vermeyeceğim." Kapıyı arkamdan kilitledim ve kollarımı kavuşturarak kapıya yaslandım.

Harlow kararlı, ama benimle karşılaştırıldığında? Benim cüsemle, gücümle ya da ısrarcılığımle boy ölçüşemez.

"Kaçmıyorum. Yolundan çekiliyorum ve hayatıma devam ediyorum. Bu kadar. O yüzden çantalarımı ver ve çekil ki gidebileyim."

"Hayır." Başımı kararlılıkla sallıyorum. "Bunu yapamazsın. Unuttun mu? Bir kontratımız var. Sen imzaladın. Sana ödeme yaptım. İşçi Bayramı'na kadar burada benimle kalmak zorundasın."

Ufacık bir şey ama dev gibi öfkesi ortaya çıkıyor. "Böyle mi oynamak istiyorsun? Sonuçta babam sen misin? Yoldaki gayrimeşru çocuğun dışında, hayatımı nasıl yönetmem gerektiğini benden daha iyi bildiğini sanıyorsun ve ne hissettiğim umurunda değil mi? Güzel. Sonra da bana iyi bir evlilik yapmamın daha iyi olacağını söyleyeceksin. Heveslerimi ya da hırslarımı boş ver... Peki, sana göre parmağıma bir yüzük takmak için kendimi kime pazarlamalıyım?"

Sadece damarıma basmaya çalışırken durumu manipüle etmesine ya da sakinliğimi bozmasına izin vermeyeceğim. "İyi bir evlilik mi istiyorsun bebeğim? Evlen benimle." Alay ediyor ve çılgınca bavulunu tekrar kapıyor, bu sefer aynı anda birden fazla parçayı avucuna almaya çalışıyor. "Evet, doğru. Böyle bir şey olmayacak olur."

Çantalarını tekrar elinden alıyorum, bu da ondan bir hayal kırıklığı çığılığı koparıyor. "Bana iyi bir neden söyle," diye meydan okuyorum. "Sadece bir tane."

"Ver şunu." Makyaj çantasına uzandı ama onu da arkama koydum. "İyi bir sebep mi istiyorsun Weston? Tamam, beni kızdırıyorsun. Birbirimizi çok az tanıyoruz ve bir şekilde derimin altına giriyorsun ve etrafımı kaşıyıp kurdeşen dökmeme neden oluyorsun ve-"

Gülüyorum. Bu beni terk etmesi için bir sebep değil. Eğer yüzeyinin altında sürünüyor ve ona ulaşıyorsam, bu kalmasını sağlamak için bir nedendir.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye meydan okuyor.

"Hayır. Ama bence bu bizi eşit yapıyor. Benim de derimin altına giriyorsun. Seni istememe, seni anlamama, sana sarılmama, seni iyileştirmeme neden oluyorsun.

."

"Ben kırılmadım!"

Öyle ama onarılamayacak kadar değil. "Pekâlâ. Ama hiç umursamadığınız kaç erkekle çıktınız? Onları ezip geçmene izin veren? Senin omurganı kaldıramayan?" Duraksaması bana sayının yüksek olduğunu ve bunun farkında olduğunu söylüyor. "Seninle başa çıkabilirim."

"Denemesi gerektiğini düşünen bir adam istemiyorum. Simon'la evlenmeyi kabul ettiğimde, sadece yıllarımı birlikte geçireceğim, önemli anlarda yanımda olacak düzgün bir adam istemiştım. Bana istediğim çocukları verecek birini. Hayranlık ya da bağıllık umurumda değildi, sadece nezaket ve mutluluk görüntüsü. Hâlâ bunları istiyorum. Bana bunları verebileceğini sanmıyorum."

"Dene beni."

Yüzümü inceliyor ve kaşlarını çatıyor. "Ciddi misin?" "Tamamen."

"Sen delisin."

"Akıllı başında birini aradığını söylememiştin bebeğim. Evlen benimle. Düzgün bir adam mı istiyorsun? Ben buradayım. Yıllarını seninle geçirecek birini mi istiyorsun? Geçireceğim. Her zaman senin için burada olacağım. Çocuk mu istiyorsun? Seni seve seve hamile bırakırım. Bundan zevk alırım. Sevgi ya da bağıllık umurunda olmayabilir, ama ben sana bunları da vereceğim. Nazik olmaya çalışacağım ve sizi gerçekten mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacağım, sadece öyle görünmenize yardımcı olmak için değil. Tek yapmanız gereken evet demek."

"Seni dokuz gündür tanıyorum."

Omuz silkiyorum. "Yani? Sen isteklerini sıraladın, ben de sana onları yerine getireceğimi söylüyorum. Detaylar kimin umurunda?"

"Geçenlerde gelin olayını yaptım. Tekrar yapmak istemiyorum. Şimdi çekil ki ben de gidebileyim."

"Eğer gidersen, sana istediğin her şeyi verebilecek tek bir kişi söyle."
Sessizliği çok anlamlı.

"Kimse yok, değil mi? Simon'ı tekrar aramak ister misin? Yoksa birkaç yıl bekleyip daha iyi biriyle karşılaşmayı mı umacaksın?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve düşündüğünü anlayabiliyorum. Bir yanı bana kuma gömülmemi söylemek istiyor ama en çok istediği hayatı yüzünün önünde sallandırıyorum. Eğer kalbine hitap edemezsem, derinlerde yatan arzusunu çekiştirebilirim.

Birdenbire, "Senin zaten bir bebeğin var. Benim de doğurmama gerek yok. Çekil."

Yerimde durup omuzlarını tutuyorum. "Adı her neyse onunla hayatımda hiç tanışmadım. Onunla seks yapmadım. Onu hamile bırakmadım. Super Bowl'un ardından aynı anda aynı partideydik. Bunu kabul ediyorum. Belki de bu tesadüf benden para koparmak için kullanmaya karar verdi. Bir servet avcısının kandırmaya çalıştığı ilk enayi ben olmam. Ama umarım hiç tanımadığınız bir kadın yerine sevgiliniz olan bir adamın sözlerine inanırsınız."

Uzun bir süre sessiz kalıyor. "Ne istiyorsun?" "Evlen benimle."

"Şu anda kimseyle evlenmiyorum."

Bunu bir reddetme olarak algılamamaya çalışıyorum. Bugün büyük bir şok yaşadı ve muhtemelen ona çok fazla baskı yapıyorum. Evet, beni geri itiyor ama bunu bekliyordum. Sonuçta Harlow'la konuşuyorum. Ve son zamanlarda yaşadığı onca şeyden sonra acı çekmeye hakkı var. Ben yürekliyim; bunu kaldırabilirim. Ama düğümü atmaktan bahsettikçe, birlikte iyi olabileceğimize daha çok ikna oluyorum. Onu mutlu edebilirim. Karşılığında onun da bana aşık olmasını sağlayabilirim. Aslında bunu her şeyden çok istiyorum.

Ama daha fazla zamana ihtiyacım var. Bir yaz yeterli olmayabilir.

Onu kendi çıkarları için ikna etmeye çalışmak işe yaramıyordu, ben de taktik değiştirdim. "Bakın, gerçekten bir eşe ihtiyacım var. Şebeke kaşınmaya başladı ve eğer 'yerleşirsem' tekliflerini geri çekmemeleri daha olası. Konuşmam üzerinde çalıştıktan sonra kanalda bir pozisyonum olmayabileceğini öğrenmek utanç verici olur."

"Bebeğini doğuracak kadınla evlen. Bu senin imaj sorununu çözecektir."

Tanrım, bu kadın gün gibi inatçı ama yine de onu çok etkileyici buluyorum. "O. Değil. Sahip. Benim. Bebeğimi. Bunu o kalın kafana sok. Evlen benimle."

"Basın neredeyse kesinlikle Simon'ı senin için terk ettiğimi çünkü onu aldattığımı düşünecektir."

"Umurunda mı? Seni büyük bir şekilde aldatıyordu ve bunu herkes biliyordu."

Uzun bir iç geçirir. "Hayır. Görünüş umurumda değil. Ama sen önemsemelisin."

"Neden bir anlaşma yapmıyoruz? Benimle bir yıllığına evlenirsin. Ben de sana bir bebek veririm. İlk yıldönümümüzde, yeniden değerlendirebiliriz. Kalmak istersen, eskisi gibi devam ederiz. O zaman ayrılmak istersen, sana beş milyon dolar ve velayet veririm, yeter ki ziyaret hakkım olsun."

Bu büyük bir kumar ve sonunda en kötü kaybeden ben olabilirim. Ama bu bana Harlow'la en az on iki ay, hatta belki bir ömür kazandırır. Bir çocuk, birlikte ebeveynlik yapacağımızı garanti eder, böylece boşansak bile -soğuk, ölü bedenim üzerinde- her zaman ortak oğlumuz veya kızımız olacak.

Evet, berbat bir durum. "Daha iyi seçenekler" kovamdaki seçeneklerim tükendi. "Paranı istemiyorum."

Onda sevdiğim başka bir şey daha var. Açık sözlü ve inatçı olabiliyor. Ama açgözlü değil. Kendi parasını kazanma becerisine o kadar güveniyor ki benimkini istemiyor. "Fikrini değiştirirsen masada."

Bir elini kalçasına götürüyor. "İstediğin herhangi bir kadınla evlenebilirsin. Başa çıkılması kolay biri olduğuma dair hiçbir yanılsamam yok. Neden ben?"

Eğer ona aşık olduğumdan emin olduğumu söylersem, çılgılık atarak ters yöne kaçacaktır. Sakin davranmalıyım. "Mantıklı davranıyoruz. İyi anlaşıyoruz. Harika seks yapıyoruz. Ortak değerlerimiz var. Hayatımın bir sonraki aşamasına geçmek istiyorum. Konuşmamda bana yardımcı olabilirsin ve basın zaten birlikte olduğumuzu düşünüyor. Şimdi başka bir kadınla tanıştırmak, hayranlarımdan bahsetmiyorum bile. Herkese evleneceğimizi söylemek seni birdenbire kirli, battaniyelerin altındaki bir kaçamaktan hayatımın meşru bir parçası haline getirir."

"Harika seks dışında benim için ne var? Bana bir bebek garantisi veremezsin. İkimiz de hamile kalacağımı ya da kalabileceğimi kesin olarak bilmiyoruz."

"Yapamayacağını düşünmek için bir neden var mı?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. İki yıldır evli olan bir arkadaşım var ve

çok çabalıyorlar... boşuna. Sadece bunun bir şey olmadığını söylüyorum.

tahmin edebiliyoruz."

"Yeterince makul. Doğurganlık kısmını deneyeceğiz. İşe yaramazsa, yine de size biraz teselli sunabilirim: Yüksek mevkilerde tanıdıklarım var. Senin için kapıları açabilirim. Seni muhtemelen yardımına ihtiyacı olan düzinelerce başka oyuncuyla da tanıştıtabilirim. Eğer kariyerine hızlı bir başlangıç yapmak istiyorsan, bunu senin için büyük bir şekilde yapabilirim."

Uzun bir süre sessiz kaldı, sanki düşüncesizce yaptığım teklifi gerçekten düşünüyormuş gibi. Ama bu doğru. Bundan eminim. İliklerime kadar biliyorum. "Bir şey yakaladın mı?"

Durdum, düşündüm. "İki şartım var: Birincisi, birlikte olduğumuz sürece bizi çalıştırmak için her şeyini ortaya koymalısın. Geçici olduğumuzu düşündüğün için çekip gitmek yok."

"Sırf şirretlik olsun diye şirretlik yapmam. İkimiz de bununla yaşamak zorunda kalırız ve bu çok fazla çaba gerektirir."

"Bunu duyduğuma sevindim. İkincisi, her gece yanımda uyumak zorundasın. Ben bu evdeysem, sen de bizim yatağımızdasın."

Gözlerini kırptırıyor, dudakları sert bir çizgi halinde. Bundan hoşlanmadığını söyleyebilirim. "Neden?"

"Eğer hamile kalmak istiyorsan, sana dokunmalıyım."

"Yani bu saçma fikre evet dersem, çiş çubuğunda artı işareti aldığımızda kendi odamda uyuyabilmeliyim."

Yalnız yatmak konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum. "Olmaz. Senin ve bebeğin sağlığını düşünmemiz gerekecek. İkinize de göz kulak olmak isteyeceğim."

Harlow bitmek bilmeyen dakikalar boyunca hiçbir şey söylemedi. Sonunda iç geçiriyor ve ayaklarımın hemen arkasındaki makyaj çantasına uzanıyor. "Düşünmem gerek."

Elinde çantayla döndüğünde, onu durdurmak için kolunu tutuyorum. "Ne kadar süre için?"

"Bana... bir hafta verin. O zaman bir cevabım olacak."

chapterELEVEN

A Birkaç gün sonra, Cumartesi gelmeden aklımı kaybedeceğimden eminim. Harlow sessizdi. Meşgul. Yanımda ya da benimle uyumuyor. Hayal kırıklığına uğradım ve Cehennem. Onsuz, ona dokunmadan, onun içinde boğulmadan geçen uzun bir hafta oldu. Aklımı kaybediyorum.

Dün, başka bir konuşma değerlendirmesine başladık - onunla evlenmek istediğimi ağzımdan kaçırduğımdan beri yaptığımız en fazla konuşma. Bu test öncekilere göre daha fiziksel ve sözsüz. Evlenme teklifimle ilgili sorular sormak için yarıda durdu. Keskin, doğrudan sorular. Nasıl bir performans sergileyeceğimi görmek için endişemi arttırmak istediğini hemen anladım. Ama hayır demeye meyilli olduğunu ima ettiğinde donup kaldım ve kendimi kaybettim. Bu lanet olası öngörülemez eksiklik ve onun soğukluğu karşısında hayal kırıklığıyla hırlayarak odadan çıktım.

Harlow bir saat sonra evdeki spor salonunda demir pompalarken beni buldu ve bir özür dileyerek o pek de ince olmayan önerilerinin hiçbirini kastetmediğini itiraf etti. Gerçek şu ki, hâlâ düşünüyordu ve ilişkimizi beni sinirlendirmek için kullandığı için kendini çok kötü hissediyordu. Yanağımı öptüğünde, bunu kastettiğini biliyordum. Onu hayatımda ne kadar çok istediğimi anladığını da biliyorum.

O kadının kalbimde böyle bir yer edinmesi rahatsız edici ama bunu değiştiremem.

"Hey, Noah." Ertesi akşam güneş elbisesi, kama sandaletleri, dudak parlaticısı ve bukleleriyle süslenmiş bir şekilde ofisime girdi. Çantasını bir omzuna asmıştı.

Kulaklıklarımı çıkarıyorum ve çalışmakta olduğum oyun yorumunu durduruyorum. "Neler oluyor? Bir yere mi gidiyorsun?"

Başını sallıyor. "Keeley beni happy hour ve biraz karaoke için alacak. Dışarı çıkmam gerektiğine ikna olmuş durumda. Sanırım son zamanlarda neden sessiz kaldığım konusunda beni sorguya çekmek istiyorlar."

Ben de aynısını yapmak isterdim ama dört gün daha onun alanına saygı duymak zorundayım. Evlilik -bir yıl için bile olsa- büyük bir karardır.

"Akşam yemeğine evde olacak mısın?"

"Bilmiyorum. Baldızlarımla ne kadar çılgınlaştığına bağlı. Öğrendiğimde seni ararım."

Tek başına yemek yememeyi tercih ederim ve bu kadar güzel görünürken bir bara gitmesini sevmiyorum ama o bir yetişkin. Ve ben sadece onunla evlenmek istiyorum, onu kontrol etmek değil. "Buna minnettar olurum. Teşekkürler."

Bir baş sallama ve garip bir duraklama ile gitti. Eskiden paylaştığımız o rahat sohbeti özleyorum. Acaba evlenme teklif etmek benim açımdan büyük bir hata mıydı? Tam olarak pişman değilim. Ama acaba bizi ileriye taşımak yerine, evliliği bağımsızlığına ya da kalbine yönelik bir tehdit olarak görüyor ve bu da bizi geriye götürüyor mu?

İç çekerek ayağa kalkıyorum. Bilmemekten nefret ediyorum ve yemin ederim o beni cimriliğimden kurtarmadan aklımı kaçıracağım - öyle ya da böyle.

O gittikten sonra, evin etrafında dolanıyorum. Onsuz kocaman ve boş hissediyorum. Hâlâ iki kişi için çok büyük ama Harlow buradayken yemek yaparken mırıldanıyor, oyun oynarken düşmanlarına bağılıyor ya da havuz kenarında uzanırken müzik açıyor. O benim çatım altındayken burası hayat dolu.

Eğer o giderse, cehennem gibi boş olacak. Bu kocaman evde ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. İki haftadır bile birlikte değiliz, ama sanki o buraya aitmiş ve ben burada yalnız kalmak zorunda kalırsam davetsiz misafir olurmuşum gibi geliyor.

Başka bir senaryo hayal etmeye çalışarak yürüyorum. Harlow burada bebeğimizle birlikte karım olarak yaşarsa evimiz nasıl bir yer olacak? Anında sertleşiyor, ağrıyor ve keşke evde kalmaya karar verseydi de ona birlikte en iyi olduğumuz bazı şeyleri hatırlatabilseydim diyorum. Onunla sevişmeden geçirdiğim son hafta bana bir yıl gibi geliyor.

Bu düşünce zincirini durdurmam gerek yoksa bütün akşamı sefalet içinde geçireceğim.

Oyun konsolunu açarak kendimi Orta İngiliz tarzı bir maceraya atıyorum ve tam bir yan görevi tamamlıyordum ki bir araba kapısının çarpma sesini duyuyorum. Araziye kim ve nasıl girmiş? Onaylanan tek kişiler ailem, onun ve benim ailem. Trace bugün çalışıyor. Annem rüzgarlı yollardan buraya gelmeyi sevmiyor. Harlow kayınbiraderleriyle birlikte. Eleme süreciyle, Maxon ve Griff açık veranda kapısından aile odasına girdiğinde şaşırmadım.

"Tak, tak." Maxon parmaklarını kapının pervazına vurur, sonra da umursamazca kapıya yaslanır.

"Hey. İçeri gel." Derin bir nefes alıp sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Sorunlar yaşadığımı biliyorlar, bu yüzden konuşmayı kesersem şok olmazlar, ama Harlow yorumlamak ve hakemlik yapmak için burada olmadan, bu çirkinleşebilir.

"Habersiz geldiğimiz için özür dileriz," diyor Griff. "Ama eşlerimiz Harlow'u dışarı çıkaracaklarını ve ikiniz hakkında bilgi almak için onu utanmadan sorguya çekeceklerini söylediklerinde, sizinle birkaç şey hakkında konuşabileceğimizi düşündük."

Yani beni de utanmadan bilgi almak için sıkıştırmak istiyorlar.

"Elbette." Bu benim kekelemem ve tıkanmam için bir fırsat gibi görünüyor, ama yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum ve her şey harika olacakmış gibi davranıyorum. "Bira?"

Griff kanepeye otururken, "Ben bir tane alacağım," diye sesleniyor.

"Sanırım su alacağım. Kardeşim beni DD olmam için manipüle etti." Griff Maxon'a sırtınca, yaşlı Reed homurdanıyor. "Piç kurusu."

Herkesi yerleştirdikten sonra oyunu ve televizyonu kapatıp karşımdaki koltuğa oturuyorum. "Ne var ne yok?"

Maxon, "Dün Evan'la konuştuk," diye bilgi verdi. "Telefonda. Hikâyesi doğru çıktı. Hatta cesur davranıp annemi aradım ve ondan bilgi istedim. Hikâyenin bir kısmını doğruladı, yani bence adam yasal. Emin olmak için hepimiz DNA örneği vermeyi kabul ettik. Sonuçlar hafta sonuna kadar gelecek. Ama eğer gerçekten kardeşimizse... Sanırım ailemiz daha da büyüdü."

"Harika." Neden bana söyledin?

"Evan havaalanında sana başka bir şey söyledi mi?" Maxon soruyor.

"Sadece annesinin babanın asistanı olduğunu ve baban öldüğünde Beş yaşındaydı. Baban onunla hiçbir şey yapmak istemedi, bu yüzden devletin vesayeti altına girdi. Sanırım koruyucu aile sistemi içinde büyüdü." Omuz silktim. "Hepsi bu kadar."

"Google da tüm bunları doğruladı. Ama dahası da var."

"Görünüşe göre, ABD'nin en hızlı büyüyen teknoloji altyapı şirketlerinden birinin kurucusu ve CEO'su. Milyarlarca dolar değerinde."

"Yirmi beş yaşında mı? Etkileyici."

"Hırslı olmayan bir Reed tanımıyorum. Bu hepimizin içinde var. Dünyayı fethetmek için yola çıkıyoruz," diyor Maxon ve yarı şaka yapıyor.

"Evan kendisini ve operasyonlarını Hawaii'ye taşımak istediğine dair bir şeyler söyledi. Şaşırdım. Burası yüksek teknoloji merkezi değil. Sonra yine aile istediğinden bahsetti."

"Bilmediğini mi? Ani gibi görünüyor," diye düşündü Maxon. "Ama belki de bu bir yetim meselesidir."

Kaşlarımı çattım. "Havaalanında bana yaklaştığında nedenini açıklamadı."

"Ne olduğunu anlayana kadar ona temkinli yaklaşıyoruz. Belli ki bizden para istemiyor ama bir şey istiyor. Eğer Reed klanından sıkı bir dostluk arıyorsa, hiç şansı olmayacak."

Muhtemelen beni ilgilendirmez ama Harlow teklifime evet derse, onun yanında ve onun için duran adam ben olacağım. Umarım ağzımı açarak ayağımı içine sokmuyorumdur. "Kız kardeşiniz kesinlikle öyle düşünüyor, çocuklar. Evan ve Bethany'yi bildiğiniz halde ona söylememiş olmanız onu gerçekten üzdü."

Maxon daha dik oturur. "Biz sadece korumak istedik-"

"Biliyorum. Hatta senin yerinde olsaydı, kendisinin de aynı şeyi yapabileceğini itiraf etti." Beynimin yavaşladığını hissediyorum. Çenem donuyor. Burası aniden çok sıcak oldu ve boynumda ve göğsümde terler oluştuğunu hissediyorum. Ama birkaç kelime daha çıkarmayı başarıyorum. "Kızgındı."

Griff iç çeker, sonra kardeşine bakar. "Sana söylemiştim..."

"Lanet olsun. Harlow çok bağımsız. Eskiden çok rahattı ve bir profesyonel gibi her şeye ayak uydururdu," diye ısrar ediyor Maxon. "Üniversiteye gittikten sonra bir şeyler değişti."

"Evet, büyüdü ve kendine ait bir kimliği olduğunu fark etti." Griff sanki Maxon aptalmış gibi başını sallar.

"Belki." Yaşlı Reed ikna olmuş gibi görünmüyor. "Yani bu yüzden mi şu anda aramalarımın kaçıyor? Evan konusunda onu bilgilendirmediğimiz için kızgın mı?"

"Muhtemelen." Gerçeği şekerle kaplamayı reddediyorum. Ama burada kırmak için gitmeliyim. Harlow'u kardeşleriyle bir araya getirebilir ve hemen yardımlarını alabilirsem büyük bir iş başarmış olurum. Ayrıca, er ya da geç öğrenecekler. Ama bu konuşmayı yapmak için konuşmalıyım.

Sakinleştirici bir nefes alıyorum, durumumun düzeleceğini umarak birkaç dakika bekliyorum.

Kardeşler birbirlerine bakarlar.

"Sorun yok dostum. Kızgın değiliz," diye güvence veriyor Maxon. "Sadece dürüst davranıyorsun. Rahatla."

Griff başını sallar. "Aynen öyle. Bunu kendimize biz yaptık. Sizi hiç suçlayamam. Hazır olduğunuzda aklınızdan geçenleri söyleyin."

Gözlerim kapalı, başımı sallıyorum ve kendimi yavaşça streten kurtulmuş hissediyorum. Sonunda, gerilen her şeyin serbest kaldığını hissediyorum.

"Kız kardeşine benimle evlenmesini teklif ettim."

Ardından gelen sessizlik sağır edici. Reed kardeşlerden hiçbiri hareket etmiyor ya da gözünü kırpmıyor, sadece bana bakıyor. Beni eşek sudan gelinceye kadar dövmek mi istiyorlar yoksa deli olduğumu mu düşünüyorlar?

Sonunda Maxon bir elini kısa, dikenli saçlarının tepesinde gezdiriyor. "Bizimle dalga geçiyorsun diyeceğim... ama öyle olmadığını görebiliyorum."

Başımı sallıyorum.

"Hayır dedi." Griff sanki bundan eminmiş gibi konuşuyor.

Başımı sallayarak onu yalanlıyorum. "Bu hafta sonu bana bir cevap vereceğini söyledi."

Karşılıklı bir bakış daha. Şimdi etkilenmiş görünüyorlar.

Ne kadar çok bebek istediğinden bahsetmiyorum. Eğer söylersem, ikisinden biri ya da ikisi birden yumruğunu suratıma indirebilir.

"Sana tamamen hayır dememesine çok şaşırdım," diye itiraf ediyor Maxon. "Özellikle de Mercedes Fleet ortaya çıktıktan sonra."

"O kadını tanımıyorum," diye ısrar ediyorum. "Onunla yatmadım. Onunla hiç tanışmadım bile."

İki kardeş de tek kelime etmiyor. İkna olup olmadıkları hakkında bir fikrim yok. Kanıtım yok, sadece gerçeği söylüyorum.

"Peki neden Harlow'la evlenmek istiyorsun? Basına karşı bir kalkan olarak mı?" "Kesinlikle hayır." Anlamıyorlar mı?

"Konuşma terapisi için değil. Bu konuda her yerde daha deneyimli yardım alabilirsiniz." Griff birasını yudumluyor. "Peki neden?"

"Gerçek mi? Hiç aşık olmadım ama şimdi aşık olduğuma eminim. Bu düşünce kız kardeşinin ödünü koparıyor. Neden korkutuyor? Ve neden aşka inanmıyor? Eşleriniz ikiniz de onun ailenizle olan ilişkisine bakmamı önerdi."

İki kardeş de uzun bir süre bana bakmak istemiyor gibi görünüyor, sonra Griff iç geçiriyor. "Muhtemelen başlamak için iyi bir yer."

Maxon donuk bir kırmızıya döner. "Evet."

Kız kardeşleriyle konuşurken olduğu gibi, Maxon ve Griff'in söylemedikleri şeylerde de zengin bir bilgi var. Aileleriyle neler yaşadıklarını merak ediyorum.

"Belki de onlarla tanışmalıyım."

İki kardeş de dehşet içinde bana baktı. "Hayır!"

"Bunu neden yapmak isteyesin ki?" Maxon tükürür.

"Bu delilik," diye onaylıyor Griff. "Ve seni kendi çıkarları için nasıl kullanabileceklerini düşünmek için zaman harcayacaklar. İnan bana, Harlow'a bir şey yaptılarsa, özür dilemeyi bırak, bunu asla kabul etmezler."

Burada anlayamadığım bir aile geçmişi var. Belki de hiç anlayamayacağım. Ama uzman olan onlar.

Omuz silkiyorum. "Bir şeyler denemek zorundayım. Harlow'la konuşmak bir duvarla konuşmak gibi olabiliyor."

"Reed ailesinin bir başka özelliği," diye takılıyor Griff.

Maxon başını sallıyor. "Üniversitenin ilk yılına dönüp duruyorum. O Noel'de tatil için eve döndüğümde fark ettim. Ona hayatının o dönemini sordunuz mu?"

"Hayır. Deneyebilirim." Ama şu anda benimle çok fazla konuşmuyor ve teklifime cevap vermeden önce onu çok fazla sorgularsam, belki de hızlı bir hayıra dönüşeceğinden oldukça eminim.

"Yapma. Kızları çağırayım da bakalım ondan ne koparabilecekler. Daha fazlası yakında." Maxon sırtımı sıvazlıyor, sonra Keeley'e mesaj atıyor.

Griff Britta'ya hızlı bir mesaj gönderir ve hemen yanıt alır. "Hallediyorlar."

O zaman kardeşlerinin aslında benim tarafımda olduğunu anladım. "Teşekkürler. Harlow'un benimle evlenmesini mi istiyorsun?"

İkisi de uzun bir süre bir şey söylemiyor. Sonunda Griff sessizliği bozar. "Harlow'un mutlu olmasını istiyoruz. Simon Butler'la tanışır tanışmaz bu işi yapamayacağını anladım."

Maxon başını sallıyor. "En kötü yönleriyle bile babama çok benziyor."

"Ama bence belki onu mutlu edebilirsin," diyor Griff. "Harlow'u yıllar boyunca erkek arkadaşları ve sevgilileriyle gördüm. Onu hiç biriyle seninle olduğu kadar uyumlu görmemiştim. İkinizin arasında bir şeyler var. Ve açıkçası, eğer sana karşı bir şeyler hissetmeseydi, Mercedes Fleet'i hiç umursamaz ve sana evlilik teklifini hemen oracıkta yapmanı söylerdi."

Adam haklı. Harlow'un söylemediği şeylere dikkat etmesi sadece sırları için değil, sakladığı *her şey* için geçerli.

"Kesinlikle," diye ekliyor Maxon. "Ve eğer seks sizi bir araya getirdiyse, ona vermeye devam et, dostum. Harlow'a nefesini tutması için çok fazla zaman verme. Ya da düşünmesi için."

Biramı yudumlarırken boğuluyorum.

Griff başını sallayarak "Ona asla alan bırakma," diye onaylıyor. "Onun gibi bir kadınla, bir adım önde olmalısın."

Sonunda yutkunmayı başardım. "Sürekli yüzüne bakmamdan hoşlanmayacaktır."

"Haklısın. Kastettiğim bu değildi." Maxon başını sallar ve alay eder. "Sadece onu doyurmaya ve gülümsetmeye odaklan. Çünkü Sazlıkların duygulara alerjisi olduğu kadar sekse de bağımlılıkları var."

Bu yaklaşımdan tamamen memnunum. Yatakta üstünlük bende. Eğer bu avantajı kendi lehime kullanabilirsem, evet. Tamamdır. Ve onu evet demeye ikna etmek için elimden geleni yapacağım.

CUMA ÖĞLEDEN SONRA, evdeki ofiste Harlow'un karşısında oturmakta zorlanıyorum. Notlarını tarıyor, dalgın bir şekilde siyah saçlarını gevşek bir topuz yapıyor ve bir kalemle sabitliyor. İlk tanıştığımızda giydiği kırmızı bikini üstü, dolgun göğüslerini sarıyor. Bir an sonra ayağa kalkıyor ve kalçalarını saran çiçekli şalvarı hem narin hem de kıvrımlı olan her şeyini vurguluyor. Kalın bir kitabı açıp karıştırırken kaşlarının konsantrasyonla çatıldığını fark etmiyorum bile.

Salı günü kızlarla dışarı çıktıktan sonra bile mesafeli. Maxon ve Griff eşlerinin Harlow'dan Keeley şarkı söylemeyi bitirdikten sonra kibarca alkışlamak dışında hiçbir bilgi alamadıklarını söylediler. Harlow yerel terapistlerle görüşmek için Çarşamba gününün çoğunda benden kaçmayı başardı. Perşembe günü, hafta başında yapamadığımız değerlendirmeyi tamamladık. Bu sabah, yakındaki bir gıda bankası adına yerel bir kanalla TV röportajı yaptım. Babam öldükten sonra başkalarının cömertliği olmasaydı, günde üç öğün yemek yiyemeyebilirdim. Sadakatle bağış yapıyorum ve başkalarını da aynısını yapmaya teşvik ediyorum. Daha sonra, biraz yalnız kalabilmek için birkaç telefon görüşmesi yapmamı gerektiren önemli bir işim vardı.

Nihayet eve döndüğümde Harlow'un karşısına oturup onu izliyorum ve bu kadının çalışkan görüntüsünün altında ne düşündüğünü merak ediyorum.

"Bebeğim?"

Kafasını bir kitaba gömmüş, bir parmağını kaldırıyor. "Neredeyse bitti. Zamana karşı çalıştığımızı bildiğim için bunu doğru yapmak istiyorum."

Bu konuda yanılmıyor. Cliff dün beni tekrar aradı ve Mercedes Fleet'in durumu hakkında bilgi verdi. Kadın benden bebeğini kabul etmemi ve nafaka ödememi istiyor. Reddettim. Haber hala sosyal medyada ve spor dünyasında dalga dalga yayılıyor. Menajerim kanal geri çekmeden önce anlaşmayı kabul etmemi istiyor. Rolü gerçekten yerine getirip getiremeyeceğimi bilmeden kabul edemem. Ama bu işi çok istiyorum. Futbolu seviyorum. Elimden geldiğince oyunun içinde kalmak istiyorum. Zafer günlerimi yeniden yaşamak için değil. Hiç öyle bir şey yapmadım. Bu spor benim kanımda var. Bu oyuncularını tanıyorum. Oyunun nasıl oynandığını herkesten daha iyi anlıyorum. Bence NFL taraftarları en iyi, en sadık insanlar. Hiçbirini bırakmaya hazır değilim.

Birkaç dakika sonra Harlow kitabı bir kenara bıraktı. Karşıma oturuyor, ellerini kavuşturuyor ve bana doğru ciddi bir bakış fırlatıyor. "İşte bulduğum şey. Hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar." Ama öyle miyim? Midem düğümleniyor. Elbette, onun teşhisi boşlukları doldurabilir, anlamama yardımcı olabilir ve böylece ilerleyebilirim. Bu bilgi aynı zamanda durumumun ne kadar umutsuz olduğu konusunda beni dehşete düşürebilir.

"Son beyin sarsıntınızdan sonra konuşmanızda bazı kalıntılar olabilir. Bu olasılığı göz ardı etmiyorum" diyor. "Bununla birlikte, sakatlığınızdan sonra kısa bir süre konuşma yeteneğinizi kaybettiğiniz için, bunu artık oyun oynayamamakla ilişkilendirmenizin daha olası olduğunu düşünüyorum. Bu sizin için bir endişe kaynağı. Bu nedenle de Super Bowl sonrası röportajınızda emekliliğinizi açıklamakta zorlandınız. Açıklayamamanız sizi daha fazla kaygılandırdı ve kafanızın içinde bir şeyler tıklandı. İlişki kurulmuştu. Yani gergin durumlara girdiğinizde, beyniniz ve ağzınız arasında bir kopukluk olur. Aynı şey çok yorgun olduğunuzda da geçerli çünkü Super Bowl'dan sonra çok yorulmuş olduğunuzu tahmin ediyorum."

"Deli olduğumu mu düşünüyorsun?" Bulduğu şey bu mu?

Sonunda gülümsüyor ve bana yumuşak bir anlayışla bakıyor. "Hayır. Ve sen de kusurlu değilsin. Neredeyse kırk milyon Amerikalı bir tür anksiyeteden muzdarip, yani yalnız değilsin. Anksiyetenizin bir hastalık olduğundan şüpheleniyorum."

Travma sonrası bir şey. Sizi rahatsız eden beyin sarsıntısı değil, sonrasında konuşamamanızdı. Haksız mıyım?"

"Evet."

"İşte bu kadar. Anksiyete yaşamaya başladığınızda, konuşma kaybını bununla ilişkilendirirsiniz, böylece semptom devreye girer. Sakin ve dinlenmiş olduğunuzda böyle bir şey olmuyor."

Ne demek istediğini anlıyorum ama... "Yani benim deli olduğumu mu düşünüyorsun?" "Hayır," diyerek elimi tutuyor.

Günlerdir en çok temas kurduğumuz an bu. Parmaklarını parmaklarımın arasında tutuyorum. "Düşündüğüm şey, kariyerini kaybetmenin senin istemediğin bir şey olduğuydu.

hazırlıklı olmalısınız. Soruna neden olan yaralanmalarınızla birleştiğinde, hayatınızdaki değişikliklerle ilgili endişeleriniz bu şekilde ortaya çıkıyor. Bir süredir bundan şüpheleniyordum, ancak düşüncelerimi doğrulamak istedim, bu yüzden profesörlerim farklı bakış açıları alabilmem için birkaç kişiye, hatta birkaç yerel kişiye ulaşmama yardımcı oldu. Aşağı yukarı fikir birliği bu yönde." Harlow ayağa kalkıyor ve masanın etrafından dolaşıyor, elimi bırakmadan yanıma yaklaşıyor ve kucağıma kıvrılıyor. "Bunun anlamı, kaygı ve stres seviyenizi düşük tutmanın yollarını denemeliyiz - egzersiz, diyet, meditasyon gibi şeyler. Eğer bu yöntemlerle kontrol edemezsek, psikoterapi veya ilaç tedavisine bakarız. Neyin işe yaradığını araştırırız."

Onu kollarıma çekip kendime yakın tutuyorum, gözlerimi kapatıp sözlerinin içime işlenmesini bekliyorum. Bunalmış durumdayım. Sanki bu süreç bir gecede olmayacakmış gibi geliyor. Ya aylar ya da yıllar sürerse? O kadar vaktim yok. Sonuçlara şimdi ihtiyacım var. "İşi geri çevirmeye hazır değilim."

Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. Hem sıcak hem de donmuş hissediyorum. Dünya altımda titriyor ama ben hareket edemiyorum.

"Bunu yapmak için henüz çok erken. Kanal işi sana uymazsa, belki futbolu yazılı olarak anlatmaya devam edersin. Bir yolunu bulursun. Ama iyi olacaksın. Tepkilerini geliştirmeye çalışacağız, bakalım stresi konuşma kaybıyla ilişkilendirebilecek miyiz? Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bu benim uzmanlık alanım değil ama buradayım." Bakışlarımla buluştu. "Ve geçen hafta senden kaçmaya çalıştığım için özür dilerim. Bir anlaşmamız var ve elimden geldiğince sana yardım etmeye kararlıyım."

Harlow teklifim hakkında hiçbir şey söylemedi. Bana cevap vermek için yarına kadar vakti var, o yüzden zorlamıyorum. Yardım edemem ama nasıl olduğunu düşünüyorum

Onun en az bir yıl, belki de bir ömür boyu yanımda olacağını bilseydim durumumla başa çıkmak çok daha kolay olurdu.

"Peki... şimdi ne yapacağız?"

"Gelen yiyecekleri ayarlamak için düzenlemeler yapıyorum. Hindi ve diğer triptofan açısından zengin gıdalar, sığır eti ve B vitaminleri açısından zengin her şey, somon, tam tahıllar, yaban mersini ve muz, her türlü yeşil ve yapraklı sebzelerden oluşan yağsız bir diyet yemelisiniz. İşlenmiş şekerden kaçınmanız gerekir..." Yüzünü buruşturuyor. "Ve kafein."

"Kahve yok mu?" Diyetin geri kalanı oldukça normal görünüyor, ancak kahve eksikliği önemli bir sorun.

"Seni süttten keseceğiz ama güne papatya ya da yeşil çayla başlarsan iyi olur." Özür diler gibi bakıyor ve beni öldürmeye değil, yardım etmeye çalıştığını hatırlamak zorundayım. "Her gün güneş ışığı aldığından emin olacağız. Güne meditasyonla başlayıp meditasyonla bitirmeyi denemek istiyorum. Zaten egzersiz yapıyorsun. Uykun nasıl?"

Yanımda o olmadan mı? "Son zamanlarda şaşırtıcı derecede boktan."

"Biraz kediotu damlası ya da kapsülü deneyeceğiz. Eğer yeterince uyuduysanız, o zaman-"

"Yanımda sen olursan daha iyi uyurum."

Duygusal şantaj gibi görünmesini istemem. Sözlerimi bu şekilde algılayabilir, ama ben sadece ona gerçeği söylüyorum.

Harlow duraklıyor. Kolları boynuma dolanıyor ve onun sertleştiğini hissediyorum. "Pekâlâ. Eğer ihtiyacın olan buysa, orada olacağım."

Ona daha sıkı sarılıyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum. Hayır, bana yardım edemez ama bir şekilde onunla birlikteyken kendimi çok daha sakin ve bütün hissediyorum.

Sanırım bu aşk meselesi.

"Teşekkür ederim. Ne zaman başlıyoruz?"

Geri çekiliyor ve bana titrek bir gülümseme veriyor. Ama titrediğini hissediyorum ve anlamıyorum.

Sesi neredeyse fazla neşeli. "Şimdiki zaman gibisi yok. Hadi yapalım şu işi."

chapterTWELVE

A öğleden sonra kardiyo, sağlıklı yemek pişirme ve kulağında dangalak bir İngiliz'in ses kaydı ile güdümlü meditasyon denemelerinden sonra, Harlow ben salata hazırlarken

Somon ızgara yapıyorum. Ortalık sessiz. Keşke Zen hissetseydim ama ikimiz de bu gece ne olacağı hakkında konuşmadık. Kabul ettiği için yanımda uyuyacak, ama bu onun duygusal cesaretine mal olacak. Nedenini anlamıyorum. Neredeyse buna hazırlandığını görebiliyorum. İçimdeki iyi adam onu rahat bırakmak istiyor. İçimdeki acımasız piç ise onu yanımda, teklifimi asla reddedemeyeceği kadar çok zevk verebileceğim bir yerde arzuluyor.

Bu muhtemelen kulağa berbat geliyor. Kendi kararını kendisi vermeli. Ama umutsuzluğa kapılıyorum. Bu kadının parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin veremem.

Mutfaktaki barda yemek yerken Harlow'un telefonu Maxon'dan gelen bir mesajla yanıyor. Bu gece meşgul müsün?

Ona baktım. Bana omuz silkiyor. Akşamı onunla baş başa geçirmeyi tercih ederdim ama biz konuşmadan ağabeyi bir mesaj daha gönderiyor.

Haberlerimiz var.

Harlow tereddüt etmiyor. Sizinle bir yerde buluşalım mı?

Oraya geliriz. K?

Ona hızlıca bir başparmak işareti yaptıktan sonra telefonunu bir kenara bırakıyor. Yemeğini zar zor ısıyor.

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Endişeli görünüyorsun. Yanlış bir şey olduğunu söylemedi."

"Maxon spontane davranmaz. Bu büyük bir şey olmalı." Dudağını çiğniyor. "Annem ve erkek arkadaşı Marco mu diye merak ediyorum. Ya da babam ve hamile asistanı. Ya da Evan, uzun zamandır kayıp olan gayrimeşru kardeş. Test sonuçlarının şimdi gelmesi gerekmiyor mu? Bu durum kötü magazin televizyonu gibi ama bu benim hayatım." Kaşlarını çatarak bana alaycı bir bakış fırlattı. "Kendimi Çılgın Şehir'in ortasına düşmüş gibi hissediyorum. Bu aileyle evlenmek istediğine emin misin? İyi düşün."

Hiç düşünmeme gerek yok. "Evet."

Çatalını yere bırakıyor ve bana ciddi bir bakış fırlatıyor. "Neden? Noah, ben aşık olacak türden bir kız değilim. Kimseye değil."

Harlow'un böyle düşündüğünü biliyorum ama kalbi sonsuza dek kapalı kalamayacak kadar büyük. "Seni duydum."

"Ama dinliyor musun? Seni incitmek istemiyorum. Ben sadece-"

"Benim için endişelenme." Eğer bir yılım varsa, onu gardını düşürüp aşık olması için i k n a e d e b i l i r i m .

Değil mi?

Harlow bana kendinden emin bir şekilde başını sallıyor ama yüzündeki endişeyi görüyorum. "Biliyorum, sen büyük bir çocuksun. Eğer evlenirsek, en azından ailemin sahip olmadığı dürüstlüğü istiyorum. Aramızda sır, düşmanlık ya da pişmanlık istemiyorum."

"Tabii ki." Başka oyuncular da güzel bir yüze ve güzel bir göğüslere aşık olup cehennemi boyladılar çünkü gelinleri kalpsiz bir kaltaktı ve kendi kârını düşünüyordu ama Harlow öyle biri değildi.

"Yani, yeni bir sevgili bulduğunda, gafil avlanmaktansa bana söylemeni tercih ederim."

Ne zaman, eğer değil. Babası ve Simon'dan sonra, kocasının bir metres bulmasının kaçınılmaz olduğunu düşünmesinin nedenini anlayabiliyorum. "Eğer evlenirsek, Harlow, benim için başka kimse olmayacak."

"Tamam. Tabii." Bana umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. Belli ki bana inanmıyor.

Elini tutuyorum. "Ben ciddiyim. Benim için evlilik iki kişi arasındadır, biz ve o anda benim düğmemi çeviren kişi arasında değil."

Harlow öylece bakıyor, sanki gerçekten iyi bir yalancı olup olmadığıma karar vermeye çalışıyormuş gibi görünüyor.

"Söz veriyorum. Bu işi başarabiliriz."

"Sadece bir yıllığına olduğu için belki yapabiliriz."

Bir yıl yeterince uzun olmayacak. Onun için de yeterli olmayacağından emin olacağım. "Sadece evet de. Göreceksin."

Cevap vermiyor ve aramıza sessizlik giriyor. Kapı çaldığında onu doldurmak için bir yol arıyordum.

"Çok hızlıydı," diyorum ikimiz de ayağa kalkarken. "Yemeğini bitir," diyor. "Ben bakarım."

Kapıyı açtığında eşikte Maxon ve Keeley değil, Britta ve Griff el ele durmaktadır.

"Hey. Neler oluyor? Buraya geleceğini bilmiyordum."

"Maxon mesaj attı ve onunla burada buluşmamızı söyledi. Bir şeyler olduğunu söyledi," dedi Griff acımasızca. "Sadece birkaç dakika uzaklıktaydık."

"Eğer konu Evan'sa, Maxon beni bilgilendirmedi. Zaten en başından beri hiçbir şey bilmiyordum." Harlow kapıyı kapatmak için arkasını döner.

Griff, "Seni dışarıda bırakmak istememiştik," diye onu temin ediyor.

"Özür dilerim." Harlow ona doğru döner. "O zaman bir daha yapma, tamam mı?"

"Kesinlikle."

Britta, "Hiçbir fikrin olmadığını bilseydim, kızlık kurallarına uyup sana söylerdim," diye söz veriyor.

Bu Harlow'un gülümsemesine neden olur, sonra da baldızına sarılır. "Teşekkür ederim."

Yanımda *birinin* olduğunu bilmek güzel."

Griff yüzünü buruşturduğunda, garip sessizliğe adım atıyorum. "Hey, çocuklar. İçeri buyurun. Size bir şey getireyim mi?"

"Büyük bir akşam yemeğinden yeni geldik," diyor Griff. "Britta'nın annesi Jamie'yle biraz büyükanne zamanı geçiriyor, böylece bir randevumuz olabilir. Maxon ne kadar kalacağını söyledi mi?"

"Hayır." Harlow herkesi mutfağın bitişiğindeki aile odasına götürür.

"Yemeğinin geri kalanını ye," diye mırıldanıyorum kulağına.

Başını sallar ve tabağını alır. "Ben böyle iyiyim."

Britta özür dileyerek, "Yemeğinizi bölmek istememiştik," diyor.

"Sorun yok. Otur. Lütfen." Gülümsemesi bana ailesinin yanında olmasının onu rahatlatacağını söylüyor, bu yüzden Harlow'la yalnız kalmayı tercih etsem de buna ihtiyacı var.

Hepimiz içkilerimizi yudumlayıp biraz sohbet ettikten sonra kapı çalındı ve ben ayağa fırladım. Maxon ve Keeley'i içeri almak için kapıyı açtım. Adamın yüzü okunmuyordu. Çok iyi bir poker oyuncusu olabilirdi.

"Selam millet." Odaya ayaklarını sürüyerek giriyor, Keeley'nin elini kanepeye yerleştirken kendi elinin içine sıkıştırıyor. "Bazı haberlerimiz var ve hep birlikte olmamız gerektiğini düşündüm."

"DNA testi sonuçları geldi mi?" Griff soruyor.

Maxon takım elbisesinin cebinden küçük bir FedEx zarfı çıkarır. "Evet."

Bu tek kelimenin bir ağırlığı var. Hepsi, Evan gerçekten kardeşleriyse, bunun küçük, işlevsiz ailelerini sarsacağını anlar.

Harlow, "Aç şunu," der. "Gerçeği öğrenmeliyiz." "Evet."

Maxon hâlâ tereddüt etmektedir.

"Tatlım?" Keeley mırıldanıyor.

"Merak etme," diyor. "Ben sadece... ne düşüneceğimi bilmiyorum. Babamın sahtekâr, serseri bir pislik olması Evan'ın suçu değil. Babasının günahları için çocuğu suçlayamayız. Aksi takdirde Griff ve ben de birinci sınıf pislik olarak etiketleniriz."

"Ama yine de kızgınsın," dedi Harlow. "Bunu anlıyorum."

"Burada daha büyük insanlar olmalıyız," diyor Griff. "Babam bir orospu çocuğu olduğu için onunla ilişkimizi kesersek, daha mı iyi oluruz?"

Britta ona gülümsüyor. "Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim."

Onu burnundan öpüyor. "Arada bir yapıyorum, biliyorsun."

Maxon iç geçirir. "Belki Evan iyi bir adamdır. Telefonda iyi görünüyordu."

Harlow, "Ama bir gün uyanıp birdenbire bir kardeşim daha oldu demek çok tuhaf," diyor.

"Aynen öyle." Maxon onu işaret ediyor. "Ama bu benimle ya da herhangi birimizle ilgili değil. Biz birbirimize sahibiz. Onun kimsesi yok ve ona şüpheyile yaklaşmalıyız." Karısına döner. "Gördün mü, ben de seni dinliyorum."

Keeley ona bir gülümseme ve yanağına bir öpücük kondurur.

Geride duruyorum, yaşlı Reed'lerin, mutlu bir evliliği olanların -Doğru sonuca varıyorlar. Harlow'un hala emin olmaması beni şaşırtmıyor.

"Zarfı aç." Griff ağabeyinin elindeki postaya başını sallar. "Bir kez olsun öğrenelim."

Maxon mektubu yırtıp açarken ve gözleriyle sayfayı tararken ben bile nefesimi tutuyorum. Yutkunuyor, katlıyor ve sonra kardeşlerine bakıyor. "O bizden biri, buna şüphe yok."

Kelimeler odanın içinde yankılanıyor. Ardından gelen sessizlik bir bomba etkisi yaratıyor ve hepimiz geri çekilerek haberleri sindiriyoruz. Reed kardeşlerden hiçbiri şaşırmış görünmüyor ama bu haber her şeyi daha da gerçek kılıyor.

"Evan'a haber vermen gerekiyor mu?" Sonunda sordum.

Maxon başını sallar. "Sanırım öyle, gerçi o zaten ikna olmuştu. Aileye katılmak isteyip istemediğini anlamak için hiç tanımadığınız bir kardeşle konuşmanın adabı nedir? Emily Post'un bu tür karışıklıklarla ilgili tavsiyelerini hiç okumadım."

"Bu kadar berbat bir şey için doğru ya da yanlış bir yol var mı? Sanırım sadece arayacağız," diye öneriyor Griff.

"Eğer haberi şahsen vermek isterseniz, onu buraya davet edebilir, aval aval bakan seyirciler olmadan tarafsız bir ortamda haberi verebilirsiniz," diye öneride bulundum. "Sessiz olur. Siz sadece... konuşabilirsiniz."

Maxon telefonunu çıkardı. "Griff?"

"Bu iyi bir plan." Reed'in küçük kardeşi Harlow'a döner. "Ama sen rahat değilsen onu buraya getirmek istemiyorum."

Derin bir nefes alıyor, sonra başını sallıyor. "Eğer bizden biriye, o zaman... ara ve onu davet et."

Maxon başını sallayarak avluya çıkıyor ve parmaklarıyla telefonunun ekranına dokunuyor. Arkasından gelen sessizlik uzun ve ağırdır.

"Kahve isteyen var mı? Çay? Bu vahyi yıkamak için büyük bir şişe içki?" Harlow ağzını alaycı bir şekilde eğerek teklif ediyor.

Griff onu mutfağa kadar takip ederken gülüyor. "İçkiyi ben alırım."

Britta ve Keeley gülüyorlar. Ben Griff'e sert bir viski koyduktan ve hanımlar buzlu çayı tercih ettikten sonra Maxon iç çekerek içeri giriyor. "Evan Honolulu'ya geri dönmek zorunda kaldı. Yarın öğleden sonra dönecek. O zaman kim boş? Griff ve benim çalışıyor olmamız gerektiğini biliyorum... ama bu daha önemli."

Keeley kocasının koluna yapışır. "Aileni hırsının önüne koyduğun için seninle gurur duyuyorum."

"Kolay olmadı." Sadece yarı şaka yapıyor.

Ona doğru gülümsüyor ve ben de aralarındaki sevginin sonsuza dek sürecekmış gibi parlak ve ışıltılı olduğunu görüyorum. Onları kıskanıyorum. İtiraf ediyorum. Onların sahip olduğu şeyi istiyorum ve bunu Harlow'la birlikte istiyorum.

"Maxon'a katılıyorum," diyor Griff. "Zaman yaratıyoruz. Aile, birlikte büyüdüğümüz boktan bir gösteri değil. Bu öyle."

Harlow düşünceli görünüyor ama başını sallıyor. "Haklısın. Burada olacağız."

Ben değil, *biz* dediğini fark ettim. Bu küçük ama önemli bir ayrıntı. Bana biraz umut veriyor.

Hepimiz tekrar aile odasında toplanıyoruz, Maxon'ın elinde artık bir viski var. Sessizlik çöküyor ve ben odayı tekrar ayağa kaldırmanın bir yolunu arıyorum, ama kimsenin İnsanlığa Karşı İskambil oynamak istediğinden şüpheliyim.

Sonunda Keeley ellerini çırpıyor. "Biraz karaokeye ne dersin? Griff, sen şarkı söylemekten muafsin."

İyi huylu şakayı mizahla karşılar. "Teşekkür ederim. Herkesin kulakları da sana teşekkür ediyor."

Maxon yüzünü buruşturuyor. "Griff şarkı söylemese bile, havamızda olduğumuzdan emin değilim."

"Sadece bir şarkı," diye yalvarıyor.

Karısına hayır diyemeyen bir adam gibi gülümsüyor. "Ne söylemek istersin, günışığım?"

"Aslında, söylemen için harika bir şarkım var."

Maxon başını sallar, yüzünde *hayır ifadesi vardır*. "Griff gibi ben de şarkı söylememeliyim. Ama seni dinlemeyi seviyorum. Devam et."

"Pleeeeeasse. Benim için yap. Bu seferlik."

Ayağa kalkarken ona uzun uzun iç geçiriyor. "Seni gerçekten seviyor olmalıyım. Bunu nasıl yapacağım? Burada karaoke düzeneğimiz yok."

"Arabada telefonuma bağlanacak bir Bluetooth mikrofonum var. Bana bir dakika ver." Kapıdan dışarı fırladı.

Hepimiz onun arabaya doğru gidişini izliyoruz. Yardım edemem ama onun biraz kaçık olduğunu düşünüyorum.

"Herkesten peşinen özür dileyeceğim. Sesim berbat çıkacak ve muhtemelen kulak zarlarınızı patlatacağım," diyor Maxon başını sallayarak. "Adil bir uyarı."

Kimse ona o kadar da kötü olamayacağını söylemiyor, bu da bana onu tanıyan insanların zaten bir muamele görmeyeceklerini bildiklerini söylüyor.

Keeley rüzgârı arkasına almış gibi koşarak geri dönüyor, elinde beyaz ve altın kaplama bir mikrofon var, mikrofonun sapının etrafına, başının hemen altına bir kutu kadran ve düğme sarılmış. Açıyor ve telefonuna bağlıyor. Anında parazit havayı dolduruyor.

Etrafindakileri irkilttikten sonra ayarları yapıyor ve kocaman bir gülümsemeyle kocasına uzatıyor. "Teşekkürler, tatlım."

"Kendimi neyin içine soktum ben?" Başını iyi huylu bir şekilde sallıyor. "Göreceksin." Keeley'nin sesi heyecan doludur.

Şaşırtıcı bir şekilde titreyen parmaklarıyla telefonunu birkaç kez kurcaladıktan sonra cihazı ona uzatır. Küçük hoparlörden sevimsiz bir elektronik melodi çalmaya başlıyor. Kulağa biraz hüzünlü ama tanıdık olmayan bir balad gibi geliyor.

"Bu hangi şarkı?" Maxon'ın kafası karışmış görünüyor. "Sadece sarı bir ekran var. Başlık yok. Bunu nasıl yapacağım?"

Griff gibi ben de onun omzunun üzerinden bakıyorum. Odadakilerin hepsi teknik sorunu çözeceklerini düşünüyor. Biz çözmeden ekran parlak maviye dönüyor ve açılan ilk kelimeler kalbimin durmasına neden oluyor.

"Sen benim..." Maxon ne söylediğini fark eder etmez melodiyi kesmeye çalışmayı bırakır. "Bebek mi? Hamile misin, günışığım?"

Gözleri doluyor ve telaşla başını sallıyor. "Bu sabah 'gribim' için doktora gittiğimde bana haberi verdi. İşten sonra sana sürpriz yapmak istedim ama Evan'la ilgili mektubu postadan aldığında çok gergin görünüyordun ve sonra... Buraya geldik ve aile hakkında konuşmaya başladık. Baba olacağını ve çevremizi genişleteceğimizi sana söylemek için sevdiğimiz herkesle bu heyecanı paylaşmaktan daha iyi bir yol düşünemedim."

Griff sırtarak sırtını sıvazladığında Maxon hâlâ şaşkın görünüyor. Britta müziği kesiyor, sonra küçük bir çığlıkla Keeley'e sarılıyor. Harlow'a bakıyorum ve içim burkuluyor. Kardeşi için bir gülümseme yapıştırdı. O ve karısı için mutlu. Ama içinden çığlık attığını biliyorum.

"Madem her yerde iyi haberler dolaşıyor," diye başlıyor Griff gelinine komplocu bir bakış atarak, "biz de kendi haberlerimizi ekleyelim. Britta bu sabah evde test yaptırdı. Görünüşe göre Jamie'nin önümüzdeki yılın başlarında bir erkek ya da kız kardeşi olacak."

Keeley heyecanlı bir *ses çıkarır*. "Balayında mı hamile kaldın?"

"Sanırım öyle. Jamie ile bebek arasında daha fazla boşluk olmasını istemedim, bu yüzden çok mutluyum." Britta ışınlanıyor.

"Keeley ve ben evlendiğimizden beri deniyoruz. Sizden çok geride kalmak istemedik," diye espri yapıyor Maxon.

"Tebrikler." Her iki kardeşe de elimi uzattım. Ellerini sıktıktan sonra eşlerine sarılıyorum ve yanaklarına tebrik öpücüğü konduruyorum. Bu gece beni aile çevrelerine dahil etmeleri, Harlow'un kardeşlerinin beni artık kız kardeşleriyle yatan adam olarak değil, onunla evlenmeyi uman adam olarak gördükleri konusunda beni umutlandırıyor.

Harlow'a dönüyorum. Britta'ya gülümserken bile, sanki pamuk ipliğine bağlıymış gibi görünüyor.

Neşe, acı dolu bir saat daha sürer. Birkaç kadeh kaldırmadan sonra diğer çiftler kendi özel kutlamaları için ayrıldılar. Herkesin arkasından kapıyı kapatır kapatmaz, Harlow'u aramak için dönüyorum. Gitmişti, sanki yeterince hızlı yalnız kalamıyormuş gibi merdivenleri hızla çıkıyordu. Peşinden koşuyorum.

Harlow'un kapısına ulaştığımda, o kapıyı yüzüme çarpmadan önce ayağımı yatak odasının kapısına sokuyorum. "Bebeğim..."

"Git, Noah."

"Bu gece senin yanında uyuyacağım. Bir anlaşma yaptık." Ve eğer onun yanında olursam, belki kendini yakın hissedecek ve bana açılacak.

"Güven bana, bu gece benimle olmak istemezsin."

Sesindeki gözyaşlarını duyuyorum ve her zamankinden daha kararlıyım. "Beni içeri al, Harlow."

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle kapıyı açıyor. Gözyaşları yüzünden aşağı gümüşü yollar çiziyor. "Yani bana korkunç bir insan olduğumu mu söylüyorsun? Kendim için bu kadar üzülürken kardeşlerim ve eşleri için neden bu kadar mutlu olduğumu bilmiyorum. Ben acıma partileri yapmam ve neden bir aptal gibi hüngür hüngür ağladığımı bile anlayamıyorum."

"Bir bebek istiyorsun." Gerçekte sevgi, kabul görme ve sevgi dolu bir aile arzulamaktadır ama bunu itiraf etmeye hazır değildir.

"Menopoza yaklaştığım falan da yok. Doğru zaman geldiğinde olacak. Onlar adına gerçekten mutluyum. Heyecanlıyım. Kardeşlerim sahip oldukları her mutluluğu hak ediyor. Her şeyi atlatacağım. Sadece bu gece beni yalnız bırakın."

Yalnız kalmak ihtiyacı olan son şey.

"Neden buraya gelip sana sarılmama izin vermiyorsun?" Onu kucağıma çekmeye çalışıyorum.

Kendinden uzaklaşıyor ve kollarını kendi etrafında sarıyor. "Benim için üzülmeni istemiyorum."

Hamile olmadığı için ona acımıyorum. Ama bu kadın kendini kapatırken bile sevgi ve bağ için haykırıyor. Bu çok acıtıyor. Bir bebeğin kalbini dolduracağına ve ihtiyaçlarını karşılayacağına kendini inandırmış. Şimdi Harlow'u daha iyi tanıdığım için, onun bir çite, bir sürü çocuğa ve aşık bir kocaya ihtiyacı olduğuna ikna oldum.

Ama şimdilik gösteriştan uzak duracağım. "Bilmiyorum. Sinemaya ya da yüzmeye ne dersin?"

"Bu neyi çözecek?" Harlow alay ediyor.

Sonra beni bir aşağı bir yukarı süzmeye başladı. Kafasında bir şeyler dönüyor.

Birden dönüp banyoya doğru yürümeye başlar. Birkaç saniye sonra, bir eliyle gözyaşlarını silerken diğer eliyle de

Diğer eliyle de düz, dikdörtgen bir plastik kabı sıkıca kavradı. "Evet."

Kafam karıştı, ama gözlerinden fişkıran kararlılık bana 4K TV'de bir fiske atmayı ya da havuza dalmayı kabul etmediğini söylüyor.

Kalbim küt küt atıyor. "Benimle evlenecek misin?"

"Evet. Hadi yapalım. Ne kadar erken, o kadar iyi. Peki ya bunlar?" Şeftali rengindeki kabın kapağını açıyor ve ortaya düzgün sıralar halinde dizilmiş minik haplar çıkıyor. "Çöpe gidecekler. Vazgeçmek için son şansın."

Heyecan karnımı sıkıyor. Bu berbat bir şey; biliyorum. Harlow'un kalbimden çok spermle ilgili nedenlerden dolayı karım olması uygun değil ama kendime zaman kazandırmayı teklif ettim. Bana zaman veriyor ve ben de bunu kullanıyorum. Yeminler edildikten sonra bu evliliği sadece bir bebekle değil, bizimle ilgili hale nasıl getireceğimi bulacağım.

"Asla. Hapları at."

Bir an bile tereddüt etmeden yumruğunu açıyor ve küçük kap bir ping sesiyle aşağıdaki metal kutuya düşüyor. "Kıyafetlerini çıkar. Seni şimdi içimde istiyorum."

Sözleri beni ateşliyor ve Harlow'un üzerine atılmamak için yumruklarımı sıkma zorunda kalıyorum. "Önce iki şey var."

Sanki söyleyeceklerim onu durdurmayacakmış gibi kıyafetlerini çıkarmaya başladı bile. "Dinliyorum. Hızlı konuş."

Hayatta olmaz. Harlow'la sevişeceğim ve ona tam olarak kim olduğumu ve ne kadar inkar ederse etsin aramızdaki bağın ne kadar derin olduğunu hatırlatacağım.

Bir eş olarak, Harlow kesinlikle ele avuca sığmaz biri olacak.

Odadan fırlayarak koridordan yatak odama koşuyorum ve dünkü özel işimden sonra sakladığım kutuyu çekip çıkarıyorum. Odamın eşiğine geldiğimde, hemen dışarıda, üzerinde bir dikiş bile olmadan duruyordu.

Neredeyse dilimi yutacaktım. Tüm o açık ten... Pembe uçlu göğüsleri, ince belinin üzerinde doğal ve ağır bir şekilde sarkıyor, bu da eğik bir kalçaya, esnek uyluklara ve tanıştığımız geceden beri düşünmeden edemediğim çıplak amın engelsiz bir görüntüsüne doğru genişliyor. Harlow bana açıklayamadığım bir şey yapıyor. Tavırları şımarık ve alaycı olabilir ama o kocaman bir kalbi olan çok zeki bir kadın. Sadece onu çevreleyen yara dokusunun altına girmem ve ona hayatımızın ne kadar iyi olabileceğini göstermem gerekiyor.

Onu hamile bırakmamı istediğine göre bir şekilde ona ulaşıyor olmalıyım. Bana itiraf etmek istediğinden daha fazla güveniyor olmalı.

Hemen şimdi, burada başlamamı istediğini bilmek kendimi kontrol etmemi engelliyor. Çok istekliyim, bu yüzden onu elinden tutup vücuduma doğru çekiyorum, sonra yatağa kaldırıyorum. Daha şiltenin üzerinde zıplamayı bitirmeden ben onun üzerine çıktım ve gömleğimi çıkardım.

"Önceden planladım. Bu senin." Kutuyu şortumun cebinden çıkardım. "Eğer karım olacaksan, bunu her gün giymeni istiyorum."

Harlow mektubu açtı ve onun için seçtiğim yüzüğe bakıp nefesi kesildi. "Bu..."

Cümlesini bitirmedi ve ben donup kaldım. Çok mu fazla? İsteddiği gibi değil miydi? Çirkin mi? "Ne?"

"Hayatımda gördüğüm en güzel yüzük." Harlow gözlerini kırıştırtıyor ve yüzüğü kutudan çıkarırken gözlerinde bir damla yaş gördüğüme yemin edebilirim.

Yaklaşık üç karatlık yuvarlak bir merkez taşı, toplamda bir karata ulaşan daha küçük elmaslardan oluşan bir taç ile çevrelenmiştir. Kalın bant üç sıra pırlanta ile kaplanmış, her iki yandaki iki tanesi küçük ve ortadaki taşları çevreliyor, yarım karattan başlıyor ve aşağıya doğru kademeli olarak çeyrek karata iniyor.

Parmağına geçirdiğimde tam oturdu.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor.

Evet. İşte böyle bir an. Tüylerim diken diken oldu. Şimdi önemli. Bunun bir ağırlığı var. Elinde sahip olduğum şeyin izini görmeye bayılıyorum. Bu görüntü beni her zamankinden daha sert yapıyor çünkü artık o benim. "Beğendin mi?"

"Çok abartılı." Harlow yüzüğü inceliyor, sonra bana bakıyor, bakışlarına d alıyor. "Bu kadar büyük bir şeye ihtiyacım yoktu ama bayıldım." Yüzü bulutlanıyor. "Boşandığımızda geri vereceğim."

Cehennem gibi. "Daha evlenmedik bile. Bu detayları sonra düşünürüz. Bir tarih belirlemeye odaklanalım. Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Bir ritmi bile kaçırmıyor. "Haziran'ın onunda. İki hafta sonra. Basit tutacağız."

Mükemmel. "Evet' demenden başka bir şeye ihtiyacım yok, bebeğim."

"Senin de bir şeyler yapman gerek koca o ğ l a n . " Bakışları ve dudaklarını yalıyor. "Şortunu çıkar."

Kararlı ve planlı Harlow, ağılamaklı Harlow'dan daha seksi ve daha korkutucu. İkisini de seviyorum ama onu her zaman o yaramaz gülümsemesiyle görmeyi tercih ederim.

"Evet, hanımefendi." Ayağa fırlıyorum ve üzerimdeki her şeyi çıkarıyorum, onun yatağına atılmış, çıplak ve açık, siyah saçları dökülmüş, yüzüğüm parmağında parıldayan görüntüsünü içime çekiyorum. "Zevkle."

Kendimi tekrar onun üstüne bıraktığımda iç geçiriyor. Çıplak bedenlerimiz buluştuğunda tenim cızırdıyor. Sanki onu gerçekten öpmeyeli ya da ona dokunmayalı çok uzun zaman olmuş gibi geliyor. Onu her yanımda hissetmek için can atıyorum... ama acele etmek istemiyorum. Eğer bu oyunu doğru oynarsam, hayatımın geri kalanında Harlow'un tadını çıkarabilirim.

Parmaklarımı onunkilerle birleştirip birbirlerine kenetliyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki başım dönüyor, terliyorum ve derimden çıkmak üzereyim. Ama şimdi en ufak bir endişe yok. Bu kısmı doğru anladım. Şimdi tek yapmam gereken doğanın akışına bırakmak ve ona birlikte ne kadar mutlu olabileceğimizi kanıtlayarak asla ayrılmak istemeyeceğini ummak.

Dudaklarımı dudaklarına bastırarak, Harlow'un her şeyine dalıyorum - kokusu, tadı, ağzını bana açıp beni derinlere buyur ederken verdiği dokunuş. Tadı beni baştan çıkarıyor. Bundan, ondan asla bıkmayacağım. Aslında, hayatımın geri kalanını Harlow'un yakında Weston olacak kızı hakkında beni büyüleyen her şeyi kataloglamaya çalışarak geçireceğime dair bir his var içimde.

Altımda, sadece seks ve sperm isteyen bir kadın gibi öpüşmüyor. Sanki o da beni şiddetle özlemiş gibi bir iniltiyle ağzımla sevişiyor. Ellerimi sıkıca kavriyor ve bacaklarını benimkilere dolayarak tüm vücuduyla bana sarılmış gibi görünüyor. Kendimi ona bırakıyorum, her gagalamasında, her büzüşmesinde, dilinin her kayışında ve nefesinin her yakalanışında onunla birlikte oluyorum.

Öpüşmeyi uzatıyorum, onu asla bırakmak istemiyorum. İtiraz etmiyor, karşı çıkmıyor ya da beni acele ettirmeye çalışmıyor. Saçlarını yüzünden çekiyorum ve dudaklarımı yanaklarına, çenesine, burnuna ve alnına bastırıyorum. Umarım onu ne kadar çok sevdiğimi hissediyordur. Ona, onu ve çocuklarımızı her şeyin üstünde tutacağımı söyleyebilirim.

-Çünkü birden fazla olacak. Ama hem sorumluluklarını yerine getiren hem de yeminini tutan bir koca ve babayı anlaması mümkün değil. Ama ona göstereceğim.

Kısa süre sonra kokusunun cazibesi beni aşağıya çekiyor. Göğüslerinin arasında o hafif çiçeksi vanilya kokusundan nefis bir birikinti var. Yüzümü oraya gömüp derin bir nefes aldığımda başım dönüyor. Göğüsleri başımı çevreliyor ve onlara nasıl dikkatimi vermem? O baştan çıkarıcı, pembe uçları görmezden gelemem. Mümkün değil.

Ağızıma bir tane attığımda, sığ nefesler ve açıkta kalan boynuyla bana doğru yükseliyor. Beni daha yakın tutmak için başımı ellerinin arasına alıyor. Benim

Kalbim küt küt atıyor. Geçmişte kaç kadınla yattığımı bile bilmiyorum ama bu beni boğazımdan, taşaklarımdan... kalbimden yakaladı. O bir meydan okuma. Annemin dediği gibi, o benim dengim.

İçgüdülerim onun benim kalbim olduğunu söylüyor.

Dikkatimi diğer meme ucuna veriyorum ve dilime karşı daha da sertleştiğini hissederek memnun oluyorum. Nefes alışları duyulabilir hale geliyor. Vücudu sanki daha fazlası için çaresizmiş gibi kıvranıyor.

"Noah..."

"Evet, bebeğim?" Aşağı doğru öperken dalgınca soruyorum. Karnının düzlüğünde oyalanıyorum ve çocuğumuzu onun içine yerleştirip büyümesini izlemeyi düşünüyorum. Bunu istiyorum. Oğlumu ya da kızımı Harlow yanımdayken kucağıma almak istiyorum. Sonsuza dek istiyorum.

Ama önce ağzımı onun amına dayamalıyım çünkü zengin kokusu burnumu dolduruyor ve kan dolaşımımı öfkeli bir ihtiyaçla dolduruyor.

"Oh..." Pantolonunu indirdi. "Tanrım!"

Sanki aklımı okumuş gibi bacaklarını altıma açıyor, kaygan kıvrımlara ve aradaki kadınsı sırlara tam erişim sağlıyor. Oral saplantım beni dişlerime vuruyor ve yavaş gidemiyorum. Bacaklarını aralıyorum, klitorisini ağzıma alıp dilimi sokuyorum, bir yandan da parmaklarımı onun bunalıtıcı sıcaklığının içine sokuyorum. Cennet gibi bir şey o ve daha fazlasını kaçırmayacağımı bilsem onu tekrar tatmanın zevkinden ölürdüm.

Harlow zaten sınıra yakın, sıcak ve şişiyor, tadı keskin ve kalın. Onu yemeden duramıyorum, her şeyini içime çekiyorum. Ellerimi vücudundan aşağıya doğru sürüklüyorum, kalçalarını kavriyorum ve onu ağzıma kaldırıyorum, sanki daha önce hiç bu kadar tatlı bir şey tatmamışım gibi. Ellerimi kavradığında eğiliyor ve haykırıyor. Klitorisi sertleşiyor. Elleri başımın etrafında kenetleniyor, saçlarıma dalıyor ve sanki beni daha derine çekebilecekmiş gibi sarsılıyor.

"Noah. Noah..." Sesi yükselen bir yalvarış. Tam orada, uçurumun kenarında dengede duruyor, vücudu ellerimin ve ağzımın altında asılı, olgun, hazır ve sınır tanımıyor. Sonra kasılıyor ve adımı haykırıyor. "Noah!"

Oh, sik beni. Harlow çok tatlı akıyor ve ben daha hızlı, daha derin kucaklıyorum, dilimi içine daldırıyorum, sert, çılgılık atan tomurcuğunu acımasız parmaklarımla çalıştırırken, bu orgazmdan her son zonklayan ecstasy'yi sıkıyorum.

Vücudundaki gerginlik nihayet sona erdiğinde ve bir iç çekişle yatağa gömüldüğünde, vücudunu öpüyorum, dudaklarımı karnından yukarı sürüklüyorum, çenesini yalamadan önce bir meme ucunun üzerinden geçiyorum, sonra yerleşiyorum

dudaklarım onunkilerin üzerinde. Aynı anda, sikimin başını hizalıyorum ve ruhumdan kopan bir zevk iniltisiyle onun tıkanmış açıklığına dalıyorum.

Tanrım, ben buraya aidim. Bu doğru. Hayır, muhtemelen bu gece onu hamile bırakamayacağım -ne kadar şanslıyım ki? - ama çok iyi bir deneme yapacağım.

"Harlow, bebeğim... Seni özledim. Çok iyi hissediyorsun. Ohhh..." Dışarı kayarken homurdanıyorum ve yavaşça geri girerken sırtım kamburlaşıyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Yavaş vuruşlarımdan hiç hoşlanmıyor. Altımda, beni daha derine, daha hızlı, daha sert teşvik ederek kalkıyor ve dönüyor. Onu inkar etmemin imkanı yok. Bütün gece yanımda olacak. Tekrar sertleşeceğim. Sert kalacağım. Onu doldurabildiğim kadar dolduracağım, bu gece ve her gece o benim.

Birlikte, derin ve ateşli, vahşi bir tempo belirledik. Parmaklarımı onun altında kıvrıyorum, kıcını ellerimle kavıyorum ve onu aç horozuma getiriyorum, dişlerim çıplak, birbiri ardına sert bir itme ile onu alıyorum.

Dayanamayacağım. Tanrım, çok uzun zaman oldu ve o çok iyi hissettiriyor. Tırnakları sırtıma battığında ve kanalı beni sıkıştırdığında, onun da dayanamayacağını biliyorum. Kalçaları titrerken, yatak sallanırken, ter dökerken, hızlı ve tek fikirli bir şekilde içine dalarken beni dinleyen yüce güce şükrediyorum.

Altımda aniden kırılıyor, sarsılıyor ve kadınsı bir zevk hırıltısıyla uluyor. Saniyeler sonra ben de onu takip ediyorum, enerjimin, ruhumun ve menimin her zerresini boğazımı düğümleyen ve kalbimi tekleten bir haykırıyla içine boşaltıyorum.

Serbest kalmanın bunaltıcı mutluluğundan sonra, bir iç çekişle Harlow'un üstüne düşüyorum. Gevşek kollarını boynuma doluyor. Tanrım, aradığımı bilmediğim her şey onda var; tatlı ama alaycı, özverili ama mesafeli. Hem beni diken üstünde tutacak hem de hayatımı ilginç kılacak. Son birkaç yıl bana gri, sık ve eksik gelmişti. Bunun futbolun eziyetinden ya da emekliliğin ufukta görünmesinden kaynaklandığını sanıyordum. Ama Harlow'la tanışana kadar içimde hiçbir şey değişmemişti. O, ihtiyacım olan şımarık güneş ışığıydı.

Kirpikleri titreyerek açılıyor ve bana ışıltılı yeşil bir bakış atıyor. "Bence bunu düğünden önce her gece ve hatta düğünden sonra daha sık yapmalıyız."

Evet, belki de sadece hamile kalmakla ilgilidir... ama gözlerinin bana söylediği bu değil. Yüzünde yumuşak bir şey parlıyor. Sevgiden de öte.

Düşünüyorum da -umuyorum ki- belki o da bana aşık olma yolunda ilerliyordur.

"Tamamdır," diye söz veriyorum, umarım fikrini değiştirmez.

chapter THIRTEEN

A Çok yoğun bir günün ardından kendimi yorgun ama şaşırtıcı derecede başarılı hissediyorum. Bu sabah evleneceğimizi söylemek için annemin evine uğradık. Gülümsedi ve ikimize de sarıldı,

Nişan yüzüğüne bayıldı. Sonra ona iki hafta içinde düğünü yapmayı planladığımızı söylediğimizde neredeyse boğulacaktı. Neyse ki kısa süre önce kız kardeşimin düğününü organize etmesine yardımcı oldu ve aynı şeyi Harlow için de yapmaya gönüllü oldu. Detayları konuşmak için yarın bir araya gelmeyi planlıyorlar.

Hem annem hem de nişanlım - ona böyle hitap etmek garip bir şekilde heyecan verici - kulaktan kulağa gülümsüyorlardı. Onları bir arada görmek, Harlow ile hayatımın geri kalanını başlatacak olan töreni konuşurken heyecanlı görünmek kalbime iyi geldi.

Sonra Trace'i aradım ve ona bir mesaj bıraktım. Son altı gündür arkadaşlarıyla birlikte Güney Pasifik'te uzak bir yerde tüplü dalış yapıyor ve muhtemelen Çarşamba günü eve dönene kadar cep telefonu çekmeyecek. Ama medeniyete tekrar ulaştığında beni arayacağını biliyor.

Sonra Harlow'u gelinlik mağazasına bıraktım, böylece gelinlikleri inceleyebilecekti. Annesinin Simon'la olan düğünü için seçtiği ucubeyi giymeyi reddediyor, ki bu benim için sorun değil. Beklerken sahilde yürüdüm, kasketimi indirdim. Bir saat sonra, bir elbise sipariş etmek için altı ayı olmadığını ve kısa boylu bir kız için rafta duran hiçbir şeyin işe yaramadığını söyleyerek mağazadan ayrıldı. Düğün gününde her şeyin mükemmel olmasını istiyor. Bunu iyiye işaret olarak alıyorum. İptal edilen törenin çoğunu o planlamadı ama bu seferkinden o sorumlu olmak istiyor. Eğer evliliğimiz bir bebek için geçici bir eşin değiş tokuşundan ibaret olsaydı, bu kadar umursamazdı. Annemin kıyafet konusunda bazı fikirleri olacağına söz veriyorum ve en kötü ihtimalle Lahela Teyzem çok iyi bir terzidir.

Eve vardığımızda, alt kattaki spor salonuna gidip egzersiz yapmaya niyetlendik, ancak küçük bir çift siyah tayt şort ve göğüslerini geren ve sıkı bir sütyenle görünür görünmez

göbeğim çıplak... demir pompalamak istediğim şey değil. Sonunda cırılçıplak, sarmaş dolaş, kauçuk zeminde zevkimizi haykırıyoruz.

Bugün Harlow'un gebe kalacağı gün olacak mı? Bu olasılık beni çok heyecanlandırıyor.

"Bunu tekrar yapmalıyız. Sana tüm gücümü verdiğime ikna olmanı istiyorum"-dışarı kayıyorum ve geri itiyorum-"çaba."

Benim alaycılığım karşısında inlemekle gülmek arası bir şey çıkarıyor. "Sana neredeyse inanıyorum. Ama belki bir kez daha yapmalıyız, böylece beni *gerçekten* ikna edebilirsin... oh. Evet. Aynen böyle."

Bir kez daha derine itiyorum ve Harlow'un cümlesi bir iniltiye dönüşüyor. Sallanırken ve öğütürken, bana yapışıyor, ancak aramızda daha az duvar varmış gibi hissediyor. Seks her zaman senkronize olduğumuz bir yerdi ve bugün dünden daha da birlikteyiz.

Daha sonra, sekizde tatlı için ailesini ağırlayacaksak çok geride kaldığımızı fark ediyoruz. Ama hızlı bir duş, duşta hızlı bir sevişmeye dönüştü. Harlow yuvarlak bir fırça ve fön makinesiyle uğraşırken ben giyinmiş aşağıya iniyordum. Kapı çaldı.

Kapıyı açtığımda Maxon ve Keeley'nin yüzlerinde kocaman bir gülümseme, ellerinde bir şişe köpüklü beyaz üzüm suyu ve krema sürülmüş havuçlu ananaslı ekmek olduğunu görüyorum. Britta ve Griff de yeni keşfettiği çarkıfelek çayı ve çikolatalı Chantilly kekiyle hemen arkalarındaydı. Herkesi kucakladıktan sonra aile odasına yerleştik. Getirdikleri her şey ve Harlow'un bu sabah erkenden yaptığı muzlu ekmek pudingi ile akşamı şeker komasında bitirmem muhtemel. Benim için sorun değil.

Biz bir şey kesmeden önce Harlow yukarı koşuyor ve elinde iki büyük çantayla geri dönüyor, sonra da baldızlarına birer tane veriyor.

"Bu da ne?" Keeley sevinçle sorar.

"Tebrik etmek için küçük bir şey." Harlow gülümsüyor.

Baldızlarına düşkün ve ben de tanıdığım zarif kadını görüyorum, kıskanç, parçalanmış ve yenilmiş üzgün kadını değil. Harlow nazik ve başkalarını düşünüyor. Elbette, o da bir insan. Dün geceki acısını anlıyorum. Bugün onu sakın gördüğüme sevindim. Düğün ya da bebek konusunda fikrini değiştirmedeği için daha da rahatladım. Umarım bunun bir kısmı

-İster onun kararı olsun, ister sadece benim kararım olsun, bu onu mutlu ediyor.

"Bizi almak zorunda değildin-" Britta'nın nefesi kesilir. "Bekle! Sen... Sen parmağına nişan yüzüğü mü takıyorsun?"

Harlow bana doğru bakıyor ve ben de kalabalığa sırtıtıyorum. "Aslına bakarsanız, öyle. Sordum ve o da evet dedi."

Hem Keeley hem de Britta ayağa fırlıyor, Harlow'un iyi haberinin sevincini kucaklaşarak paylaşırken hediyeler unutuluyor. Maxon ve Griff elimi sıktı.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Maxon alay ediyor. "Kız kardeşimi idare etmek kolay değil."

"O değil. Ama hayatı ilginç kılıyor."

Griff başını sallar. "Aklı başında kalmak isteyen hiç kimse böyle dememiştir."

Gülüyorum ve Harlow'u kucaklamak için dönmeden önce beni içten bir tokatla aileye kabul ediyorlar.

"Tebrikler küçük kardeşim," diyor Griff tüm samimiyetiyle.

"Teşekkür ederim. Onunla evlenmem gerektiğini anlamam yıllarımı almadığı için kendimi senden daha zeki sayacağım."

"Evet, ama neredeyse yanlış kişiyle aynı koridorda yürümedim, sevgili kardeşim. Çok güzel bir düğündü..."

"Evet," diye katılıyor Maxon. "YouTube'u seviyorum. Simon'ın *o boktan* suratını tekrar tekrar görebiliyorum. Tamamen mahvolduğunu ve herkesin önünde küçük düştüğünü fark ettiği an özellikle çok tatlı."

"Ondan hiç hoşlanmadın." Harlow gözlerini devirir.

"Hayır," diye onaylıyor ağabeyi. "Tanıştığımızda senin yanında olmadığı için onun sıkıcı, sıradan suratını yumruklamak istedim."

Griff başıyla onaylıyor. "Douche extraordinaire."

"Babamın kucak köpeğinden bahsetmiyorum bile." Maxon yüzünü buruşturur. "Buna ihtiyacın yoktu."

Sanırım benim için böyle hissetmiyorlar yoksa gülümsemekten çok kaşlarını çatıyor olurlardı.

"Kız kardeşini mutlu etmek için elimden geleni yapacağım," diye söz veriyorum kolumu ona dolayıp kendime çekerken.

"Ama yardım edebilirsin," diye ısrar ediyor Harlow, sonra bana bir bakış fırlatıyor. "Noah'yla düğün tarihi dışında bir şey konuşacak vaktimiz olmadı ama... Maxon, umarım sen ve Keeley töreni sizin evinizde, Griff'le evlendiğiniz sahilde yapmamıza izin verirsiniz. Olur mu?"

Erkek kardeşi ve eşine sorduğu kadar bana da soruyor gibi görünüyor. Onlar hevesli, ben de o ne isterse ve onu ne mutlu ederse ona razıyım.

"Kesinlikle," diye cevaplıyor Keeley onlar adına. "Düğününüzü orada yapmayı çok isteriz. Belki de çimenlerimizde evlenmeyi yeni bir Reed aile geleneği haline getiririz."

Harlow gülüyor, sonra bana dönüyor. "Ne diyorsun?"

"Elbette, bebeğim. Nerede evleneceğimiz çok da umurumda değil, yeter ki evlenelim."

"O zaman anlaştık. Teşekkürler." Yan tarafıma kıvrılıyor, kollarını bana doluyor ve öpmek için yüzünü yukarı çeviriyor.

Sevgimi davet ettiği başka bir zaman hatırlamıyorum. Seksi başlatmaktan asla çekinmez ve ben de buna varım. Ama ona sarılan ya da öpücük veren hep ben oluyorum ve bunun meşguliyetle hiçbir ilgisi yok. Elbette, bu göstermelik olabilir, ama yüz ifadesi içtenlikle parlıyor.

Onu uzun süren bir fırçayla öpüyorum. "Bir şey değil."

Ben onu tekrar öpmeden, diğer kadınlar onu odanın bir tarafına çekip düğün planlarına başladılar. Keeley ve Britta yardım etmeye gönüllü oluyor. Erkek kardeşleri kullandıkları nikah memurunu önerdiler. Mesajlar uçuşmaya başladı. Sonra bir baktım, Salı öğleden sonra buluşacağımız bir çiçekçi ve muhteşem işler yapan bir fotoğrafçı ayarlanmış. Neyse ki iptal etmişti ve bize yer ayarlayabildi. Britta'nın annesinin, Maxon ve Keeley'nin tatil köyündeki diğer etkinlikler için kullandığı kiralık bir personelin yardımıyla yemek servisi yapmasını konuşurken kapı çalıyor.

Evan.

Kutlamalar sohbeti domine ediyordu, ancak ani sessizlik hepimize neden toplandığımızı hatırlatıyor.

Harlow ayağa kalkar ve gergin bir nefes verir. "Kapıya ben bakarım."

"Ben bakarım," diye ısrar ediyorum. "Ona tanıdık gelen tek yüz benimki."

Herkes başını sallayarak beni onaylıyor, ben de girişe yöneliyorum ve kapıyı çekip açtığımda Evan'ı eşikte dikilirken buluyorum. "Hey. İçeri gel."

Keskin gri takım elbisesi ve mükemmel parlatılmış parmak uçlarıyla gergin görünerek başıyla onaylıyor. "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Ne güzel bir yeriniz varmış."

Omuz silktim. "Profesyonel futbol iyi para kazandırıyordu."

Başka bir şey söylemiyor, ben de kapıyı daha geniş açıyorum. Dönüyor ve bakışları toplananların üzerine düşüyor. Herkes ayakta. Maxon ve Griff öne çıkıp ellerini uzatıyor ve kendilerini tanıtıyorlar.

"Sizinle şahsen tanıştığıma memnun oldum," diye mırıldanıyor Evan

Harlow endişeyle arkalarında dolanıyor. "Merhaba. Sanırım... Ben senin kız kardeşimim." "Tanıştığımıza memnun oldum, Harlow. Keşke daha az garip bir ortamda koşullar."

Başını sallıyor. "Bir gün uyandığımda hiç bilmediğim yetişkin bir kardeşim olduğunu öğrenmek oldukça tuhaf."

Ona hafifçe özür dileyen bir gülümseme gönderiyor. "Sizi tanıyarak büyüdüm ama annemin günlüklerinde Maxon ya da Griff'ten hiç bahsedilmiyor. Karanlıkta mıydı yoksa onlar hakkında söyleyecek bir şeyi mi yoktu bilmiyorum..."

Harlow, "Hepimizin arayışını kapatması gerekiyor," diyor. "İçeri gelin. Oturun. Kahve, çay ya da maden suyu ister misiniz? Tatlıya ne dersiniz?"

"Kahve lütfen. Sade olsun. Tatlı olmasın, teşekkürler." Hediye paketlerini ve pastayı inceliyor. "Bir kutlama mı yapıyorsunuz?"

Maxon ve Griff, küçük kardeş gururla başını sallamadan önce birbirlerine bakıyorlar. "Eşlerimiz kısa süre önce hamile olduklarını öğrendiler. Bu Britta." El sıkıştıktan sonra dönerek kızıl saçlı kadını yaklaşıyor. "Bu da Maxon'ın karısı Keeley."

Harlow, "O bizim yerleşik ötücü kuşumuz," diye ekliyor.

"Ya da karaoke bağımlısı. İkisini de kabul ediyorum," diyor kendini küçümseyen bir sırıtişla.

Evan hanımlara sert bir baş selamı verir. "Tebrikler."

"Ayrıca Harlow'la dün gece nişanlanmamızı da kutluyoruz."

"Bu iyi haber Bay Weston, Harlow."

"Noah," diye düzeltiyorum. "Burada formalite yok."

"Noah, o zaman. Neden kutlama yaptığınızı anlıyorum," diye söze girdi. "Umarım birlikte mutlu olursunuz."

Kelimeler ağzından çıkıyor ama çok kasvetli görünüyor.

"Düğünümüze gelmeni çok isteriz," diye girişimde bulundu Harlow. "Eğer müsaitsen."

Evan'a açıldığı ve onu da dahil ettiği, tanımadığı kardeşine bir şans verdiği için onunla gurur duyuyorum.

"Kesinlikle," diyorum ve elini kendi elime alıyorum. "Seni aramızda görmek isteriz. Bunu hızlı bir şekilde, on Haziran'da yapacağız."

"Ben müsaitim. Orada olacağım. Teşekkür ederim." Koltuğunda rahatlıyor, hoş bir şaşkınlık içinde görünüyor.

Harlow, "Ve y a n ı n ı z d a b i r i n i getirmekten çekinmeyin," diye ekliyor. "Eğer özel biri varsa, onunla tanışmak isteriz."

Dik oturuyor, yüzü kapanırken omurgası çelik bir çubuk haline geliyor. "Karım ve doğmamış çocuğumuz bir ay önce bir trafik kazasında öldü."

Hava tüm odayı terk ettiği gibi ciğerlerimi de terk ediyor. Kimse tek kelime etmiyor ve eminim hepsi benim kadar suskun.

"Oh, Tanrım. Çok üzgünüm." Harlow sonunda sessizliği bozarak Evan'ın yanına koşar ve ona sarılır.

Onun şefkati de en az iyi kalbi kadar içimi ısıtıyor.

Evan'ın kolları sanki rahatlatılmaya alışık değilmiş gibi sert bir şekilde onun etrafında dönüyor. Sanki istediği için değil de onun duygularını incitme riskini almak istemediği için sarılmasına izin veriyor. Kucaklaşmanın onayımı alıp almadığını sorar gibi bana bakıyor. Başımı sallıyorum ve tüm bu alışverişle ilgili bir şey göğsümü ağrıtıyor. Tanrım, bu adam neler yaşamış? Ölü gözleri, göz açıp kapayıncaya kadar hayatının cehenneme döndüğünü söylüyor.

Keeley ve Britta, Harlow'un hemen arkasındadır, iç çekerek başsağlığı dilerler.

Maxon kaşlarını çatır. "Çok özür dilerim."

"Hiçbir fikrimiz yoktu." Keeley'nin gözlerindeki yaşların parıltısını görüyorum. "Hayal bile edemiyorum-"

"İstemiyorsun," diye araya giriyor Evan. "Eminim hepiniz neden Seattle'ı aniden terk edip Hawaii'ye yerleşmeye karar verdiğimi merak ediyorsunuzdur. Gerçek şu ki, rahmetli karım on beş yaşında çıkmaya başladığımızdan beri seninle tanışmam için beni teşvik ediyordu Harlow. Ben erteledim. Senin peri masalı aileni mahveden gayrimeşru çocuk olmak istemedim."

Maxon ve Griff alay ediyor.

Harlow başını sallar. "Oh, bunda bir sorun yok. Barclay Reed korkunç bir insan ve daha da kötü bir baba. Sen daha iyiydin, inan bana."

Duraksıyor, düşünüyor. "Ve zavallı, yetim bir piç olduğum için bana acımanı istemedim."

Bu adam hiç kimsenin kendisi için üzülmesini istemiyor, hatta kaybederken bile. Hanımefendilerin kişisel alanının yakınında dolaşıp ona sempati göstermelerinden hâlâ rahatsız görünüyor. Son bir aydır kederiyle nasıl başa çıktığını merak ediyorum. Bir çıkış yolu var mı?

"Yaşadıkların için üzgünüz ama bu ailede acıma duygusu çok az," diyor Harlow kesin bir ifadeyle. "Hepimiz boktan şeyler yaşadık."

"Bazıları kanınızı dondurur," diye araya girdi Griff.

Evan onaylarcasına başını sallar. "Düğününün YouTube videosunu izledim Harlow. Eski nişanlının ahlak ve dürüstlükten yoksun olmasına üzüldüm.

Onun için fazla iyi
görünüyorsun." Keeley,
"Öyle," diye güvence
veriyor.

Harlow elini savurarak, "Eski sevgilim olmadan daha iyiyim," diyor.
"Ve yeni modelle çok daha mutluyum. Sonuncusunu babam seçti ama ben
Noah'yı seçtim."

Sahiplenici sözleri içimi ısıtıyor ve şakağına bir öpücük konduruyorum.

Britta elini Evan'ın koluna koyar. Evan donakalır, sonra gözle görülür
bir şekilde kendini rahatlamaya zorlar.

"Size nasıl yardımcı olabiliriz?" Griff'in yumuşak dilli karısı soruyor.
"Taşınmanızı ya da adadaki ilk günlerinizi daha iyi hale getirmek için
yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Kalacak bir yerin var mı?" diye sordum.

"Teşekkür ederim. Ben iyiyim," diyor bize. "Asistanım Nia, eşyalarımın
gönderilmesiyle ilgili ayrıntıları koordine ediyor. Şimdilik bir otelde
kalıyorum. Eninde sonunda bir yer bulacağım."

"Ne arıyorsun?" Maxon soruyor. "Griff ve ben emlakçiyiz, eğer satın
almak istiyorsan seve seve yardımcı oluruz."

Diğer erkekler adanın etrafındaki bölgelerle ilgili bir sohbete dalar ve
apartman dairesine karşı evin artılarını ve eksilerini tartışırken,
kadınlar düğünler ve bebekler hakkında kendi sohbetlerini başlatır, Keeley
ve Britta'nın Harlow'dan gelen hediyelerini açmasıyla noktalanır - dekoratif
bir su şişesi, bulantı önleyici bir bileklik, enerji verici banyo bombaları ve
hamilelik yolculuklarını kaydetmek için bir günlük içeren güzel pembe
kutular.

Bayanlar arasında kucaklaşmalar ve adada barınmayla ilgili bazı pratik
konuşmaların ardından Evan ayağa kalkıyor. "Beni bu geceye dahil ettiğiniz
ve hoş karşılandığımı hissettirdiğiniz için teşekkür ederim."

Reed kardeşlerin hepsi ayağa kalkar. Maxon elini uzatır. "Yalnız
değilsiniz. İsteddiğiniz zaman gelip bizi ziyaret edebilirsiniz."

Keeley başıyla onaylıyor ve ona yatak ve kahvaltılarının detaylarını
içeren bir kartvizit veriyor. "Bir kulağına, bir şarkıya ya da ev yapımı bir
kurabiyeye ihtiyacınız olursa uğrayın. Orada her zaman birileri vardır."

"Britta ve ben sizi bir akşam yemeğe davet etmek isteriz, böylece
yeğeninizle tanışabilirsiniz. Jamie neredeyse üç yaşında."

"Ve o tamamen erkek!" Britta alay ediyor. "Gerçekten, lütfen buraya gel."

Harlow, "Biz de seni düğünümüzde görmek için sabırsızlanıyoruz," diye
ekliyor. "Ayrıntıları sana mesaj atarım. Davetiye için çok çabuk
evleniyoruz, bu yüzden bu 'resmi' davetiye olacak."

Evan derin bir nefes alıyor, bunalmış ama daha huzurlu görünüyor. "Teşekkür ederim. Becca haklıydı. Sizinle tanışmak için daha önce yola çıkmalıydım. Tüm nezaketiniz ve misafirperverliğiniz için minnettarım. Beni aniden ailenize dahil etmenizin tuhaf olduğunu biliyorum... ama bunu çok isterim."

Bu sözler ve temkinli bir baş selamıyla, hepimizi kasvetli bir sessizlik içinde bırakarak ayrıldı.

AİLE EVE GİTTİKTEN SONRA, Harlow alışılmadık derecede sessiz. Onu kollarıma alıp yatağıma çektiğimde tartışmıyor ya da kaçmıyor. Evde ya da bir mil çapında başka kimse olmamasına rağmen bana fısıldıyor. Evan için ne kadar üzüldüğünü, kardeşleri ve eşleri bebek haberlerini paylaşırken kendini düşündüğü için ne kadar kızgın olduğunu. Sonra da benimle tanışana kadar ne kadar yönsüz hissettiğini itiraf ediyor. Bu onun için büyük bir övgü, sanki bana ihtiyacı olduğunu itiraf ediyor. Dinliyorum, üvey kardeşinin kaybettiği her şey için sempatimi mırıldanıyorum ve kendisine çok sert davrandığı konusunda onu temin ediyorum. Duyguları gerçek ve onları kabul edip başa çıkmak, sanki hiç var olmamışlar gibi bastırmaktan daha iyi. Makuahine bana bunu öğretti ya da denedi. Bu bilgi genellikle işime yarıyor.

Derin bir memnuniyet içinde uykuya dalıyorum. Harlow'un kalbinin etrafındaki betonu aşıyorum... Sanırım.

Ya uyku ona çok iyi geldi ya da bu sabah çok iyi bir görüntü sergiliyor, çünkü o kadar neşeli ki neredeyse dişlerim ağrıyacak.

"İşte yeşil çayımız, uyuyan güzel." Komodinin üzerine bir fincan koyuyor, muhtemelen on beş dakikadan daha az bir süredir uyanık olan bir kadın için fazla güzel görünüyor. Mürekkep rengi saçları ince bedeninin etrafında dalgalanıyor, kalçasının ortasında biten ipeksi pembe bir bornoza sarınmış ve bana neden onun şimdiye kadar beni sardığını hissettiğim en muhteşem bacaklara sahip olduğunu düşündüğümü hatırlatıyor.

Homurdanıyorum, fincana şüpheyile bakıyorum. "Bunda bir sivrisineği uyandırmaya yetecek kadar kafein yok."

"Huysuz olmanı bekliyordum. İlk birkaç gün zor geçecek. Başa çıkmaya yardımcı olacak her türlü yöntemim var. Çok fazla araştırma yaptım ve

Bir sürü harika numara öğrendim. Bunu da atlatacağız. Kalkın! Başlama zamanı."

Bir iniltiyle gözlerimi kapatıyorum. "Gelinliğin hakkında konuşmak için annemle bir araya gelmeyecek misin?"

"Öğleden sonra ikiye kadar olmaz. Şu anda saat sadece sekiz. Yani sizi neyin rahatlattığını bulmak için saatlerimiz var."

Oh, güzel.

"Seks mi?" Ben öneririm.

"Oraya da geleceğiz. Ama bu diğer yöntemlerden bazılarını denemek istiyorum, yalnızken neyin işe yaradığını görmek istiyorum çünkü yayın kabininde seninle olmayacağım. Ve eğer olsaydım, NFL hızla NC-17 olurdu."

Haklı.

İç çekerek ayağa kalkıyorum. "Şu anda senden hoşlanmıyorum."

Harlow güler. "Eminim bunu atlatırsın. Ve eğer atlatamazsan..." Omuz silkiyor. "Benden hoşlanmayan ilk kişi sen olmayacaksın. Sabah insanı olduğumu ilk kez mi fark ediyorsun?"

Biliyordum ama kahve içemediğim için bu bana zalimce ve olağandışı bir ceza gibi geliyor. "Gülümsemeni biraz azaltabilir misin? Beni kör ediyor."

Alaycılığım gülümsemesini daha da parlaklaştırıyor. "Hayır. Seksi kıç yukarı! Hadi gidelim.

Hey, en azından PT'den bahsetmiyorum. Henüz."

"Bunu tercih ederim." Çünkü Harlow'un öngörülemezliği yüzünden bir sonraki adımda ne yapacağını asla bilemiyorum.

"Ha! Bunu sana sonra hatırlatırım. Çayını iç, rahat kıyafetlerini giy ve yola koyul."

Homurdanarak bir çift spor şortu ve bir eş kazağı giydim. Yatak odasının Pasifik'e açılan kapılarını çoktan açmıştı. Cennette güzel bir gün daha olacak.

"Biliyor musun, bir iki saat daha uyusam daha rahatlayacağım."

Başını iki yana sallar. "Öncelikle, kaybedecek vaktiniz yok. Kanal bir cevap istemiyor mu?"

Biliyorlar ve o da bunu biliyor. "İkinci olarak?"

"Eğer bir bebeğimiz olacaksa, sen biraz uyumak istediğinde bu onun umurunda olmayacak. Eğer yeterince çabuk hamile kalırsak, en azından ilk birkaç hafta bana yardım edebilirsin. Sabahın ikisinde emzirmeler, kolikler, tersine dönen günler ve geceler... Tüm eğlenceli şeyler."

Harlow anneliği dört gözle bekliyormuş gibi konuşuyor, çok eğlenceli olmayan kısımlarını bile. Doğrusu ben de çocuğumuzu dört gözle bekliyorum.

"Pekâlâ." Küflü su ya da süzölmüş kustumuk gibi görünen, dumanı tüten bardağa uzanıyorum. Yeşil sıvı hiç çekici değil ve kokusu da harika değil. "Neden yeşil çay? Siyah daha güçlü değil mi?"

"Çünkü L-Theanine içerir, bu da öfke veya kaygının sert kenarlarını yatıştırmaya yardımcı olur. Biraz kafein içeriyor, ancak alışık olduğunuz kadar değil, bu nedenle sisteminizi temizlemek ve kafein yoksunluğunu daha hızlı atlatmanızı sağlamak için ekstra su ile destekleyeceğiz."

Baş ağrısını dört gözle beklemiyorum. Kendimi huysuz hissetmeme rağmen Harlow'un bana yardım etmek için çok zahmete girdiğini biliyorum. "Tamam, yutacağım. Sonra ne olacak?"

"Boğmak mı? Sana bunu yaptırmazdım. Biraz da yerel bal koydum. Sahip olabileceğiniz alerjilere yardımcı olur. Ayrıca, beyindeki iltihaplanmayı azaltmaya yardımcı olan bir bileşik içerir, bu da depresyon veya anksiyeteyi azaltabilir. Ve eğer göz kamaştırıcılığınızı artırmak istiyorsanız, topikal olarak uygulandığında doğal bir cilt nemlendiricisidir. Maskeleri daha sonra yapabiliriz" diyor göz kırparak.

"Pas." Çayı yudumlamaya başlarken başımı sertçe sallayarak onu güldürüyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, berbat değil. "Eğer seks yapmayacaksak -ki buna itiraz ediyorum bu arada- sırada ne var?"

"Taze mango içeren sağlıklı bir kahvaltı. Stres seviyelerini azaltmaya yardımcı olan linalool içerirler."

Mangoya bayılırım, o yüzden buna bayıldım. "Kulağa hoş geliyor."

"O zaman birkaç yeni şey deneyeceğiz. Ama acele etmelisiniz. İlk terapistin gelmesine otuz dakikadan az bir süre kaldı."

"İlk terapist mi?" Ne planlamış acaba? "Göreceksin."

Acele et!"

Bununla birlikte, mutfaktaki tıkrıtlarını duymadan önce hafif ayak sesleri merdivenlerden aşağı yankılanarak gitti.

Çabucak dişlerimi fırçalıyorum ve yüzüme biraz soğuk su çarpıyorum. Çayın tadı berbat olmasa da, iyi bir fincan dumanı tüten java gibi beni sarsıp uyandırmıyor. Uzun bir gün olacak.

İç çekerek aşağıya indiğimde Harlow'u bir tabak çırpılmış yumurta, filizlenmiş ekmek ve bir kase taze dilimlenmiş mango ile birlikte buluyorum. Kendisi için de bir tane hazırlıyor ve düğün detaylarını konuşmaya başlıyoruz. Eğer bir gelinlik bulabilirse, o zaman ana temelleri halletmiş oluruz.

Seçilmiş birkaç kişiye davetiye göndereceğiz. Bunun bir medya sirkine dönüşmesini gerçekten istemiyorum, bu yüzden ne kadar az kişiye haber verirsek, düğünümüzün basın tarafından basılma olasılığı o kadar azalır.

Benimle evlenmeyi kabul ettiğinden beri aklımın bir köşesinde duran soruyu sormak zorundayım. "Ailen ne olacak? Onları davet edecek miyiz? İlişkinizin yakın olmadığını biliyorum..."

"Yapmam için bir neden düşünemiyorum. Bunun size korkunç geldiğini biliyorum ama onlarla tanışsaydınız bunu anlardınız."

"Bunu düğümü atmadan önce yapmam gerekmez mi?" "Seni bağışlamayı tercih ederim."

Burada müthiş bir hikaye olmalı. Maxon ve Griff'in sesleri aynı derecede ebeveynlik karşıtı çıkmasaydı abarttığını düşünürdüm.

"Bunu takdir ediyorum ama sizden bunu istemedim. Onları tanımak istiyorum." Ve kendi sonuçlarımı çıkaracağım.

Onlarla tanışmadığım sürece bu kadını asla anlayamayabilirim. Düğünümüz dışında, böyle bir fırsatım olacak mı bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla, Harlow'la tanıştığımndan beri ona ulaşmadılar, bu yüzden bir "fırsat" olmadığı sürece, zahmet edeceklerinden şüpheliyim. Bu beni tamamen şaşırtıyor. Annemle konuşmadan bir gün bile geçiremiyorum. Harlow haftalarca.

Nefesini içine çekiyor ve yumurtalarını karıştırıyor. "İkisi de paranızdan ve şöhretinizden faydalanmaya çalışacak. İki nokta iki saniye içinde çıkarlarının ne olduğunu anlayacaklar ve sizi sömürmek için canla başla çalışacaklar."

Onu yetiştiren insanlara karşı çok ağır bir suçlama. Harlow iyi oldu. Maxon ve Griff de öyle. Kafam karıştı.

Çatalımı bıraktım ve bakışlarını yakaladım. "Ne oldu? Sana ne yaptılar?"

"Tamamen benmerkezci olmanın dışında mı? Liste uzun ve saçma." Ellerini havaya kaldırıyor. "Bu çok eski bir tarih. Sadece... Kim olduklarını biliyorum. Sana bakıp da sosyal basamakları tırmanmanın ya da daha fazla para kazanmanın yollarını görmelerini asla istemem. Onlara bu şans vermem."

Hem duygulanarak hem de sinirlenerek iç çektim. Bir yandan Harlow beni, beni kullanmaya ya da bana zarar vermeye çalışacağını düşündüğü insanlardan koruyor. Çok tatlı ama gereksiz. Köpekbalıklarından ve asalaklardan nasıl kurtulacağımı yıllar önce öğrendim. Bu insanların bana - ya da ona- bir daha asla yaşatmasına izin vermeyeceğim yaralar için endişelenmek yerine, keşke bana açılrsa. Hayatını değiştiren korkunç bir şey

olduğuna her zamankinden daha çok inanıyorum.

ve onun ruhu, bu insanların ellerinde oldu. Aynı şey ağabeyleri için de geçerli.

Ne olduğunu bilmem gerek.

"Teşekkür ederim, ama ben iyiyim. Ben hala onları davet etmemiz gerektiğini düşünüyorum. Onlar senin ailen."

"Annem her şeyi ele geçirmeye çalışacak."

"Ona zaten planlanmış olduğunu söyleyeceğiz. O zaman parmaklarını sokabileceği bir şey kalmaz."

Harlow tereddüt eder. "Maxon ve Griff de en az benim kadar onları görmek istemiyor. Peki ya Evan? Onu hiç istemeyen öz babasıyla tanışmak için ne garip bir yol. Ve doğmuş olmaktan başka bir şey yapmadığı için adamı hor gören karısıyla."

"Belki de. Ya da belki de aile birliğini destekleyen bir durumdur ve bir araya geldiklerinde bir araya geleceklerdir."

Homurdanıyor, sonra özür dilercesine ağzını kapatıyor. "Özür dilerim. Sadece... Gerçekten, onları tanımıyorsun."

"İstiyorum."

Yüzü kapanıyor. "Neden? Eğer sadece boşanacaksak-"

"Ya yapmazsak? Ya evli kalır, çocuk sahibi olur ve sonsuza dek mutlu yaşarsak?"

Benden uzaklaşıyor. "Ben bu numaraları yapacak kız değilim. Eğer peri masalları satıyorsan, Külkedisi'ni bulmalısın."

Ama ben Harlow'u istiyorum.

Ayrıca kendini koruma ihtiyacını neyin doğurduğunu da anlamak istiyorum. Cevabın ailesinde olduğuna her zamankinden daha fazla inanıyorum ve erkek kardeşleri üniversitedeki ilk yılında bir şeyler olduğunu söylerken haklı olabilirler. Bilgi edinene kadar araştıracağım, çünkü onun ruhu çok parlak ve kalbi hayatının geri kalanında barikatların arkasında yaşayamayacak kadar büyük. Ne yazık ki bunu yavaşça, kurnazca yapmam gerekiyor yoksa aramıza daha fazla mesafe koymaya zorlayacak.

Neden basit bir kıza aşık olamadım?

Çünkü böyle bir kadın bana göre değil. Belki bu beni aptal ya da ceza oburu yapar ama ben Harlow'u olduğu gibi seviyorum - karmaşıklıkları ve her şeyiyle.

"Bunu daha sonra konuşuruz. Bu terapiyi daha sonra nereye götüreceğiz?" Bakışlarımı pencereden dışarı kaydırıyorum, konu değişikliğine atlayacağından oldukça eminim. "Açık hava bugün oldukça muhteşem görünüyor."

"Belki daha sonra. İşini bitir. Emil birazdan burada olur." "Kim?"

"Yoga eğitmeniniz. Keeley ona yemin ediyor, birkaç dersine girdiğini söylüyor. Genelde Pazar günleri çalışmaz ama ona senin mahremiyete ihtiyacın olduğunu ve iyi para ödeyeceğini söyledim." Gülümsüyor. "Bilginiz olsun, kendisi eşcinsel."

Omuz silkiyorum. "Umurumda değil."

"Keeley senin onun tipi olacağını düşünüyor gibi." "Ben kapıldım," diye belirttim.

Kapı çalınınca Harlow bir kahkaha atar. "Bu o olmalı."

Kahvaltımın geri kalanını mideye indirdikten sonra döndüğümde tüllü beyaz kapri pantolonlu, yırtık kollarını ve omuzlarını gösteren siyah atletli ve gösterişli bir gülümsemeye sahip bir adamla karşılaşıyorum. "Merhaba..."

Ondan sonrası uzun bir saat. Gölgeyi arka verandada biraz yer açıyoruz ve poz vermeye başlıyoruz. Yoganın bana hatırlattığı tek şey insan simidi olmadığım. Nefes almaya çalışırken vücudumu doğal olmayan pozisyonlarda tutmak sakinleştirici değil. Zamanın yarısında Emil'in flörtünü savuşturmalı mıyım yoksa merhamet etmesi için ona yalvarmalı mıyım emin olamıyorum.

Hakkını yemeyelim, bir saatin sonunda terlemiştim. Salı günü beni tekrar görene kadar üzerinde çalışmamı istediği bazı esneme hareketlerinin yazılı olduğu bir kâğıt bırakıyor - oh, ne güzel - sonra da göz kırpıp çapkınca sırtarak gidiyor.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz "Yogayı sevmiyorum," diyorum.

Gumby'yi taklit etmekte benden çok daha iyi olan Harlow çıtladı. "Denemelisin."

"Ben yaptım."

"Gerçek bir deneme. En azından birkaç hafta."

Bana yardım etmeye çalışıyor. Bunu aklımda tutuyorum. "Tamam."

"Güzel. Şimdi bulduğum diğer rahatlama yöntemlerini deneyelim. Kabindeyken kendinizi gergin hissettiğinizde uygulayabileceğiniz stratejiler arıyordum." Odanın öbür ucuna koşup çekmeceyi açıyor ve bir kutu çıkarıyor. "Bunlar senin."

Biraz boğuşuktan sonra kaşlarımı çatarak paketi açtım. "Topları sıkın."

"Yararlı sözlerle." Onları kartonların içine yerleştirildikleri çıtalarından çekip çıkarıyor. "Gördünüz mü?"

Mavi olan EVET diyor! BUNU YAPABİLİRİM. SESSİZ OL. SAKİN OL. NEZAKETLİ OL yeşil olanın karşısına boyanmıştır. Sarı olanın üzerinde ODAKLAN yazıyor. DİNLE.

NEFES AL.

"Seyahat ederken bavulunuza sığacaklardır. Çok dikkat çekmeden bir tanesini takım elbisenizin cebine koyabilmelisiniz. Bu mükemmel."

Yuvarlak bir köpük parçasını sıkmanın bana ne kadar iyi geleceğinden emin değilim ama o elinden geleni yapıyor. Onun iyiliği için, ben de ona aynısını borçluyum.

Mavi olanı avucumun içine alıp parmaklarımla sertçe eziyorum. Aslında... dokunsal olarak ilginç. "Elbette."

"Oh, başka bir şey unuttum." Harlow üst kata fırlar ve birkaç dakika sonra elinde sığ, dikdörtgen bir kutuyla döner. "Bunu her gün kullanmalısın."

Kapağını açtığımda kahverengi deri bir günlük görüyorum. İyi yapılmış ve erkeksi ama... "Düşüncelerimi ve duygularımı yazmamı mı istiyorsun?"

Başını sallıyor. "Ne söyleyeceğini biliyorum: Bunu neden yapıyorum ki? Erkek kardeşlerim güler ve bu kadar yansımanın onlar için de yeterince alfa erkeği olmadığından yakınırlardı. Ama beni dinleyin. Bu sizin için yeni bir olgu olduğundan, paniğe kapılmanıza ve kendinizi kapatmanıza neden olan bir durum yaşamaya başladığınızda ruh halinizi, çevrenizi ve koşullarınızı takip etmemizde fayda olduğunu düşünüyorum. Her şeyi takip edersek, kalıpları bulmamız ve sizi tetikleyen yerlerden veya insanlardan kaçınmanıza yardımcı olmamız mümkündür."

Her gün kendini düşünmek için zaman harcamak kulağa korkunç geliyor ama sanırım bunu yapmadığım için sonunda bir şeyler yapmaya karar vermeden önce inkar ve göreceli ıstırap arasında gidip gelerek aylarımı boşa harcadım. Beni neyin rahatsız ettiğini ve ne zaman rahatsız ettiğini tespit etmek fazladan zamanımı aldı... ve belki de kesin olmak ve boktan durumlardan kaçınmama yardımcı olmak konusunda iyi bir noktaya değindi.

"Pekâlâ. Bakalım derinlerde yatan duygularımı ya da bana yardımcı olacak her şeyi bulup kağıda dökebilecek miyim?"

"Teşekkürler. Her sabah beş dakika bile olsa yazmayı denersen, seni rahatsız eden her şeyi temizlediğin için kendini daha iyi hissedeceksin. Bu ve yogadan sonra hala gerginliğiniz varsa, o zaman taşaklarınızı sıkabilirsiniz." Göz kırıyor. "Köpük olanları. Ama bacaklarının arasındakileri sıkmayı tercih edersen..."

"Hayır, ben iyiyim."

Gülüyor. "Ayrıca aromaterapi mumlarım da yolda. Narenciye kokuları sisteminizdeki norepinefrin miktarını artırarak sizi sakinleştirmeye yardımcı olacaktır. Küçük oldukları için yanınızda götürebilirsiniz."

İhtiyacınız olursa maçlara giderken yanınızda götürün. Ve eğer yayın kabinindeki akranınız sorun etmezse."

Kaç spor spikerinin ve maç anlatıcısının meyveli mumlarına gülüp geçeceğini tahmin edebiliyorum. Ama bilirsiniz... Başarılı olmama yardım etmektense bana bok atmayı tercih ediyorlarsa canları cehenneme.

"Teşekkürler, Harlow. Gerçekten. Bunların ne kadarını seveceğimden ya da ne kadarının kalıcı olacağından emin değilim ama hayatımı daha yaşanabilir hale getirebilecek şeyleri görmek için konfor alanımın dışına çıkmamı sağlıyorsun. Bunu takdir ediyorum."

Gülümsemesi yavaş ve rahatlamış görünüyor. "Rica ederim. Gerçekten yardım etmek istiyorum."

"Biliyorum. Çabanı takdir ediyorum." Elini tutuyorum. "Keşke sana yardım etmeme de izin verseydin."

Ağzı buruşuyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Aşkın senin için mümkün olmadığına seni ikna eden her neyse onu atlatmanı sağlayacağım. Aramızda seksten ve ortak hedeflerden başka bir şey olmadığına."

Başka tarafa bakıyor. "Bugün yapacak başka işlerimiz var. İndirebileceğin bir bulmaca uygulamam var, düşüncelerinin sıkıştığını hissettiğinde dikkatini dağıtmana yardımcı olur. Ayrıca bir evcil hayvan almanın-"

"Harlow, dinle." Omuzlarını elime aldım. "Benim için hiçbir şey sana yardım etmekten daha önemli değil."

"Ben iyiyim. Ayrıca, bana başka bir şey borçlu değilsin. Bana zaten ödeme yapıyorsun."

"Burada iyilik alışverişi yapmaya çalışmıyorum. Birlikte sahip olduğumuz şeyin özel olduğunu görebilmen için dünyayı açmaya çalışıyorum."

Gözleri kayarak kapanıyor. "Bana aşık olma, Noah."

"Artık çok geç." Yutkunuyorum ve kırılıyorum. "Seni seviyorum."

chapterFOURTEEN

T Ertesi sabah şafak söküyor. Yuvarlanıyorum, Harlow'un gittiğini görünce şaşırıyorum. En azından birkaç saat boyunca yanımda olduğunu hatırlıyorum. Konuşmamızın aniden bitmesinden sonra

müzik ve kulaklıklarıyla dışarıda. Yanımda uyumasını beklemiyordum ama uyudu. Ve beni sevişmek isteyerek uyandırdı; ateşli, sarılmış, sessiz. Duyguları her dokunuşunda titreşiyordu. Benimle konuşmasını, bu yakınlığın bana karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etmesinin başlangıcı olmasını o kadar çok istedim ki. Bunun yerine, vücuduyla bana sözsüz bir şekilde bağırdı. Tek yapabildiğim ona sarılmak, sessizce onun için burada olduğumu söylemek ve anlayacağını ummaktı. Bana açılmasını ummak.

Seksten sonra kendimden geçtim, bu yüzden gecenin geri kalanında yanımda uyuyup uyumadığını bilmiyorum. Şu anda nerede olduğunu kesinlikle bilmiyorum.

Kıçımı yataktan sürükleyerek çıktım ve saatin dokuzu geçtiğini fark ettim. Hızlıca dişlerimi fırçaladıktan ve el yordamıyla kıyafet aradıktan sonra koşarak aşağıya indim. Hiçbir şey duymuyorum; ne mutfaktan gelen bir müzik, ne tencere tava tıkırtısı, ne de ruhani bir video oyunu müziği. Okyanusun sesini bile duymuyorum, demek ki henüz veranda kapılarını açmamış. Bu onun yapacağı bir şey değil. Alt katta ışıklar kapalı, panjurlar kapalı.

Harlow hiçbir yerde değil.

Kalbim güm güm atıyor, içimi bir korku kaplıyor, merdivenleri hızla çıkıp eskiden tek başına kullandığı yatak odasına koşuyorum. Toparlanıp kaçmış mıydı? Çok mu yaklaşmıştım? Çok mu fazla geldi ve kaçmaya mı karar verdi?

Sahanlığın tepesinde, eşyalarını tam olarak bıraktığı yerde bulmak için kapıyı iterek açıyorum. Kadın balkonun köşesinde bir sandalyede oturmuş, adanın ortasında yükselen dağlara bakıyor. Bir eliyle sandalyenin kolunu o kadar sıkı kavıyor ki, acaba kendini dik tutmak için mi kullanıyor diye düşünüyorum. Diğer eliyle ne yaptığını göremiyorum.

"Harlow?" Dikkatle sordum.

Çünkü bir şeyler yanlış. Kesinlikle, tamamen yanlış.

Onaylarcasına sarsılıyor ama ayağa kalkıp bana dönmesi uzun sürüyor. Döndüğünde elinde bir şey tutuyor ve göğsüne bastırıyordu.

"Bebeğim?" Yaklaşıyorum. Onu korkutmak istemiyorum ama içimden bir ses onu yalnız bırakmamamı da söylüyor.

"Noah." Normalden daha solgun görünüyor. Sersemlemiş görünüyor.

"Buradayım," diye teminat verdim. "Neler oluyor? Söyle bana, ben de-"

"Hamileyim." Yavaşça yumruğunu açıyor ve içindeki hamilelik testini bana gösteriyor. Küçük pencerenin ortasında pembe bir artı işareti var. "Bu yaptırdığım üçüncü test."

Komodinine göz attığında, orada oturan iki tane daha görüyorum. Hemen yanlarına gidip onları aldım. Birinde çubuğun ortasında HAMİLE kelimesi yazıyor. Diğeri görüş alanında iki ince çizgi gösteriyor.

Şok beni dondurdu. Eğer gerçekten Minnie Mouse olduğunu söyleseydi, daha az şaşırdım. Nasıl? Ne zaman?

Testleri dikkatlice yere bıraktım. "Daha üç gün önce denemeye başladık. Simon'ın bir şansı var mı-"

"Hayır. Hiç." Dudaklarını yalıyor. "Sanırım bu haftalar önce, prezervatifleri bıraktıktan sonra oldu. Doğum kontrol hapını alalı bir haftadan az olmuştu ama regl dönemimin o kadar başındaydım ki bunun olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Gözlerimi kırıştırıyorum, düşüncelerim yarışıyor. Ben de bunun marjinal bir ihtimalden daha fazlası olduğunu tahmin edemezdim. Belli ki yanlışmışız. Ve ben bununla tamamen iyiyim. İçimden çılgınca mutlu bir adam dansı yapmak istiyorum. Bu bebek doğduğunda kesinlikle hâlâ birlikte olacağız. Oğlumla ya da kızımın en azından birkaç ay geçireceğim. Bir aile olarak bağ kuracağız ve Harlow bir koca ve baba olarak burada olacağımı görecek.

Birazcık mutlu görünseydi her şey harika, hatta mükemmel olurdu.

"Bebeğim, istediğin bu değil miydi?"

Yavaşça başını sallıyor. "Sadece beklemiyordum... Cumartesi günü reglimin birkaç gün geciktiğini fark ettim. Üzerinde fazla düşünmedim. Simon'la olan her şeyin stresi, aramızda olan her şey" -başını sallıyor- "Evan'la tanışmak, senin anksiyete sorunlarına odaklanmak... Çok şey oluyor. Ayrıca, aynı ay içinde hapa başlamak ve bırakmak muhtemelen sistemimi bozuyordu, değil mi? Bu yüzden bu sabah, her ihtimale karşı senin kiranı ödünç aldım ve eczaneden bir test aldım. Pozitif çıkınca, yanlış olup olmadığını merak ettim. Öyle olmalıydı. I

güvenilmez olabileceklerini duydum. Ben de koşup iki tane daha aldım - farklı markalar- ve kesinlikle negatif çıkacaklarını düşündüm."

Ama yapmamışlar. Şokta. Gebe kalmak istediğimiz için, neden bu gelişmeyi kocaman bir gülümseme ve kutlama çığlıklarıyla karşılamıyor gibi görünüyor bilmiyorum.

"Yapmadıkları için çok mutluyum." Ona doğru uzanıp omuzlarını tutma riskini göze alıyorum çünkü şu anda yalnız kalması gerekiyormuş gibi görünmüyor. "Harlow, bir bebeğimiz olacak. Bizim bebeğimiz."

Sonunda bakışlarımla buluştu. Gözyaşları akıyor ve gözleri endişeden yeşil havuzlara dönüşüyor. "Korkuyorum."

"Neyin? Ben buradayım. On bir gün içinde evleniyoruz. Her şey mükemmel."

Yutkunuyor ve yavaşça başını sallıyor, ama beyninin sıfıra doksan hızla çalıştığını söyleyebilirim.

"Endişelenecek başka bir şey yok," diye temin ediyorum onu, kollarını aşağı yukarı okşayarak.

Benden uzaklaşıyor ve kollarını kendi etrafında sarıyor, aşağıya ve uzağa bakıyor. Benden başka her yere bakıyor. "Böyle hissedeceğimi düşünmemiştim. Olanları atlattığımı sanıyordum. Tüm kötü anıları bir kenara ittiğimi sanıyordum. Ama... ya bebeği kaybedersem?"

Kaşlarımı çattım. Korkularını göz ardı etmek istemiyorum ama sadece bir olasılık yüzünden endişelenmesini de istemiyorum. Verdiği yanıtla ilgili başka şeyler de beni rahatsız ediyor ama bu endişeyi teker teker ele almam gerekiyor. "Sen sağlıklısın. Bu bebeği doğurmanı sağlamak için tüm doğru şeyleri yapmaya başlayabiliriz. En kısa zamanda bir doktora gürüneceğiz ve tavsiyelerini son harfine kadar uygulayacağız. Düşük yapacağını düşünmek için hiçbir neden yok. Var mı?"

Harlow gözlerini kırdtığında, gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanır. "Bu ilk kez olmazdı."

Bir hıçkırıkla dizlerinin üzerine çöküyor.

Yanında diz çöküp onu kollarıma aldığımnda şok geçiriyorum. "Düşük mü yaptın?"

Uzun anlar boyunca bana cevap veremiyor. Ağzından çıkan ve nefesini çalan her yumuşak çığlık ve hırıltılı nefes beni kalbimden bıçaklıyor. Aklımdan binlerce soru geçiyor. Bilmek istiyorum. Bilmeye *ihtiyacım* var. Ama Harlow konuşmaya hazır olana kadar bekliyorum. O kırılgan ve içgüdülerim bana bu kadar acı verici bir şeyi açıklamaktansa on kez kaçmayı tercih edeceğini söylüyor. Bana doğru uzanıyor, yüzünü boynuma gömüyor ve

Hıçkırarak hıçkırarak ağlarken bana çabaladığını söylüyor. En azından bir seviyede bana güvendiğini söylüyor.

"Evet," diye mırıldanmayı başarıyor sonunda.

Yüce Tanrım.

"Ne kadar zaman önce?" Simon'ın bebeği miydi? Yoksa başkasının mı?

"Öğrendiğimde on dokuz yaşına yeni girmiştin. Hamile kalmak istememiştin..."

Üniversitedeki ilk yılı. Maxon zaman aralığını doğru tespit etmiş. Umarım üniversiteden bir çocuk onunla oyun oynamamış ya da onu baştan çıkarmamış ve sonuçlarına katlanmak zorunda kaldığında da umursamamıştır. "Ah, bebeğim. Bunu duyduğuma çok üzıldüm."

"Acıdı."

Fiziksel olarak mı? Duygusal olarak? "Biliyorum."

"Bilmiyorsun. Bilemezsin! Bebek hakkında ne hissettiğimden bile emin değildim ve kararımı veremedim..."

Hamileliği sona erdi. Koşulsuz seveceği kişi gitmişti. "Özür dilerim. Çok, çok üzgünüm." Çok fazla değil ama başka ne yapabilirim bilmiyorum.

ona en derin özrüm ve samimiyetimin ötesinde bir şey veremem.

Hıçkırıklara boğuluyor. "Bebeğimi kaybettiğim günden beri tek kelime etmedim."

Bir kere bile mi? Bunca yıldır içine mi atmış? Evet, Harlow gibi. Acısını içine attı, bu yüzden yıllar sonra hala çözülmemiş duyguları var.

Ve *bana* söylemeyi seçti. Bu çok şey anlatıyor. Şimdiden bu bebek için endişeleniyor olması da öyle. Harlow artık büyüdü, durumu daha stabil. İyi olacağız. Hatta harika. Harika bir anne olacak. Ben de babamın ölmeden önce olduğu gibi bir baba olacağım. Mutlu, harika bir hayatımız olacak. Eğer iyileşmesine yardım edebilirsem.

Önce onu sakinleştirmeliyim. "Harlow, derin nefes al. Bu senin için de bebek için de iyi değil. Benim için rahatlamalısın."

Başını sallıyor... ama üzüntüsünün acısı her ağlayışında yankılanarak aramıza giriyor. Onu yatıştırmaya, okşamaya, fısıldamaya ve güven vermeye çalışıyorum. Hiçbir şey yapamıyorum.

Sonunda elinden hamilelik testini alıyorum ve başının üstünden öpüyorum. "Hemen döneceğim."

Evin içinde koşturarak, ona yardımcı olabileceğini düşündüğüm her şeyi topladım. Birkaç dakika içinde bir kucak dolusu eşyayı yatak odama boşalttım, sonra da geri döndüm.

onu kucağıma alıp yatağın ortasına yatırdım.

Geri çekildiğimde beni daha sıkı tutuyor. "Gitme."

Kalbim durdu. Kırılğanlığını görmemi hiç istemezdi, ama şimdi o dağılırken kalmama izin vermekle kalmıyor, bana yalvarıyor. "Bebeğim, seni terk etmiyorum, sadece seni daha rahat ettirmek için birkaç şey ayarlıyorum.

Başını sallayarak beni bırakıyor ve gözyaşlarını durdurmaya çalışarak burnunu çekiyor.

Bana yardım etmesi için bulduğu turunçgil mumlarını yakarak odanın içinde dolaşıyorum. Oynadığı video oyununun rahatlatıcı atmosferik müziklerinden oluşan bir albüm indirmiştim ve doğru zaman geldiğinde ona sürpriz yapmak istiyordum. Her ne kadar sevinmesini istesem de, şu anda onu sakın görmeyi tercih ederim.

Üflemeli çalgıların tınıları odayı doldururken, mutlu sarı sıkma topunu eline verip okudum. "Odaklan. Dinle. Nefes al."

"Ya bu bebeği de kaybedersem?" diye soruyor, gözleri o kadar endişe ve mutsuzluk dolu ki kalbim parçalanıyor.

Yüzündeki saçları okşuyorum. Önceki düşükle ilgili hâlâ aklımda bir sürü soru var. Şimdi zamanı değil. "Tekrar deneyeceğiz. Doktoru göreceğiz, yapmamız gereken başka bir şey olup olmadığını öğreneceğiz. Ben seninle ilgilenirim. Burada kalıp elini tutacağım ve her gün sana hayatıma girdiğin için ne kadar mutlu olduğumu söyleyeceğim çünkü sevme kapasitem olduğunu hep biliyordum... ama benim için senin kadar mükemmel birine aşık olacağımı hiç bilmiyordum."

Harlow'u yeni bir gözyaşı dalgası sarar. "Beni mahvediyorsun."

Kelimeler bir suçlama gibi geliyor ama ben teslimiyet duyuyorum. Kendini bana doğru attığında bunu hissediyorum. Bu sözlerle bir şeyi itiraf ediyor. Aramızdaki kapıları açıyor.

"Tanıştığımız gece beni mahvettin," diye itiraf ediyorum usulca.

Harlow geri çekilir. "Ben o kız değilim. Bir erkek için kendimi aptal yerine koymam. Ben yapışmam."

O kadar kararlı ki, hemen geri adım atıyorum. "Asla aptal değilsin ve yapışmıyorsun. Ama arada sırada ihtiyaç duyduğunda destek için bana yaslanıyorsan, bunda yanlış bir şey yok bebeğim."

Nedense yatıştırıcı ses tonum tam tersi bir etki yaratıyor. "Bağlanmıyorum, lanet olsun."

Çünkü korkuyor.

Onu kollarından tutup kendime doğru çektim. "Geçmişte yapmadın. Seni bu kadar genç yaşta hamile bırakan adamla ne oldu bilmiyorum,

ve hazır olana kadar bana söylemek zorunda değilsin. Belki öğrendiğinde seni terk etmiştir. O umurumda değil. Ama ben seni seviyorum. Artık bebeğimi taşıyorsun. Ve ben kalıyorum. Altı yıl önceki adam olmadığımı kafana sok. Sorumluluğu anlayan ve ne istediğini bilen bir adamım. Seni ve ailemizi istiyorum, Harlow." Bir elimi hala düz olan karnına doğru kaydardım. "Bana inanmaya çalış. Bize inan."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye sızlanarak itiraf ediyor, göğsüme yaslanıp ağlıyor.

Onun itirafı kalbimi kırdı. Hiçbir şeye ya da hiç kimseye güvenmiyor - ne ailesine, ne evlilik kurumuna, ne de doğmamış bebeğinin babasına, çünkü bu daha önce kötü sonuçlanmıştı. Ama bana güvenmek istiyor. Kaçıp gitmedi. Bana gerçekleri anlatmaya ve acılarını paylaşmaya başladı. Dün sahip olduğumdan daha fazla kalbi var.

"Ben sabırlıyım. Bunu anlamana yardım edeceğim. Sana baban gibi olmadığımı göstereceğim. Seni hamile bırakıp kaçan adam gibi değilim. Evleniyoruz ve ben buradayım."

"Bir yıllığına," diye mırıldanıyor, sanki bu gerçek onu perişan ediyormuş gibi. Ona tekrar onu sevdiğimi ya da sonsuza dek onunla olmak istediğimi söylemek işe yaramayacak. Bunlar sadece kelimeler. Bildiğim kadarıyla, başka biri de ona aynı şeyleri söylemişti, sonra o kişi en yüksek mertebeden bir pislik çıktı. Eylemler ve aşkımı haykırmak için sessiz bir yol bulmam gerekecek. "En az bir yıl.

Bana kalırsa, sonsuza dek sürecek." Ne zaman o Konuşmak için ağzını açtığında, parmağımı dudaklarının üzerine koyuyorum. "Hiçbir şey söyleme. Tartışma. Ve bana ne hissettiğimi bilmediğimi söyleme. Sadece kelimelerin içine işlemesine izin ver. Onları birkaç kez kendine tekrarla. Endişeli ya da yalnız hissettiğinizde söylediklerimi kendinize hatırlatın. Bunu yeterince yaparsan, belki söylediklerimde ciddi olduğuma inanmaya başlarsın. Eğer inanmazsanız, size her gün inandığımı göstereceğim. Ama öyle ya da böyle, birlikte olmamız gerektiğine seni ikna edeceğim."

Ertesi gün, Cliff sabahın altısında telefonumu çaldırmaya başladı. Ona saat dilimleri kavramını ve benimkinin onunkinden altı saat geride olduğunu gerçekten tanıtmam gerekiyor.

Komodini mi karıştırarak cep telefonuma ulaşıyorum ve Harlow'un hâlâ yanımda uyuduğunu görmekten memnun oluyorum. Kendimi kaldırıp şortumu yerden aldıktan sonra odadan çıkıyorum ve cihazı kulağıma dayıyorum. "Selam Cliff. Neden bu kadar erken arıyorsun?"

"Sabah olduğunu biliyorum."

"Güneş daha doğmadı bile. Ben de olmamalıyım." İç çektim. Cliff sebepsiz yere aramazdı ve ben de ona söylenmek yerine işe koyulmalıydım. "Neler oluyor?"

"Kanal yüzünden. Mercedes Fleet röportaj vermeye devam ediyor... ve bu sabah yayınlanan bir röportajında da ilişkinizin 'mahrem' detaylarına yer verdi."

"Hiç yaşanmamış olan mı? Bu saçmalığı kafasından uyduruyor."

"Sizi onunla yatak odasına girerken gördüklerini söyleyen tanıklar var..."

"Ben yapmadım," diye yemin ederim. "Onunla hiç tanışmadım. Tanışmış olsaydım onunla yattığımı hatırlardım, yani bu insanların hafızaları zayıf ya da yanlış hatırlamaları için para alıyorlar."

"Onun sözüne karşı senin sözün, dostum. Ve sana söylemeliyim ki, şu anda durum pek iyi görünmüyor."

"DNA testi istiyorum. Bu doğruyu söylediğimi kanıtlayacaktır."

"Bir sonraki önerim de bu olacaktı... eğer gerçekten hiç-"

"Asla. Ona dokunmadım. Bu testi bir an önce yaptırmak istiyorum ki dünyaya dürüst olduğumu kanıtlayabileyim."

"Anlıyorum. Hukuk ekibimiz onunla temasa geçecek ve NIPP testi yaptırmaları için görüşmelere başlayacağız. Eğer söylediği tarihte gebe kaldıysa sekiz haftadan daha uzun süredir hamile. Ancak kan alındıktan sonra sonuçları almak yine de bir hafta sürecektir. Bu arada şebeke gergin. Bay Chickman -onu hatırlayın, başkan, COO ve baş yapımcı- teklifi geri çekmeyi ciddi ciddi düşünüyor. Bütün sabah onu vazgeçirmeye çalıştım. Hemen kabul etmelisin."

Yapamam. Elbette, Harlow ve benim anksiyetemi kontrol altında tutmak için bir planımız var ve bu hafta içinde bir doktorla görüşeceğiz, ancak kendimi bu işe adamaya hazır değilim. Hâlâ yapabileceğimden bile emin değilim. Gerçekten halka açık bir sahnede sefil bir şekilde başarısız olmak gibisi yok... Bunun geri dönüşü yok.

"Hazır olduğumda, Cliff. Daha önce değil."

"Lanet olsun, Noah. Bu anlaşmayı yapmak için aylarca çalıştım ve bataklık kumu gibi ayaklarının altında erimek üzere."

"O zaman belki de olması gereken bu değildi." Bu sözleri söylemek kendimi göğsümden bıçaklamak gibi. Futbolu seviyorum. Futbolu zliyorum. Temmuz geldiğinde ve antrenman kampları bensiz başladığında çok zleceğim. Bu işi çok istiyorum. Eğer öngörülemeyen konuşma kaybım olmasaydı, anlaşmayı haftalar önce kabul ederdim. Çok tatlı ve tam bana göre. "Burada bir sürü işim var."

"Ne gibi? Senin için güvence altına almam için neredeyse yalvardığın bu işten daha önemli ne var?"

Sır sakladığım için kendimi bok gibi hissediyorum ama Cliff'e sorunlarımdan bahsetmiyorum. O profesyonel ve işinde gerçekten iyi, ama bunun tek bir kelimesinin bile istemeden de olsa ağa sızmasını istemiyorum. Endişelenirler. Ve sızıntılar olacaktır. Hayır, teşekkürler. Sadece sorunumun çözülmesini istiyorum, böylece tekliflerini kabul edip yoluma devam edebilirim.

"Neden bu işi bitirmek için bu kadar acele ediyorlar? Aylarca bir kabinde kalmama gerek yok."

"Ben de sana bunu söylüyordum. Bu hamile ilişki meselesi onları senin imajın konusunda endişelendiriyor. NFL, basında pek de parlak olmayan aile içi ilişkilerden nasibini aldı diyelim."

Bunu biliyorum. Bu bir süredir ligin yüz karasıydı. "Bakın, şu anda bu işe evet demekten daha önemli olan şey, onları daha iyi hissettirecek olan şey. Ben evleniyorum." şu anda bebekten bahsetmiyorum. Bu onun başını döndürecek.

"Ne? Adada birlikte görüldüğün şu esmer mi?"

"Harlow. Harlow. Evet. Herhangi bir duyuru yapmadık çünkü basının dğnmz basmasını istemiyoruz. Küçük ve sessiz olacak. Törenden sonra bir basın bülteni göndereceğiz. Etkinlik için Maui'ye gelmek istersen detayları sana mesaj atarım."

"Sen benim için nemlisin, Noah. Orada olacağım. Biliyor musun, bence bu harika bir strateji. O eğitimli ve güzel ve birlikte iyi görünüyorsunuz. O bir varlık olacak ve ağın senin av köpeği yöntemlerin hakkında daha iyi hissetmesini sağlayacak. Akıllıca bir hamle dostum. Bunu dşnmene sevindim."

Cliff daha mutlu görünüyor, bu yüzden Harlow'la evlenme nedenlerim hakkında onunla tartışmaya zahmet etmiyorum. Kalbi ve çiçekleri olan bir adam değil, bu yüzden ona derinden, gerçekten, delicesine aşık olduğumu söylersem, sadece homurdanacak ve bana bunun harika bir şaka olduğunu söyleyecektir.

"Denerim. Kanala bu konuyu konuştuğumuzu ve onlar için bir imaj sorunu yaratmayacağımdan emin olduğunu söyle."

"Yapacağım. Bayan Fleet'e kamuoyu önünde tepki göstermeniz yardımcı olacaktır. Kendisine basın imkânı tanıyan herkese ağzını açıp duruyor ve siz de iddiasını yalanlamama izin verdiğiniz kısa açıklama dışında hiçbir şey söylemediniz."

"DNA testinin sonuçları gelene kadar daha fazla bir şey söylemememiz gerektiğini düşünüyorum. Neden bu numarayla aradığı ilgiyi ona verelim ve onu daha da cesaretlendirelim? Doğum öncesi babalık testi sonuçlarından sonra söyleyecek çok şeyim olacak."

"Pekâlâ." Cliff iç çeker. "Umarım o kadının kanı seni haklı çıkarır. Bay Chickman'dan sabırlı olmasını isteyeceğim. Ona evleneceğinizi söyleyebilir miyim?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Eğer mecbur kalırsan. Başka hiçbir şey bu anlaşmayı kurtaramayacaksa. Ama Harlow'un adını mümkün olduğunca uzun süre basından uzak tutmayı tercih ederim ve bir spor haber kuruluşunun başkanına yaklaşan düğünüm hakkında özel bilgi verirsek, bunun bir sirke dönüşmesinden korkuyorum."

"Doğru. Elimden geleni yapacağım. Töreninizle ilgili ayrıntıları bana göndermeyi unutmayın."

"Tamamdır. Chickman'ı biraz daha oyalarsan her şey yoluna girecek. Buna inanıyorum."

chapter FIFTEEN

DAylar hızla geçiyor ve sonunda kafamda yankılanan tek bir düşünceyle uyanabiliyorum: Bugün benim düğün günüm.

Son bir buçuk hafta tam bir faaliyet kasırgasıydı. Annem ve Harlow'un baldızları bir araya gelerek gelinim için onun tarzına mükemmel bir şekilde uyacağına emin olduğum bir gelinlik tasarladılar. Teyzem bunu rekor sürede yapmak için hayatını bıraktı. Smokinim var ama Trace ve Harlow'un erkek kardeşlerinden benimle gelmelerini istedim, onlar da kendilerininkini kiraladılar. Kız öğrenci birliğindeki kız kardeşlerinden birinin yanı sıra Keeley ve Britta'dan nedimeleri olmalarını istedi. Güneşli, esintili bir gün. Gökyüzünde tek bir bulut bile yok.

Keşke her şeyin mükemmel olduğunu söyleyebilseydim ama bazı endişelerim var. Hamile olduğunu öğrendiğinden beri Harlow'un ruh hali günden güne değişiyor. Zaman zaman mutlu ve doktor ziyaretimiz gülümsemelerle doluydu. Bebeği kaybetme konusunda hala biraz endişeli görünüyor, özellikle gece geç saatlerde yorgun olduğunda ve kendine yavaşlaması gerekip gerekmediğini sorduğunda. Sabahları ilk iş olarak karamsar olabiliyor, ancak günlük tutmaya, yoga yapmaya ve diğer görselleştirme veya nefes egzersizlerine başladığımızda bu durum düzeliyor. En iyi şey ne mi? Seks yapmak istiyor. Hem de her zaman. Her zaman. Zaman. O kadar harika ki, Harlow'un içinde bulunduğu ruh haliyle başa çıkmaktan çok mutluyum çünkü her zaman yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor.

Ama hayattaki diğer meseleler hâlâ kafamı kurcalıyor. Mercedes Fleet, Harlow'un hamile olduğunu öğrenmesinden sadece birkaç gün sonra bir talep listesiyle ortaya çıktı. Avukatlar aracılığıyla, onun saçma "olmazsa olmazlar" listesini gördüm. Sonunda o lanet DNA testini kabul edene kadar onu yatıştırdım. Ayak sürmesi ilginç... Ama dün nihayet kan örneği verdi. Bir hafta içinde, paçayı kurtarmış olacağım. Harlow ve ben artık tüm bu karmaşa hakkında konuşmuyoruz. O kadını benim hamile bırakmadığıma inanıp inanmadığını bilmiyorum. Endişe kafamın arkasını kemiriyor.

Son sorun ise ailesi. Harlow sonunda törene katılmalarına izin verdi. Maxon dün gece annelerine detayları içeren bir mesaj attı. Griff babalarıyla iletişime geçti. Neden her ikisinin de bir ebeveyn seçtiğini merak ediyorum.

ama kendilerince sebepleri olmalı. Her iki durumda da, anne ve babası orada olacaklarını söylemişlerdi ancak kısa bir süre kalmasını ya da şu anki sevgililerini getirememelerini hoş karşılamadılar. Bu da Harlow'un taleplerinden biriydi. Ayrıca törene de katılmayacaklar.

"Hazır mısın, dostum?" Trace, Maxon ve Keeley'nin son derece büyüleyici yatak ve kahvaltı salonundaki yatak odasına dalıyor. Büyük etkinlik için tüm konuklara ve personele yayın yasağı koyduk, ancak daha sonra resimleri ve bilgileri yayınlayacağız.

Acaba yakında kayınbiraderim olacak kişi ve sevgili eşi, bunun uykulu, yeni filizlenmekte olan küçük işlerini spot ışıklarının altına iteceğini ve yakında hayal ettiklerinden daha yoğun olacaklarını biliyorlar mı? Kendi kendime gülümseyerek, fermuarımı çekerken kardeşime dönüyorum. "Sadece ayakkabılarımı giymem gerekiyor. Hey, törenden önce Harlow'a vermesi için bunu Britta'ya verebilir misin?" Üç elmaslı güzel bir kolye buldum; biri benim için, biri onun için, biri de kuracağımız aile için. "Ona bunun benim düğün hediyem olduğunu ve tören sırasında takmasını çok istediğimi söyle."

"Elbette." Trace kutuyu benden aldı, sonra smokin ceketinin içine uzanarak renkli kırmızı ve gümüş bir fiyonkla kağıt mendile sarılmış düz, dikdörtgen bir paket çıkardı. "Bu Harlow'dan, senin için."

Narin ambalajı yırtıyorum ve ikimizin geçen hafta ailesiyle birlikte benim evimde mangal yaparken çekilmiş bir fotoğrafını buluyorum. Güneş Harlow'un üzerine eğilmiş, kollarını bana dolamış ve yanağımdan öperken onu aydınlatıyor. Kulaktan kulağa gülümsüyorum. Nişan yüzüğü ışığın altın pırıltısında parlıyor. Çok mutlu görünüyoruz. Daha da iyisi, bu görüntünün etrafındaki çerçeve güneşte ağarmış muhteşem bir ahşaptan yapılmış ve üzerine BİRLİKTE OLMAK HARİKA BİR YERDİR yazısı kazınmış.

Hediyeyi avucumda sıkıca tutuyorum ve boğuluyorum, umarım bu onun beni sevdiğini söyleme şeklidir. Çünkü bunu yüksek sesle söylememişti. "Ona teşekkür ettiğimi söyle."

Trace omzuma vurdu. "İyi bir kadın seçmişsin. Keşke ben de Harlow'un yarısı kadar harika bir kadınla tanışabilsem."

"Yapacaksın," diye kardeşimi temin ediyorum. Ne de olsa o iyi bir adam. "Dışarıda işler nasıl gidiyor?"

"Muhteşem. Keeley ve Britta bu düğün işini halletmişler. Nikâh memuru da koca göbeği ve dağınık sakalıyla Ano Amca'ya tıpatıp benziyor." Trace gülüyor. "İki adam da bu konuda kıkırdadı. Çiçekler çok güzel. Fotoğrafçı hazır. Pasta güzel görünüyor."

şahane. Ve gelinin gergin görünüyör ama...adamım. Çeneniz düşecek. Kız muhteşem."

Harlow'la konuşup onu rahatlatılabilmeyi çok isterdim ama Keeley ve Britta çok korumacı davrandılar ve damadın gelini düğünden önce görmemesi geleneğini sürdürmeye kararlılar.

"Sabırsızlanıyorum. Hadi yapalım şunu."

"Sakin ol kardeşim. On dakikan var. Ama seni bu kadar hevesli görmek çok güzel," diyerek benimle dalga geçiyor ve sonra omzuma vuruyor. "Tebrik ederim. Harlow'la mutlu bir hayatın olacağını biliyorum."

Hâlâ on iki ay sonra boşanmaktan bahsettiğini hatırlamamaya çalışıyorum. Onu yanımda tutmak için elimden geleni yapacağım ve o kadar mutlu olacak ki asla ayrılmak istemeyecek.

"Sağ ol dostum."

Bana verdiği resim ve çerçeveyi çantama koyarken, Trace hediyesi teslim etmek için ayrılıyor. Zaman donmuş pekmez hızıyla akıp gidiyor. Resepsiyondaki planlarım için ihtiyacım olan her şeyin yanımda olduğundan emin olmak için ceplerimi iki kez kontrol ediyorum. Ailesini ya da ona tam olarak ne yaptıklarını bilmiyorum ama ona verdiğim kolye basit bir hatıraydı. Düzenlemeyi umduğum gerçek düğün hediyesi, ona uzun vadeli huzur vermeyi amaçlayan bir hediye.

Yeminimi ederken Harlow'u seveceğime, onurlandıracağıma, besleyeceğime ve koruyacağıma söz veriyorum. Bunu ciddiye alıyorum.

Sonunda Maxon ve Griff odaya girdiler. "Hazır mısın?" Griff soruyor. "Avuçların terliyor mu?"

Sakinim ve zıplamaya hazırım. "Hayır. Sadece sabırsızım."

Törenden önce birkaç dakikam olduğu için planımı paylaşmaya karar verdim. Onaylarını istiyorum, özellikle de bunun onları da etkileyeceğini fark ettiğim için.

"Yani... Harlow'a huzur vermek istiyorum. Zor birkaç ay geçirdi."

"Aklında ne var? Uzatılmış balayı mı?" Griff sanki yeni evlilerin kaçamağında neler yapabileceğimizi düşünmek acı vericiymiş gibi yüzünü buruşturuyor.

"Tam olarak değil, hayır." Gergin bir nefes verdim. "Tüm detayları bilmiyorum ama sanırım sen haklıydın. Ailen onun sorununun bir parçası olabilir."

"Söylemiştim," diye karşılık verir Maxon.

"Hiç şüphem yoktu." Griff başını sallar, yüzü nefretle gerilmiştir.

Beni dinledikleri için içimde bir rahatlama oluyor ve konuya ısınıyorum. "Onlar hayatından çıkana kadar gerçekten huzur hissedip hissedemeyeceğini bilmediğim için, planım onları uzaklaştırmak."

Maxon sırtıyor. "Harlow seni zaten deliler gibi sevmiyorsa bile bundan sonra sevecektir. Anneme para teklif edersen atlar. Babam servetlerinin büyük kısmıyla paravan bir oyun oynuyor ve sanırım kararnamenin mürekkebi kurduğunda neredeyse beş parasız kalacağı için panikliyor."

"Ve aww... onun erkek oyuncağı gidecek ve penisini annesi yaşında başka bir kadını boşanma tazminatından mahrum etmek için kullanacak." Griff gözlerini devirir. "Ne utanç verici."

Küçük Reed kardeş annesini gerçekten sevmiyor. Hiç şüphe yok ki, burada müthiş bir hikaye var.

"Babam parayla daha az motive oluyor," diyor Maxon. "Parayı seviyor ama daha çok kukuyla ilgileniyor. Ve halkın önünde küçük düşmekten kaçınmakla. Hey!" Gözleri parlıyor. "Sana basına sızdırmakla tehdit edebileceğin birkaç hikaye anlatabilirim. Anonim olarak tabii ki, böylece sana geri dönmez. Doğrulanabilir bilgiler. Bir ya da iki fahişe atarsan muhtemelen sessizce gider. Harlow'un hayatının büyük bir kısmında bir 'splittail'e ihtiyacı olmadığını söylerdi."

Bu adamla tanışmadım bile ama cidden suratını yumruklamak istiyorum. Harlow'un hissettiği acıyı ona hissettirmek istiyorum, ki belli ki o bunu hiç umursamamış.

"Bana bırak. Bana söyleyebileceğin her şeyi kullanmaktan mutluluk duyarım."

Maxon, Barclay'in sekreterler, çalışanlar... ve en iyi arkadaşlarından bazılarının kızlarıyla olan cinsel ilişkilerini bana anlatırken sırtıyor. Hızlı konuşmak zorunda çünkü çok fazla şey var ama Trace başını sallayarak kapıdan içeri girdiğinde, bu piçi duvara çivilemeye yetecek kadar şey duymuş oluyorum. Ve sabırsızlanıyorum.

Derme çatma sunağa doğru ilerliyorum; rengârenk tropik çiçeklerle süslenmiş kocaman bir kemer. Okyanus arkamda kükrüyor ve sahile bakan ön çimenlikteki iki sıra sandalyenin arasında sade beyaz bir koşu bandı var. Yaklaşık yirmi kişi, gerçekten de Ano amcama benzeyen bir adamın yöneteceği törene tanıklık etmek üzere toplanmış durumda. Ailem oturma yerinin bir tarafını dolduruyor. Harlow'un tarafı neredeyse boş, bu yüzden ailesinin kim olduğunu tahmin etmem gerekmiyor. Ön sırada üç sandalye arayla oturuyorlar, rahatsız ve küçümseme arasında bir yerde görünüyorlar. Pislikler.

Diğer herkes -hiçbir şeyi kutlamayan menajerim Cliff bile- mutluluğumuza tanıklık ettiği için heyecanlı görünüyor.

Kendimi huzurlu hissediyorum. Önümüzdeki yılın kolay olmayacağını biliyorum ama ben fırsatları değerlendirmekten yanayım. Harlow hayatımızın sonuna kadar benim *olacak*.

Yanımda Trace'le yerime oturur oturmaz müzik sesi kesiliyor ve Keeley elinde buket, ıslıl ıslıl parlayarak koridorda yürüyor. Çiçeklerini bir kenara bırakıyor ve ön tarafa yerleştirilmiş mikrofonu alıyor. Güzel, neredeyse unutulmaz sesi belli belirsiz tanıdık bir melodiyle etrafındaki havayı dolduruyor. Radyoda duyduğumu biliyorum ama çıkaramıyorum. Keeley bugünün ömür boyu sürececek bir aşk mektubunun ilk kelimeleri olduğunu söylerken keşke söyleyebilseydim diyorum. "Seni seçiyorum..." sözlerini söylerken Sara Bareilles'in şarkısını mırıldanmaya başladım.

Harlow'un arkadaşı Kiaria, kollarını omzunun hemen üzerinden saran ve narin kıvrımlarına uyum sağlayan masmavi bir elbiseyle koridorda ilerliyor. Britta da mavinin tamamlayıcı bir tonundaki benzer bir elbiseyle koridorda ilerliyor.

Keeley şarkıyı bitiriyor ve mikrofon hâlâ elinde, gelin partisinin geri kalanının yanındaki yerine geçiyor. Maxon'ın gelinini müzikten sorumlu bıraktık ve şu ana kadar fevkalade iyi bir seçim yaptı.

Bir sonraki şarkı başladığında bunun Death Cab for Cutie'den "I Will Follow You Into the Dark" olduğunu hemen anlıyorum. Alışılmadık bir seçim ama Keeley'nin sözleri söyleyişi duygusal, sesi her notayı okşuyor ve bir sonrakine geçmeden önce onu özel bir şeyle sarıyor. Çimenlerin üzerinden eve doğru bakıyorum, Harlow'u beklerken nefesimi tutuyorum.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor ama sonunda ince belini saran ve omuzlarından firfırlar yaparak göğüs dekoltesinin üzerinde hafif bir *V çizen dökümlü* beyaz elbisesiyle bana doğru geldiğini görüyorum. Kalçasında kumaşın toplandığı yerde bir çiçek, yerini ayaklarının etrafında havuz yapmak için aşağıya inen beyaz şifon dalgalarına bırakıyor. Ona verdiğim pırlantalar boynunda parıldıyor ve ışıldıyor, kulağının arkasına sıkıştırılmış beyaz zambak kadar kadınsı görünmesini sağlıyor, kuzguni saçlarına karşı parlak. Ne kadar güzel görüldüğünü görünce neredeyse boğulacaktım. Ne kadar ışıltılı. Hayatımda çok az kez ağladım - babamın cenazesinde, ilk Super Bowl galibiyetimde... ve bugün. Harlow'un bana doğru geldiğini, potansiyel olarak hayatının geri kalanını bana vermeye istekli olduğunu görmek beni göğsümden vuruyor.

"Yüzünü görmelisin," diye fısıldıyor Trace eğilerek. "O kadını seviyorsun."

Cevap vermiyorum, sadece gülümsüyorum. Evet, biliyorum ve bunu kimin bildiği umurumda değil. Harlow yaklaştıkça onun parladığını, bakışlarının benimkine sabitlendiğini görüyorum. Ruhunun pencereleri ardına kadar açık görünüyor. Gözyaşları kirpik çizgisine tünemiş, dökülmekle tehdit ediyor, ama dudaklarının mutlu kıvrımı ifadesini sonsuz derecede tatlı kılıyor. Umutla dolu bu anı zamanda dondurup sonsuza kadar kalmak isterdim.

Şarkı ilk mısradan sonra Maxon ve Griff kız kardeşlerini ellerime teslim ettiklerinde ve ben de parmaklarımı onunkilere doladığımda sona eriyor. Erkekler Trace'e katılıyor ve yelekli, altında gürültülü Hawaii gömleği olan nikâh memuru herkesi ömür boyu sürecektir mutluluk birliğimizin başlangıcına davet ediyor.

Harlow tekrar bana doğru bakıyor ve bakışlarımız birleşiyor. Yer ayaklarımın altında sendeliyor ve başım dönüyor, biraz terliyorum. Beni okuyabiliyor, bu yüzden ellerimi sıkıyor ve yavaşça havayı bırakmadan önce nefes alırken omuzlarını kaldırıyor ve beni takip etmem için cesaretlendiriyor. Birkaç nefesten sonra işe yarıyor ve üzerime tekrar sakinliğin çöktüğünü hissediyorum. Bugün lanet yeminimi edeceğim. Hiçbir şey beni durduramayacak.

Tören hayal ettiğim gibi geçiyor ve birbirimizin parmağına yüzükleri takıp karı koca ilan edilmeden önce gözümü kırpmaya bile vaktim olmamış gibi görünüyor. Harlow yaklaşımdan önce bana gülümsüyor ve gözleri kayarak kapanıyor. Kollarımı karıma doluyorum - ona böyle hitap etmek harika bir duygu - ve onu tüm kalbimle öpüyorum, sessizce ona bunun birlikte geçireceğimiz hayatımızın ilk günü olduğunu söylüyorum.

Ayrıldığımızda, kenetlenmiş ellerimizi bir çılgınlıkla başımızın üzerine kaldırıyorum. Misafirlerimiz tezahürat yapıyor -annesini ve babasını hariç. Koridordan geri dönüp geniş avlunun diğer tarafında kurulan devasa çadıra doğru ilerlerken onları görmezden geliyorum.

Resepsiyon alanının içinde şampanya şelalesi akıyor, pasta kesilmeye hazır, DJ kutlama melodileri çalmaya başlamış bile. Düğün ekibinin geri kalanı gelmeden önce karıma sarılıyorum. "Merhaba, Bayan Weston."

Bana kaşlarını kaldırdı. "Fikrimi değiştirmediyimi nereden biliyorsun? Belki de Reed'le gitmek istiyordum."

Bunu konuştuğumuzdan beri benimle alay ettiğini biliyorum. Adını değiştirmesi için ısrar ettim. İstediyim tek şey buydu. Birlikteliğimizin başından beri bana ait olduğunu hissederse, hayatımızın geri kalanında kalmayı daha kolay bulacağını umuyorum.

Ona hırladığımda gülüyor. "Yakaladım sizi, Bay Weston." "Bu senin kocan."

Başını sallayarak tatlı, yavaş ve umut dolu bir öpücüğe doğru ilerliyor. "Peki... kocacığım, bu kıyafetleri çıkarıp birlikte terleyebilmemiz için burada ne kadar kalmamız ve güzelleşmemiz gerekiyor?"

"Bu sabahtan sonra hala bana doyamadın mı? Ve dün gecedен sonra?" "Asla," diyor usulca.

Tanrım, aşık olmuş olmalıyım çünkü tek yapabildiğim bu kadına sarılmak ve onu nefes nefese öpmek.

Maxon, Trace ve Griff, yanlarında Keeley ve Britta olduğu halde çadıra girerken, "Hey, bir oda bulun," diye bağırır.

Ona iyi huylu bir kahkaha attım. "Yani evlendiğiniz gün, gelininizle yalnız kalmayı hiç düşünmeden el sıkışmak, dans etmek ve kaynaşmak mı istediniz?"

Kaşlarını çatıyor. "Kapa çeneni."

Keeley pembe bir yüz ifadesiyle gülüyor. "Genelde asık suratlıdır ama o gün... Yemin ederim resepsiyona iki saat kala konuklara karşı neredeyse hiç nazik değildi. Elimden tutup beni yatak odasına götürmeden önce pastayı kesmesi için onu ikna etmek zorunda kaldım."

Daha fazla misafir geldikçe herkes gülüyor. Harlow'un kardeşlerini ve eşlerini ailemle tanıştıyorum ve hepsi hemen sohbet etmeye başlıyor. Gerçekten farklı yerlerden ve geçmişlerden gelmelerine rağmen herkes anlaşıyor, ortak bir şeyler buluyor gibi görünüyor. Daha fazlasını isteyemezdim.

Sonra Barclay ve Linda Reed çadıra girer, etrafa göz atar ve son derece yabancı görünürler. Harlow onları görür görmez gerilir.

"Rahatla. Her şey yoluna girecek," diye onu temin ettim.

"Olay çıkaracaklar. Her şeyi annem olmadan planladığımız için, bu törenin her parçasını eleştirecek. İncinmişliğini başkalarını inciterek ifade ediyor. Babam... Nasıl misilleme yapacağını bilmiyorum ama hiç hoş olmayacak."

Onu sessiz bir köşeye götürüyorum ve iki elini de avuçlarıma içine alıyorum. "Sana bir düğün hediyesi daha vermek istiyorum."

Harlow hemen boğazındaki kolyeye dokunur. "Bana bir şey almana gerek yok. Bu zaten ihtiyacımdan fazlası. Bu arada çok güzel. Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Ama sana *gerçekten* istediğin bir şey vermek istiyorum. Mesele şu ki, bununla yaşayıp yaşayamayacağını bana söylemelisin. Çünkü bir kez yapıldıktan sonra, geri almak çok zor olacak."

Kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ailenin seni hayatının sonuna kadar yalnız bırakmasını sağlayabilirim, muhtemelen kardeşlerinin de. Fikrimi onaylıyorlar. Eğer onları bir daha hayatında istemiyorsan, tek yapman gereken söylemen."

Şaşkınlık yüzünü değiştiriyor. "Gerçekten mi? Bu çok... ani oldu."

"Biliyorum. Eğer istediğin bir şey değilse, bunu yapmayacağım. Eğer öyleyse, o zaman yapacağım."

"Bu sana bir servete mal olacak, şimdiden biliyorum. Sana izin veremem-" "Mesele para değil. Ne kadar düşmek zorunda olduğum umurumda değil."

onları hayatınızdan çıkarmak size huzur verecektir."

Harlow'un yüzü duygularla, minnettarlıkla dolar. Dudakları titriyor, kaşları düğümleniyor, yanakları kızarıyor, ağlamasına saniyeler kalmış gibi görünüyor. "Onlara ne olduğunu bile bilmiyorsun. Bunu benim için neden yaptın?"

"Çünkü onlar, yardımlarına ihtiyacı olan on dokuz yaşındaki bir kızın yanında olmayan türden ebeveynler. Ve çünkü seni seviyorum. Şimdi benim işim seni mutlu etmek ve bunu o kadar iyi yapmaya niyetliyim ki asla ayrılmak istemeyeceksin."

Gözlerinden ve yanaklarından yaşlar süzülüyor. "Muhtemelen kulağa korkunç geliyor çünkü onlar ailemiz ve birbirimize destek olmamız gerekiyor. Ama onlar hiç böyle bir ebeveyn olmadılar. Onları oğlumuzun ya da kızımızın yakınında istemiyorum ve onları bir daha görmek zorunda kalmadığım için sonsuza dek minnettar olacağım."

Onu doğru okuduğum ve teklifimden alınmadığı için rahatladım. "Evraklarım ve çek defterim var. Ben hallederim."

Ondan sonra çadır hızla doluyor. Akşam yemeği yiyoruz, birlikteliğimize kadeh kaldırıyoruz, pasta kesiyoruz, ilk dansımızı yapıyoruz. Ne zaman Harlow'un ebeveynlerinden birinin ona yaklaşmaya çalıştığını görsem, karımı başka bir sohbe ya da etkinliğe sürüklüyorum. Linda Reed'in hiç kimseyle konuşmaması dikkatimden kaçmıyor, sanki tüm bu insanları, hatta kendi gelinlerini bile kendisinden aşağı görüyormuş gibi. Barclay resepsiyonda menajerim Cliff dışında herkesi görmezden geldi. Belli ki Harlow'un babası benim profesyonel sağ elimin kapıları açabildiğini anlamış ve Cliff ona gününü gösterene kadar hızlı konuşmaya ve yalakalık yapmaya kararlı.

Saatler geçmiştir ve Harlow'un ebeveynleri, törenin bir parçası olmadıkları ve geline bir an bile zaman ayırmadıkları için ciddi şekilde sinirlenmiş gibi görünmektedir. Diğer konuklar sonunda dans pistinde kendi eğlencelerini bulmuş ve soğuk çifte dostça yaklaşmayı bırakmışlardır.

İşte o zaman masalarında yalnızken onlara yaklaştım. "Bay ve Bayan Reed, ben Noah Weston."

Barclay ayağa kalkar, tüm çekiciliği ve gülümsemesiyle. "Yeni damadımız. Ailemize hoş geldin. Sana sahip olduğumuz için mutluyuz ve eğer küçük kızımızı mutlu ediyorsan -"

"Planlıyorum. Hadi biraz yürüyelim. Burası çok gürültülü ve seninle konuşmak istiyorum."

"Elbette. Ne istersen. Ve eğer iş fırsatları arıyorsanız, bazı harika risk sermayedarları tanıyorum-"

"Bunu dikkate alacağım." Çadırın girişine doğru adım attığımda Barclay ve Linda da beni takip ediyor. Onlara esintili Hawaii akşamını işaret ediyorum, iki kardeşinin arasına sokulmuş, gözlerinde kalbiyle bana bakan Harlow'a dönüp bakıyorum.

Başımı sallayarak kapıdan çıkıyorum ve ailesini otoparka doğru yönlendiriyorum. Konuşmamız biter bitmez gidecekler. Israr edeceğim.

"Senin için ne yapabiliriz, evlat?" Barclay sorar.

Bana bir daha *asla böyle hitap etmesini* istemiyorum. Babam tanıdığım en özverili, sevgi dolu adamdı ve Maxon ile Griffin bu çıkarıcı bok çuvalı babayla nasıl iyi birer adam olmayı öğrendiklerini hayal bile edemiyorum. "Sana bir teklifte bulunmak istiyorum."

Barclay gülümsüyor. "Duyduğuma sevindim."

Linda'ya doğru baktığımda, yapay olarak geliştirilmiş dudaklarını botoksun izin verdiği kadar yukarı kıvrıyor ve kemikli parmaklarını koluma doluyor, gözleri sanki bir puma değil de bir genç kızmış gibi açılıyor. "Kesinlikle can kulağıyla dinliyoruz."

"Mükemmel." Kendimi Linda'nın elinden kurtarmaya çalışıyorum. Hiçbir şekilde, hiçbir biçimde bu kadına onun teklifleriyle ilgilendiğime dair bir fikir vermek istemiyorum. "Harlow hayatında huzur ve mutluluk istiyor. Dikkatimi çekti de, bunlar geçmişte onun sahip olup olmadığıyla hiç ilgilenmediğin iki şey. Bu şimdi değişiyor. Bay Reed-"

"Barclay, lütfen. Harlow'un çocukluğunu yanlış anlattığına eminim. Her şeyin en iyisine sahipti; okullar, kıyafetler, arabalar. Gerçek şu ki, ergenlikten kalma bir sıkıntı yaşıyor."

Pisliğe gaz verirken saçmaladığını söylememek için elimden geleni yapıyorum. "Ben karıma inanma eğilimindeyim. Senin hayatından çıkmanı istiyor. Karşılığında-"

"Bu çok saçma," diye ısrar ediyor babası. "Balayına zorla girmeye hiç niyetimiz yoktu. Elbette evlilik hayatına alışana kadar ona birkaç hafta mahremiyet tanıyacağız."

"Aynen öyle." Linda müstakbel eski kocasına sanki onu okuyormuş gibi yan gözle bakıyor, sonra tekrar bana yaklaşıyor. "Dört Temmuz'da güzel bir yemek partisi yapalım diye düşünüyorduk. Ya da belki o ayın ilerleyen günlerinde doğum günümü ailece kutlarız."

"Hayır. Hayatının geri kalanında ikinizin de olmamasını istiyor."

"Ne?" Linda şok olmuş ve şaşkın görünüyor. "O aptal kız sana ne hikayeler anlatıyor?"

Harlow'dan daha az "aptal" olan çok az kadın tanıyorum ve annesinin sorusu beni daha da sinirlendiriyor.

"Detaylar nahoş ve gereksizdir. İşimize bakalım. Bayan Reed, eğer Harlow'dan ayrılmak için bir anlaşma imzalar ve buna uyarsanız, size beş milyon dolar vereceğim - önümüzdeki on yıl boyunca eşit olarak bölünecek."

Kadının mavi gözleri bir solukla açılır. Dudaklarını yalıyor, gergin görünüyor.

"Linda..." Barclay, kızın baştan çıkacağını biliyormuş gibi uyarırcasına homurdanır. Kadın onu görmezden gelir. "Bunu yazılı hale getirecek misin?"

"Burada zaten var." Hazırladığım ve zarflar içinde mühürlenmiş olan anlaşmaları çıkarıyorum. "Eğer bu gece imzalarsanız, size yirmi beş bin dolar ikramiye vereceğim."

Harlow'un babası ayrı yaşadığı karısı adına "Hayır," diye cevap verir. "Evet," diye meydan okurcasına çıkışır, sonra da ona doğru döner.

"Aileye çok fazla değer veriyoruz."

Onun dişlerini sıkarak ileri sürdüğü iddiayla alay ediyor. "Sana bir şekilde yardım etmedikleri sürece çocukların ne zaman umurunda oldu ki? Asla." Kadın bana döndü. "Ben alırım."

"Bunu yasaklıyorum," diye ısrar ediyor Barclay, yumrukları sıkılı.

Bu Linda'yı güldürür. "Artık o güce sahip değilsin. Eğer senden kaçmak istiyorsam, paraya ihtiyacım var, seni eli sıkı piç. Yeni damadımız bana sana sonsuza dek veda etmem için gereken parayı verdi. Mahkemede görüşürüz elbette. Ne de olsa o paranın çoğunu kazanmana yardım ettim ve anlaşmaları gerçekleştirmek için terli iş arkadaşlarımla sırtımda bir geceden fazla zaman geçirdim, bu yüzden yarısını almaya hakkım var."

Vay anasını. Linda da abartmıyor. Eğer Barclay'in yüzü bir gösterge değilse. Bu adam para ve gücü bu kadar mı istiyordu? Kendi karısına fahişelik yapacak kadar?

"Evlilik öncesi anlaşma, hatırladın mı?" Adam asidik bir şekilde gülümsüyor.

"Çok eski," diye ısrar ediyor ayağını yere vurarak. "Ama bağlayıcı."

"Göreceğiz bakalım. Bu arada Weston'ın parasını alıyorum ve hayatımı Marco'yla, kendinden başkasını umursayan *gerçek bir* adamla geçiriyorum."

"Paran olduğu sürece seni umursayacak, Linda. Parası biter bitmez, sevgisi de bitecek."

"Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun." Bana geri döndü. "Nereyi imzalayacağım?"

"O kadar basit değil," diyorum, didişen ikilinin sonunda bana bir fırsat vermesine sevinerek. "Bay Reed-"

"Senin parana ihtiyacım yok."

"Yok." Başımı salladım. Son birkaç gündür bu adamı araştırdım. Çürüyen kalbiyle birlikte sağlıklı bir banka bakiyesi de var. "Ama anladığım kadarıyla, kârlı bir aile şirketinin biraz isteksiz sahipleriyle büyük bir anlaşma yapmak üzeresin. Bu arada ürün harika. Doğru teşhirle, yükselişe geçecek ve herkese milyonlar kazandıracak. Belli ki iş konusunda burnunuz iyi koku alıyor."

"Biliyorum, bu yüzden Harlow'un saçmalıklarını dinlemeyi bırakırsan, ikimizin birlikte ciddi paralar kazanabileceğimizi göreceksin."

."

"Açıkça dindar olan bir aile, genç sekreterlerinizi baştan çıkarmak ve onları hamile bırakmak gibi kötü bir eğiliminiz olduğunu bilse ne hissederdi? İki gayrimeşru çocuğunuz olduğunu ve bir diğerinin de yolda olduğunu bilseler ne hissederlerdi?"

"Kanıtınız yok!"

"Ben biliyorum. Evan Cook DNA'sını Maxon'ınkiyle karşılaştırdı. Test sonuçları elimizde. Ayrıca şu anda diğer kızınız Bethany'nin izini sürüyorum."

"O yıllar önceydi. Onlara yeniden doğmuş bir adam olduğumu söyleyeceğim."

"Elimde son asistanlarınızdan biri olan Liselle'in yeminli ifadesi de var. Onu yirmi yaşında işe aldığınıza ve birkaç ay sonra hamile bıraktığınıza dair bir yeminli ifade imzaladı. Kürtaj yaptırıp bir daha yatağınızı ısıtmayı reddedince onu kovmuşsunuz. Onun davasını çözmenin eşiğindesiniz, değil mi?"

"Seni piç! Ne istiyorsun?" Kızarıyor, yeşil gözleri şiddet uygulamak istemiş gibi parlıyor.

Ama Barclay bunun için fazla zeki. Bu onu ne kadar kızdırsa da, eğer saldırırsa onu yok edeceğimi biliyor.

"Bu konudaki sessizliğime karşılık, Harlow sana yazılı bir teklifte bulunmadıkça onunla bir daha asla konuşmayacağına dair bir anlaşma imzalamanı istiyorum, ki bunu onaylamam ve avukatlarıma inceletmem gerekecek. Bu teklif sadece bu gece için geçerli. Eğer kabul etmeden önce resepsiyondan ayrılırsan, arabayla uzaklaştığın anda yaptığın patavatsızlıkların bilgisini sızdırmış olacağım." Harlow'un annesine dönüyorum. "Ve kocan sıraya girip orada kalmadıkça tek kuruş bile alamayacaksın. Bu yüzden onunla hemen konuşmaya başlamanı öneririm. Tartışmanız için size iki dakika veriyorum."

Fikir birliğine varmaları bile o kadar uzun sürmedi. Ben daha uzaklaşmadan hararetle fısıldaşmaya başladılar. Otuz saniye sonra Barclay boğazını temizledi. "Tamam. İmzalayacağız. O fahişe kız hiçbir zaman tam potansiyeline ulaşamadı. Onun değersiz kıcını senin kucağına bıraktığım için mutluyum. Artık ona sen bakabilirsin. Ama sözümü unutma..." Parmağıyla yüzümü işaret ediyor ve dudaklarındaki alaycı ifadeyi yumruklamamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. "Seni aşağı çeken, hayal kırıklığı yaratan bir albatros olmaktan başka bir şey olmayacak. Bunun tadını çıkar."

Eğlenceden ayrıldığımızda geç olmuştu. Harlow ve ben sonunda Maxon ve Keeley'nin bizim için ayırdığı süite çekildik. Neredeyse bir bulut gibi saf, kabarık beyazla örtülü büyük bir tester yatak bizi çağırıyor. Odanın eşiğine geldiğimizde, arka planda eğlenenlerin sesinin azaldığını duyuyorum. Harlow yanımda kıpırdanıyor.

Onu kollarıma aldığımda, ellerini boynuma doluyor ve bana sarılarak rahatlıyor. "Evlendiğimize inanamıyorum."

"Öyleyiz. Ve şimdi bunu unutmayacağından emin olacağım."

Odaya serpiştirilmiş bir düzine mumun titrek ışığında bile, kapıyı tekmeleyip onu odanın diğer ucuna taşıırken ayakkabılarının bambu zemine yuvarlandığını görüyorum.

"*Erkek ána* ne anlama geliyor?" diye soruyor kapıdaki dekoratif tabela hakkında.

"Düğün." Onu yatağın kenarına ayaklarının üzerine yatırdım ve tül beyaz perdeleri çektim.

"Bu uygun o zaman." Sesi titriyor. "Biliyorsun, Maxon ve Keeley kısa sürede burayı güzelleştirmek için çok şey yaptılar ve bence onlar-"

"Şu anda gerçekten dekorlarını tartışmak istiyor musun?"

Harlow dudaklarını birbirine bastırır. "Hayır. Ben sadece... gerginim."

"Yalnız değilsin," diye Harlow'a güvence verirken onu tekrar yaklaşıtıyorum ve kulağına "*Aloha au ia 'oe*," diye fısıldıyorum. Ne demek istediğimi anlamak için yüzüme baktığında ona alçak sesle "Seni seviyorum" diyorum.

"Noah..."

O da beni sevdiğini itiraf etmekten korkuyor. Ben sevdiğine neredeyse ikna oldum. Her gün yüzlerce kez, yüzlerce şekilde, bunu kanıtlamak için bir şeyler söylüyor ya da yapıyor. Nedeni ne olursa olsun, kelimeler kalbinde hapsolmuş durumda. Ama şimdi onunla bir yılım var. Onları dışarı çıkaracağım.

"Shh. *Nou No Ka 'Iini*." Elbisesinin etrafındaki narin beyaz kuşağı çözüyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. "Seni arzuluyorum."

O cevap vermeden önce parmak ucumu boynunun çukuruna yerleştiriyorum ve elbisesinin üstünden görünen göğüs dekoltesine doğru ilerliyorum. Gözleri bir iç çekişle kapanıyor.

"Dokun bana," diye mırıldanıyor. "Seni çok istiyorum..."

Fermuarı sırtından aşağı indiriyorum. "Tam zamanında, wahine."

"Karın mı?" diye soruyor nefes nefese, elbise sadece omuzlarına yapışırken. "Aynen öyle."

Saniyeler sonra kumaşı önce bir kolundan, sonra diğerinden aşağı itiyorum. Elbise ayaklarına kadar kayıyor, beni sertleştiren, acıtan ve bu kadının *benim olduğuna şaşırtan* bir hediyeyi ortaya çıkarıyor.

"Gelinliğin içinde çok güzel görünüyordun ama bu..." Sert bir nefes üfledim. "Whoa."

Göğüs uçlarını örten ipek ve dolgun göğüslerini destekleyen balenler dışında, tamamen şeffaf dantelden yapılmış krem beyazı bir bebek kıyafeti içinde karşımda duran Harlow'u tarif edecek kelime bulamıyorum. İpeğin alt kısmındaki büyük bir fiyonk, küçük belini ve düz karnının uzun çizgisini gösterdikten sonra kalçalarının genişliğine ve uyluklarının arasındaki gölgeye doğru daralıyor, ancak ipekten bir şeritle zar zor örtülüyor.

Ellerimi ve ağzımı onun her yerine sokmadan önce aklımı kaybedeceğim.

"Muhteşem ötesisin," diye bitiriyorum sonunda. "Ama giydiğin şey çok tehlikeli."

Bana kaşlarını kaldırdı. "Tehlikeli mi? Kıçına Krav Maga yapmak istesem giyeceğim türden bir kıyafet değil bu."

"Bir erkeği baştan çıkarmak için giydiğin türden bir kıyafet." Parmaklarım aşağı doğru kayıyor, parmak eklemlerim göğüslerinin kabarıklığını okşuyor. "Ve inan bana, sikileceksin."

"Öyle mi? Düğün gecemizde beni narin bir çiçek gibi şefkatli ve sevecen hissettireceğini düşünmüştüm," diyerek kirpiklerini kırıştırarak beni yemliyor.

"Yapacağım," diye onu temin ediyorum, ensesini avuçlamadan önce saçlarını yüzünden geriye doğru okşuyorum. "Sabah buradan ayrıldığımızda, sana her şeyden çok değer verdiğimden hiç şüphelenmeyecek. Ama aynı zamanda bitkin, lezzetli bir şekilde ağlıyor ve gülümsüyor olacaksın."

"Çok tatlı şeyler söylüyorsun, seni romantizm abidesi." Göz kırıyor.

Geceliğinin fiyonkunu çözerken kıkırdıyorum ve vücudunun etrafında gevşemesini izliyorum. "Ben senin evleneceğin en romantik piçim."

Giysi avuçlarımın içine düşerken, gelinimi tekrar öpmek için eğildim, öğleden önce nikâh memuru öpebileceğimi söylediğinden beri istediğim gibi. Daha önce olduğu gibi, dudaklarımız buluşuyor, yavaş ve tatlı, yapışıyor ve fırçalanıyor. Bir kıvılcım. Bir karıncalanma. Üzerindeki diğer giysileri çıkarıp attığımda ve onu boynuna takmak için aldığım pırlantalar ve parmağına taktığım yüzük dışında hiçbir şeyle bırakmadığımda vücudumda bir heyecan.

"Olabilir, ama... sen fazla giyinmemiş misin?"

Takım elbise ceketimi, papyonumu ve gömleğimi silkelerken ona tembel bir sırıtış gönderiyorum. Çıplak göğsümü okşarken Harlow'un nefesi kesiliyor, sanki bana dokunmaktan kendini alıkoyamıyormuş gibi. Fermuarımı açıp fermuarımı indirirken omuzlarımı ve göğüs kaslarımı avuçlamasına izin veriyorum. Her şeyi yakındaki bir sandalyeye fırlatıyorum ve kesinlikle hiçbir şey giymeden onunla yüzleşiyorum.

"Aklınızdaki bu muydu?"

Tam kadro onu selamlayan sikime bakıyor. Dün gece ve bu sabah onu sertleştirdim. Yine de önemli değil. Harlow'un içine tekrar girmeye, birlikteliğimizi her şekilde resmileştirmeye çok hevesliyim.

"Sanırım biraz daha yaklaşman gerekecek," diye ikna ediyor.

"Neden yatağa uzanıp sırt üstü yatmıyorsun ve bacaklarını benim için açmıyorsun?"

Göz kırıyor... ama ben rotamı değiştirmiyorum.

Birlikte geçirdiğimiz ilk gecede bana göstermiş olduğu tepkiyi unutmadım. Bekledim, bana güvendiğini düşünene kadar zamanımı

bekledim.

Sadece bedenini değil, 6zg6r iradesini de bir geceliğine bana verecek kadar. Nasıl tepki vereceğinden emin değilim, çok fazla Şey mi istiyorum, çok mu erken. Ama bir yanı g6venebileceği, onunla her Şekilde ilgilenecek bir erkek istiyor. Şimdi ve burada başlamama izin vereceğini umuyorum.

"Ne?" Sesi Şok ile nefessiz kalmış bir Şekilde tahrik olmak arasında bir yerde.

"Beni duydun."

Y6z6nde bir parça heyecan beliriyor, yatağa doğru s6r6n6yor ve geri yuvarlanıyor, g6zleri kocaman ve bana bakıyor. Utanarak kalçalarını ayırıyor. Aralarındaki pembe kayganlığın sadece bir ipucunu g6rebiliyorum. "Bunun gibi mi?"

Sorduğu soru bakışlarımı tekrar y6z6ne evirmeme neden oluyor. Dudağını ısırıyor ve o pembe dudak b6k6ř6, dudaklarını nasıl iyi bir Şekilde kullanabileceğime dair her t6rl6 g6nahk6r d6ř6nceyi d6ř6nmeme neden oluyor.

Tanrım, daha ona dokunmadım bile ama g6ęs6m kabarıyor. Harlow kadar bağımsız bir kadına h6kmedebileceğimi d6ř6nmek bile sistemimi arzuyla dolduruyor. Damarlarımda yoğun ve sıcak bir Şekilde akıyor.

"Daha geniş. Bana amını g6ster. Bana benim olanı g6ster."

Ayaklarını yatağın kenarına dayayarak bacaklarını daha da açıyor ve bana ıslak, kadınsı ve pembe olan her Şeyi g6stermiş oluyor. O da tahrik olmuştu. Artık v6cudunu iyi tanıyorum. Ne zaman şiştiğini ve kabardığını biliyorum. Klitorisi şimdiden sertleşmiş g6r6n6yor. Harlow hazır. Çok istekli.

Binlerce d6rt6 aynı anda 6zerime h6cum ediyor, ama bir tanesi diğerlerinin 6zerinde y6kseliyor. Buna ihtiyaım var, ona ihtiyaım var, şimdi. Y6z y6ze. Kalp kalbe. Dudaklar birleşsin. Bedenler birleşti.

Kalasından aşağıya doğru okşuyorum ve parmaklarımı parlak kıvrımlarında gezdiriyorum, nefesinin kesilmesinden memnun oluyorum. Bir 6p6c6k için eğildikten sonra yanına oturuyorum ve bileğini tutup nazikçe çekiştiriyorum. "6st6me ık."

Teredd6t etmeden bir kalçasını kalçalarımın 6zerine atıyor ve dizlerinin 6zerine y6kselerek kendini aletimin 6zerinde konumlandırıyor. Kendimi yerinde tutuyorum, başımı onun açıklığına yerleştiriyorum ve bizi hizalıyorum. Uzunluğumdan aşağı kaymaya çalıştığında, kalçalarını tutuyorum, onu bekletiyorum.

Harlow her pozisyonu sever. Duvara karşı seks yapmaktan hoşlanıyor. Onu arkadan aldığımda titriyor. 6stteyken onu 6pmemi çok seviyor. Ama bu kadınla y6zlerce saat seviştikten sonra, hiçbir Şeyin karımı, bana binerken kalçalarını y6nlendirirken kendini şaftıma dayamasından daha

fazla ateşleyemeyeceğini biliyorum.

Dudaklarımı çenesinde gezdirip dudaklarının kenarına yaklaştırdığımda saniyeler geçiyor. Ağzının içine dalıyorum. Bir göğsünü avuçlayıp başparmağımla sert meme ucuyla alay ederken dillerimiz tango yapıyor. Artan ihtiyacını tadıyorum. İnlemeye başlıyor, huzursuzca yer değiştiriyor ve sikime gömülmeye çalışıyor. Onu tutmak için elimi kalçasında sıkıyorum.

"Ben söyleyene kadar olmaz,
wahine." "Ama Noah..."

"Beni istediğini itiraf edene kadar olmaz."

"Seni istiyorum. Çok fazla. Çok kötü." Başını bana doğru sallıyor. "Her zaman. Bunu biliyorsun."

Ben istiyorum. Cinsel açıdan asla utangaç değil, gece gündüz demeden bana ulaşip dokunuşumu arzuladığını ve ona verdiğim tatmin için yanıp tutuştuğunu söylemeye her zaman istekli. Harlow'a bu kadar bağlı hissetmemin nedenlerinden biri de bu. Birbirimizin içinde kaybolmadığımız bir gün bile geçmiyor.

"Benim olduğunu kabul edene kadar olmaz."

Gözlerimin içine bakıyor, sanki sonunda onun bedeninden daha fazlasını istediğini anlamış gibi. "Ben senin sevgilin ve karınım." Sanki talebim sinirlerini yeniden harekete geçirmiş gibi nefes verişsi sarsılıyor. "Ve ben seninim, Noah Weston. Sadece senin."

İlkel tatmin bedenimde kükrüyor. Vücudumdaki her hücreyle, kalbimin her atışıyla bu kadını arzuluyorum. Ve şu anda, onun bana ait olduğunu bilmeye ihtiyacım var.

Bir sonraki talep daha sert gelir. "Benim hakkımda ne hissettiğini söyleyene kadar olmaz."

Beni sevdiğini duymak için neredeyse her şeyimi verirdim ama hazır değilse söylemesi için ısrar edemem. Sözlerinin -her ne olursa olsun- kalbinden gelmesini istiyorum.

Harlow ağzını açıyor, kapatıyor, yutkunuyor. Elimde titriyor. Hareket neredeyse algılanamaz... ama onu hissediyorum.

"Sorun yok, bebeğim. Ne söyleyeceksen söyle, sorun değil. Sadece konuş benimle."

Bir an için gözlerini kapatıyor, sanki yenilgiyi kabul etmekten korkuyormuş gibi. Sonra sert bir nefes alıyor ve başını sallıyor. "*Kāne*... Doğru mu söyledim?"

"Koca mı?" Ona Hawaii dilinde kullandığı kelimenin İngilizce çevirisini veriyorum. "Mükemmel söyledin."

"Seni seviyorum."

Neşe beni canlandırıyor. Kelimeleri özgürce, her hecesi yumuşak ama içten söyledi.

Bir çığlık attım. "Uzun zamandır duymayı beklediğim şey buydu." "Biliyorum. Yapmamaya çalıştım," diyor ciddiyetle.

"Aşık olmamaya çalıştım."

"Farkındayım." Yanağın okşuyorum. "Ama kendinle olan savaşını kaybettiğin için çok mutluyum. Seni asla pişman etmeyeceğim."

"Bu gece ailemi gördüğümde, sırf ben huzur bulayım diye benim için neler yapmaya hazır olduğunu anladığımda... her şey yerine oturdu. Geçmişte bana yaptıkları şeyler yüzünden seni kendimden uzak tutamazdım. Seni Simon'la da kıyaslayamazdım. Ve hayatımı her gün, her şekilde daha iyi hale getirmeye çalışmaktan başka bir şey yapmamışken seni cezalandıramazdım. Beni iyileştirmeye ve anlamaya çalıştın ve... Bu gece onlarla konuştuktan sonra resepsiyona geri döndüğünü, ıslık çaldığını ve kendinden çok emin görüldüğünü gördüğümde beni vurdu. Sen başkalarının aşağılanmasıyla kendini büyütecek türden bir adam değilsin. Adil davranıldığında adilsin. Nazik ve komiksin ve... küçük bir kızken hayalini kurduğum ve bu dünyada var olduğunu düşünmediğim her şeysin."

Sesindeki alaycılığın yerini umuda bıraktığını duymak -ve bunda benim de payım olduğunu bilmek- kendimi bir metre yüksekte hissetmemi sağlıyor.

"Bu kadar dürüst olduğun için teşekkür ederim. Seni mutlu etmek istedim." "Ettin. Dilemeye cesaret edemediğim kadar çok."

Bana öyle ciddi, öyle tatlı bakıyor ki. Ona dokunmadan edemiyorum. "Oh, bebeğim..." Onu öpmek için yaklaştım.

Ellerini göğsümde birleştiriyor. "Bekle. Bitirmeme izin ver. Sana henüz anlatmadığım her şeyi, beni geride tutan her şeyi anlatmak istiyorum. Geçmişimi. Ama şimdi değil. Bu bizim düğün gecemiz. Bu bizim kutlama gecemiz. Bunu elimizden almak istemiyorum."

Sözleri boğazıma dolanıyor ve neredeyse beni boğuyor. Yutkunamıyorum. Konuşamıyorum. Harlow şiddetle koruduğu tüm sırlarını bana vermeye istekli mi? O artık gerçekten benim. Bu onu daha çok istememe neden oluyor.

"Pekâlâ. Haklısın. Haklısın, bu gece bizimle ilgili olmalı. Ama söyleyeceğin her şeyi yakında duymak istiyorum. Eğer seni üzdüyse ya da etkilediyse, bunu bilmek istiyorum."

Yumuşakça gülümsüyor. "İşte bu yüzden sana aşık olmaktan kendimi alıkoyamadım. Sen buraya sadece durumdan çıkar sağlayabileceğin şeyler için değil, sadece bizim için geldin."

"Her zaman." Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Şimdi seni öpebilir miyim?"

Gözlerinde yaşlar parlıyor. İçinde tuttuğu hıçkırık bir kahkahaya dönüşüyor. "Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Bu kadından bir an bile ayrı kalmaya dayanamıyorum. Ağzını kendi ağzımla kavıyorum ve vücudunu üzerime doğru itiyorum, kendisini hangi hızda memnun ederse o hızda sokmasına izin veriyorum. Her santimim onun içinde sarmalandığında, aramızdaki bağ fiziksel olmanın ötesine geçiyor.

Dilim de sikim gibi onu dolduruyor ve o titriyor. Kalbinin benimkine karşı öfkeyle attığını hissediyorum. Harlow bana yapışıyor; parmaklarım, kalçalarım, dudaklarım. Sonsuzluk kafamın içinde fısıldıyor; o artık benim ve bu doğru. Bu şimdiye kadarki en tatlı müzik. Karım bana meydan okuyor. Her gün özveriyle başa çıkmama ve iyileşmeme yardımcı oluyor. Beni güldürüyor ve bir kadından hiç beklemediğim şekilde etkiliyor. Ve şimdi sonunda bana kalbini verdi.

Ağzımı onunkinden ayırmayı başarıyorum, kollarımı ona doluyorum ve onunla birlikte sallanıyorum. Kalbim patlamak üzereyken şehvet kanımı kavuruyor. "Duygularını duymak bana verebileceğin en tatlı düğün hediyesiydi. Tekrar söyle."

"Seni seviyorum."

Sözcükler fısıltının biraz üzerinde, sanki onu hala bir düzeyde korkutuyorlarmış gibi. Ama korkularına göğüs geriyor, açılıyor ve bana güveniyor. Her yönden benimle bütünleşiyor. Kendimi kral gibi hissediyorum.

"Seni seviyorum bebeğim. Tanrım, hiçbir fikrin yok..." İçinde sallanıyorum ve inliyorum, daha derine inmeye çalışıyorum ve karımı yapabildiğim her parçamla dolduruyorum - horoz, kalp, aşk.

Harlow şimdi üstümde ciddi bir şekilde hareket ediyor, yukarı kayıyor, sonra kendimi tutmak için titreyene kadar hissi boyumdan aşağıya doğru çalıştırıyor. Kalçalarının her sallanışı ve dönüşü beni çözse de Harlow'dan önce doruğa ulaşamıyorum. Olmayacağım da.

Arkama yaslanıp kalçalarından tutarak onu tamamen kendime çektim ve hareketsiz tuttum. "Ben söylemedikçe kımıldama."

İtiraz ediyor. "Ama yakınım."

"Biliyorum." Etrafımda sıkılaştığını, kenetlendiğini, umutsuz bir ihtiyaçla kenetlendiğini hissediyorum.

Lanet olsun, her hareketini acımasızca kontrol etmezsem beni mahvedecek.

"Noah..." Daha fazla his çalmak için çırpınıyor.

Bir elimle onu uyarmak için etinin derinliklerine iniyorum. Diğer elimle parmaklarımı saçlarına doluyor ve onu bana bakmaya zorluyorum. "Dur. Bu gece, ben istediğim zaman boşalacaksın. Boşalacaksın çünkü ikimiz de bir saniye daha kendimizi tutamayacağız. Ve bu olduğunda, bana beni sevdiğini tekrar söyleyeceksin. Ben de sana haykıracağım. Sonra nefes nefese, doygun ve uykulu bir şekilde bana doğru yığılacaksın. Ama ben seni tekrar yakalayacağım ve her şeye yeniden başlayacağım..." Altına bastırıyorum, içinde daha derine iniyorum, nefesi kesildiğinde memnun oluyorum çünkü tatlı noktasının tam olarak nerede olduğunu ve kollarımda parçalanması için onu tekrar tekrar nasıl okşayacağımı biliyorum. "Beni anlıyor musun?"

"Evet. Lütfen. Evet..."

"Lütfen ne?" Gözlerinin içine bakıyorum, ona kim olduğumu söylemesine ne kadar ihtiyacım olduğunu anlatıyorum.

Bakışlarımı karşılıyor. Bakışlarımız birleşiyor. "Lütfen... kocacığım."

Tanrım, o mükemmel. Beni tanıyor, beni okuyor, beni anlıyor. Harlow Weston beni tamamlıyor.

Bu, bir kükremler ile tekrar içine girmeden önceki son düşüncemdi, çılgınlığa kadar en hassas noktaya tekrar tekrar pistonladım. "Şimdi gel!"

Harlow hiç tereddüt etmeden, çaresiz bir tutkuyla dolu yüzüyle üstümde parlıyor. Artık hiçbir şeyi saklamıyor. Bana her şeyini veriyor ve birdenbire seks yaptığımız diğer zamanlarla bu gece arasındaki farkı hissediyorum, sadece fiziksel engeller olmadan değil, zihinsel engeller olmadan da sevişiyoruz.

"Seni seviyorum..." diye haykırıyor vücudu tamamlanmak üzere titrerken.

"Ben de seni seviyorum!" İçimdeki her parçayı serbest bırakıp boşaltıyorum, sonra kalp atışlarımızın memnuniyetle birlikte yavaşladığını duymak için onu yaklaşıtıyorum.

Bu gece hayatımızın geri kalanının ilk gecesidir. Artık hiçbir şeyin bizi ayıramayacağına inanmak zorundayım.

chapterSIXTEEN

A Düğün gecemiz ne kadar cennetse, ertesi sabah cehenneme döndü. Harlow'la evlendiğim haberi tüm dedikodular gibi hızla ve ısıarak yayıldı. Kahvaltı ettiğimizde

Maxon, Griff, eşleri ve küçük Jamie, basın çoktan otoparkın etrafını sarmıştı. Arabaya ulaşmak zor oldu. Arabaya binip uzaklaşmak ise neredeyse imkânsızdı. Bağırarak sordukları sorular müstehcenlikle hakaret arasında bir yerdeydi; karımdan ayrı "yoğun" seks hayatımdan, Simon'la nişanlıyken ilişkimiz hakkında üstü kapalı alaylara kadar her şey hakkında.

Her ne kadar onlara çıkışmak istesem de, işlerini yapıyorlar ve kendimi kaybetmek iyi bir şey değil, bu yüzden hazır cevabıma sadık kalıyorum. "Harlow ve ben yeni evliyiz ve evlilik hayatımızın bu döneminin tadını çıkarabilmemiz için biraz mahremiyete ihtiyacımız var."

Bunun olayın sonu olacağına inanmaktan çok umut ettim.

"Mercedes Fleet düğününüzün bir reklam gösterisi ve bebeğine karşı sorumluluğunuzdan kaçmanın bir yolu olduğunu söylüyor."

Tabii ki böyle söyledi. Kendi çıkarlarım için bir başkasını sömürmeye çalışsaydım ben de öyle yapardım. Keşke bu kadın artık dursa. Sanırım beklenmedik bir şekilde hamile kaldı. Belki de bu bebeğe parası yetmiyordur. Belki de onu kabul etmeyen birinden hamile kalmıştır. Belki de çocuğunun doğum belgesine ünlü bir adamın adını yazdırmak istiyordur. Bilemiyorum. Ama basına ve kendisine karşı dürüst olması gerekiyor.

"Mercedes Fleet'le bırakın yakınlaşmayı, hiç tanışmadım bile. Hepsi bu kadar."

Ve bu kendimi son kez tekrarlayışım, lanet olsun.

Sonunda arabaya atlayıp kapıyı çarparak çıkabildiğimde Harlow'a bakıyorum. Biraz sarsılmış görünüyor.

"İyi misin?"

Hissettiğinden daha kendinden emin görünen bir baş hareketiyle beni selamlıyor. "Hadi buradan çıkalım."

Bir avuç muhabir bize soru sormaya devam edebilmek için yolu kapatmaya niyetli görüldüğünden bu bir başarı olacak. Ama motoru çalıştırıp birkaç kez devirdikten sonra mesajı alıp geri çekiliyorlar.

Sonunda yola çıkıyoruz. Eve vardığımızda basın bizi güvenlik kapısında bekleyeceğini biliyorum ama en azından içeri girdiğimizde mahremiyetimiz olacak.

"Bu iş yatışacak," diye Harlow'u temin ediyorum. "Test sonuçları negatif çıktıktan sonra Bayan Fleet'in bir sahtekâr olduğu ortaya çıkacak. Basın nadiren özür diler ya da ellerinde hiçbir kanıt yokken bir haberi yayınlamanın yanlış olduğunu kabul eder. Ama bulur bulmaz da bir sonraki ilginç haberin peşine düşeceklerdir."

"Profesyonel olduğunuzdan beri bununla mı yaşadınız?"

"Hayır. Genellikle bir maçtan sonra ya da büyük bir etkinlikten önce yüzüme birkaç kamera tutulur. Ama hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Bu yüzden bu köpekleri besleyecek biftek kalmadığı anda tüm bu ilginin ortadan kalkacağını biliyorum."

"Ama senin sözüne karşı onunki. Gerçekler ortaya çıkana kadar neden beklemediklerini anlamıyorum."

"Çünkü bu gazete sattırmaz ya da tıklanma getirmez." Hayal kırıklığı içinde iç çekiyor. "Bu berbat bir şey."

Öyle. Ve birden, suçlamanın ortaya çıktığı günden beri babalık davası hakkında sadece pratik anlamda konuştuğumuz aklıma geldi. "Bana inanıyor musun, Harlow? Sence onu ben mi hamile bıraktım?"

"Olay ilk gerçekleştiğinde bana söylemek istemediğini düşünmüştüm."

"Simon gibi. Anladım."

Başını sallıyor. "Babamın bile böyle kötü bir alışkanlığı var. Sanki yarı yaşındaki kızları hamile bırakıyor ve..."

İğrenmiş ve kızgın. Adamla tanıştım, bu yüzden en azından bir parça anlayışım var. Erkeklerle yaşadığı deneyimler bu kadar olumsuz olunca güven duygusu zayıflıyor ve masumiyet iddialarına inanması kolay olmuyor. Bu durumu onun bakış açısından görmeye çalışıyorum. Ama o da benim açımdan bakmalı. Beni seviyorsa, bana güvendiğini de bilmeliyim. Hayır, biz tanışmadan önce olan bir şey için beni suçlamaz. Ama şimdi ona yalan söylediğim için beni suçlar. Eğer doğruyu söylemiyorsa olsaydım ve Harlow bunu öğrenseydi, haftalardır onunla kurduğum her şey o kadar çok parçaya ayrılırdı ki, acaba tekrar bir araya getirebilir miydim?

"Adamı anlamıyorum." Yüzümü buruşturuyorum. "Ama o kadını ilk başta hamile bırakmadığıma inanmakta neden güçlük çektiğini tamamen anlıyorum."

"O gün ortaya çıktığından emindim. Ve hiç hakkım olmadığı halde kızgındım. Bunun için özür dilerim."

Sola dönüp daha geniş bir sokağa giriyorum ve batıya doğru ilerleyerek ona bir bakış daha atıyorum. "Ama şimdi bana inanıyor musun?"

"Tabii ki. Yani, o gece çok sarhoş olmadıysan-"

"Hayır. Bir ya da iki bira içtim ama sarhoş değildim. Geçirdiğim beyin sarsıntısından sonra doktorlar bana sadece ölçülü içmemi söylediler ve ben de onların talimatlarına uydum. Ve hiçbir *zaman* bir kadını yatağa attığımı hatırlamayacak kadar sarhoş olmadım, hele iddia ettiği şeyleri yaptığımı *hiç*."

"O zaman yalan söylemen için bir neden göremiyorum. Eğer öyleyse neden babalık testi talep ettiniz? Mantıken, bu hiç mantıklı değil. Tüm bunlar olmasa bile sana inanırdım." Elime uzandı. "İddialarının kamuoyuna yansıdığı gün birbirimizi uzun süredir tanıımıyorduk. Aşırı tepki verdim çünkü... beni etkiliyordun ve bu beni çok korkutuyordu. Babam ya da eski sevgilim gibi birine aşık olmaktan çok korkuyordum. Sana gerçekten kızgın değildim. Kendime kızgındım."

Elini sıkıyorum. "Anlıyorum. Şimdi bana inanman çok anlamlı. Dürüstlükten başka bir şey yapmadığının kanıtı geliyor, bebeğim."

Bana doğru gülümsüyor. "Teşekkürler, ama ben zaten biliyorum."

İşte böyle, Pazar günüm güzelleşmeye başladı. Eve döndüğümüzde, Trace ertesi sabah San Francisco'da birkaç gün sürecek toplantılar için uçağa binmeden önce ailem erken bir akşam yemeği için bize geliyor.

Pazartesi sabahı Mercedes Fleet şimdiye kadarki en müstehcen röportajını verip yatakta karşı koyamadığım şeylerin ve toplum içinde asla göstermediğim mürekkebin ayrıntılarını açıkladığında ortalık karıştı ve her yere sıçradı. İlk iddia... Tahmin ediyor. Öyle olmalı. Ayrıca, hangi erkek sakso çektirip, ardından da içine girilmesinden hoşlanmaz ki? Ama kalçamdaki dövmenin tarifi tamamen başka bir şey. Bu ayrıntılı bir pusula, ligde birkaç yıl geçirdikten sonra hangi yönün evim olduğunu kendime hatırlatmak için yaptırdığım bir dövme, böylece yolumu asla kaybetmeyeceğim. Omuzlarımdaki, kollarımdaki ve kaburgalarımdaki mürekkeplerin hepsi iyi fotoğraflandı. Ama pusula sadece benim içindi.

Bu kadın bunu nereden biliyor?

Endişelerimi engellemeye, kaygılarımı azaltmaya ve zihinsel sakinliğimi artırmaya çalışıyorum. Harlow yanımda duruyor ve elinden gelen her şekilde yardım ediyor. Buna şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Bu yalancı sonuncusu gibi daha fazla röportaj verirse ve ben hazır olmadan kanalın teklifini kabul etmezsem, yayın kabininde kariyer yapma şansımın asla olmayacağından ve hazır olmadan futbolu bırakmak zorunda kalacağımdan endişelenmeye başlıyorum.

Korktuğum telefon Pazartesi gecesi geldi. Cliff New York'a dönmek için uçağa binmemiş çünkü kanalı yöneten Gus Chickman beni görmek istiyormuş. Yüz yüze. Maui'ye gider gitmez.

Sorguya başla.

Kahretsin.

Bu sohbetin bir kırılma noktası olacağına eminim.

Çarşamba akşamı adadaki et lokantalarından birinde yapacağımız yemekli toplantı için giyinmeyi bitirirken Harlow yatıştırıcı bir sesle, "İyi olacaksın," diyor. "Ben hemen yanında olacağım. Onlara bana kur yapmakla meşgul olduğunu, sonra da gizli bir düğün planladığını söyleyeceğiz. Balayımızdan sonra, tekliflerini kesinlikle ciddiye alacaksın ve bir aydan kısa bir süre içinde onlara bir cevap vereceksin. Bunun provasını yaptık, bu yüzden tereyağı gibi pürüzsüz olacak."

"Evet." Kendimden emin görünmeye çalışıyorum ama çok gerginim. Ya kendimi en çok savunmam gereken anda donup kalırsam? Harlow'un devreye girip işleri yoluna koyacağını biliyorum... ama bu Chickman'a nasıl görünecek?

Restorana giderken, sadece asansörlerde ve cenaze evlerinde çalındığına yemin ettiğim rahatlatıcı enstrümantal müziği açtığında şikayet etmiyorum. Karımın hakkını teslim etmek gerekirse, flüt ağırlıklı melodilerin rahatlatıcı temposu düşüncelerime odaklanmama ve kendimi meşhur uçurumdan uzaklaştırmama yardımcı oluyor. Ayrıca yolda nefes alıştırması yapıyorum ve Harlow'a dokunmak için çok zaman ayırıyorum - elini sıkmak, dizini okşamak gibi. Onunla temas kurmak bile beni sakinleştiriyor.

Vardığımızda vale anahtarlarımı aldı ve bize uzun süre bakmamayı başardı, bu bir nimet. Ama gözlerini Harlow'dan alamıyor ve bu beni çok rahatsız ediyor.

Serserinin görüş alanına giriyorum ve onu karıma bakmaktan vazgeçmeye zorluyorum. "Burada iyi miyiz?"

Gözlerini kırıştırarak, askılı kan kırmızısı elbisesiyle Harlow'a baktığını fark eder gibi olur. "Evet, Bay Weston. Efendim. Bir sorun yok."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Çocuğa sert davranmak istemem. Belki yirmi iki yaşında ve karım da canlı bir güzelliğe sahip. Ama buraya kolunda muhteşem bir kadınla gelen her erkek bu kadar anlayışlı olmayacaktır. Ben ne kadar anlayışlı olabilirim, emin değilim. Rastgele erkeklerin Harlow'a aval aval bakmasından ne kadar hoşlanmadığımı ilk kez keşfediyorum.

Çocuğa gülümseyerek yaklaşıyor ve alyansını göstererek parmaklarını koluma doluyor. "Teşekkür ederim."

Kapıya doğru ilerlerken yumuşak sesi kulaklarımda çınlıyor. "Ben bir pislik miydim?" Fısıldıyorum.

Harlow başparmağını ve işaret parmağını birbirinden bir santim kadar uzakta tutar. "Birazcık. Yara mı aldın yoksa kıskandın mı?"

"İkisi de," diye homurdanıyorum, kendimi toparlamam gerektiğini biliyorum. "Özür dilerim."

"İyi haber şu ki, iki dakika önce otoparkta tanıştığım bir çocuk için seni terk etmiyorum ve Bay Chickman burada çünkü seninle konuşmak istiyor, çünkü seni yönetim kuruluna almak *istiyor*. Eğer istemeseydi, Cliff'e çoktan bir el öpme konuşması yapar ve menajerinizden bunu size iletmesini isterdi."

Geçerli noktalara değiniyor. Hayatımda olduğu için çok şanslıyım. "Kahretsin, akıllı bir kadınla evlendim."

"Bunu sakın unutma."

Kahkahalarla restorana girdiğimizde Cliff ve Chickman'ı köşedeki bir masada oturmuş, bir kadeh viski eşliğinde sohbet ederken buluyoruz. Sohbetleri sıradan olamayacak kadar hararetli görünüyor. Biz yaklaşıırken aniden tartışmayı bırakıyorlar. Menajerim saçmalık kokan geniş bir gülümseme takınıyor.

Sinirlerim geriliyor. Kürek kemiklerimin arasından ter fişkırıyor. Bu iş çok hızlı bozulabilir.

"Merhaba, Noah." Cliff ve ben el sıkıştıktan sonra o karıma doğru başını salladı. "Harlow. Seni tekrar görmek güzel."

"Aynı şekilde." Ona zarif bir gülümseme verir. Sonra Cliff tanıştırma konuşmasını yapar.

Gus Chickman ile yıllar içinde bir ya da iki kez karşılaştım. Kendisi de bir futbol taraftarı ve bana birkaç Super Bowl'da tezahürat yaptığını söylediler. Bu benim lehime işliyor. Mercedes Filo konusunda ters giden her şeye odaklanmak yerine, beni işe almak isteyen adamın aslında benden hoşlandığını hatırlamalıyım.

Ya da bir zamanlar öyleydi.

Kanal yöneticisi ve ben Harlow'un sandalyesine oturmasına yardım

etmeden önce birkaç hoşbeşte bulunduk. Chickman gülümsemiyor ama ters de bakmıyor.

Belki de durum hâlâ kurtarılabilir... Tabii kendimi toparlayabilirsem.

Garson içki siparişlerimizi almaya geldikten sonra televizyonun kodamanı masaya doğru eğildi ve bana baktı. "Bu toplantıyı istedim çünkü menajerin ne kadar çekici olsa da, senden duymam gerek Weston. Bu işi istiyor musun, istemiyor musun?"

Cliff onun sırtını sıvazlar. "Gus... Gus, bunu konuşmuştuk. Tabii ki Noah biliyor. Büyük olasılıkla evet diyecektir. O sadece-"

"Weston'dan haber almak istiyorum."

Yaşlı adam mavi gözleriyle beni süzdüğünde başımı sallıyorum. "Teklifinizi çok ciddi bir şekilde değerlendiriyorum. Umarım son birkaç ayın benim için telaşlı geçtiğini anlayışla karşılırsınız. Evlenmek çok düşünmeden ve planlamadan olacak bir şey değil, o yüzden-"

"Katılıyorum, ancak bu tür önemli teklifleri, bir standda performanslarını dinlemeden önce herkese yapmıyoruz. Son birkaç basın toplantınız en iyileriniz değildi, ancak son on yılda sizi birçok kez konuşurken dinledim. Oyun hakkındaki bilginiz ve kavrayışınızla bu işi herkesten daha iyi yapabileceğinizi düşünüyorum."

"Teşekkür ederim. Sizi beklediğinizden daha uzun süre beklettiğimi anlıyorum. Bana kazançlı bir teklif yaptınız ve bunun ciddiyetinin farkındayım. Özel hayatımda önemli şeyler yaşadığım için, herhangi bir şeyi kabul etmeden önce beklediğiniz her şeyi yerine getirebileceğimden yüzde yüz emin olmak istedim."

"Bu da ne demek oluyor? Sadece konuşmanı bekliyorum." Yaşlı adam ters ters bakıyor, alnında ince bir ter pırlıtısı var. "Gerçekten futbolu tamamen bırakmayı mı düşünüyorsunuz? Yoksa bu işi yapamayacağını düşünmen için başka bir neden mi var?" Gözlerini kısarak eğiliyor. "O son beyin sarsıntısı seni söylediğinden daha mı fazla mahvetti?"

"Um..." Ben de terlemeye başladım. Bolca. Yutkunma ihtiyacı ağzımı kapatmama neden oluyor. Midem sanki elektrikli testereyle parçalara ayrılmış ve lastik bir bantla bir arada tutulmaya çalışılmış gibi hissediyor. Kafamdan milyonlarca kelime geçiyor ama tek bir tanesini bile söyleyemiyorum. Bu yüzden başımı sallıyorum ve bana inanmasını umuyorum.

Ama gerçekten, eğer ben etkili bir savunma yapamıyorsa, o neden yapsın ki?

Harlow içinde bulunduğum durumu anlıyor ve bembeyaz masa örtüsünün altından uzanıp parmaklarını dizime doluyor ve beni rahatlatmak için sıkıyor.

"O zaman sorun ne?"

Hâlâ cevap veremiyorum. Düşüncelerimi kelimelere dökmeye çalıştığımı belli eden bir ifade takınmaya çalışıyorum ama şakağımdan süzülen bir damla teri görebildiğinden eminim.

"Bırak onu Weston," diye ısrar ediyor. "Özel hayatınız iş sorumluluklarınıza ayak uyduramayacak kadar yoğun mu? Çünkü bunun hakkında konuşmalıyız. Spor bölümümdeki yöneticiler son zamanlarda yaptığın sansasyonel haberlerden memnun değiller. Kariyerinin başlarında bir erkek fahişesi olarak ün salmıştın. Sana bu işi bu ücretle teklif etmeye karar verdim çünkü son sezonlarda kendini toparlamış görünüyordun. Ama Mercedes Fleet'le yaptığın maskaralıklar ortaya çıktığından beri çok gergin bir yönetim kurulu var. Onları rahatlatmama yardımcı olacak bir şey söyle."

Yapabilirim. Normalde çok isterdim. Şu anda hiçbir şey söyleyemiyorum.

Yumruklarımı sıkarak, hayal kırıklığı içinde masaya vurmamak için elimden geleni yapıyorum. Kendimi toparlamak zorunda olduğum için dönüp Harlow'a bakıyorum. Kendini tutuyor, ben ona ihtiyaç duymadıkça işleri benim yürütmeme izin veriyordu.

Şimdi, her zamankinden daha çok istiyorum.

Dizimi tekrar sıkıyor, sonra en çekici gülümsemesini Chickman'a çeviriyor. "Olaylı bir hafta sonundan sonra yorgun düşmesi dışında Noah iyi. Balayı için en azından bu haftayı ayırmayı planlamıştık, bu yüzden yeni karısına verdiği sözü tutmak yerine bu akşam sizinle yemek yiyor olması teklifiniz konusunda çok ciddi olduğunu gösteriyor olmalı. Ama teklifinizi düşünmek istiyor. Bu uzun vadeli bir taahhüt. Tamamen emin olabilmek için dikkatini dağıtacak bir medya gösterisi olmadan birkaç hafta geçirmek istemesi kimseyi tedirgin etmemeli. Yönetim kurulunuz onun bu kadar ciddi ve temkinli olmasından dolayı rahatlamalıdır. Eğer evet derse, bunu kastettiğinden tamamen emin olabilirler."

Tanrım, o harika. Mükemmel. Chickman'ı aynı konuşmada hem azarladı hem de güven verdi. Onu neden bu kadar çok sevdiğime şaşmamalı.

"Ayrıca, Bayan Fleet'in iddialarının doğru olduğunu bir an bile düşünseydim, Noah ile evlenmezdim. Belki de son evlilik girişimimin YouTube videosunu görmüşsünüzdür? Eğer izlediyseniz, nişanlığımın başka bir kadını hamile bırakmasını kabul etmeyeceğimi biliyorsunuzdur. Bayan Fleet ilgi peşinde koşan biri ve iddialarını dinleyerek ona çok fazla hak veriyorsunuz. Sen akıllı bir adamsın. Sırtınıza tırmanıp kuyruğunuza takılarak on beş dakikalık şöhretini elde etmeye çalışan biriyle hiç uğraşmadınız mı?"

Suçlu bir kırmızıyla kızardığında derin bir nefes alıyorum. *Sayı, Harlow!* Bu kadın duruşma avukatı olmalıydı. Bu performans bana eğer sert bir kavgaya tutuşursak muhtemelen kaybedeceğimi söylüyor.

"Teşekkür ederim Bayan Weston," diye araya giriyor Cliff, çenesi sıkılmış bir halde. Harlow'un şu anda onun işini yapmasından ve bunu daha iyi yapmasından rahatsızdır. "Ama bundan sonrasını ben hallederim."

Uzun zamandır çalıştığım menajerime ters ters bakıyorum. Harlow'un bu masada söz hakkı olmadığı fikrine nereden kapılmış? Ben istersem, kendim yapamazsam benim adıma konuşamayacağını mı?

Harlow omuz silkiyor. "Sadece Noah ile konuştuklarımızı paylaşmanın önemli olduğunu düşündüm ve-"

"Elbette," diyor küçümseyerek, sonra Chickman'a dönüyor. "Noah'ın bana açıkladığı gibi, karım çok değerli ve mükemmel bir paravan. Zeki, sevimli, eğitilmiş. Bu evlilik dünyanın Mercedes Filolarının gelecekte fazla ciddiye alınmasını engelleyecek ve Noah diğer kadınlara karşı son derece ihtiyatlı davranacak. Değil mi dostum?" Omzuma vurdu. "Akıllıca bir iş hamlesiydi. İyi seçim."

Öfkeyle hırıltılı nefesler çekiyorum. Cliff haddini aşıyor, Harlow'u hayatımın sonuna kadar deliler gibi seveceğim kadın yerine bir dekor gibi gösteriyor. Cliff'i on yıldır tanıyorum. Dumanlı bir anlaşma dışında hiçbir şeyi sevmez ve bunu yapmak için her şeyi söyler. Bunu şimdi söyleyemem ama Harlow akıllıdır. Anlayacaktır.

Yine de kendimi onun boktan davranışlarını durdurmak zorunda hissediyorum.

"Ne oluyor be?" Ağzımdan kaçırmaı başarıyorum. Bunların ardında daha fazla kelime boğazımda birikiyor, endişe ve öfkeyle lanetleniyor.

"Ben sadece konuştuklarımızı aktarıyorum, Noah," diye teminat veriyor Cliff. "Bana onun imajınız için iyi olacağına dair söz vermişsiniz ve şimdi tamamen aynı fikirdeyim. Eminim Bay Chickman da aynı fikirdedir."

"Kesinlikle." Kanal yöneticisi bana göz kırpmıyor.

"Buradaki işim bittiğine ve siz çocukların iş yapmak için bana ihtiyacı olmadığına göre, sizi yalnız bırakayım." Harlow nezaketle gülümser ve ayağa kalkar.

Elinden tuttum, yutkundum, tek hece söylemeye zorladım. "Otur."

"Aptal olma. İşi hallediyorsun. Bay Chickman sizinle konuşmak için New York'tan Maui'ye kadar uçtu. Eminim yürütmesi gereken bir ağı vardır ve her zamankinden daha uzun kalamaz. Eve dönmek için bir taksi tutacağım."

"Harlow..."

"Ben

iyiyim."

O iyi değil. Uzaktan yakından değil. Bunu yüzünden anlıyorum. Cliff'in aşığılamasını ve hakaretini zarafetle karşıladı ama gülümsemesi Chickman'ın peruğu kadar yapay. Menajerim bir dolandırıcı. İşlerimi örtbas etmek için onun bir varlık olduğu saçmalığını ciddiye alması mümkün değil.

"Ben de seninle geleceğim." Ayağa kalkıyorum.

"Saçmalama." Başını sallar.

"Kırmızı gözüm üç saat sonra kalkıyor," diyor kanal yöneticisi kel bir ifadeyle. "Bunu şimdi konuşalım yoksa teklifi iptal etmek zorunda kalacağım."

"Gördün mü?" Harlow çantasını alırken ışıltılı bir gülümsemeye şöyle der. "Sizi gördüğüme sevindim beyler. İyi akşamlar."

Ayağa kalktım ve kolunu tuttum. Yüzünde üzgün ya da kızgın olduğunu gösteren hiçbir şey yok ama bir şeylerin derinden yanlış gittiğini hissediyorum. "Bebeğim?"

"Ne yapman gerekiyorsa yap. Bu iş sende. Anlıyorum. Endişelenme." Kırılğan bir el sallayıştan sonra elimden kurtuldu ve çıktı.

Arkasından bakakalıyorum, içimi bir korku kaplıyor. Tam olarak ne anlıyor?

Emin değilim. Aslında, çok endişeliyim. Bu kadın, bir şeyler çok ama çok yanlış gitmediği sürece, sözlü sorun yaşadığımı bildiği halde yanımdan ayrılmazdı.

"Noah, dostum..." Cliff ayağa kalktı ve beni sandalyeme geri çağırıldı. "Bay Chickman'ın zamanı kısıtlı ve küçük kadın sizi evde bekliyor olacak. Neden oturmuyorsun, böylece her şeyi yoluna koyabiliriz?"

Kaşlarımı çatarak, evet. Bu sonbaharda sevdiğim sporu yapmak istiyorsam başka seçeneğim yok. Ama eve gider gitmez Harlow'la her şeyi konuşacağım. Bu yeterli olacaktır. Tamam mı?

ALTMIŞ BEŞ DAKİKA SONRA, bu gecelik işim bittiği için mutlu bir şekilde ön kapıdan içeri daldım. Yemeği aceleye getirdim ve Chickman'a birkaç gün içinde heyecan verici haberlerimi duyuracağıma dair söz vermeyi başardım. Bunu nasıl isterse öyle yorumlasın.

"Harlow?" Giriştten bağııyorum.

Cevap yok.

Loş evin etrafına bakarken içimi bir endişe kaplıyor. Geçen gün buzdolabına yapıştırdığı küçük Jamie'nin resimleri gitmiş. Ciddi oyunlar oynarken saçlarını gözlerinden çekebilmek için genellikle sehpanın üzerine bıraktığı rastgele saç bağları da öyle.

Kahretsin.

Panik yapmamaya çalışıyorum. Genelde derli topludur. Bazen rastgele düzenler. Belki de restorandan eve geldi ve biraz toparlanmaya karar verdi.

"Harlow?"

Hala bir şey yok.

İçimdeki korku düğümleniyor, üst kata koşuyorum ve eskiden yalnız uyuduğu yatak odasına dalıyorum. Dolabın kapağını açtığımda tamamen boştu. Seksi kırmızı elbise yoktu. Asılı duran kısa şortlar ve seksi atletler yok. En altta yüksek renklerde çılglık atan ve mücevherlerle parıldayan ayakkabı yığını yok.

Oh, lanet olsun.

Odama koştuğumda, kişisel alanıma taşıdığı birkaç giysi de gitmişti. Tuvalet malzemeleri banyoda yoktu. Kokusu hâlâ burnumda... ama kadının kendisi tamamen gitmiş.

Bu bizim sonumuz olamaz.

Ellerim titreyerek cebimden telefonumu çıkardım ve onu aradım. Telesekreteri hemen alıyor ve mesaj bırakmamı söylüyor. Üzerime bir şok çökerken cihazı sıkıyorum. Benimle konuşmuyor bile, yanlış giden her neyse benim tarafımı dinlemiyor mu? Hayır, sadece telefonu açıp gitti. Hâlâ nedenini bilmiyorum. Evet, Cliff hıyarın tekiydi ve evliliğimizi bir iş anlaşması gibi gösterdi, ama Cliff'in sadece anlaşmayı yapmak istediğini ve hem bunu gerçekleştirmek hem de büyük adam olmak için hemen her şeyi söylemeye hazır olduğunu görmüyor mu?

Belki de değildir.

"Bebeğim, neredesin? Neler oluyor? Üzgünsün ve bunu konuşmak istiyorum. Düzeltmek istiyorum. İstiyorum-"

"Yapamazsın," diyor Harlow aniden, gölgelerden çıkıp kapı çerçevesine yaslanarak.

Katil kırmızı elbisesini değiştirdi ve şimdi üzerinde BE BRAVE (CESUR OL) yazan bir tişört giyiyor. CESUR OL. SEN OL. Göğsünde mesaj olan bir Harlow, aklında bir şeyler olan bir Harlow'dur.

Telefonumu cebime koydum ve ona yaklaştım. "Ne demek yapamam? Tamir edemeyeceğimi mi söylüyorsun? Bebeğim, Cliff pisliğin teki ve-"

"Biliyorum. Ama şimdi her şeyi anlıyorum." İç çeker ve odaya doğru sallanır.

"Bu da ne demek oluyor? Bu anlaşmayı yapmak için seni kullandığımı düşünüyorsan hiçbir şey anlamamışsın demektir. Flaş haber: Sen hayatıma girmeden önce zaten masadaydı.

"Ama Mercedes Fleet senin porno dışındaki en ateşli kadın olduğunu ve ikinizin bir aşk çocuğunuz olduğunu iddia etmeye başladıktan sonra imajını düzeltmem için bana ihtiyacın vardı."

Bu doğru olabilir ama... "Seni ben kullanmadım."

"Belki olmaz. Muhtemelen hayır." Pişmanlıkla dudaklarını birbirine bastırıyor. "Ama buraya gelirken ve eşyalarımı toplarken, senin için sadece bir sis perdesi olup olmadığını düşünmeden edemedim. İş hayatında ilerlemenin bir yolu. Kendimi bundan vazgeçirmeye çalıştım. Sen benim babam değilsin falan. Ama sonunda fark ettim ki, kimseye, en azından kendime tamamen güvenmeye hazır değilim. Maxon geldi ve tüm eşyalarımı aldı. Griff beni almaya geliyor. Konuşma hizmeti için bana ödediğin parayı iade edeceğim ve boşandığımızda bana daha fazla borçlu olmayacaksın. Merak etme. Yıldönümümüze kadar senin tekneni sallamayacağım ve işlemleri başlatmayacağım. Yayın kabininde harika olacaksın, eminim. Sana inanıyorum."

Yıkıldım ve kafam çok karıştı. "Hayır. Hayır, bebeğim... Ben *Sen*." Omuzlarından tuttum. "Gitme. Seni seviyorum. I-"

"Ve senin için bir bütün olacağımı garanti edemem, bu yüzden şimdi gitmene izin versem daha iyi olur. Seni daha fazla incitmeden önce."

"Bu ne anlama geliyor? Sen bir bütünsün. İhtiyacım olan her şeysin. Bu geceye kadar harika gidiyorduk ve anlamıyorum."

Harlow yatağın kenarına oturur ve gözlerini kapatır. "Sana bir açıklama borçluyum. Sana düşük yaptığım ile ilgili her şeyi anlatmadım." Sert bir nefes verir. "Üniversiteye gittiğimde babam bana Jeremy Ronald adında bir adamın yanında yarı zamanlı bir iş buldu. Eşsiz bir bilgisayar teknolojisine sahip küçük bir şirketi vardı ve babam bu şirketten büyük çapta faydalanmak istiyordu. Kapıdan içeri girdiğimde görüşmelerin aylardır durduğunu bilmiyordum. Ya da tekrar dönmeye başlasınlar diye çarkları yağlamak için tereyağı olduğumu. Babam bana sadece adam için çalışmamı ve 'kibar olmamı' söyledi."

"Seni pazarladı mı?" Ne demek istediğini anladım ve anında dehşete kapıldım. Daha çocuk denecek yaşıydı.

"Gördün mü, bunu benden çok daha çabuk anladın. O işe onun hayal edebileceği en iyi asistan olmak ve ona her şeyimi vermek niyetiyle başladım. Sadece bilgisayarın arkasından değil, sırtımdan bahsettiğini bilmiyordum." Kaşlarını çatıyor, tam olarak bana bakmıyor. "Gençtim ve o yakışıklı, karizmatik biriydi. Bana asıldığında, gururum okşanacak kadar aptaldım. Evli değildi ve benden yaşlıysa ne olmuş yani?"

"Kaç yaşında?" Tersledim. Öfkeme hakim olmak için elimden geleni yapıyorum. Çünkü bu hikâyenin nereye gittiğini biliyorum ve hiç tanımadığım bu adamı öldürmek istiyorum.

"Otuz. Ben on sekiz yaşındaydım. Çok dünyevi ve komik görünüyordu..." Dudaklarının asitli, kendini küçümseyen kıvrımı yüreğimi burkuyor. "Ve böyle bir adamın benim güzel ve ilginç olduğumu düşündüğüne inanamıyordum. Hayatının aşkı olduğumu söyledi. Evet, o kadar aptaldım."

"Asla aptal olmadım. Sen saftın, bebeğim. Güveniyordun."

Sonunda bana bakıyor ve yüzünde o kadar savunmasız bir şey görüyorum ki içim acıyor. İlk defa Harlow'un en kırılgan yanlarını görüyorum. Ve parçalanmaya ne kadar yakın olduğunu görüyorum.

"Bakireydim," diye fısıldıyor.

Oh, lanet olsun. "Bebeğim, çok üzgünüm. Babanın bir iş anlaşması için masumiyetini satmasından daha iyisini hak ediyordun."

"Aslında bundan daha kötü. Üniversiteye gitmeden önce hap kullanmam için ısrar etti." Yutkunuyor. "Onları sadakatle kullandım ve Jeremy ile ilişkimden birkaç ay sonra hamile olduğumu fark ettiğimde çok şaşırdım. Önce anneme söyledim. Tek kelime etmedi, sadece telefonu babama uzattı, o da beni tebrik etti. O zaman bile hala anlamamıştım. Aslında yıllarca. Ama buna geri döneceğim.

"Telefonu kapattıktan sonra babam Jeremy'yi aradı, plastik öfkeyle doluydu ve patronumun 'doğru şeyi' yapıp yapmayacağını öğrenmek istiyordu. Jeremy çok öfkeliydi. İşe gider gitmez beni ofisine çağırdı, onu tuzağa düşürmeye çalıştığım için bana çıkarıcı bir fahişe dedi ve beni kovdu. Gözyaşları içinde oradan ayrıldım. Ve onu bir daha hiç görmedim." Sanki devam etmek için cesarete ihtiyacı varmış gibi nefesini tutuyor. "Okulu bıraktım ve eve daha yakın bir kampüse transfer oldum. Daha kapıdan içeri adımımı atmamıştım ki babam bana saldırmaya başladı. Görünüşe göre aptal bir kaltaktım çünkü Jeremy'yi anlamayı yapacak kadar uzun süre amıma aşık etmeyi bile başaramadım. İki gün sonra düşük yaptım."

Öfke içimde fokurduyor ve köpürüyor. O piçin düğün resepsiyonumuzdan canlı çıkmasına asla izin vermemeliydim.

Ama Şu anda Harlow'un bana, onun yanlışlarını düzeltmemden daha çok ihtiyacı var. "Beni dinle. Baban senden faydalandı. O bir sosyopat. Senin gibi harika bir kızı hak etmeyen bir piç. Komiksin, güzelsin ve çok zekisin."

"Yeterince zeki değilim. Beni iki kez manipüle etmesine izin verdim. Simon onun fikriydi. Düğünü yapmamaya çoktan karar vermiştim. Sadece videonun oynatılmasına izin verecek kadar kalacaktım, böylece tüm konuklarımız neden koridordan geri koştuğunu tam olarak bileceklerdi. Babam ve ben balo salonunun arka tarafında sıraya girdiğimizde, Simon'la bebek isteğim hakkında konuştuğunu ve nişanlımı görmezden gelip haplardan uzak durmam gerektiğini söyledi. Ne de olsa üniversitede bana verdiği plasebolar neredeyse işe yaramıştı. Yatakta biraz daha iyi olsaydım işe yarayacaklardı."

İçimde bir şok hissettim. Kim kendi kızına bunu yapar ki? Onu banka hesabını doldurmak için bir pazarlık kozundan başka bir şey olarak görmeyen bir adam. Öfke boğazımı sıkıyor, göğsümü sıkıştırıyor. Ölüm bu adam için çok iyi.

Sonra bana ne dediğini anladım. "Sen benim için asla bir iş anlaşması olmadın. Asla."

Omuz silkiyor. "Muhtemelen bana doğruyu söylüyorsun ve bir gün uyanıp bundan pişmanlık duyabilirim. Ama koşulsuz güvene hazır değilim. Ne zaman olacağımı da bilmiyorum. En azından aşkın gerçekte ne anlama geldiğini çok daha iyi anlayarak ve nihayet yolda bir bebekle ayrılıyorum. Seni tanıdığım için çok daha iyiyim. Ben aşkı tekrar düşünecek kadar iyileşmeden sen hayatına devam etmiş olacaksın. Umarım sana layık olan kadını bulursun, Noah Weston. Sen en iyisini hak ediyorsun."

Yüzünde bir özürle Harlow gitmek için dönüyor. Bileklerinden tutup onu kendime doğru çekerken kalbim kaburgalarımaya çarpıyor. "En iyisine sahibim, lanet olsun. Dünyadaki en muhteşem eşe sahibim. Gitme. Lütfen gitme."

Ezici bir öpücükle ağzını yakaladığımda yanaklarındaki ıslaklığı hissediyorum. Harlow ikimizin de kalbini kırıyor çünkü aşka inanmaktan çok korkuyor, sonunda kullanılmış ve yalnız kalacağından çok korkuyor.

Onu kavırıyorum, ağzına doğru itiyorum ve hiç bırakmayacakmışım gibi öpüyorum. Dokunulacak, tadılacak her şey o. Parmaklarımı saçlarına geçirdiğimde, bunu kalması ve kendine inanması için sessiz bir yalvarışla yapıyorum. Aşkımıza inanması için.

Karşılık olarak beni öperken vücudu titriyor ve korkunç, harika bir saniye boyunca bana yapışıyor. Sonra başını sallayarak geri çekiliyor.

ve benden ayrılmanın onu mahvettiğini itiraf eden ağlamaklı gözler. "Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Seni seviyorum."

Yüzüğü parmağından çıkarıp komodininin üzerine bırakıyor, sonra da kaybolmak için dönüyor, merdivenlerden aşağı koşarken ayakları güm güm atıyor.

Peşinden gittim. "Harlow!"

Ön kapı çarptı. Kapıyı tekrar çekip açtığımda ve karanlık gecede onu takip ettiğimde çok geç kalmıştım. Griff yüzünü buruşturarak ve özür dilercesine el sallayarak onu uzaklaştırıyor.

Arka lambaların kayboluşunu izlerken garaj yolunda kalakalıyorum, bu akşam o yemekte kalarak hayatımın en büyük hatasını yaptığımdan endişeleniyorum ve karıma bir daha sarılıp sarılamayacağımı merak ediyorum.

chapter SEVENTEEN

T Son kırk sekiz saat tam bir sersemlikti. Harlow gitmiş. Sürekli arkamı dönüyorum ve onu video oyununa dalmış ya da yemek hazırlarken dans ederken görmeyi bekliyorum.

ya da konuşma kaygısı ile ilgili hatalarıma nasıl yardımcı olabileceğime dair ipuçları bulmak için bir ders kitabını tarıyorum. Ama her seferinde onu gitmiş buluyorum ve gittiğinin farkına varmak beni yeniden dümdüz ediyor. Yatak bomboş geliyor. Alt kattaki kanepelerden birinde uyumaya başladım çünkü bir zamanlar Harlow'la seviştiğim yerde ona tekrar ihtiyaç duymadan duramıyorum.

Aradım. Özür diledim. Açıkladım. Ama karım beni suçlamıyor. Kendini suçluyor. Bunu nasıl düzeltebilirim?

Maxon dün bir şeyler içmek ve sohbet etmek için evime geldi. Ne olduğunu ya da Harlow'un kafasının nerede olduğunu bilmiyor ama kızın paramparça olduğunu biliyor. Griff bu sabah arayıp nazikçe bilgi almaya çalıştı. İkisine de pek bir şey anlatmadım. Bu, karım ve benim birlikte çözmemiz gereken bir şey.

Geçen her saatle birlikte bunun mümkün olup olmadığını merak ediyorum.

"Burnumu sokmak istemem," dedi Griff tüm samimiyetiyle zili çaldığında. "Ama kız kardeşimin ağlayarak uyuduğunu hiç duymadım. Ne olduğunu söylemiyor, sadece ikinizin kavga etmediğini ve bunun senin hatan olmadığını söylüyor."

Harlow'a yardım etmek için seçeneklerim sınırlı. Ona çiçek göndermek gibi aptalca bir şey yapmayı reddediyorum. İki saniyeliğine hoşuna gidebilir ama canını yakan şeyi iyileştirmez. Belki zaman dışında neyin iyileştireceğinden tam olarak emin değilim ama bu da kabul edilemez. Onsuz bir an daha geçirmek istemiyorum. Maxon ve Griff, kendilerini yetiştiren o bencil pisliklerle birlikte biraz sarsıntılı bir yetiştirme döneminin üstesinden gelmiş gibi görünüyorlar. Belki de... Harlow'un kendisiyle aynı deneyimi paylaşan, ateşin içinden geçmiş ve buna rağmen bir bütün olarak çıkmış insanlarla konuşmaya ihtiyacı vardır.

"Size kişisel bir soru sorabilir miyim?" Sonunda ona söyledim. "Sor."

"Ailen büyürken sana kötü bir şey mi yaptı?"

Hattın diğer ucundaki sessizlik, Griff'in bağırmasından çok daha yüksek sesle konuşuyor. Yutkunduğunu ve cevap vermekte zorlandığını duyuyorum. "Harlow'un da geçmişte halletmesi gereken şeyler mi var?"

Hem de nasıl. "Evet. Peki ya Maxon?"

"Çok fazla şey söylemedi ama bildiklerime ve gözlemlediklerime dayanarak, bu adil bir tahmin."

Ama kardeşler ne kadar yakın olsalar da, ikisi de diğerinin çektiği sıkıntıları bilmiyor muydu? Maxon ve Griff artık daha iyi bir yerdeler. Aşkı kucakladılar ve hayatlarına devam ettiler. Bence Harlow her iki tarafa da yönelebilir... ama biri onu diğer yöne itmediği sürece temkinli -ve yalnız-davranacaktır.

"Sizden hakkım olmayan bir şey isteyeceğim ama bunu yapmazsam karımı geri alabileceğimden şüpheliyim."

Griff hattan sert bir iç çekiş çıkardı. "Ona hikayelerimizi anlatmamızı ve ona yardımcı olacağı umuduyla neler çektiğini bize anlatması için onu ikna etmemizi istiyorsunuz."

Harlow'un kardeşine yavaş diyemem. "İkinizin olanları geride bırakabildiğinizi ve bunun mutluluğunuzun önüne geçmesine izin vermediğinizi görürse belki iyileşebilir. Kendini bütün, hazır ya da kendinden emin hissetmiyor."

"Maxon bir süredir onun üniversitedeki ilk yılında bir şeyler olduğundan emin olduğunu söylüyordu."

"O haklı." Güvenine ihanet etmeden bundan fazlasını söyleyemem. Harlow'un hikayesini kendisinin anlatması gerekiyor. Ama anlatacak mı?

"Siktir." Griff'in bir kapıyı çarpmasına ya da bir duvarı yumruklamasına çok benzeyen yüksek bir ses duyuyorum. "Onu o iki engerekle asla bırakmamalıydım. Onu asla kirlitmeyecekleri ya da dokunmayacakları ailenin güzel prensesi olarak gördüklerine asla inanmamalıydım. Maxon da kendini suçlayacak."

"Muhtemelen o zaman yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu. Ama şimdi ona kesinlikle yardım edebilirsin. Lütfen... Bu benim gerçekten son umudum. Eğer Harlow kendini affetmez ve bu işin peşini bırakmazsa, bir yılın sonunda boşanacağım ve hayatımın geri kalanını sefil ve yalnız geçireceğim. Bunların hiçbirinin senin sorunun olmadığını biliyorum-"

"Harlow'un. Sana *ihtiyacı var*." Griff duraklar. "Harlow'un neden 'aşık' bir tip olmadığını hep merak etmişimdir. Çocukken prenseslere, düğünlere ve tüm o peri masalı şeylerine düşküncüydü. Ve her zaman bebeklere. Genç ve mutlu bir evlilik yapacağını, kocaman bir ailesi olacağını ve... Kahretsin. Liseden sonra

Okuldan sonra biriyle çıkmayı bırakmış gibi görünüyordu. Simon sürpriz oldu. Sevmediği biriyle evlenmeye neden bu kadar hevesli olduğunu anlayamadım." İç çekiyor. "Düğünden kaçması epikti. Keşke sen de görebilseydin."

Ben de

öyle.

"Ama?"

"Onu hiç seninle gördüğüm kadar mutlu görmedim ve şu anda misafir odamda kalan kadın o kadar kırılgan ki onu zar zor tanıyabiliyorum."

Bu beni karnıma bir darbe gibi vurdu, o kadar sert ki nefes alamıyorum. "Bana yardım etmelisin, dostum."

"Elimden geleni yapacağım. Pazar günü San Diego'ya dönmeyi planlıyor. Buraya gelmeden önce ona bir iş teklif edildi. Kabul etmekten bahsetti."

Oh, Tanrım. Eğer California'ya giderse, onu Maui'ye geri getirmek -Benim için zor ile imkansız arasında bir şey olacak. "Herhangi bir şey. Lütfen."

"Şimdi Maxon'ı arayacağım. Kalpten kalbe bir müdahale yapacağız ve ikinize de yardım edip edemeyeceğimize bakacağız. Britta'sız üç uzun, sefil yıl geçirdim çünkü bokumun üstesinden gelemedim. Kardeşim için bundan daha fazlasını istiyorum. Eğer iki insan birbirine aitse, o da sizsiniz."

Griff beni yarın arayacağına söz verdikten sonra ayrıldık. Önümüzdeki 24 saat işkence gibi geçecek. İki gündür tıraş olmadım. En son ne zaman yemek yediğimi bile hatırlamıyorum. Yorgunluk bastırana kadar ağırlık kaldırmak, kestirmek ve karımı geri kazanmanın yollarını düşünmekten başka bir şey yapmadım.

Tekrar başımı kaldırdığımda güneş doğmuş ve batmıştı. Saatler geçti ve Harlow'u düşünmek ve endişenin beni mümkün olan en kötü zamanda yakalamamış olmasını dilemek dışında onlarla ne yaptığımı bile bilmiyorum. Cliff'i arayıp onu lanetlemek beni daha iyi hissettirmeliydi. Ya da en azından bir şey başarmışım gibi. Aldığım tek tatmin, menajerime, eğer karıma saygı gösteremiyor ve bana gösterdiği hürmeti ona gösteremiyorsa, o zaman hayatımdan ve kariyerimden defolup gitmesi gerektiğini söyleyerek doğru şeyi yaptığımı bilmektir. Daha sonra beni arayarak Harlow'a açıklama yapan ve özür dileyen bir sesli mesaj bıraktığını söyledi. Gerçi bir şey fark etmedi. Bana kızgın değilken, sadece bir an için bile olsa en kötüsüne inanmanın beni sevmeye hazır olmadığı anlamına geldiğine ikna olmuşken neden olsun ki? Mükemmel bir eş beklemiyorum, sadece Harlow.

Tanrım, saatlerce düşünebilirim.

Ön kapımın çalınması beni hayallerimden uzaklaştırdı. Telefonuma baktım. Gecenin dokuzunda kim uğramış olabilir ki? Onaylı ziyaretçi listesi küçük olduğundan, gelen bir avuç insandan biri. Karımı görmeyi çok isterdim... ama nefesimi tutmuyorum.

Bir iniltiyle koltuktan kalkıp kapıyı çekiştirerek açıyorum. Trace elinde bir yığın mektup ve yüzünde sempati dolu ciddi bir ifadeyle kapı aralığını dolduruyor. "Selam, kardeşim. Seni neşelendirmeye geldim. Yaklaşık iki saat önce uçaktan indim. Makuahine bana senin ve Harlow'un ayrıldığını söyledi. Nedenini hayal bile edemiyorum. Sen onu seviyorsun, o da seni seviyor."

"Karmaşık bir durum."

İçeri girer ve postayı yere bırakıp başını sallar. "Mercedes Filo'nun durumu buysa, Harlow test sonuçları gelene kadar bekleyemez miydi?"

Test sonuçları. Bugün cuma. Çoktan almış olmalıydım.

Telefonumu elime alıp e-postamı açarken "O kadar basit değil" diye cevap veriyorum. Karımın beni terk etmesinin nedeni babalık sorunu değildi... ama yardımı da olmadı. "Aslında bu büyük bir sorun çünkü Harlow hamile. Aileye söylemeden önce birkaç hafta beklemeyi planlamıştık. Düğün yeterliydi, ama şimdi... Sanırım kediye çantadan çıkarabilirim. Yani sadece karımı değil, oğlumu ya da kızımı da kaybediyorum. Bunun beni bu kadar etkileyeceğini düşünmemiştim ama göğsümde bir öğütücü var."

"Vazgeçmiyorsun, değil mi? Onun için savaş, dostum." Benim adıma savaşmasını nasıl sağlayabilirim?

Ekranıma baktığımda kan sonuçlarını işlemek için tuttuğumuz bağımsız laboratuvarın bir e-posta geldiğini görüyorum. Titrek bir nefesle cevabı açıp tarıyorum. Sonra kaşlarımı çatıyorum. Söylediklerinin hiçbir mantıklı gelmiyor.

"Sorun ne?" diye soruyor ağabeyim, beni bir sandalyeye oturtarak. "Sende hiç görmediğim kadar solgun bir renge büründün."

"Test sonuçları *yetersiz* mi? Bu da ne demek oluyor? O kadına hiç dokunmadım. Onunla tanışmadım bile. Test sonuçları sıfır olmalıydı ve neden olmadığını anlamıyorum."

"Evet. Laboratuvar size ya yüzde doksan dokuz evet ya da yüzde sıfır hayır çıkacağını, arada bir şey olmayacağını söylemedi mi?"

Başımı salladım. "Bekle. Laboratuvar teknisyeni en alta bir not yazmış. Belki bu açıklar." Ama açıklamıyor. "Tamam, DNA yapısının beni baba olmaktan çıkardığını söylüyorlar. Oh, şükürler olsun." Rahat bir nefes alıyorum. Bu sonuçları dünyaya haykırmak için sabırsızlanıyorum. Ve

karıma. Hayır, belki de

ama en azından yalancı olmadığımı kanıtlayacaklar. Babası ya da Simon gibi olmadığımı kanıtlayacaklar. "Ama sonuçlar kesin değil çünkü bazı çarpıcı DNA benzerlikleri var."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kafamda bir şeyler klikleniyor. Kardeşime bakıyorum. Birbirimize çok benziyoruz, öyle ki Trace sık sık benimle karıştırılıyor. Mercedes Fleet'in o gece Trace'in ben olduğuma inanması mümkün mü? Partideki diğerlerinin ikimizi birlikte yatak odasına girerken gördüklerini düşünmelerinin sebebi bu olabilir mi? Ve laboratuvarın DNA benzerliklerini bulmasının açıklaması?

"Siktir, Super Bowl sonrası partide bu kadınla yattın mı?"

Trace kanepeye doğru sendeleyerek geri dönerken kaşlarını çatıyor ve birden rengi soluyor. "Bilmiyorum. Bir sarışın hatırlıyorum. Seninle içeri girer girmez üzerime atlamıştı. Ben kimdim ki hayır diyeyim? Ama takıldıktan sonra içtik. Hem de çok. Sonra arkadaşlarından biri onu dışarı sürükledi. Ve bu gerçekten hatırladığım son akli başında şey. Kafamda kızarmış ve nefes nefese kalmış esmer bir kızın bulanık bir resmi var. Yüzünü bile hatırlamıyorum. Bayıldıktan sonra gördüğüm rüyanın bir parçası olduğunu düşünmüştüm ama... Vay anasını."

"Kalçanızda bir pusula dövmesi var mı?"

Birden yüzünü buruşturdu. "Evet. Birkaç yıl önce geçirdiğin omuz ameliyatı sırasında mürekkebin gördüm. Sana eve dönüş yolunu hatırlatması için yaptırdığını bana söylediğini hatırlamıyor musun?" Ben başımı sallayınca devam etti. "Anesteziden yeni çıkıyordun. Görünüşü ve fikri hoşuma gitti, sen de fotoğrafını çekmeme izin verdin ve birkaç hafta sonra ben de aynı dövmeyi yaptırdım. Ondan sonra sen rehabilitasyonla meşguldün ve Teksas'ta yaşıyordun. Sanırım sana söylemeyi hatırlamadım ya da..." Bir elini siyah saçlarında gezdiriyor. "O seks rüyası gerçek miydi? Aman Tanrım. O kadını hamile mi bıraktım?"

Bunun büyük bir olasılık olduğunu düşünüyorum. "Onunla ve laboratuvarla temasa geçip emin olmanızı öneririm. Avukatlar aracılığıyla ulaşp çocuk benden olmadığı için onun ve taleplerinin ortadan kalkmasını beklediğimi belirteceğim. Bundan sonra ne yapacağınız size kalmış."

"Ama eğer o benim çocuğumsa..." Yutkunuyor. "O ya da o aileden biri. Ve benim sorumluluğumda."

"Evet." Söyleyebileceğim başka bir şey yok ve küçük kardeşimin doğru sonuca varmasından dolayı mutluyum.

"Vay anasını."

"Bunu zaten söylemiştin," diye belirttim.

"Tekrar etmekte fayda var."

Buna itiraz edemem. "Bira ister misin?"

Muhtemelen hatırlayamadığı bir kadından çocuk sahibi olduğunu fark ettikten sonra bir tanesine ihtiyacı olabilir.

"Hayır. İhtiyacım olan son şey aklımın başımda *olmaması*. Bu zaten başımı belaya sokmuş olabilir. Test pozitif çıkarsa ne söyleyeceğimi ve ne yapacağımı tam olarak belirlemem gerekiyor. Bunu yapmak için de soğukkanlı ve ayık bir kafaya ihtiyacım var."

Bir başka iyi karar. "Elimden geldiğince sana yardım edeceğim."

Bana dönüyor, endişeli ama teslim olmuş görünüyor. "Teşekkür ederim. Her şeyi daha önce bir araya getiremediğim ve seni Harlow'la başını ağrıtmaktan kurtaramadığım için üzgünüm."

"Sorun yok." Onu omzundan alkışlıyorum. "Ve Harlow'dan vazgeçmiyorum."

Bu sonuçları kamuoyuna açıklayacağım, böylece skandal sona erecek ve Bay Chickman'ın yönetim kurulu sırtından inecek. Ama zihinsel olarak, ben çoktan yoluma devam ettim. Harlow'un kusurlu olsa bile onu seveceğimi görmesine yardım etmenin yollarını düşünüyorum. Ona her zaman her şeyin üstünde değer vereceğimi.

chapterEIGHTEEN

Harlow

"H Ben, bebeğim. Ben Noah, sana bir mesaj bırakıyorum. Yine." Kaba, uykusuz sesi içimi parçalıyor. Neden benden vazgeçmedi? İş aşka gelince kusurluyum. Tabii ki, ilgilenebilirim. Bir başkasının bana ihtiyacı olduğunda tamamen yardım edebilirim. Ama duvarları indirip kalbimi verme zamanı geldiğinde donup kalıyorum. Sevgiyi *hissediyorum*. Kendimi açmak istiyorum. Ama Nuh'un beyni ile ağzı arasındaki sorunlar gibi, kalbim ile güvenme yeteneğim arasında bir engel var. Bunu nasıl aşacağımı bilmiyorum. Bazı günler kendimi güçlü hissediyorum. Ama peri masalı şatomu yıkmak için gereken tek şey para kazanmak için elinden geleni yapan bir pisliğin birkaç cümlesi olduğunda, gücümün bir yanılsama olduğu açık.

Sevmeye hazır değilim.

Yine de Noah'ın sesli mesajlarını dinlemekten kendimi alamıyorum. Telefonu daha sıkı kavriyorum ve gözlerimi kapatıyorum, sanki yanımdaymış ve kollarımı ona dolamaya, sıcaklığının tadını çıkarmaya ve onu tüm gücümle öpmeye hala hakkım varmış gibi davranıyorum.

"Dinle... Cliff'in Bay Chickman'a söylediklerine rağmen, seninle evlenmemin tek bir nedeni var: Seni seviyorum. Bir pazarlığı ya da maaş çekini asla senden üstün tutmam. Ama bunlar senin için sadece kelimeler, biliyorum. Eminim baban ve Simon geçmişte sana bir sürü basmakalıp ve boş vaatlerde bulunmuşlardır. Bu yüzden yarın sen San Diego'ya dönmeden önce bir basın toplantısı düzenleyip kanalın teklifini geri çevireceğimi duyurmayı planlıyorum."

"Ne? Hayır!" Sanki beni duyabiliyormuş gibi kayda bağıriyorum. "Bu işi yapabilirsin."

Ama beni duyamıyor. Onu terk ettim.

Çünkü imzaladığımız sözleşmenin bana düşen kısmını yerine getirmedim. Çünkü yeminlerimi onurlandırmadım. Çünkü işler zorlaştığında aşka güvenemedim.

"Bunu benim için her şeyden daha önemli olduğunu kanıtlamak için yapıyorum," diyor kulağıma.

Utanç içinde gözlerimi kapatıyorum. Hiçbir şey beni Noah'ın istediği gelecekte vazgeçmesi kadar kötü hissettiremez çünkü onu gerektiği gibi sevebilmem için bir şeyler kanıtlaması gerektiğini düşünüyor. Hiçbir şey kanıtlamak zorunda değil, lanet olsun. Cliff'in anlaşmayı en kısa sürede halledeceğini düşündüğü şeyi söyleyen üçkağıtçı bir pislik olduğunu biliyorum. Restorandan ayrıldığımda bile buna yarı yarıya ikna olmuştum. Eşyalarımı toplayıp Noah'ın malikanesinden ayrıldığımda, evlendiğim adamın bir kez bile benimle milyonlarca dolarlık bir iş için evlendiğini söylemediğinden yüzde seksen emindim. Ertesi sabah Noah'ın böyle bir pislik olduğuna daha da az ikna olmuştum. Hafta sonu da geçtiğine göre, Cliff'in saçmalıklarıyla hiçbir ilgisi olmadığından neredeyse tamamen eminim.

Ama beni endişelendiren o şüphe kırıntısı. Tüm bunlar göz önüne alındığında, Noah'ın ihtiyacı olan eş ve partner olabilir miyim?

"Muhtemelen renkli yorumcu olarak işlev görecektir kadar ilerlediğimi düşündüğünüzü biliyorum. Belki de haklısınız. Yine de üstesinden gelmem gereken bir zorluk var. Bu bir gecede olacak bir şey değil. Bana nasıl başa çıkacağımı öğrettiğin için muhtemelen yapabilirim. Mesele şu ki, NFL'ye, futbol taraftarlarına ya da halka kanıtlamam gereken hiçbir şey kalmadı. Sadece sana. Hawai'den ve benden ayrılmadan önce bunu bilmeni istedim. Ayrıca bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyor: Beni özlersen, beni istersen, beni sevdiğine karar verirsen, ben buradayım. Bekliyorum. Hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmedim ve asla sevmeyeceğim. Ve eğer bana bir şans verirsen, yaralı kalbini iyileştirmeye yardım edeceğim. Konuşma sorunlarım gibi, bu da hızlı ve kolay bir çözüm olmayacak. Sorun değil. Beni kabul ettiniz - hatalarımı, konuşma bozukluğumu ve ilerleme kaydedeceğimi ama asla mükemmelliğe ulaşamayacağımı bilerek. Bu senin için de geçerli ve eğer geri dönmek istersen korkularını ve kusurlarını memnuniyetle kabul ederim. Eğer istemezsen, o zaman... hoşça kal, *wahine*."

Telefonu kapattığında kulağıma gelen ince tıkırtı o kadar kesin ki göğsüm sıkışıyor. Onun için doğru olanı yaptım, onu daha sonra bu sefil acıdan kurtarmak için. Ama şu anda kendimi çok güçsüz hissediyorum. Tek istediğim telefonu açıp özür dilemek ve beni tekrar sevdiğini söylemesini duymak. Karşılığında onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek.

Griff ve Britta'nın yeni evlerindeki misafir odasının kapısının yumuşak bir şekilde çalınması hayallerimi yıkıyor. "İçeri gel."

Britta başını içeri uzatıyor, yumuşak platin saçları yakın karanlıkta bir ışık kaynağı. Öğleden sonra Maxon ve Griff'e dertleştikten sonra buraya gelip kapıyı kapattım, kulaklıklarımı taktım ve işime koyuldum. O zamandan beri gece çöktü. Ruh halim de öyle. Ağır bir gün oldu.

"Seni kontrol edeyim dedim. Daha önce cevap vermeyince yemeğini fırında beklettim."

"Çok tatlısın. Teşekkür ederim ama aç değilim." Aklımda çok fazla şey var.

"Kardeşlerinle daha önce konuştuğunuz her şeyle nasıl başa çıkıyorsun?"

"Hâlâ şoktayım," diye itiraf ediyorum. Ama aynı zamanda kendimi onlara daha yakın hissediyorum.

Yemekten sonra beni Griff'in çalışma odasına çekip oturtular. İkisi de annem ve babamın çocukluklarında onlara çektiği her şeyi itiraf ettiler. Hâlâ aklım başımda değil.

Sapkın babamız oğullarını "erkek" yapmakta ısrarlıydı, bu yüzden onlara on altı yaşında, o anda hangi sekreterle yatıyorsa onunla yatmalarını teklif etti. En büyük ağabeyim onu reddettiğinden beri Maxon'ı küçümsüyor, sonra da Griff'e en sevdiği oğlumuş gibi davranıyordu çünkü defalarca onunla birlikte olmuştu. Babam bunu neden yapmıştı? Yaşlı adam ahlaksızlığını oğullarının da paylaşmasını istediği için mi? Barclay bunun bir şekilde her şeyi düzeltereğini düşündüğü için mi? Kendisinin karbon kopyalarını istediği için mi? Asla bilemeyeceğim ve anlayamayacağım.

Griff de kolay kurtulamadı. Bencil annemiz onun sevilme arzusunu kullanarak onu manipüle etti, böylece aptal bir sosyal merdiveni tırmanmak için onu fahişeleştirebildi.

Kardeşlerimin itirafları beni şaşkına çevirdi. Ailelerimizin hiç mi umurunda değildi?

Hayır. Onlar bencil canavarlar. Sosyopatlar. İnsanların kendi çocuklarının psikolojilerini bu kadar az önemsemeleri için başka bir neden düşünemiyorum. Kendilerini üstün hissediyorlar ve altlarındaki tüm "küçük insanlar" önemsiz, kendi çocukları bile. Ben hiç anlamıyorum. İçimde büyüyen bebek küçücük, bir kum tanesi büyüklüğünde ama bir numaralı içgüdüm onu korumak. Bu çocuğun masumiyetini korumak için hayatımı ortaya koyabilirim. Ailem bizimkini sömürmek için sabırsızlanıyordu.

Ancak hikayemi dinledikten sonra kardeşlerim destekleyici ve koruyucu olmaktan başka bir şey yapmadılar. Hepimiz arandıktan sonra gözyaşlarımızı paylaştık ve ardından yıllar boyunca başa çıkmaya çalıştığımız tüm aptalca yollara güldük. Ama Maxon ve Griff harika adamlara ve daha da iyi kocalara dönüştüler. O çalışmadan sersemlemiş ve kafam karışmış bir şekilde ayrıldım... ama benim için hala umut olduğundan emindim.

"İçeri girebilir miyiz?" Britta kapıyı biraz daha aralıyor ve Keeley'nin orada durduğunu görüyorum, yüzü alışılmadık derecede ciddi görünüyor.

İyi niyetliler ve beni rahatlatmak istiyorlar. Hayır diyemem. Onlar harika kadınlar ve en iyi arkadaşlarımdan bazıları. "Lütfen."

Ayaklarını sürüyerek içeri girdiler. Britta yanımdaki yatağa, Keeley de köşedeki kabarık sandalyeye oturuyor. İkisi de sanki söyleyecek daha çok şeyleri varmış gibi bakıyorlar. Ama bir şey beni çekiştiriyor ve bilmek zorundayım.

"Siz ikiniz kardeşlerimin bugün bana anlattığı her şeyi zaten biliyor muydunuz?" Sanki kendi şüphelerini doğruluyormuş gibi birbirlerine bakıyorlar.

"Maxon'a ne olduğunu bir süredir biliyordum. Ama yıllarca Griff'in sırdaşı olmama ve çok şey yaşadığını bilmeme rağmen, onu neredeyse mahveden o yazdan bana hiç bahsetmedi," diye mırıldanıyor Keeley. "Hâlâ tüm detayları bilmiyorum."

Britta başını sallar. "Griff nihayet evlendiğimiz gün bana başından geçenleri anlattı. Ama yıllarca Maxon için çalışmasına rağmen bana hiç sır vermedi. O her zaman bir tutam koruyucu ağabey ile karışık saygın bir patron oldu."

Britta'yı kirli geçmişiyile asla lekelemezdi. Griff de Keeley ile aynı şekilde. İşte bu yüzden bana da hiç söylemediler. Şey, bu ve kendi utançları. İkisi de onlara dehşetle, hayal kırıklığıyla ya da acıyarak bakmamı istemedi. Ve bu yüzden birbirlerine hiç anlatmadıklarını tahmin edebiliyorum.

Ama şimdi her şey ortada ve gerçek bizi kardeş olarak daha da yakınlaştırdı. Kardeşlerimi şimdi çok daha iyi anlıyorum. Ailemin onlara yüklediği geçmişin üstesinden gelmek ve eşlerinin sevgisini kucaklamak için gösterdikleri metaneti de anlıyorum.

Bunu Noah ile yapabilir miyim?

Ben de istiyorum. Tanrı biliyor ya, geceleri gözlerimi kapatıp kocamın yanında olduğumu hayal ediyorum. Kolumu uzattığımda yanımda olduğunu. Beni ve bebeğimizi sevdiğini.

Sonra gözlerimi karanlığa açıyorum ve yalnız olduğumu fark ediyorum.

Çünkü korkuyorum. Ve ezildim.

Baldızlarım bana bakarken, gerçek yüzüme çarptı. İki seçeneğim var. Ya Noah'yı doğru şekilde sevemeyeceğim korkusuna boyun eğmeye devam edebilirim ya da onun dediği gibi, mükemmel olmadığımı kabul edip elimden gelenin en iyisini yapabilirim.

İşe yarayacak mıydı? Birkaç hafta gayet iyi idare ettik. İşler ağırlaşana kadar onun yanında ve destekçisi oldum. Ta ki Noah farkında olmadan benim hassas noktama dokunana kadar. Belki bunu daha büyük ve daha iyi bir şekilde tekrar yapabilirdim.

Ama ya yapamazsam? Ya yeterli olmazsa? Ya sonunda onu geri dönülmez bir şekilde incitirsem?

"Her şey için teşekkürler," diyorum kardeşlerimin eşlerine. "Son birkaç gündür desteğiniz benim için çok önemliydi."

"Her zaman. Ama Noah seni seviyor," diyor

Britta. "Biliyorum."

Bunu sorgulamam için bana hiçbir zaman gerçek bir sebep vermedi. Ve bu gerçeği düşündüğümde, çoğu insanın tüm hayatları boyunca arzuladığı türden bir hayranlık ve bağlılığı bir kenara atmakla delilik edip etmediğimi bir kez daha merak ediyorum.

"Britta'nın sana söyleyemeyecek kadar kibar olduğu şeyi ben söyleyeceğim," diye araya giriyor Keeley. "Aptalca davranıyorsun."

Göğsümü yırtan acıya rağmen gülmek zorunda kalıyorum. "Bundan çok şüpheleniyorum."

Bu, kendimi nasıl aşacağımı bildiğim anlamına gelmiyor. Bilen var mı? Kendilerinin en büyük düşmanı olan insanlarla tanıştım ve neden lanet olası cesaretlerini bulup bunu düzeltemediklerini merak ettim. Ama şimdi anlıyorum ki hayat her zaman basit değil. Korku rasyonel değildir. İçinizdeki yaraların üstesinden gelmek, yaşam tarzınızı değiştirmeye karar vermek gibi bir şey. Ve bir diyet gibi, anında işe yaramaz. Bu uyumlu bir çaba, bir bağlılık - bir zihniyet ayarlaması.

Cesaretten yoksun değilim. Kesinlikle Noah ile tekrar yaşayabilirim. Çok isterim... en azından bir süreliğine. Ama ya yoldan çıkarsam ne olur? Ne kadar kötü incinecek? Ya bebeğimizi de ayrılık sürecine sürüklersem? Bu artık sadece o ve benimle ilgili değil.

Özellikle Nuh'un çok ağır bir bedel ödeyeceğinden korktuğum için, bu keyif daha sonra ödenecek olası bedele değer mi?

"Muhtemelen her durum için şarkı söylememden sıkıldığınızı biliyorum ama müzik gerçekten düşünmeme yardımcı oluyor." Keeley omuz silkiyor. O neyse odur. "Eğer telefonunu bana açarsan, sana yardımcı olabilecek bazı müzikler indirebilirim."

İyi niyetli ve bundan zarar gelmez. Neden olmasın ki?

Cihazı ona uzatırken Britta'ya doğru bakıyorum. "Sanırım... Kardeşlerimle tekrar konuşmak istiyorum. Hâlâ buradalar mı?"

Baldızlar yine birbirlerine bakıyor, bu kez kötü haberi kimin vereceğine karar vermeye çalışıyorlarmış gibi. Sonunda Britta iç geçirir. "Maxon ve Griff yaklaşık bir saat önce FBI'dan telefon aldılar. Kapıyı çaldım ama... Baban son yirmi yıldır müşterilerinden zimmetine para geçirmekle suçlanıyor. Annenin de ona yardım ve yataklık ettiğini iddia ediyorlar. İkisi de tutuklandı. Kardeşlerinizden aile üyeleri ve eski çalışanlar olarak gelip ifade vermeleri istendi."

Sanki gün zaten ifşaatlarla dolu değilmiş gibi... Bu seferki nefesimi kesiyor ve göğsümü sıkıyor. Ama gerçekten şaşırmalı mıyım? Barclay ve Linda Reed kendi çocuklarını kendi çıkarları için kullanmaktan çekinmiyorlarsa, müşterilerini istismar etmekten neden çekinsinler?

"Aman... Vay canına. Bunun olacağını tahmin etmeliydim."

Keeley bana özür dileyen bir sırıtişla bakıyor. "Kardeşlerin de aşağı yukarı böyle söyledi. FBI bir noktada seninle konuşmaları gerekebileceğini belirtti ama baban için hiç çalışmadığın için belki de gerekmez."

Olası bir zimmete para geçirme iddianamesine ekleyecek bir şeyim yok ama ailemin karakteri hakkında tanık istiyorlarsa söyleyecek çok şeyim var. Kindar değilim... ama ebeveyn ve insan olarak cevaplamaları gereken çok şey var. Belki de Karma'nın işleri halletme yöntemi budur.

"Neye ihtiyaçları varsa, elbette."

Keeley başını sallıyor ve telefonumu geri veriyor. "Çalma listesi indirildi. Sana Beatles'ı önerdim. Umarım bu şarkılar sana yardımcı olur."

Onu çalıştırmaya ve yarınki uçuştan önce kaçınmakta olduğum toplanmaya başlamaya hazırdım ki aniden kapı çaldı.

"O da Evan olacak," diyor Britta ayağa kalkarak.

"Onu sen mi davet ettin?"

Kapı aralığında geri döner. "Hayır. Aradı ve seni görmek istediğini söyledi."

Nedenini anlayamadım ama sormaya fırsat bulamadım kapıdan çıktı.

Keeley ayağa kalktı ve bana sarıldı. "Onu çalışma odasına yerleştireceğiz. Hazır olduğunuzda oraya gidin."

"Şimdi her zamanki gibi iyi bir zaman." Omuz silkiyorum.

"Dün bulaşan maskarani düzeltmek isteyebilirsin. Ve bir sütyen giy."

Kendime gülmek zorundayım. Kafam o kadar meşguldü ki, eski makyajımı çıkarmayı ya da bugün tamamen giyinecek zihinsel enerjiye sahip olmadığımı gerçeğini hiç düşünmedim.

"Bunu yapacağım." Kendimi küçümseyen bir tavırla gözlerimi deviriyorum. "Ona temizlenmem gerektiğini söyle, sonra gelirim."

"Elbette." Neşeli haline geri döndü, bunu takdir ediyorum çünkü tüm evi aşağı çeken mozole modunun gitmesi gerekiyor.

"Ve her şey için teşekkürler," diyorum. "Kardeşlerim siz iki bayana nasıl rastladılar bilmiyorum ama çok müteşekkir olmalılar."

Keeley bana göz kırpmıyor. "Britta ve ben bunu unutmalarına asla izin vermeyiz. Sen hazır olana kadar Evan'ı Maxon ve Griff hakkında utanç verici hikâyelerle oyalayacağız."

O yatak odasından çıkarken gülüyorum, sonra bitişikteki banyoya gidip aynaya bakıyorum. Ve biraz daha bakıyorum. Oh, lanet olsun. Berbat *haldeyim*. Keeley bir şey söylediği için çok minnettarım. Birinin evcil hayvanıyla sosyalleşecek kadar bile düzgün görünmüyorum.

Az önce benim için indirdiği müziği açıyorum, sesi yükseltiyorum ve duşu kesiyorum. Çabuk olacağım ama biraz tamirat gerekecek.

Telefonumun hoparlörlerinden yükselen ilk şarkı "The Long and Winding Road" oldu. Paul McCartney'nin ikonik sesi, ilk satırdaki o küçük kırılmayla birlikte, kusursuz. Sabunlanırken gözyaşlarım akmaya başlıyor. Noah'dan şimdi ayrılma ve onu daha sonra acı çekmekten kurtarma kararım konusunda kendimi asil hissetmeliyim, ama hissetmiyorum. Fikrimi değiştirmeyi çok isterdim ama... en başta ayrılmama neden olan tüm korkular hala orada. Elbette, mükemmellik değil ilerleme ve hepsi bu. Ama ya yeterli olmazsa?

Saçımı durularken tanımadığım bir şarkı çalmaya başlıyor. Ciddi bir gitar riff'i ile başlıyor. Sonra tiz, neredeyse kırılan sesli bir kadın yeniden hayal kurmak istediğini ve bu sefer korkmadığını çünkü kırılmaz olduğunu söylüyor. Sözler yankılanıyor, içimde çınlıyor ve zıplıyor, derinlere bağlanıyor. Korkunun sizi geride tutan ve hayallerinizi toza çeviren bir koltuk değneği olduğu hakkında hızlı bir köprü söylüyor.

Oh, lanet olsun. O haklı.

Noah beni kullanmayacak. Bunu artık biliyorum. Ayrıca beni geri almaya da istekli. Şu anda beni ona geri dönmekten alıkoyan şey, kendi endişem ve kaygımdan başka bir şey değil.

Düşüncelerim ilerledikçe şarkı da ilerliyor ve tek yapmam gerekenin güvenmek olduğunu haykırıyor.

Çok basit. Ama çok zor.

Duş perdesini kenara iterek elimdeki suyu telefonumun ekranına dokunacak kadar siliyorum. Şarkı Fireflight'tan "Unbreakable". Bunu kesinlikle tekrar dinleyeceğim. Vokalistin kararlılığını duyduktan sonra, kendiminkinden daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Ve Keeley'e bunu bana kendi tarzıyla söylediği için daha sonra teşekkür etmeyi unutmamalıyım.

Bir sonraki şarkı öncekinden tamamen farklı bir gitar sesiyle başlıyor, bu seferki esintili bir avuç içi gibi hafifçe sallanıyor. Elvis'in aşık olmaktan kendini alamadığını söylediği çok açık. Evet, ben de kendimi tutamadım. Aşkına, onun elini ve tüm hayatını da alması gerektiğini söylediği o anlamlı yalvarışı söylediğinde... Bu da durduramadığım bir başka hıçkırık. Noah'ın bana söylediği her şey bu mesajda toplanıyordu.

Ve ben yine de çekip gittim.

İçimde hayatımın en büyük hatasını yaptığımı dair korkunç bir his var.

Duştan çıkmalı ve Evan'ı daha fazla bekletmemeliyim.

Belki Noah'ı da arayıp konuşmalıyım.

Klasik Elvis uykuya dalarken musluğu kapatıp duştan çıkıyorum. Artık yarattığım bu karmaşa için ağlamayı reddediyorum. Nasıl mutlu olacağımı bulacağım ve bunu yapmaya başlayacağım.

Kral kayboluyor ve John Legend başlıyor. "All of Me" güzel bir mesajı olan güzel bir şarkı. Bu adam kadını sevir, tıpkı kocamın beni sevdiğini söylediği gibi - tüm kıvrımlarımla, kenarlarımla ve mükemmel kusurlarımla.

Kahretsin, bu yine su işlerini başlattı.

Bavulumdan bir yığın rahat kıyafet kaparak, bir sütyenle birlikte şık olmasını umduğum bir şeyler giymeye çabalarken, balad Keeley'nin bir başka uygun seçimine dönüşüyor. Katy Perry'nin "Unconditionally" şarkısı, karşılığında kocamı nasıl sevmem gerektiğinin özünü yakalıyor. Korkuyu bir kenara bırakıp özgür olmak hakkında mırıldandığında, gözyaşlarımın taze sızısına rağmen gülüyorum. Keeley mesajını incelikle vermiyor ama etkili.

Islak saçlarımı tarayıp topuz yaparken George Harrison bana "Here Comes the Sun" şarkısını söylüyor. Karanlığın içinden sızan ışığın vokal eşdeğeri. Neşeli. Mutlu. Umutlu. Keeley -ve Fab Four- bana her şeyin yoluna gireceğini söylüyor.

Bu çalma listesinin toplu mesajı benim için kayıp değil. Noah'yı ve kendimi bu uzun, dolambaçlı mutsuzluk yoluna soktum ve korkunun artık beni kırmayacağına karar vermezsem bu yol daha da uzayacak. Eğer ikimizin de aşık o l d u ğ u gerçeğini kabullenir ve onun beni koşulsuz sevdiğine inanırsam, uzun, soğuk ve yalnız kışım sona erecek.

Ağızma biraz dudak kremi sürerken iç çekiyorum. Keeley muhtemelen haklıydı. Ve şimdi kendimi tam bir korkak gibi hissediyorum. Ya Maxon Keeley'i sevdiğini itiraf edecek kadar kendini toparlayamadıysa? Ya Griff Britta'yla evlenecek kadar öfkesini yenemeseydi? Noah ile olan ilişkiyi sürdürmeye çalışmazsam bu beni nasıl bir ezik yapar?

Evet... Onunla konuşmam lazım.

Yatak odasının kapısından aceleyle çıktıktan sonra, fayans döşeli koridorda koşturuyorum ve birinin arabasını ödünç alıp alamayacağımı sormak için çalışma odasına yaklaşıyorum çünkü gitmem gerekiyor. Onun yerine Evan'ın konuştuğunu duyuyorum ve sözleri beni durduruyor.

"Bu yüzden başka bir seçenek göremiyorum. Bunu çok düşündüm. Bir eş satın almam gerekecek."

Şaka mı yapıyor?

Baldızlarımdan biri boğuluyor. Britta, sanırım, Keeley sesini bulmakta zorlanmadığı için.

"Bu gerçekten yasal değil. Bunu biliyorsun, değil mi?" Maxon'ın karısı işaret ediyor.

"Bu sadece bir iş anlaşması."

Tamam, şaka yapmıyor.

"Fahişelik de öyle."

"Keeley iyi bir noktaya değindi," diyor Britta yumuşak bir sesle. "Eminim bir gün yine özel birini bulacaksın. Hiç kimse Becca'nın yerini tutamaz. O senin tek kız arkadaşın ve ilk aşkıydı. Toparlanman zaman alacak ve aşık olmadan önce kederini atlatman gerekecek-"

"Hayır. Aşk istemiyorum. Sadece genç, sosyal açıdan becerikli ve biraz da çekici birine istikrar, sadakat ve mali güvence karşılığında eşim olmasını teklif edeceğim. Bir hizmetçi ve bir aşçı tüm ihtiyaçlarımı karşılayamaz."

"Seks için bir fahişe tutamaz mısın?" Bu konuşmanın dışında kalamayarak kaşlarını çatarak odaya giriyorum.

Kaşlarını bana doğru çattı. "Bir gün çocuk istiyorum. Belli nedenlerden dolayı, bir fahişe amaçlarıma hizmet etmeyecektir. Taşıyıcı anne de işe yaramaz çünkü oğlumun ya da kızımın hem bir anne hem de bir babayla yaşamasını istiyorum. İçimdeki içe kapanıklığı tüketen şirket galaları ve bağış toplama etkinliklerinde bana yardımcı olacak birini, bir aşçıyı, bir hizmetçiyi, bir Cuma Kızı'nı ve bir fahişeyi işe almak yerine, basitçe bir eş satın alabilirim. Bu çok daha mantıklı ve uygun maliyetli." Evan ayağa kalktı. "Merhaba, Harlow."

Keeley ve Britta ayağa kalkıp başlarını sallayarak çalışma odasının kapısına yönelirken yutkunuyorum.

Maxon'ın kızıl saçlısı, onun aptalca davrandığını düşündüğünü fazlasıyla belli eden bir ses tonuyla, "Bu planda iyi şanslar," diyor.

"Doğru aday dışarıda bir yerde," diye beni temin ediyor. "Her kadın romantik nedenlerle evlenmez."

Britta ona sıkıca kibar bir gülümseme veriyor. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin."

Griff'in karısı ne diyeceğini bilmiyor ve ben de onu suçlamıyorum. Ben de ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim." Üvey kardeşim başını salladı.

"Ve unutmadan, müzik için teşekkür ederim, Keeley," diyorum usulca. Yüzü aydınlanıyor. "Yardıma oldu mu?"

"Aslında...evet." Gülümsüyorum ve o da küçük bir sevinç çığlığıyla ellerini çırpıyor.

Kadınlar odadan çıktıktan sonra, ikimiz de yerimize oturmadan önce Evan'a garip bir şekilde sarılıyorum.

"Merhum eşiniz onun yerine birini işe alsanız ne hissederdiniz?" Meydan okuyorum.

"Becca beni hiç kimsenin anlamadığı ve anlayamayacağı kadar iyi anladı. Onu tüm kalbimle sevdim ve ruhumu onunla ve doğmamış çocuğumuzla birlikte gömdüm. Ama kader ya da Tanrı ya da neye inanırsanız inanın, yaşamaya devam etmemi emretti. Bunu yapmakta zorlanıyorum" diye itiraf ediyor.

"Alışması bir aydan fazla sürebilir. Korkunç bir şok olmalı ve
."

"Hayal bile edilemez. Becca benim kayamdı, koltuk değneğimdi... güneşimdi. Ama ben pratik olmak. Günde on beş saat, çoğu zaman haftanın yedi günü çalışıyorum. Market alışverişi yapacak, yemek pişirecek ya da faturalarımı ödeyecek vaktim

yok. Ayak işlerini yapamıyorum.

Kuru temizlemeden çıkıyorum, vergi memuruyla uğraşıyorum. Büyüleyici olmam gereken partilerde iyi işlev göremiyorum. Romantizm için zamanım veya eğilimim olmasa da, bu gerçek cinsel dürtümü hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Sorunu inceledikten sonra, ilişkimizin ne olduğunu ve ne olmadığını anlayan bir eşe ihtiyacım olduğu mantıklı sonucuna vardım."

Noah'dan önce, onun bakış açısını tamamen anlayabilirdim. Müstakbel gelini evliliğe tüm gerçekleri bilerek ve gözleri tamamen açık olarak gelseydi, bu anlaşma benim için çok mantıklı olurdu. Hatta muhtemelen Evan'ı ezber bozan düşüncesi için alkışlardım.

Ama artık öyle değil. Şimdi, dehşete düştüm.

Bu da bana kalbime ne kadar bağlı olduğum hakkında bir şeyler söylemeli.

"Bir daha hiç aşk istemiyor musun?"

Derin bir nefes çeker. "Hoşuma gider miydi? Hem de çok. Ama ben derinden ve tamamen sevdim. Bunun hayatımızda sadece bir kez ve sadece çok şanslıysak sahip olabileceğimiz bir şey olduğuna inanıyorum. Becca benden çok erken alınmış olsa da, şansım vardı. Başka bir şansım olmayacak, bu yüzden kalbim artık kapalı. Bir bahaneyle biriyle evlenmek daha mı iyi olurdu?"

"Hayır, ama bence kendini şu olasılığa kapatmamalısın

."

"Bu mümkün değil." Karanlık bir kaşını kaldırdı ve ben ne kadar Reed'e benziyor, Maxon ve Griff'in genç bir karışımı gibi. Öyle de davranıyor. Kabadayılığı, göstermek istemediği ve gerçekten anlayamadığım bir acıyı gizliyor. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim. Aslında bu gece buraya bu yüzden geldim. Noah'ı terk ettiğini duydum ve baldızların bana nedenini biraz anlattı. Şok olduğumu söylemeliyim."

"Peki, kulübe katıl. Griff de aşağı yukarı aynı şeyi söyledi. Maxon az önce bana aklımı kaçırıp kaçırmadığımı sordu."

"Akıllı adamlar. Becca'yı bir günlüğüne bile olsa geri almak için her şeyi yaparım ya da veririm. Noah'yı sevip sevmediğinizi sorarak zamanınızı boşa harcamayacağım çünkü sevdiğinizi biliyorum. Aksinde ısrar ederek zekama hakaret etmene de izin vermeyeceğim. Şansını tepiyorsun." Ellerimi tuttu. "Çok geç olmadan dur. Hayatımda bir gün daha asla aşık olmayacağım ve karımın o yağmur fırtınasında randevusuna gitmesine izin verdiğim için çok pişmanım çünkü telefonumdaki gevezeye satış konuşmasını kışına sokup onu kendim götürmesini söyleyemeyecek kadar meşguldüm. Onunla geçirdiğim zamana kesinlikle değer veriyorum, ama daha da kötüsü, asla paylaşamayacağımız her an için pişmanlık duymak - çocuklar

Asla sahip olamayacağımız maceralar, birlikte asla üzülmeyeceğimiz beyaz saçlar... Birlikte geçireceğimiz bir ömürlük aşkı çöpe atma." Aniden ayağa kalkar. "Sınırlarımı aştım, değil mi? Sosyal olarak iyi olmadığımı söylemiş miydim?"

Sözleri -ve kendini gömmeye zorladığı duygular- beni gözyaşlarına boğuyor ve kendimi bir arada tutmak için elimden gelen tek şey bu. Bunu itiraf etmenin ona duygusal olarak ne kadar pahalıya mal olduğunu hayal bile edemiyorum. Ama o haklı.

Ve korkunç bir aptal oldum.

"Bahsettiniz ama haddinizi aşmadınız. Beni kolladığın ve bu kadar dürüst olduğun için teşekkür ederim."

"Elbette. Sen ve kardeşlerin, eşlerinizle birlikte, sahip olduğumdan daha fazla ailem oldunuz. Rebecca şu anda beni görebilseydi, gülümserdi." Tekrar sarılıyoruz, bu sefer selamlaşmamızdan çok daha az garip bir şekilde. Sevgiyle kulağımı çekiştiriyor. "Git kocanı getir. Artık kendim için mutlu olamıyorum, o yüzden sen ikimiz için de mutlu ol."

Wailea'daki DÖRT MEVSİM muhteşem bir cennet ve bir gün bunu takdir etmek için duracağım. Ama bugün sadece kocamı önemsiyorum. Basın toplantısı üç dakika içinde başlayacak ve her şey korkunç bir şekilde ters gitmeden önce oraya gitmeliyim.

Dün gece onu görmek için yanıp tutuşuyordum ama Evan'ın gidişinden sonra Britta ve Keeley kardeşlerimin FBI tarafından götürüldükleri yerden dönüp dönmeyecekleri konusunda endişeli bir şekilde evin içinde dolanıp duruyorlardı. Ayrıca, kararımdan yüzde yüz emin olmak için zamana ihtiyacım vardı.

Biz de komik bir piliç filmi izledik, kek pişirdik ve çocuklar gece birde yorgun argın gelene kadar uyumadık. Ama gülümsüyorlardı. FBI için şaşırtıcı derecede yararlı bilgiler eklemeyi başarmışlardı ve onları sorgulayan özel ajana göre ailemize karşı açılan dava artık sıkı görünüyordu. Tek gereken bir muhbirdi - babamın eski asistanlarından / metreslerinden biri - ve tüm planları parçalanmaya başladı. İkisi de gözaltında ve yakın zamanda çıkacak gibi görünmüyorlar.

Belki de onlara acımalı ya da ailem uzun bir süre için uzaklara gideceği için üzülmeliyim. Ama hayır. Hak ettiklerini alıyorlar.

Bir daha kimseye zarar veremeyecekler. Kardeşlerim ve ben, eşlerimiz ve gelecekteki çocuklarımızla birlikte, nihayet onların hayatımızdaki karanlık varlığı olmadan bir aile olabiliriz. Sonunda geleceğe bakabileceğiz.

Ve üzerinde uyuduktan ve Keeley'nin şarkı listesini tekrar dinledikten sonra, istediğim gelecekte her zamankinden daha eminim.

Bir dizi koridordan geçiyorum ve bu yerlerin neden hep labirent gibi olduğunu merak ediyorum. Çok sinir bozucu. Park etmek çok zordu ve ben sadece Noah'ya ulaşmak, söyleyeceklerimi söylemek... ve işi olurlarına bırakmak istiyorum.

Toplantı odasına yaklaştığımda muhabirler çoktan mekâna dolmuş, ekipmanları iki kez kontrol ediyor ve en iyi açıyı yakalamaya çalışıyorlardı. Saçlarımı örüp, ödünç aldığım şapkayı yüzümün üzerine indirerek arka tarafa geçtiğimde kimse beni fark etmiyor.

Kalbim çarpıyor ve avuçlarım terliyor. Bu peri masalı gibi mutlu ya da Yunan trajedisi gibi hüznü bitebilir. Henüz evcilleştirmeyi öğrenemediğim korku, yüzlerce "ya olursa" sorusu ve bunlara eşlik eden kıyamet senaryolarıyla hala ensemde. Hepsini aşağı itiyorum.

Sevgiyi kucaklamayı seçiyorum.

Cliff tam zamanında odanın önüne, uzun bir ziyafet masasının arkasındaki podyuma yerleştirilmiş mikrofonlara doğru ilerliyor. Noah hemen arkasında.

Kalbim tekliyor. Kulağa klişe geliyorsa, onu gördüğümde göğsümün sevinçten sıkışmasını, sonra aynı odada olduğumuz için tekrar çarpmasını başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum.

Gölgeden çıktığında her zamanki gibi iri, Alfa ve seksi görünüyor. Ama aynı zamanda bitkin ve teslim olmuş görünüyor. Grim.

Bunu ona ben yaptım. Gelecekte onu incitip incitmeyeceğimi boş ver. Ona şimdi acı çektirdim. Ve bu, Noah Weston'ın, futbol harikası ve muhteşem kocasının benim yüzümden asla hissetmemesi gereken bir şey. Tüm sezon boyunca kulübede olmalı, onu bu adam yapan spor için en iyi renkli yorumları yapmalı. Yılın geri kalanında ise benim ona tüm sevgimi ve bağlılığımı sunmama izin vermeli.

Eğer onu durdurmazsam her şeyden vazgeçecek. Ve bunu yapmaya istekli. Benim için. Ona ihtiyacım olmayan bir şeyi kanıtlamak için.

Bu farkındalık kalbimi parçalıyor.

Cliff podyumun arkasına geçiyor ve parmağıyla mikrofonun ortasına vuruyor. Kesinlikle sıcak ve cırtlak geri bildirim muhabirlerin kulaklarını kapatmasına neden oluyor. Sonra boğazını temizliyor. "Bayanlar ve baylar, Noah

Weston'ın profesyonel geleceğiyle ilgili önemli bir duyurusu var. Mesaj önceden kaydedildi. Daha sonra sadece video ile ilgili soruları kabul edecek."

Otelin logosunu taşıyan yakalı bir gömlek giymiş bir teknisyen hemen harekete geçiyor ve birkaç tuşa dokunarak kaydettiklerini ışıklar kararırken arkamızdaki ekrana yansıtıyor.

Noah'ın duyurusunun ne olduğunu biliyorum ve buna izin vermeyeceğim. Bu benim anım. Ya şimdi ya da asla.

İçim çalkalanıp dururken duvardan uzaklaşıyor, kasketimi yırtıyor ve orta koridorda bir noktaya değinmek isteyen belalı bir sürtük gibi ilerliyorum. "Noah'ın soruları açıklamadan sonra alacağını söylediğini biliyorum ama öncesinde bir yorum yapmaya ne dersin?"

Kocamın kafası yukarı kalktı. Beni gördü. Bakışlarımız buluşuyor ve omurgamdan aşağı bir fermuar iniyor. Ayağa kalkarken yüzünde acımasız bir rahatlama beliriyor. Gözleri beni umut ve şehvetle delip geçiyor. "Söyleyecek bir şeyin mi var?"

Noah'ya olan sevgimi gülümseyerek ifade ederken tüm kameralar aniden yön değiştirip bana doğru dönüyor. "Evet. Duymak ister misin?"

Noah masanın etrafında dolaşmaya zahmet etmiyor. Atlıyor ve odanın ortasında benimle buluşuyor. Kollarımı ona uzattım ve o da beni kendi kollarının arasına aldı. Vücutlarımız buluşuyor. Sıcaklığı içime sızıyor. Misk kokusu tahrik edici ama aynı zamanda eve gelmek kadar tanıdık. Beni o kadar sıkı sarıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum ama buna ihtiyacım yok. Onsuz nefes alamayacağımı fark ettiğim adama sahibim.

"Neden buradasın bebeğim?" diye fısıldıyor kulağıma.

"Çünkü bu fırsatı kaçırmama izin veremem."

Yüzümü tarayabilecek kadar geri çekiliyor. "Tek sebep bu mu?"

Başımı ciddiyle sallıyorum. "Çünkü sensiz bir dakika daha yaşayamam. Beni affeder misin?"

"Çoktan bitti." Görünüşe göre tekrar birlikte olduğumuz için ne kadar mutlu olduğumuzu gören benim kadar onun da umurunda değil. Ağzı benimkinin üzerine çökerken ve bana ona ait olduğumu hatırlatırken coşku beni çarpıyor.

Bu adamı hayatımın sonuna kadar her gün öpeceğim. Ona onu sevdiğimi söyleyeceğim. Kararsız kaldığımda ya da korktuğumda bana kalbinden geçen her şeyi söyleyecek. Ama onu bir daha asla bırakmayacağım.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Ben de seni seviyorum," diye teminat veriyorum gözyaşlarımı geri çekerken, sonra sadece onun kulağına fısıldıyorum. "Bunun doğru olup olmadığını ya da seninle birlikte olmaya hazır olup olmadığımı bir daha asla merak etmek zorunda kalmayacaksın. İstiyorum ve hazırım. Bana San Diego'daki işi teklif eden firmayı aradım ve onları geri çevirdim. Eğer beni kabul edersen, Hawaii'de kalacağım. Seninle birlikte."

Basın toplantısını spor kalabalığı için yeterince maço tutmaya çalışıyormuş gibi görünüyor, ama benimle yalnız kalmayı tercih ediyor, bana tam olarak nasıl hissettiğini sözleriyle ve vücuduyla anlatıyor. "Tanrıya şükür. Oh, bebeğim... Evet."

Noah'nın yüzü sevgi ve ihtiyaç karışımıyla bulutlanıyor ve bana bu durumu kontrol altına almazsam kıyafetlerimin uçuşabileceğini söylüyor çünkü bana dokunmak için bekleyemeyecek kadar hevesli. Aslında ben de çok istekliyim. Ama seyirci istemiyorum. Kocamla yalnız kalmayı çok istiyorum, böylece ona hak ettiği her şekilde tapabilir ve kefareтини ödeyebilirim.

"Bu düşünceni unutma, koca adam. Bir duyuru yapalım." "Bu hevesli muhabirlere ne söylemem gerektiğini düşünüyorsun?"

Ağızına tekrar bir öpücük konduruyorum. "Neden başlamana izin vermiyorsun? Hazır olduğunda sen devral."

Eğer demiyorum. Noah'ın konuşabileceğini ve mesajını gayet iyi iletebileceğini biliyorum.

Biz el ele odanın önüne, kürsünün arkasına doğru yürürken kafasını eğiyor, belli ki ilgisini çekmiş. "Bunu sen yap."

Cliff bana taşaklarını koparmamı beklediğini söyleyen dikkatli bir bakış fırlatıyor. Beklemeli de. Ama yapmayacağım... en azından bugün. Yarın için söz vermiyorum.

Noah'nın elini son bir kez sıktıktan sonra mikrofonun başına geçiyorum. "Herkes iyi günler. Bazılarınızın bildiği gibi ben Harlow Weston, Noah'ın eşiyim. Bu öğleden sonra sizi buraya, bu baharın başlarında Bay Gus Chickman ve onun saygın kanalı tarafından kendisine teklif edilen renkli yorumculuk işini kabul edeceğini bildirmek için topladı. Noah harika bir iş çıkaracak ve hayatı boyunca sevdiği bu spora hizmet etmeye devam edeceği için çok heyecanlı." Ona bir bakış daha gönderiyorum ve o da bana gururla bakıyor, ben de devam ediyorum. "Bu duyuruyu Noah'ın hak ettiği ilgiyi görmeyen bir konuya dikkat çekmesi için yapıyorum. Bu harika oyunda çok fazla oyuncu sarsıcı yaralanmalara ve kalıcı hasara yol açabilecek kafa travmalarına maruz kalıyor. Kocamla tanışmamızın, beni profesyonel bir konuşma terapisti olarak işe alması sayesinde olduğunu söylemekten gurur duyuyorum.

Bay Chickman'ın teklifi açık bir kalp ve açık bir vicdanla. Zaman zaman zorlanabilir ve sizden sabırlı olmanızı ve bir avuçtan fazla beyin sarsıntısı geçirmediğiniz sürece onun nelere katlandığını anlayamayacağınızı hatırlamanızı rica ediyorum. Platformumuzu sadece bu sporu yüceltmek için değil, aynı zamanda bu sporu cesurca oynayan ve hiç beklemedikleri bir bedel ödeyen yaralı savaşçıları yüceltmek için kullanmayı umuyoruz. Noah ve ben ayrıca ilk çocuğumuzu beklediğimizi duyurmaktan heyecan duyuyoruz ve Mercedes Fleet ile ilgili durum çözüldüğüne göre, heyecan verici yeni işi başlamadan önce uzun bir balayına çıkacağız." Tüm kalbimle sevdiğim adama dönüyorum. "Soruları almaya hazır mısınız?"

Bana doğru çevirdiği gülümsemeyi asla unutmayacağım. Sırrını açıkladığı için rahatlamıştı. Endişenin dilini düğümleme ihtimaline karşı ağır işleri benim yaptığımı minnettar. Hepsinden önemlisi, düğün günümüzde birbirimize söz verdiğimiz hayatı yaşayacağımız için kendini kutsanmış hissediyor.

"Teşekkür ederim, Harlow. Çok isterim." Elimi sıkıyor, birkaç sakinleştirici nefes alıyor ve podyumun arkasından çıkardığı bir köpük topu avuçluyor. "Ama önce karıma bilgeliği ve beni desteklemek için yaptığı her şey için, bana verdiği neşe için ve bugün bana ona aşık olmamın tüm nedenlerini hatırlattığı için teşekkür etmeliyim. İlerleme, mükemmellik değil."

"İlerleme, mükemmellik değil," diye karşılık veriyorum, bu adamı öpmeyi hatırlayamadığım kadar çok istiyorum. Ama onun da ilgi odağı olmaya ihtiyacı var ve bunu kabul ettiği için çok mutluyum.

Sonraki kırk dakika bir soru kasırgasına dönüşüyor ve Noah her ikisine de mükemmel ve sabırlı bir şekilde cevap veriyor. Sesi pürüzsüz ve rahat, muhabirlerle şakalaşıyor, basın toplantısı başlamadan önceki yorgun, bitkin sporcuya hiç benzemiyor. Kanalda oynayacağı rol, konuşma sorunlarının doğası, uyguladığımız bazı terapiler hakkında yeterince ayrıntı verirken ve mevcut veya eski bir oyuncunun yardımı, yönlendirmeye veya bir kulağa ihtiyacı olması durumunda tavsiye ve yönlendirme sağlamak için bir oyuncu yardım organizasyonu başlatacağımızı duyururken güven ve çekicilik sızdırıyor.

Onunla hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Ailemin tutuklanmasıyla ilgili kaçınılmaz soru ortaya çıktı. Soruşturmanın yeni başladığını, henüz suç duyurusunda bulunulmadığını ve iddialar hakkında çok az şey bildiğimi, çünkü ailemle uzun süredir görüşmediğimi ve işleriyle hiç ilgilenmediğimi söyleyerek muğlak bir cevap verdi.

Sonunda hızlı sorular yavaşlıyor ve Cliff basın toplantısını bitirmek için araya giriyor. El sallayarak tekrar el ele tutuştuk ve gazetecilerin meraklı gözlerinden ve onun dikkatli menajerinden uzakta, arka odaya doğru ilerledik.

"Bana geri döndün. Çok rahatladım." Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve cevaplar için yüzümü arıyor. "Fikrini ne değiştirdi?"

"Aptal olduğumu fark ettim." "Korkuyordun."

Başımı salladım. "İncinmekten. Seni incitmekten. Seni ne kadar çok sevdiğimi. O kadar çok şey... Sonra fark ettim ki zaten seni incitiyordum. Tüm kardeşlerim benimle konuştu, Evan bile. Keeley şarkılarla imdadıma yetişti ve Britta ihtiyacım olduğunda beni rahat bıraktı. Son iki gündür ailem yanımdaydı. Ama yine de bir şey eksikti ve o da sendin. Sensiz bir bütün değilim. Bunu kabul etmek benim için çok zor."

"Biliyorum. Ama güveniniz benim için çok önemli."

"Senden şüphe etmemi gerektirecek hiçbir şey yapmadın. Hepsi kafamın içindeydi. Ve hayatımızın geri kalanında ikimizi de mutsuz mu yoksa mutlu mu edeceğime karar vermem gerekiyordu." Küçük bir sırtıyla başımı eğiyorum. "Sanırım iyi bir seçim yaptım."

"Öyle olduğunu biliyorum. Şimdi ne yapalım, Bayan Weston? Eve gidip çıplak kutlama mı yapacağız?"

"Evden çok uzaktayız. Burası otel değil mi? Bir oda tutamaz mıyız?"

"Yapabiliriz, ama ben seni havuzumuzda, yemek masamızda ve yatağımızda bana sarılmış olarak istiyorum."

"Kulağa hoş geliyor"-içimi çekiyorum, içimde o kadar parlak ve keskin bir memnuniyet kabarıyor ki neredeyse acı verici bir mutluluk duyuyorum-"mükemmel. Seni içimde, yanımda, sonsuza dek benim bir parçam olarak istiyorum."

"Tamamdır, bebeğim. Bana istediğin gibi sahip olabilirsin. İkimiz de doyduktan sonra, ki bu birkaç on yıl sonra olabilir, bana o lanet video oyununda kıcımlı tekmeleyip duran Draugr Deathlord'u nasıl öldüreceğimi gösterebilir misin?"

Başımı geriye atıyorum ve gülüyorum. Sıradan bir adamla, sıradan bir şekilde aşk yaşamakta iyi olmayabilirim. Ama sanırım bu adamı hayatımın sonuna kadar sevmekte çok iyi olacağım. "Sıra sende."

Noah dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Seni ilk gördüğümde ne düşünmüştüm biliyor musun?"

"Anlat bana," diye fısıldıyorum.

"Hayalimdeki evi satın aldığımda, fantezilerimden fırlamış bir kadınla birlikte geleceğini hiç düşünmemiştim."

Onun sözleri beni gülümsetiyor. Beni parlatıyor. Noah'la birlikte, son derece mutluyum. "Artık ben senin gerçeğimin, koca adam."

"Ve ben çok kutsanmışım."

Ellerimizi birleştirip alyansına dokunuyorum, hâlâ takıyor olmasından memnunum. Elini pantolonunun cebine sokup alyansımı çıkarıyor ve tekrar parmağıma takmaya başlıyor. "Bunu yanımda taşıyordum çünkü seni düşünmeden edemiyorum. Bu sefer sonsuza kadar mı?"

"Evet. Sonsuza kadar ve daima. Söz veriyorum." "Seni bu konuda tutacağım."

"Bana tutunabilirsin, beni aşağı çekebilirsin ya da sadece sıkıca sarılabilirsin. Her zaman senin olacağım."

the end

Seni Sevmekten Daha Fazlasını okuduğunuz için teşekkürler! Eğer bu kitabı beğendiyseniz, lütfen yorum yapın ve/veya okuyucu arkadaşlarınıza tavsiye edin. Bu benim için dünyalara bedel!

Reed Ailesi Piçleri ile tanışmaya hazır olun!

Milyarder dul Evan Cook bir eş arıyor... ama buharlı, duygusal Reed Ailesi Hesaplaşması'nın ilkinde Maui'de yeni kurduğu ailesine katıldığında şımarık, sınır tanımayan asistanına aşık oluyor: Piçler romanlarının ilkinde.

[BURAYA](#) TIKLAYIN!

Hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz?
Sizi Arzulamaktan Daha Fazlası mı? Okumaya devam edin...